LUCRURI PESTE CARE NU PUTEM TRECE

Și-a jurat că nu se va îndrăgosti de ea niciodată...

LUCY SCORE

Lucy Score

Lucruri peste care nu putem trece

Traducere din limba engleză de

Alexandra Fusoi

EDITURA TREI

2023

Autor: Lucy Score
Titlul original: Things We Never Got Over

Things We Never Got Over by Lucy Score. Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1930-1
ISBN (epub): 978-606-40-2042-0

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Irina Tudor Dumitrescu

Design copertă © Kari March Designs
Imagine copertă: virtustudios/Adobe Stock

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Dana Anghelescu
Irina Muşătoiu

Pentru Josie, Jen şi Claire,
cele mai neînfricate suflete

1. Cea. Mai. Proastă. Zi

Naomi

Nu eram sigură la ce să mă aştept când am intrat la Café Rev, dar eram cât se poate de convinsă că nu la poza mea în spatele barului, sub îndemnul vioi „Nu o serviţi”. Fotografia era prinsă pe perete cu un magnet galben cu o mutră încruntată pe el.

În primul rând, nu mai pusesem în viaţa mea piciorul în Knockemout din Virginia, cu atât mai puţin să fi făcut ceva care să merite o pedeapsă aşa de înfiorătoare ca interzicerea accesului la cofeină. În al doilea rând, ce-ar fi trebuit să faci în orăşelul ăsta prăfuit ca să ţi se spânzure portretul de stâlpul cafenelei locale?

Ha. Stâlp de cafenea. Pentru că eram într-o cafenea. Doamne, amuzantă mai sunt când sunt prea obosită să mă ţin pe picioare!

Şi oricum, în al treilea rând, era o poză incredibil de nefericită. Arătam de parcă aş fi avut o relaţie de durată în trei cu patul de la salonul de bronzat şi un rimel ieftin.

Chiar atunci, realitatea a pătruns în capul meu extenuat, năucit şi plin până la refuz de agrafe.

Tina reuşise din nou să-mi facă viaţa un picuţ mai grea. Ceea ce era ceva, ţinând cont de ce se petrecuse în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Pot să...

Bărbatul din spatele barului, cel care era în măsură să-mi dea nepreţuitul meu *latte*, a făcut un pas în spate şi a ridicat palmele cât nişte farfurii.

— Nu vreau probleme.

Era un bărbat zdravăn, cu piele închisă la culoare şi netedă şi cu un cap cu formă frumoasă, ras complet. Barba îngrijit tunsă era albă ca zăpada şi am zărit câteva tatuaje iţindu-se de sub gulerul şi mânecile costumului de lucru. Pe uniforma ciudată era brodat numele Justice.

Am încercat cel mai cuceritor zâmbet al meu, dar din cauza unui drum cu maşina care durase toată noaptea, pe care-l făcusem plângând printre genele false, a părut mai mult o strâmbătură.

— Nu-s eu, am zis şi am arătat spre poză cu un deget cu manichiură franţuzească ciobită. Eu sunt Naomi. Naomi Witt.

Bărbatul m-a privit bănuitor înainte să scoată din buzunarul de la piept o pereche de ochelari şi să şi-i pună pe nas.

A clipit, apoi m-a măsurat din cap până-n picioare. Am văzut cum începe să priceapă.

— Gemene, i-am explicat.

— Ei, na, a şoptit el şi şi-a trecut prin barbă una dintre mâinile alea mari.

Justice încă părea un pic sceptic. Nu-l prea puteam acuza. La urma urmelor, câţi oameni chiar au un geamăn diabolic?

— Aia-i Tina. Sora mea. Trebuia să ne întâlnim aici.

Deşi de ce voia sora mea geamănă cu care nu mai aveam niciun fel de relaţie să ne întâlnim într-un local unde era clar că nu e binevenită era altă întrebare pe care eram prea obosită s-o pun.

Justice încă se uita la mine şi mi-am dat seama că privirea îi zăbovea pe părul meu. Fără să mă gândesc, mi-am dus mâna la cap şi pe podea a căzut plutind o margaretă ofilită. *Hopa!* Probabil că ar fi trebuit să mă uit în oglindă, la motel, înainte să scot nasul în public, arătând ca o ciudată despletită, cu minţile vraişte, care se întoarce de la un festival cu costume.

— Uite, îi spun şi-mi vâr mâna în buzunarul şortului de yoga, de unde scot permisul de conducere. Vezi? Sunt Naomi şi mi-aş dori foarte, foarte tare un *latte* uriaş.

Justice a luat permisul şi l-a cercetat, apoi s-a uitat iar la faţa mea. În cele din urmă, expresia lui indiferentă s-a transformat şi a zâmbit cu gura până la urechi.

— Fir-aş al naibii! Mă bucur de cunoştinţă, Naomi.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, Justice. Mai ales dacă o să-mi faci băutura cu cofeină mai sus pomenită.

— O să-ţi fac un *latte* de o să ţi se ridice părul în cap, mi-a promis el.

Un bărbat care ştie cum să-mi satisfacă nevoile urgente şi mai şi zâmbeşte? N-am putut să nu mă îndrăgostesc un pic de el pe loc.

Cât s-a pus Justice de treabă, am admirat cafeneaua. Era decorată într-un stil care aducea a garaj masculin. Tablă ondulată pe pereţi, rafturi roşii lucioase, podea de beton pătat. Toate băuturile aveau nume de genul Red Line Latte şi Checkered Flag Cappuccino. Era de-a dreptul fermecător.

La măsuţele rotunde împrăştiate peste tot erau câţiva băutori de cafea matinali. Absolut toţi se uitau la mine de parcă nu erau *deloc* încântaţi să mă vadă.

— Ce zici de nişte arome de arţar şi bacon, scumpo? mi-a strigat Justice de la espresorul strălucitor.

— Sunt absolut încântată. Mai ales dacă vin într-o cană cât o găleată.

Râsul lui a răsunat prin toată încăperea şi a părut să aibă efect calmant asupra celorlalţi, care s-au întors la ale lor şi nu m-au mai băgat în seamă.

Uşa de la intrare s-a deschis, iar eu m-am întors, aşteptându-mă s-o văd pe Tina.

Dar bărbatul care a dat năvală categoric *nu* era soră-mea. Părea să aibă şi mai multă nevoie de cofeină decât mine.

Sexy ar fi o descriere corespunzătoare. Al naibii de sexy ar fi şi mai exact. Era suficient de înalt ca să trebuiască să-mi dau capul pe spate ca să mă giugiulesc cu el, chiar dacă aş fi purtat cele mai înalte tocuri pe care le aveam – sistemul meu oficial de clasificare a înălţimii bărbaţilor. Avea părul în gama blond-murdar, tuns scurt în părţi şi dat pe spate în creştet, ceea ce sugera că are gusturi bune şi abilităţi rezonabile de îngrijire.

Ambele criterii se aflau sus pe lista-mea-de-motive-ca-să-fii-atrasă-de-un-bărbat. Barba era o adăugire proaspătă la listă. Nu sărutasem niciodată un bărbos şi în momentul ăsta căpătasem un interes neaşteptat şi iraţional să fac aşa ceva.

Apoi i-am văzut ochii. Erau de un albastru-cenuşiu rece care m-a dus cu gândul la puşti metalice şi gheţari.

A venit glonţ la mine şi mi-a pătruns în spaţiul personal de parcă ar fi avut o invitaţie permanentă. Când şi-a încrucişat braţele tatuate la pieptul lat, am scos un chiţăit din fundul gâtului.

Uau.

— Credeam că m-am exprimat foarte clar, a mârâit el.

— Ăăă... Poftim?

Eram nedumerită. Omul se încrunta la mine de parcă eram cel mai detestat personaj dintr-un reality-show, dar eu tot voiam să văd cum arată dezbrăcat. Nu mai

evaluasem aşa de prost potenţialul sexual al cuiva din facultate.

Am dat vina pe extenuare şi traumele emoţionale.

În spatele barului, Justice s-a oprit în mijlocul procesului de creaţie a cafelei mele cu lapte şi a ridicat ambele mâini.

— Stai aşa, a început el.

— E-n regulă, Justice, l-am asigurat. Tu vezi mai departe de cafeaua aia şi mă ocup eu de... *domnul* ăsta.

În jur s-au auzit scaunele trase în spate la mese şi am văzut cum absolut toţi clienţii au tulit-o spre uşă, unii dintre ei ţinându-şi cana încă în mână. Niciunul nu m-a privit în ochi în drum către ieşire.

— Knox, nu-i ce crezi tu, a încercat Justice din nou.

— N-am chef de prostii azi. Ieşi naibii afară, a poruncit vikingul.

Zeul blond al furiei sexy cobora cu paşi mari în lista mea cu chestii sexy.

Am arătat cu degetul spre mine.

— Eu?

— M-am săturat de jocurile tale. Ai cinci secunde să ieşi pe uşa asta şi să nu te mai întorci niciodată, a zis el apropiindu-se până vârfurile bocancilor lui mi-au atins degetele neapărate de şlapi.

Fir-ar să fie. De-aproape arăta de parcă tocmai plecase în trombă de pe o corabie de pradă vikingă... sau de pe platoul de filmare al unei reclame la parfum. Unul dintr-alea ciudate, cu pretenţii artistice, care n-au nicio noimă şi poartă nume de genul Bestia ignorantă.

— Uite ce-i, *domnule*. Sunt în toiul unei crize personale şi nu încerc decât să capăt o ceaşcă de cafea.

— Ţi-am zis o dată, Tina. Dacă mai vii aici şi-i mai hărţuieşti pe Justice sau pe clienţii lui, te escortez personal afară din oraş.

— Knox...

Bestia sexy prost dispusă a ridicat degetul în direcţia lui Justice.

— O clipă, amice. Se pare că trebuie să scot gunoiul.

— *Gunoiul*?

Am icnit. Credeam că localnicii din Virginia ar fi trebuit să fie mai prietenoşi. Dar abia dacă ajunsesem de jumătate de oră în oraş şi eram deja acostată de un viking cu maniere de om al peşterilor.

— Scumpo, e gata cafeaua, a anunţat Justice, împingând un pahar de carton foarte mare pe barul de lemn.

Ochii mi-au fugit spre comoara cu cofeină care aburea.

— Dacă-ţi trece măcar prin cap să iei paharul ăla, avem o problemă, a zis vikingul, cu glasul coborât şi periculos.

Dar Leif Erikson nu ştia cu cine se pune azi.

Orice femeie are o limită. A mea, care e drept că era cam prea retrasă, tocmai fusese depăşită.

— Dacă mai faci un pas spre cafeaua aia minunată pe care mi-a făcut-o special prietenul meu Justice, te fac să regreţi momentul când ai dat peste mine.

Eram o persoană drăguţă. Părinţii mei erau de părere că eram o fată bună. Şi, conform testului ăluia online pe care-l făcusem acum două săptămâni, voiam să le fac pe plac celorlalţi. Nu mă prea pricepeam să arunc în stânga şi-n dreapta cu ameninţări.

Bărbatul a mijit ochii, iar eu am refuzat să bag de seamă încreţiturile sexy de la coada ochilor.

— Regret deja, aşa cum regretă şi tot amărâtul ăsta de oraş. Doar pentru că te-ai coafat altfel, nu înseamnă că o să uit ce necazuri ai făcut pe-aici. Şi acum, ieşi odată pe uşă şi nu te mai întoarce!

— Crede că eşti Tina, a intervenit Justice.

Nu-mi păsa nici dacă nemernicul credea că sunt un ucigaş în serie canibal. Stătea între mine şi cofeina mea.

Fiara blondă a întors capul spre Justice.

— Ce naiba tot spui?

Înainte să apuce să vorbească prietenul meu amabil cu cafeaua, mi-am înfipt degetul în pieptul vikingului. N-a intrat foarte adânc, datorită stratului indecent de muşchi de sub piele. Dar m-am asigurat că apăs cu unghia.

— *Tu* să mă asculţi *pe mine*. Nu-mi pasă dacă tu crezi că sunt sora mea sau escrocul ăla care a scumpit medicamentele împotriva malariei. Sunt *o fiinţă umană*, am o zi foarte proastă, care vine după cea mai proastă zi din viaţa mea. *Nu* am putere să ţin în mine sentimentele astea azi. Aşa că mai bine te dai din calea mea şi mă laşi în pace, vikingule!

O clipă, a părut de-a dreptul năucit.

Am dedus că asta înseamnă că e momentul pentru cafea. Am trecut pe lângă el, am luat paharul, am adulmecat delicat şi după aia mi-am aruncat toată faţa în forţa vitală fierbinte şi plină de aburi.

Am sorbit cu nesaţ, încercând să conving cofeina să-şi înfăptuiască miracolele în timp ce aromele îmi explodau pe limbă. Eram destul de sigură că geamătul nepotrivit pe care l-am auzit ieşise din gura mea, dar eram prea obosită să-mi pese. Când am lăsat până la urmă paharul şi m-am şters cu dosul mâinii la gură, vikingul încă stătea acolo şi se holba la mine.

I-am întors spatele şi i-am aruncat un zâmbet eroului meu Justice, apoi am împins peste bar bancnota mea pentru cafea de urgenţă.

— Domnule, eşti un artist. Ce-ţi datorez pentru cel mai bun *latte* de care-am avut parte în viaţa mea?

— Ţinând cont de dimineaţa grea pe care-o ai, scumpo, e din partea casei, a răspuns el şi mi-a întins permisul şi banii.

— Prietene, eşti un adevărat gentleman. *Spre deosebire de alţii*.

M-am uitat urât peste umăr spre locul unde stătea vikingul, cu picioarele depărtate şi braţele încrucişate. Am mai plonjat o dată în cafea şi am îndesat bancnota în borcanul pentru bacşişuri.

— Mulţumesc că ai fost drăguţ cu mine în cea mai proastă zi din viaţa mea.

— Parcă ziceai că aia a fost ieri, s-a băgat namila încruntată.

Am oftat obosită în timp ce m-am întors încet spre el.

— Asta era înainte să dau peste tine. Aşa că pot să declar oficial că, oricât de proastă a fost ziua de ieri, ziua de azi o întrece cu puţin.

M-am întors din nou spre Justice.

— Îmi pare rău că nemernicul ăsta ţi-a alungat toţi clienţii. Dar o să mă întorc foarte repede după încă una de-asta.

— Abia aştept, Naomi, a spus el şi mi-a făcut cu ochiul.

M-am întors să plec şi am dat drept peste un kilometru de piept de bărbat ursuz.

— Naomi? a întrebat el.

— Pleacă de-aici!

Aproape că-mi făcea bine să fiu nepoliticoasă măcar o dată în viaţă. Să iau atitudine.

— Te cheamă Naomi, a declarat vikingul.

Eram prea ocupată să încerc să-l incinerez cu o încruntătură de furie îndreptăţită ca să-i răspund.

— Nu Tina? a insistat el.

— Sunt gemene, omule, a zis Justice, iar în glas i s-a simţit zâmbetul.

— Măi, să fie!

Vikingul şi-a vârât mâna în păr.

— Sunt îngrijorată de cum stă cu vederea prietenul tău, i-am zis lui Justice, arătând spre poza Tinei.

Tina se făcuse blondă platinată la un moment dat în ultimii mai mult de zece ani, iar diferenţele altfel subtile dintre noi deveniseră evidente.

— Mi-am lăsat acasă lentilele de contact, a zis el.

— Împreună cu bunele maniere? am întrebat sarcastic.

Cofeina îmi ajungea în sânge şi mă făcea neobişnuit de arţăgoasă.

Mi-a răspuns doar cu o uitătură încruntată, iar eu am oftat.

— Dă-te din calea mea, Leif Erikson.

— Mă cheamă Knox. Şi ce cauţi aici?

Ce fel de nume mai e şi ăsta? A avut o viaţă grea? A spus o mulţime de bancuri cu Fort Knox? O fi prescurtare de la ceva? Knoxwell? Knoxathan?

— Nu-i treaba ta, *Knox*. Nici ce fac, nici ce nu fac nu-i treaba ta. De fapt, existenţa mea nu-i treaba ta. Acuma, te rog frumos să te dai la o parte.

Îmi venea să urlu cât de tare puteam, cât de mult puteam. Dar încercasem de câteva ori în maşină pe drumul lung încoace şi nu fusese de niciun ajutor.

Din fericire, frumosul bădăran a scos un oftat sâcâit şi a făcut singurul lucru decent, care-i asigura supravieţuirea: s-a dat din calea mea. Am ieşit din cafenea în zăduful verii cu câtă demnitate mai eram în stare.

Dacă Tina voia să ne întâlnim, putea să mă găsească la motel. Nu era cazul să aştept pe-aici şi să fiu acostată de străini cu personalitatea unui cactus.

O să mă întorc în camera mea prăpădită, o să-mi scot toate agrafele din păr şi o să fac duş până rămân fără apă caldă. După aia o să mă gândesc ce aveam de făcut.

Era un plan foarte bun. Lipsea un singur lucru.

Maşina.

A, nu. Maşina şi geanta.

Suportul de biciclete din faţa cafenelei era tot acolo. Spălătoria cu postere ţipătoare în geamuri era tot peste drum, lângă atelierul auto.

Dar maşina mea nu mai era unde o lăsasem.

Locul de parcare în care o înghesuisem, în faţa magazinului cu mâncare pentru animale, era pustiu.

M-am uitat în susul şi-n josul străzii. Dar nu se vedea nici urmă din Volvo-ul meu de încredere plin de praf.

— Te-ai rătăcit?

Am închis ochii şi mi-am încleştat fălcile.

— Pleacă. De-aici.

— Care-i problema ta?

M-am întors şi l-am văzut pe Knox privindu-mă atent, cu un pahar de cafea în mână

— Care-i problema mea?

Îmi venea să-i trag un şut în gambă şi să-i fur cafeaua.

— N-am probleme cu auzul, scumpete. Nu-i cazul să ţipi.

— *Problema* mea e că în timp ce-mi pierdeam cinci minute din viaţă făcând cunoştinţă cu tine, maşina mea a fost ridicată.

— Eşti sigură?

— Nu. Niciodată nu ştiu unde-mi las maşina. O las pe unde apuc şi cumpăr una nouă dacă n-o mai găsesc.

Mi-a aruncat o privire, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

— Evident, eram sarcastică.

Am întins mâna după telefon, doar ca să-mi aduc aminte că nu mai aveam telefon.

— Cine te-a călcat pe bătături?

— Cine te-a învăţat să-ţi exprimi îngrijorarea pentru cineva n-a nimerit-o.

Fără niciun alt cuvânt, am luat-o în direcţia în care speram că se află secţia de poliţie.

N-am ajuns nici până la următoarea vitrină când o mână mare, puternică, m-a prins de braţ.

Mi-am zis că o fi fost lipsa somnului sau sensibilitatea emoţională. Erau singurele motive să simt un tremur când mi-am dat seama că mă strângea de braţ.

— Opreşte-te, mi-a poruncit ameninţător.

— Ia. Mâna.

Am fluturat stângaci din braţe, dar strânsoarea a devenit mai puternică.

— Atunci opreşte-te.

M-am potolit.

— O să mă opresc dacă încetezi să mai fii măgar.

Nările i-au fremătat şi a ridicat privirea spre cer, iar mie mi s-a părut că-l aud numărând.

— Chiar numeri până la zece?

Eu eram cea care fusese nedreptăţită. *Eu* eram aia care avea un motiv să se roage Cerului să-i dea răbdare.

A ajuns până la zece şi tot părea iritat.

— Dacă nu mai sunt măgar, te opreşti să stăm de vorbă o clipă?

Am mai luat o înghiţitură de cafea şi m-am gândit.

— Poate.

— Îţi dau drumul, m-a avertizat.

— Minunat.

Am privit amândoi în jos spre mâna lui de pe braţul meu. A slăbit încet strânsoarea şi mi-a dat drumul, dar nu înainte să-şi treacă degetele pe zona sensibilă de pe interiorul braţului.

Mi s-a făcut pielea de găină şi speram să nu observe şi el. Mai ales pentru că, în organismul meu, pielea de găină şi reacţiile sfârcurilor erau strâns legate.

— Ţi-e frig?

Privirea lui categoric nu era îndreptată spre braţul sau umerii mei, ci spre sâni.

Fir-ar să fie.

— Da, am minţit.

— Sunt aproape 29 de grade şi bei cafea fierbinte.
— Dacă ai terminat cu explicaţiile masculine despre temperatura internă, aş vrea să mă duc să-mi caut maşina, am zis şi mi-am strâns braţul liber peste sânii trădători. Poate ai putea să-mi spui în ce direcţie se află cel mai apropiat parc de maşini confiscate sau secţia de poliţie.

S-a uitat la mine o clipă lungă, apoi a clătinat din cap.
— Haide.
— Poftim?
— Te duc eu.
— Ha!

Mi-am înăbuşit râsul. Îşi făcea iluzii dacă-şi imagina că m-aş urca de bunăvoie într-o maşină cu el.

Încă mai clătinam din cap când a vorbit din nou.
— Hai să mergem, Daisy. N-am toată ziua la dispoziţie.

2. Un erou fără tragere de inimă

Knox

Tipa se holba la mine de parcă i-aş fi propus să sărute un şarpe-cu-clopoţei.

Nici măcar n-ar fi trebuit să-mi încep încă ziua şi deja o luaseră toate razna. Pe ea dădeam vina. Şi pe nemernica de soră-sa, Tina.

Dădeam o parte din vină şi pe Agatha, de ce nu, pentru că ea fusese aia care-mi dăduse SMS că Tina tocmai şi-a arătat „mutra de scandalagioaică” la cafenea.

Şi acum eram aici, cam pe când se crăpa de ziuă, făcând ca un idiot pe bodyguardul oraşului şi ciorovăindu-mă cu o femeie pe care n-o mai văzusem niciodată.

Naomi a clipit de parcă tocmai se destrăma ceaţa.

— Faci mişto, nu?

Agatha trebuia să-şi facă un control la ochii ăia nenorociţi, dacă a confundat-o pe bruneta ofticată cu pacostea de soră-sa, platinată, prăjită la solar şi tatuată.

Diferenţele dintre ele erau al naibii de clare, chiar şi fără să-ţi pui lentilele de contact. Faţa Tinei avea culoarea şi textura unei canapele de piele, veche de când lumea. Avea gura aspră, înconjurată de riduri adânci de la fumat două pachete de ţigări pe zi şi părea că întreaga lume îi datorează ceva.

Naomi, pe de altă parte, era croită din alt material. Mai elegant. Era înaltă ca şi soră-sa. Dar în loc să arate ca un cartof prăjit, mergea în direcţia prinţeselor Disney, cu păr des de culoarea castanelor coapte. Şi părul, şi florile din el încercau să evadeze dintr-un fel de coafură complicată. Avea faţa mai blândă, tenul mai deschis. Buze pline, rozalii. Ochi care mă duceau cu gândul la frunze căzute în pădure şi câmpii întinse.

Dacă Tina era îmbrăcată ca o motociclistă care trecuse printr-un tocător de lemne, Naomi purta un şort de sport de lux şi un tricou asortat, pe un corp tonifiat care promitea nu puţine surprize.

Părea genul de femeie care mi-ar arunca o privire, după care şi-ar pune coada pe spinare şi ar tuli-o spre siguranţa oferită de primul membru al unui consiliu de conducere, purtând un tricou de golf, care-i ieşea în cale.

Din fericire pentru ea, nu-mi plăcea dramatismul. Sau lucrurile care necesită multă atenţie şi efort. Nu mă ocupam de domniţe la ananghie. Nu-mi pierdeam vremea

cu femei cărora nu le ajungeau un pic de distracţie şi câteva orgasme.

Dar cum îmi băgasem deja nasul în treaba asta, o făcusem gunoi şi ţipasem la ea, puteam măcar să îndrept situaţia spre o rezolvare rapidă. După aia, puteam să mă întorc în pat.

— Nu. Nu fac mişto, la naiba.

— Nu merg nicăieri cu tine.

— N-ai maşină, i-am atras atenţia.

— Mulţumesc, se vede cu ochiul liber. Sunt conştientă că n-am maşină.

— Stai să ne lămurim. Eşti nou-venită într-un oraş străin. Maşina ta dispare. Şi refuzi când îţi propun să te duc cu maşina pentru că...

— Pentru că ai năvălit într-o cafenea şi ai ţipat la mine! După aia m-ai urmărit şi *încă* ţipi. Mă urc în maşină cu tine şi e mai probabil să ajung tăiată bucăţi-bucăţele şi împrăştiată prin deşert decât unde am treabă.

— N-avem niciun deşert pe-aici. Totuşi, ar fi nişte munţi.

Expresia ei sugera că i se părea că n-aş fi nici de ajutor, nici amuzant.

Am şuierat printre dinţi.

— Uite ce e. Sunt obosit. Am primit o alertă că Tina făcea iar necazuri la cafenea şi cu asta am crezut că o să am de-a face.

A sorbit lung din cafea, privind în susul şi-n josul străzii, de parcă s-ar fi gândit dacă să evadeze sau nu.

— Nici prin cap să nu-ţi treacă, i-am zis. O să-ţi verşi cafeaua.

Când a căscat ochii ăia căprui frumoşi, am ştiut că am nimerit la fix.

— Bine. Dar doar pentru că e cel mai bun *latte* din viaţa mea. Şi aşa înţelegi tu să-mi ceri scuze? Pentru că nici asta

nu s-a prins de tine, cum nu s-a prins nici aia cu cum să întrebi pe cineva dacă a păţit ceva.

— Era o explicaţie. Faci ce vrei.

N-am pierdut vremea cu lucruri care n-aveau importanţă. Ca statul la palavre sau scuzele.

Pe stradă a trecut o motocicletă, cu Rob Zombie urlând din boxe, deşi era abia ora 7 dimineaţa. Omul s-a uitat la noi şi a ambalat motorul. Wraith bătea spre şaptezeci de ani, dar tot reuşea să aibă parte de o cantitate astronomică de sex, cu aerul lui de vulpoi cărunt tatuat.

Intrigată, Naomi l-a privit cu gura deschisă.

Era clar că domnişoara cu margarete în păr nu era azi în dispoziţia potrivită să-şi exploreze natura sălbatică.

I-am făcut semn din cap lui Wraith să se ducă naibii, i-am smuls lui Naomi cafeaua din mână şi am pornit pe trotuar.

— Hei!

A venit după mine, aşa cum ştiam că o să facă. Aş fi putut s-o iau de mână, dar nu eram tocmai fanul reacţiei pe care-o avusese când am atins-o. Părea complicat.

— Ar fi trebuit să rămân naibii în pat, am mormăit.

— Care-i problema ta? a întrebat Naomi, alergând ca să mă prindă din urmă.

S-a întins după pahar, dar n-am lăsat-o să-l ia şi mi-am văzut de drum.

— Dacă nu vrei să ajungi legată fedeleş în şaua motocicletei lui Wraith, atunci îţi sugerez să urci în maşina mea.

Hipiota ciufulită a mormăit nişte chestii care păreau nerespectuoase despre personalitatea şi anatomia mea.

— Uite ce e. Dacă poţi să încetezi să mai fii o belea măcar cinci minute, te duc la secţie. Poţi să-ţi iei nenorocita aia de maşină şi după aia să dispari din viaţa mea.

— Ţi-a zis cineva vreodată că te porţi ca un arici ţâfnos?

N-am băgat-o în seamă şi mi-am văzut de drum.

— De unde ştiu că n-o să încerci şi tu să mă legi fedeleş?

M-am oprit şi am cercetat-o pe îndelete din priviri.

— Iubito, nu eşti genul meu.

Şi-a dat ochii peste cap aşa de tare, că-i de mirare că n-au ieşit din orbite şi n-au căzut pe trotuar.

— Scuze, mă duc să plâng până nu mai pot.

Am coborât de pe bordură şi am deschis portiera din dreapta a camionetei.

— Urcă!

— Ce cavalerism de doi bani, s-a plâns ea.

— Cavalerism?

— Înseamnă...

— Dumnezeule! Ştiu ce înseamnă.

Şi ştiam ce însemna că-l adusese în discuţie. Avea nenorocitele alea de flori în păr. Femeia era o romantică. Alt minus pentru ea în mintea mea. De romantice era cel mai greu să scapi. Erau lipicioase. Alea care se prefăceau că n-au probleme cu relaţiile „fără obligaţii”. Între timp, puneau la cale să devină „singura”, încercând să-i fraierească pe bărbaţi să le cunoască părinţii şi căutând în taină rochii de mireasă.

Când am văzut că nu urcă de bunăvoie, m-am întins pe lângă ea şi am pus cafeaua în suport.

— Chiar nu-s mulţumită de tine în clipa asta.

Distanţa dintre noi era încărcată cu genul ăla de energie pe care-l simţeam de obicei chiar înaintea unei încăierări zdravene într-un bar. Periculoasă, generatoare de adrenalină. Nu-mi prea place.

— Urcă odată!

Când s-a urcat, am zis că e un mic miracol şi am trântit uşa peste încruntătura ei.

— Toate bune, Knox? mi-a strigat Bud Nickelbee din uşa magazinului lui de bricolaj.

Era îmbrăcat în uniforma lui obişnuită, cu salopetă şi un tricou cu Led Zeppelin. Coada de cal pe care-o avea de treizeci de ani atârna pe spate, subţire şi cenuşie, făcându-l să semene cu un George Carlin mai greoi şi mai puţin amuzant.

— Toate bune, l-am asigurat.

Privirea i-a alunecat prin parbriz, spre Naomi.

— Sună-mă, dacă ai nevoie de ajutor cu cadavrul.

Am urcat la volan şi am pornit motorul.

— M-a văzut un martor urcând în maşină, aşa că în locul tău m-aş gândi bine de tot dacă să mă omori, a zis ea arătând spre Bud, care încă se uita la noi.

Era evident că nu-i auzise comentariul.

— Nu te omor, m-am răstit.

Încă.

Îşi pusese deja centura şi stătea picior peste picior. Un şlap i se legăna pe degete când dădea din picior. Avea vânătăi pe ambii genunchi şi am observat o zgârietură pe antebraţul drept. Mi-am zis că nu vreau să ştiu şi am băgat în marşarier. O s-o las la secţie – să sperăm că era destul de devreme ca să pot să evit pe cine voiam să evit – şi o să mă asigur că-şi recuperează nenorocita aia de maşină. Dacă aveam noroc, puteam să mai prind o oră de somn înainte să trebuiască să-mi încep oficial ziua.

— Ştii, dacă unul dintre noi ar trebui să fie furios pe celălalt, eu ar trebui să fiu aia, a început ea. Nici măcar nu te cunosc, şi tu îmi urli în faţă, te bagi între mine şi cafeaua mea şi după aia practic mă răpeşti. Tu n-ai niciun motiv să fii supărat.

— Habar n-ai tu, scumpo. Am o grămadă de motive să fiu ofticat, şi multe dintre ele au legătură cu sora aia de doi bani a ta.

— Poate că Tina nu-i cea mai drăguţă persoană, dar asta nu-ţi dă dreptul să fii aşa de măgar. Tot e din familia mea, a pufnit Naomi.
— Eu nu i-aş zice soră-tii „persoană”.
Tina era un monstru de primă mână. Fura. Minţea. Sărea la bătaie. Bea prea mult. Nu se spăla suficient. Şi nu-i păsa de nimeni altcineva. Şi toate astea, pentru că era convinsă că lumea îi era datoare.
— Ascultă, oricine oi fi tu. Singurii oameni care pot să vorbească aşa despre ea suntem eu, părinţii mei şi promoţia 2003 de la liceul Andersontown. Şi poate şi pompierii din Andersontown. Dar doar pentru că şi-au câştigat dreptul. Tu, nu, şi nici n-am nevoie să-mi arunci în cap problemele tale cu soră-mea.
— Mă rog, am zis scrâşnind din dinţi.
Am mers în tăcere restul drumului. Departamentul de poliţie din Knockemout era la câteva străzi de drumul principal şi se afla în aceeaşi clădire cu biblioteca publică din oraş. Doar când îl vedeam îmi zvâcnea ochiul.
În parcare erau o camionetă, o maşină de patrulă şi un Harley Fat Boy. Nici urmă de SUV-ul şefului de departament. Slavă Domnului pentru micile minuni!
— Haide. Hai să terminăm cu asta.
— Nu-i nevoie să intri şi tu, a pufnit Naomi.
Se uita cu ochi trişti la paharul gol de cafea.
I-am întins mârâind cafeaua mea aproape neatinsă.
— Te duc la recepţie, mă asigur că e la ei maşina şi după aia nu te mai văd niciodată.
— Bine. Dar n-o să zic mulţumesc.
Nu mi-am bătut capul să răspund, pentru că eram prea ocupat să dau năvală pe uşa din faţă şi să nu bag în seamă literele aurite de deasupra.
— Clădirea municipală Knox Morgan.

M-am prefăcut că n-o aud şi am lăsat uşa de sticlă să se închidă în urma mea.

— Sunt mai mulţi Knox în oraş? a întrebat ea deschizând uşa şi venind după mine.

— Nu, am răspuns şi am sperat că pun capăt întrebărilor la care nu voiam nici de-al naibii să răspund.

Clădirea era destul de nouă şi avea tone de sticlă, holuri largi şi mirosul ăla de vopsea proaspătă.

— Deci numele tău e pe clădire? a insistat ea, alergând ca să ţină pasul cu mine.

— Aşa cred.

Am smucit o uşă pe dreapta şi i-am făcut semn să intre.

Secţia din Knockemout semăna mai mult cu un spaţiu de lucru comun pe placul hipsterilor de la oraş decât cu o secţie de poliţie. Îi enervase pe băieţii şi fetele în albastru, care fuseseră foarte mândri de buncărul lor mucegăit care stătea să cadă peste ei, cu lămpile de neon care clipeau şi covoare pătate de zeci de ani de criminalitate.

Iritarea lor în faţa zugrăvelii deschise la culoare şi a mobilierului lucios de birou era singurul lucru pe care nu-l detestam la toată secţia.

Departamentul de poliţie Knockemout făcea tot ce putea să-şi regăsească rădăcinile – poliţiştii îngrămădeau turnuri de dosare de caz pe birourile din bambus cu înălţime reglabilă şi făceau zi şi noapte cafea prea ieftină şi prea tare. Pe blat era o cutie deschisă cu gogoşi vechi şi amprente cu zahăr pudră peste tot. Dar până acum nimic nu reuşise să şteargă luciul de nou din nenorocita de clădire Knox Morgan.

Sergentul Grave Hopper stătea în spatele biroului şi amesteca vreo 200 de grame de zahăr în cafea. Fost membru reabilitat al unui club de motociclişti, îşi petrecea acum serile din cursul săptămânii antrenând echipa de softball a fiică-sii şi weekendurile tunzând peluze. A lui şi a

soacră-sii. Însă o dată pe an îşi împacheta nevasta în şaua motocicletei şi dispăreau să-şi retrăiască zilele de glorie pe drum.

Ne-a văzut pe mine şi pe musafirul meu şi aproape că şi-a turnat toată cafeaua pe el.

— Care-i treaba, Knox? a întrebat Grave, holbându-se de-acum fără reţineri la Naomi.

Nu era niciun secret prin oraş că aveam cât mai puţin posibil de-a face cu Departamentul de poliţie. Şi nu era chiar o noutate nici că Tina era genul de belea pe care n-o suportam.

— Ea e Naomi. Sora geamănă a Tinei, i-am explicat. Abia a ajuns în oraş şi zice că i-a fost ridicată maşina. E în spate?

În general, poliţia din Knockemout avea griji mai mari decât parcarea şi îi lăsa pe localnici să oprească unde şi când aveau chef, câtă vreme nu lăsau maşinile direct pe trotuar.

— O să reluăm povestea aia cu gemenele, a avertizat Grave, ridicând linguriţa de cafea spre noi. Dar în primul rând, azi nu-s decât io până acum, şi io n-am ridicat nici pe naiba.

Fir-ar să fie. Mi-am trecut mâna prin păr.

— Dacă nu voi, ai vreo idee cine altcineva ar fi putut fi? a întrebat Naomi plină de speranţă.

Sigur. Eu mă năpustesc să salvez situaţia şi-o aduc până aici şi moşulică ăsta de Grave e ăla care se alege cu zâmbetul şi vorbele dulci.

Nemernicul îi sorbea fiecare cuvânt şi-i zâmbea de parcă ar fi fost un tort cu şapte straturi de ciocolată.

— Păi, Tin... adică Naomi, a început el. Cum văd io treaba, se puteau întâmpla două lucruri. A: Ai uitat unde ai parcat. Da’ o fătucă aşa ca tine, într-un orăşel aşa de mic, nu prea are cum.

— Nu, n-are cum, a fost ea de acord prietenoasă, fără să-i spună că se vede cu ochiul liber.

— Sau B: ţi-a furat cineva maşina.

Mi-am luat adio de la ora mea de somn.

— Am parcat chiar în faţa magazinului pentru animale, pentru că era aproape de cafeneaua unde trebuia să mă văd cu sora mea.

Grave mi-a aruncat o privire şi eu am încuviinţat. Mai bine să terminăm cu partea asta, ca atunci când smulgi un afurisit de plasture.

— Deci Tina ştia că vii în oraş şi ştia unde o să fii?

Naomi nu se prindea unde bate. A încuviinţat, cu ochii mari şi plini de speranţă.

— Da. M-a sunat aseară. A zis că avea nişte probleme şi că are nevoie să ne vedem la Café Rev, la 7 dimineaţa.

— Păi, scumpete, sigur că nu vreau să arunc cu calomnii, a zis Grave şovăitor. Dar s-ar putea...

— Să-ţi fi furat maşina chiar javra de soră-ta, am intervenit eu.

Naomi m-a săgetat cu ochii ei căprui. Acum nu mai părea nici dulce, nici plină de speranţă. Nu. Părea că-i vine să comită un delict. Poate chiar o crimă.

— Mă tem că are dreptate, a spus Grave. Sora ta a făcut probleme de când a venit în oraş, acum un an. Probabil că nu e prima maşină cu care se serveşte.

Nările lui Naomi s-au dilatat delicat. A dus la gură cafeaua mea, a dat-o gata din câteva înghiţituri hotărâte, apoi a aruncat paharul gol în coşul de gunoi de lângă birou.

— Mulţumesc pentru ajutor. Anunţă-mă dacă vezi un Volvo albastru cu un abţibild pe care scrie „E important să fii amabil”.

Dumnezeule.

— Presupun că n-ai vreo aplicaţie de-aia pe telefon care-ţi spune unde e maşina, nu? a întrebat Grave.

Naomi a dus mâna la buzunar, după care s-a oprit şi a strâns din pleoape o clipă.

— Aveam.

— Şi n-o mai ai?

— Nu mai am telefon. Al meu, hm, s-a stricat aseară.

— E în regulă. O să dau un anunţ şi poliţiştii o să fie atenţi, dacă-mi dai numărul de înmatriculare, a zis Grave împingând îndatoritor spre ea o foaie de hârtie şi un pix.

Le-a luat şi a început să noteze, cu un scris de mână ordonat, rotunjit.

— Poţi să laşi şi datele tale de contact, unde stai şi aşa mai departe şi Nash şi cu mine o să te putem ţine la curent.

Doar când am auzit numele mi s-au încleştat dinţii.

— Cu plăcere, a răspuns Naomi, fără nicio urmă de plăcere.

— Ăă. Poate ai vreun soţ sau vreun iubit, să-i adaug datele de contact?

M-am uitat urât la el, dar Naomi a clătinat din cap.

— Nu.

— Poate o iubită sau o soţie? a mai încercat el o dată.

— Sunt singură, a zis Naomi, părând suficient de nesigură ca să simt cum mi se stârneşte curiozitatea.

— Ca să vezi. Ca şi comandantul nostru, a comentat Grave, nevinovat cum numai un motociclist de 1,80 m cu cazier poate să pară.

— Putem să ne întoarcem la partea unde tu-i spui lui Naomi că o să iei legătura cu ea dacă-i găseşti maşina, ceea ce ştim cu toţii că n-o să fie cazul, m-am răstit eu.

— Păi, cu atitudinea asta, sigur nu, m-a dojenit ea.

Era ultima dată când mai săream să ajut pe cineva, fir-ar să fie. Nu era treaba mea. Nu era responsabilitatea

mea. Şi acum nu mai aveam nici timp să mă duc la culcare.

— Cât stai în oraş? a întrebat Grave în timp ce Naomi îşi scria datele de contact.

— Doar cât durează s-o găsesc şi s-o ucid pe soră-mea, a răspuns ea, a închis pixul şi i-a împins foaia înapoi. Mulţumesc pentru ajutor, sergent!

— Cu plăcere!

S-a întors să se uite la mine. Privirile ni s-au întâlnit o clipă.

— Knox.

— Naomi.

După care a plecat ca din puşcă din secţia de poliţie.

— Cum or putea două surori să semene aşa de mult şi să n-aibă nimic altceva în comun? s-a minunat Grave.

— Nu vreau să ştiu, i-am răspuns sincer şi am ieşit după ea.

Am găsit-o plimbându-se de colo-colo şi mormăind în faţa rampei pentru cărucioare.

— Care-i planul? am întrebat resemnat.

S-a uitat la mine şi a ţuguiat din buze.

— Plan? a repetat, dar vocea i s-a frânt.

Am simţit cum intră în acţiune instinctele mele de „luptă sau fugi”. Detestam lacrimile. Mai ales lacrimile de gen feminin. O femeie care plânge mă face să mă simt parcă sfâşiat pe dinăuntru, era o armă pe care n-aş face-o niciodată cunoscută în public.

— Nu plânge, am ordonat.

Avea ochii umezi.

— Să plâng? N-o să plâng.

Era o mincinoasă de doi bani.

— Să nu dea dracu’ să plângi. E doar o maşină, iar ea nu-i decât o nenorocită. Niciuna nu merită să plângi după ea.

A clipit rapid şi nu mi-am dat seama dacă urma să plângă sau să ţipe iar la mine. Dar m-a surprins, pentru că n-a făcut nici una, nici alta. Şi-a îndreptat umerii şi a dat din cap.

— Ai dreptate. E doar o maşină. Pot să-mi înlocuiesc cardurile de credit, pot să-mi iau o poşetă nouă şi să-mi refac rezerva de pliculeţe cu sos de muştar şi miere.

— Zi-mi unde trebuie să ajungi şi te duc eu. Poţi să închiriezi o maşină şi să-ţi vezi de drum.

Am arătat spre camionetă.

Iar s-a uitat în susul şi-n josul străzii, probabil în speranţa că o s-apară vreun erou la costum şi cravată. Cum n-a fost cazul, a oftat:

— Am o cameră la motel.

Era un singur motel în oraş. O hazna cu un singur nivel, de o stea, care nici măcar nu merita să se cheme motel. Eram impresionat că reuşise să se cazeze.

Ne-am întors la camionetă în tăcere. M-a atins cu umărul pe braţ şi am simţit cum mi se încinge pielea. I-am deschis iar uşa. Nu pentru că eram un gentleman, ci pentru că părţii mele perverse îi plăcea să fie aproape de ea.

Am aşteptat până şi-a pus centura înainte să închid uşa şi să ocolesc maşina.

— Sosuri de muştar şi miere?

Mi-a aruncat o privire în timp ce mă urcam la volan.

— Ai auzit de ăla care a trecut iarna cu maşina prin parapet acum câţiva ani?

Mi se părea vag cunoscut subiectul.

— Nu mâncase decât pliculeţe cu ketchup timp de trei zile.

— Ai de gând să treci prin vreun parapet?

— Nu. Dar vreau să fiu pregătită. Şi nu-mi place ketchupul.

3. O infractoare de-o şchioapă

Naomi

— La ce cameră stai? a întrebat Knox.

Mi-am dat seama că ajunseserăm deja la motel.

— De ce? am întrebat bănuitoare.

A oftat încet, de parcă ar fi fost la capătul răbdării.

— Ca să pot să te las la uşă.

Aha.

— Camera 9.

— Laşi uşa deschisă? a întrebat după o clipă, cu buzele strânse.

— Mda. Aşa se face în Long Island, am răspuns sec. Aşa le arătăm vecinilor că avem încredere în ei.

Mi-a aruncat iar o privire de-aia lungă şi încruntată.

— Nu. Sigur că nu lăsăm uşile deschise. Am închis-o şi am încuiat-o.

A făcut un semn spre numărul 9.

Uşa mea era întredeschisă.

— Ah.

A oprit camioneta în mijlocul parcării, ceva mai brusc decât era cazul.

— Stai aici.

Am clipit când a coborât. În timp ce se îndrepta spre uşa camerei, privirile mele obosite au fost atrase de priveliştea blugilor ălora uzaţi, mulaţi pe un fund spectaculos. Hipnotizată preţ de câţiva paşi lungi de-ai lui, mi-a trebuit un minut întreg ca să-mi aduc aminte exact cum lăsasem

camera aia şi cât de foarte tare nu-mi doream să vadă tocmai Knox ce era acolo.

— Stai!

Am sărit din camionetă şi am luat-o la fugă, dar nu s-a oprit; nici măcar n-a slăbit ritmul.

Am mărit pasul şi cu un ultim efort am sărit în faţa lui. A intrat direct în mâna pe care-o ridicasem ca să-l opresc.

— Dă-te din calea mea, Naomi, mi-a ordonat.

Cum nu m-am conformat, mi-a pus o mână pe abdomen şi m-a împins până am ajuns în faţa camerei 8.

Nu ştiam ce spune despre mine faptul că-mi plăcea foarte tare mâna lui acolo.

— Nu-i nevoie să intri, am insistat. Sunt convinsă că e doar menajera.

— Ţi se pare că ar exista vreo menajeră?

Cam avea dreptate. Motelul arăta de parcă ar fi trebuit să ofere vaccinuri antitetanos, nu sticluţe cu şampon.

— Stai, mi-a zis, apoi s-a îndreptat iar spre camera mea.

— Fir-ar să fie, am şoptit când a deschis de tot uşa.

Am rezistat două secunde întregi înainte să intru după el.

Camera fusese cel puţin neatrăgătoare când mă cazasem, cu mai puţin de o oră în urmă.

Tapetul cu portocaliu şi maro se jupuia în fâşii lungi. Covorul era un verde-închis şi părea făcut din partea aspră a unui burete de vase. Robinetele din baie erau un roz Pepto Bismol, iar din duş lipseau câteva plăci de faianţă.

Dar era singura variantă pe o rază de peste 30 de kilometri şi îmi imaginasem că pot să rezist o noapte, două. În plus, mă întrebasem atunci cât de rău poate să fie.

Se pare că destul de-al naibii de rău. De când mă cazasem, îmi adusesem valiza, îmi pusesem laptopul la

încărcat şi plecasem să mă văd cu Tina, cineva spărsese uşa şi întorsese camera cu susu-n jos.

Valiza era răsturnată pe podea şi o parte din conţinut era împrăştiat pe covor.

Sertarele comodei fuseseră trase, uşile dulapului erau deschise.

Laptopul meu lipsea. Ca şi punga cu bani pe care o ascunsesem în valiză.

Pe oglinda dulăpiorului din baie era scris, cu rujul meu preferat, cuvântul „Fraieră”. Ironia e că lucrul pe care nu voiam să-l vadă vikingul meu ţâfnos, lucrul care valora mai mult decât tot ce fusese furat, era încă acolo, mototolit în colţ.

Mai rău, făptaşa stătea pe pat, cu adidaşii încurcaţi într-un morman de cearşafuri. Se uita la un film cu dezastre naturale. Nu mă prea pricepeam să ghicesc vârsta oamenilor, dar o încadram în categoria copii/preadolescenţi.

— Bună, Way, i s-a adresat Knox înverşunat.

Ochii albaştri ai fetei s-au dezlipit de ecran şi s-au oprit asupra bărbatului, înainte să se întoarcă iar spre televizor.

— Bună, Knox.

Era un orăşel. Sigur că morocănosul oraşului şi infractoarea minoră se cunoşteau.

— Bine, uite, am zis trecând pe lângă Knox şi aşezându-mă în faţa lucrului din colţ pe care chiar n-aveam chef să-l explic. Nu ştiu dacă în Virginia legislaţia privind exploatarea prin muncă a minorilor e diferită. Dar am cerut o pernă în plus, nu să fiu jefuită de o infractoare de-o şchioapă.

Fata m-a învrednicit cu o privire.

— Unde-i maică-ta? a întrebat Knox, fără să mă bage în seamă.

Way a ridicat din umeri.

— Plecată. Cine-i prietena ta?

— E mătuşa ta, Naomi.

N-a părut impresionată. Pe de altă parte, eu probabil că arătam de parcă tocmai fusesem lansată dintr-un tun spre un zid de cărămidă.

— Mătuşă? am repetat clătinând din cap în speranţa că o să-mi revină auzul.

Ocazie cu care a mai căzut o petală ofilită din ce mai rămăsese din coafură şi a plutit spre podea.

— Credeam că ai murit, a zis fata, cercetându-mă cu un oarecare interes. Frumos păr.

— Mătuşă? am repetat.

Knox s-a întors spre mine.

— Waylay e fata Tinei, mi-a explicat el rar.

— Tina? am repetat eu ca un papagal răguşit.

— Se pare că sora ta s-a mai servit din lucrurile tale, a remarcat el.

— A zis că majoritatea erau de doi bani, a intervenit fata.

Am clipit rapid. Nu numai că sor-mea îmi furase maşina, îmi spărsese şi camera de motel, o întorsese cu susu-n jos şi îmi lăsase o nepoată despre care nici nu ştiam că există.

— Gagica asta se simte bine? a întrebat Waylay, fără să-şi ia ochii de la tornada care revenise pe ecran.

Probabil că „asta” eram eu. Şi categoric nu eram bine.

Am luat o pernă de pe pat.

— Vreţi să mă scuzaţi un pic? am scâncit.

Fără să aştept răspuns, am ieşit pe uşă în soarele fierbinte al Virginiei. Păsărelele ciripeau. Au trecut două motociclete, cu motoarele făcând un zgomot asurzitor. Peste drum, un cuplu mai în vârstă a coborât dintr-o camionetă şi a intrat în bistro pentru micul-dejun.

Cum de îndrăzneau lucrurile să pară aşa de normale, când toată viaţa mea tocmai se prăbuşise?

Mi-am ţinut perna pe faţă şi am eliberat urletul pe care-l tot ţinusem în mine.

Gândurile mi se rostogoleau prin cap ca într-un uscător de rufe la viteză maximă. Warner avea dreptate. Oamenii nu se schimbă. Sora mea era tot o fiinţă îngrozitoare, iar eu eram tot destul de naivă ca să mă ducă de nas cu minciunile ei. Maşina mea era dispărută, cu geantă şi cu laptop cu tot. Ca să nu mai vorbim de banii pe care i-i adusesem ei. Iar începând de aseară, nu mai aveam nici job. Nu eram în drum spre Paris, aşa cum era planul acum doar 24 de ore. Familia şi prietenii mei credeau că mi-am pierdut minţile cu totul. Rujul meu preferat fusese distrus pe o oglindă de dulăpior de baie. Şi aveam o nepoată a cărei copilărie o ratasem cu totul.

Am tras aer în piept şi am mai scos un ultim urlet, ca să fie, înainte să dau deoparte perna.

— OK. Poţi să rezolvi situaţia. Poţi s-o scoţi la capăt.

— Gata cu discursul de încurajare?

M-am întors şi am dat peste Knox sprijinit de tocul uşii, cu braţele tatuate încrucişate peste pieptul lat.

— Da, am răspuns şi mi-am îndreptat umerii. Câţi ani are?

— Unşpe.

Am dat din cap, am aruncat cu perna în el şi am intrat cu paşi mari în cameră.

— Aşa, Waylay, am început.

Nasul cârn şi gropiţa din bărbie erau din familie. Avea acelaşi neastâmpăr pe care-l avuseserăm şi mama ei şi cu mine la vârsta ei.

— Aşa, mătuşă Naomi.

— Ţi-a zis maică-ta când se întoarce?

— Nu.

— Unde staţi voi, scumpete? am întrebat.

Poate că Tina era acasă acum şi-şi tria prada, văzând ce merita păstrat şi ce voia să distrugă doar ca să se distreze.

— În Hillside Acres, a răspuns ea, uitându-se pe după mine ca să vadă mai bine tornada de pe ecran, care lua pe sus nişte vaci.

— Trebuie să stăm de vorbă o clipă, a anunţat Knox şi mi-a făcut semn cu capul spre uşă.

Se pare că aveam la dispoziţie tot timpul din lume. Tot timpul din lume şi nicio idee ce să fac. Nicio etapă următoare. Nicio listă de activităţi care să-mi cuantifice şi să-mi organizeze lumea într-un şir ordonat şi frumos de elemente simple. Doar o criză, peste un haos, deasupra unui dezastru.

— Sigur, am răspuns părând doar uşor isterică.

A aşteptat să trec de el înainte să iasă după mine. Când m-am oprit, a mers mai departe spre automatul de sucuri decolorat din faţa recepţiei.

— Chiar vrei să-ţi cumpăr un suc în clipa asta? am întrebat buimăcită.

— Nu. Încerc să ajung suficient de departe ca să nu ne audă copilul care nu-şi dă seama că a fost abandonat, s-a răstit el.

Am mers în urma lui.

— Poate că Tina se întoarce.

S-a oprit şi s-a întors spre mine.

— Way zice că Tina nu i-a spus nimic. Doar că are ceva de care trebuie să se ocupe şi că o să fie plecată mai multă vreme.

Mai multă vreme? Ce naiba însemna mai multă vreme după criteriile Tinei? Un weekend? O săptămână? O lună?

— Of, Doamne. Părinţii mei.

Chestia asta avea să-i dea gata. Ca şi cum ce făcusem eu ieri nu era deja destul de supărător. Aseară, pe o autostradă din Pennsylvania, reuşisem să-i conving că eram în regulă şi categoric nu treceam prin vreo criză a vârstei mijlocii. Şi îi făcusem să-mi promită că nu-şi

schimbă planurile din cauza mea. Plecaseră azi-dimineaţă în croaziera lor de trei săptămâni pe Mediterana. Prima vacanţă serioasă, internaţională, în care mergeau împreună.

Nu voiam să le-o distrugă problemele mele sau dezastrul Tinei.

— Ce ai de gând să faci cu copilul de-acolo? m-a întrebat Knox, arătând spre uşa deschisă.

— Cum adică?

— Naomi, când poliţaii o să descopere că Tina a dispărut şi a lăsat-o aici pe Waylay, fata ajunge direct în plasament.

Am clătinat din cap.

— Sunt cea mai apropiată rudă în viaţă care nu e infractor. Sunt responsabilă pentru ea.

Ca şi pentru toate încurcăturile Tinei de dinainte de 18 ani.

M-a privit îndelung, cu ochi duri.

— Pur şi simplu?

— E familia mea.

În plus. Doar n-aveam o mulţime de lucruri de făcut în clipa aia. Eram practic în derivă. Pentru prima dată în viaţă, n-aveam niciun plan.

Ceea ce mă speria ca naiba.

— Familie, a pufnit el, ca şi cum raţionamentul meu nu stătea-n picioare.

— Ascultă aici. Mulţumesc, Knox, pentru toate ţipetele, şi plimbatul cu maşina, şi cafea. Dar după cum vezi, am o situaţie de care trebuie să mă ocup. Aşa că probabil ar fi cel mai bine să te întorci în peştera din care te-ai târât afară azi-dimineaţă.

— Nu plec nicăieri.

Iar ne uitam urât unul la altul, într-o tăcere apăsătoare.

De data asta, el a cedat primul.

— Nu mai trage de timp, Daisy. Ce-ai de gând să faci?

— Daisy?

A întins mâna şi mi-a luat cu două degete o petală de margaretă din păr.

L-am plesnit peste mână şi am făcut un pas în spate, ca să mă pot gândi.

— OK, întâi trebuie să...

Categoric nu să-i sun pe ai mei. Şi nu prea voiam nici să se implice poliţia – din nou – dacă nu era neapărată nevoie. Şi dacă Tina se arăta într-o oră? Poate că primul lucru pe care trebuia să-l fac era să-mi mai iau nişte cafea.

— Să-i suni pe blestemaţii de poliţai şi să reclami spargerea şi abandonarea copilului, a zis Knox.

— E *sora* mea. În plus, dacă vine într-o oră?

— Ţi-a furat maşina şi şi-a abandonat copilul. N-are nicio scuză, la dracu'!

Ursul ăla tatuat şi ţâfnos avea dreptate. Ceea ce chiar nu-mi plăcea la el.

— Aaah! Bine. OK. Lasă-mă să mă gândesc. Poţi să-mi dai telefonul tău?

A rămas uitându-se la mine, fără să se mişte.

— Pentru numele lui Dumnezeu. Nu ţi-l fur. Trebuie doar să dau un telefon scurt.

Cu un oftat plin de durere, a băgat mâna în buzunar şi a scos telefonul.

— Mulţumesc, am zis tăios, după care am intrat în cameră.

Waylay se uita în continuare la film, cu mâinile la ceafă.

Am scotocit prin valiză să găsesc un carneţel şi m-am întors afară.

— Ai la tine o agendă cu numere de telefon?!

Knox se uita peste umărul meu, dar i-am făcut semn să tacă şi am format un număr.

— Ce naiba vrei?

Vocea soră-mii reuşea întotdeauna să mă crispeze.

— În primul rând, o explicaţie, m-am răstit eu. Unde eşti?
— Unde eşti? m-a îngânat ea cu o voce de păpuşă Muppet piţigăiată pe care n-o putusem suferi niciodată.
Am auzit o expiraţie prelungită.
— *Fumezi* în maşina mea?
— Acum pare să fie maşina mea.
— Ştii ce? Dă-o-ncolo de maşină. Avem lucruri mai importante de discutat. Ai o *fiică*! Pe care-ai abandonat-o într-o cameră de motel.
— Am chestii de făcut. Nu pot să târăsc după mine un copil în perioada următoare. Am ceva mare pe ţeavă. Tu de ce crezi c-am botezat-o Waylay? Am zis că poate să stea cu mironosiţa de mătuşă-sa până mă întorc.
Eram aşa de înfuriată, că nu mai puteam decât să bâigui.
Knox mi-a smuls telefonul de la ureche.
— Ascultă la mine şi ascultă-mă bine, Tina. Ai fix jumătate de oră să te întorci; altfel îi chem pe blestemaţii de poliţai.
Am văzut cum chipul îi devine mai dur şi i se încleştează maxilarul, dând la iveală mici adâncituri sub pometi. Avea o privire aşa de rece, că m-am înfiorat.
— Ca de obicei, eşti tâmpită cât încape, a zis el. Ţine doar minte, data viitoare când te ridică poliţia, o să ai nişte mandate pe numele tău. Asta înseamnă că o să ajungi la puşcărie şi nu prea văd cine o să dea fuga să te scoată pe cauţiune.
A tăcut o clipă, apoi a spus:
— Mda. Du-te dracului şi tu!
A înjurat din nou şi a coborât telefonul de la ureche.
— Cum ai cunoscut-o tu pe soră-mea? m-am întrebat eu cu voce tare.
— Tina a fost o pacoste pentru toată lumea de când a dat năvală în oraş acum un an. Căuta tot timpul să scoată bani fără să pună mâna să muncească. A încercat de vreo două

ori, inclusiv cu amicul tău Justice, să ia bani susţinând că a alunecat şi a căzut în magazine. De câte ori capătă ceva mărunţiş, face scandal, se îmbată şi face prăpăd prin oraş. Chestii minore. Vandalism.

Mda, părea tipic pentru soră-mea.

— Ce-a zis? am întrebat, fără să vreau de fapt să ştiu răspunsul.

— Că nu mai poate ea dacă sunăm la poliţie. Nu se mai întoarce.

— Aşa a zis?

Îmi dorisem dintotdeauna copii. Dar nu aşa. Nu la un pas de pubertate, când anii de formare se încheiaseră deja.

— A zis că se întoarce când o să aibă ea chef, a continuat Knox, căutând ceva prin telefon.

Unele lucruri nu se schimbau niciodată. Sor-mea îşi făcuse dintotdeauna singură regulile. Când era bebeluş, dormea toată ziua şi stătea trează toată noaptea. Când era mică, a fost dată afară de la trei creşe pentru că muşca. Şi când am ajuns la liceu, în fine, a fost toată povestea cu rebeliunea.

— Ce faci? l-am întrebat pe Knox când a pus iar telefonul la ureche.

— Ultimul lucru pe care-mi doresc să-l fac.

— Cumperi bilete la balet?

N-a răspuns, dar s-a dus în parcare cu umerii încordaţi. N-am auzit ce spunea, dar au fost o mulţime de *du-te naibii* şi *să crezi tu*.

Am adăugat „manierele la telefon” pe lista tot mai lungă de lucruri la care nu se pricepea Knox Morgan.

S-a întors părând şi mai furios. Fără să mă bage în seamă, a scos un portofel, a luat câteva bancnote şi le-a introdus în automatul de sucuri.

— Ce vrei? a mormăit el.

— Ah. Apă, te rog.

A apăsat butoanele mai tare decât mi se părea mie necesar. Au căzut o sticlă de apă şi două de Yellow Lightning.

— Poftim.

Mi-a împins apa şi a plecat înapoi spre cameră.

— Ăă. Mersi? am strigat după el.

Am dezbătut cu mine însămi, timp de vreo 30 de secunde, dacă s-o iau şi eu după el, până m-a lovit o nouă realitate care era mai puţin îngrozitoare. Dar era doar un exerciţiu teoretic. N-aveam cum să plec. Aveam o nouă responsabilitate. Şi responsabilitatea asta venea şi cu un scop în viaţă. Probabil.

M-am întors în cameră şi l-am găsit pe Knox cercetând încuietoarea.

— Nici urmă de rafinament, s-a plâns el.

— I-am zis că trebuia să folosească un şperaclu, a spus Waylay deschizându-şi sucul.

— Nu-i nici 8 dimineaţa şi tu-i dai suc, am şuierat la Knox şi mi-am reluat postul de santinelă în faţa grămezii din colţul camerei.

S-a uitat la mine, apoi dincolo de mine. Mi-am desfăcut agitată braţele şi am încercat să-i blochez vederea.

— Aia-i o faţă de masă? a întrebat uitându-se pe după mine.

— Rochie de mireasă, a anunţat Waylay. Mama a zis că-i urâtă ca dracu'.

— Mda, mă rog, Tina n-ar recunoaşte ceva de bun-gust nici dacă i-ar cădea în cap o geantă Birkin, am ripostat, simţind nevoia să mă apăr.

— Rochia aia înseamnă că am şi un unchi pe undeva? a întrebat Waylay, făcând semn cu capul spre grămada de dantelă şi jupon care mă făcuse cândva să mă simt ca o prinţesă şi care acum mă făcea să mă simt doar proastă.

— Nu, am răspuns ferm.

Sprâncenele lui Knox s-au ridicat aproape imperceptibil.

— Şi ai hotărât aşa, pur şi simplu, să iei cu tine o rochie de mireasă într-o excursie cu maşina?

— Nu prea văd cum ar putea să fie treaba ta.

— E coafată ca şi cum se duce într-un loc de fiţe, a zis Waylay gânditoare, măsurându-mă din cap până în picioare.

— Clar aşa arată, Way, a fost de acord Knox, încrucişându-şi braţele la piept şi părând amuzat.

Nu-mi plăcea cum se aliau împotriva mea.

— Hai să ne facem mai puţin griji pentru părul meu şi o rochie decât pentru ce-o să facem mai departe, le-am propus. Waylay, mama ta a zis unde se duce?

Fata şi-a îndreptat privirea înapoi spre ecran şi a ridicat din umerii slăbuţi.

— Nu ştiu. A zis doar că de-acum sunt problema ta.

Nu ştiam cum să reacţionez. Din fericire, n-a trebuit să răspund, pentru că am întors toţi trei privirea când am auzit o bătaie energică în uşa deschisă.

Bărbatul din prag m-a cam lăsat fără suflare. Ăştia clar arătau de milioane în Knockemout! Era îmbrăcat într-o uniformă albastru-închis impecabilă, cu o insignă foarte lucioasă. Maxilarul puternic era accentuat de barba scurtă ţepoasă. Umerii şi pieptul erau largi, şoldurile şi talia, înguste. Părul era aproape blond. Şi avea nişte ochi oarecum familiari.

— Knox, a început el.

— Nash.

Tonul lui Knox era la fel de rece ca şi privirile.

— Bună, Way, a spus nou-venitul.

Waylay a dat din cap.

— Căpitane...

Apoi privirea i s-a îndreptat spre mine.

— Ai chemat poliţia? l-am întrebat chiţăind pe Knox.

Sora mea era un om îngrozitor şi categoric aveam să-i transmit şi ei asta. Dar să chemi poliţia mi se părea ceva foarte *definitiv*.

4. „Nu rămâi aici”

Naomi

— Tu trebuie să fii Naomi, a zis poliţistul.

Oi fi fost eu în toiul unui atac de panică, dar mi-a cam plăcut cum mi-a rostit numele, cu glas tărăgănat şi prietenos.

Se pare că lui Knox *nu* i-a plăcut, pentru că şi-a adus brusc corpul masiv şi musculos chiar în faţa mea, cu picioarele depărtate şi braţele încrucişate.

— Da, am răspuns, uitându-mă pe după Knox.

Împiedicatul nu s-a clintit când l-am împuns în spinare.

Poliţistul s-a uitat la el şi ce-a văzut i-a adus un rânjet pe faţă.

— Sunt şeful poliţiei de pe-aici, dar poţi să-mi spui Nash. Mă bucur de cunoştinţă, Naomi. Scuze că se întâmplă în situaţia asta. Te deranjează dacă-ţi pun câteva întrebări?

— Ăă, bine, am răspuns, dorindu-mi brusc să mă fi spălat pe faţă şi să mă fi pieptănat.

Probabil că arătam ca o domnişoară de onoare zombi, dusă cu capul.

— Ce-ar fi să stăm puţin de vorbă în parcare? a propus Nash şi a făcut semn cu capul.

Waylay era din nou atentă la film şi mânca bombonele cu limetă.

— Sigur.

Am ieşit după el şi am fost surprinsă când a venit şi Knox cu noi. S-a dus direct la SUV-ul lui Nash, pe aripa căruia scria Poliţia Knockemout, şi s-a sprijinit bătăios de capotă.

— Nu-i nevoie de tine la partea asta, i-a spus Nash.

Knox şi-a dezgolit dinţii.

— Vrei să plec, trebuie să mă faci să plec.

— Îmi pare rău. Aşa a fost toată dimineaţa, i-am explicat poliţistului.

— Scumpo, aşa a fost toată viaţa, a replicat el.

Nu-mi trecuse prin cap până nu şi-au aruncat priviri încruntate identice.

— Sunteţi fraţi, nu?

— Nu mai spune, a mârâit Knox.

— Sigur, a răspuns Nash şi mi-a aruncat în faţă tot zâmbetul lui larg. Eu sunt ăla bun.

— Vezi-ţi naibii de treaba ta, a intervenit Knox.

— A, acum vrei să-mi fac treaba. Vezi, de-aia sunt nedumerit, pentru că...

— Domnilor!

N-avea sub nicio formă cum să meargă repede. N-aveam energie să risipesc tensiunea dintre fraţi şi aveam probleme mai importante.

— Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar n-am putea trece la partea cu sora mea?

— Cred că e o idee foarte bună, Naomi, a comentat Nash şi şi-a scos un carneţel.

Knox a mârâit.

— Hai să-ţi luăm declaraţia şi după aia mai vedem ce trebuie făcut în continuare.

Un bărbat cu un plan şi un zâmbet. Clar era mai plăcut decât frate-su.

— Şi zici că pot pur şi simplu să intru în posesia unei fiinţe umane? am încercat să mă lămuresc câteva minute mai târziu.

Chiar aveam nevoie de cafea. Abilităţile mele cognitive se mistuiau rapid.

— Păi, nu te-aş sfătui să-i spui „intrare în posesie”. Dar în Virginia luarea în grijă de către rude e o modalitate prin care copiii rămân cu un membru al familiei ca tutore când nu mai pot sta cu părinţii.

Probabil că mi se năzărea, dar mi s-a părut că-i văd pe fraţi schimbând o privire prudentă.

— Deci aş putea deveni tutorele lui Waylay?

Lucrurile se mişcau prea repede. Acum eram cât pe ce să pornesc spre altar. În clipa următoare, aveam brusc responsabilitatea să hotărăsc viitorul unei străine de unsprezece ani.

Nash şi-a trecut o mână prin părul des.

— Temporar. E evident că eşti un adult stabil emoţional şi sănătos.

— Şi ce se întâmplă dacă nu mă bag? am întrebat evaziv.

— Departamentul pentru minori şi relaţii domestice o s-o trimită pe Waylay în plasament. Dacă n-ai probleme să rămâi câteva săptămâni în oraş, până ne lămurim ce şi cum, legea nu se opune să rămână cu tine. Dacă merge totul bine, situaţia poate să devină şi permanentă.

— OK.

Mi-am şters nervoasă mâinile pe spatele şortului.

— Ce şi cum trebuie să lămurim?

— În principal, ce pune la cale sora ta şi ce înseamnă asta pentru calitatea de tutore.

Am dat de belea. Am nevoie de bani, Naomi.

Mi-am muşcat buza.

— M-a sunat aseară. A zis că are nevoie de ajutor şi voia să-i aduc bani. Crezi că e în pericol pe bune?

— Ce-ar fi să te ocupi tu de Waylay şi mă laşi pe mine să-mi bat capul cu sora ta? a propus Nash.

În teorie, suna bine, dar ştiam din experienţă că singura cale să mă asigur că o problemă era rezolvată mulţumitor era să mă ocup chiar eu de ea.

— Ai adus bani? a întrebat Knox uitându-se fix la mine.

Am coborât privirea; eram jenată şi mă simţeam ca proasta. Doar ştiam ce-i poate pielea.

— Da.

— I-a luat?

M-am uitat la faţa lui Nash, pentru că părea mai prietenos.

— Credeam că sunt deşteaptă. Aveam jumătate în maşină şi cealaltă jumătate am lăsat-o în valiză.

Nash părea să mă compătimească. În schimb, Knox a mârâit ceva în barbă.

— Păi, cred că mai bine mă întorc în cameră şi mă prezint cum se cuvine nepoatei mele, am zis. Te rog să mă ţii la curent.

— Nu rămâi aici!

Knox fusese cel care făcuse declaraţia.

Mi-am aruncat mâinile în sus.

— Dacă prezenţa mea te deranjează aşa de tare, de ce nu-ţi iei tu un concediu prelungit?

Dacă privirile ar putea să facă sângele să clocotească, atunci al meu devenise deja magmă.

— *Nu* rămâi aici, a repetat el.

De data asta, a arătat spre uşa şubredă cu încuietoarea spartă.

A. Despre asta-i vorba.

— Sunt convinsă că găsesc eu o soluţie, am zis eu vioaie. Căpitane...

— Spune-mi Nash, a insistat el.

Knox arăta de parcă-i venea să-l dea cu capul de uşa deja stricată.

— Nash, am spus activând farmecul personal. Ştii unde aş putea sta câteva nopţi cu Waylay?

Knox şi-a scos telefonul şi s-a încruntat la el în timp ce degetele i se mişcau agresiv pe ecran.

— Aş putea să vă duc acasă la Tina. Nu-i chiar primitor, dar e mult mai puţin probabil să spargă uşa şi să-şi fure singură lucrurile, a propus Nash.

Knox şi-a îndesat telefonul înapoi în buzunar. M-a ţintuit cu privirea, iar expresia lui avea ceva încrezut care m-a iritat fără nicio logică.

— Foarte drăguţ din partea ta. Nici nu pot să-ţi spun cât de tare apreciez ajutorul, i-am spus lui Nash. Iar Knox sigur are lucruri mai bune de făcut decât să mai stea prin preajma mea.

— Plăcerea e de partea mea, a insistat Nash.

— Strâng ce mi-a mai rămas din lucruri şi-i spun lui Waylay unde mergem, am hotărât eu şi am dat să mă întorc în cameră.

Uşurarea mea că în sfârşit scap de Knox cel prost dispus şi tatuat a fost tulburată de un vuiet asurzitor.

Pe stradă s-a năpustit o motocicletă cu un bărbat de dimensiunile unui urs înainte de intrarea în hibernare. Categoric, viteza n-avea cum să fie legală.

— Nemernicul ăla de Harvey! a mormăit Nash.

— Cred că mai bine te duci după el, a comentat Knox, tot cu expresia aia încrezută.

Nash a arătat cu degetul spre frate-său.

— Discutăm noi mai încolo.

Nu părea deloc încântat.

— Mai bine dai fuga să aplici legea, l-a îndemnat Knox.

Nash s-a întors spre mine.

— Naomi, îmi pare rău că te las baltă aşa. Te ţin la curent.

Knox a fluturat din degete neprietenos în timp ce frate-său s-a grăbit să se urce în SUV şi a pornit în urmărire cu semnalele luminoase pornite.

Şi am rămas iar singură cu Knox.

— N-ai avut nimic de-a face cu dispariţia şoferului meu drăguţ şi politicos, nu?

— Ei, de ce să fac aşa ceva?

— Păi, clar că nu fiindcă-ţi face plăcere să stai cu mine.

— Ei, hai, Daisy. Hai să strângem boarfele. Vă duc eu până la Tina.

— Aş prefera să nu-ţi bagi mâinile în boarfele mele, am replicat cu aroganţă.

Efectul a fost distrus de căscatul deloc demn de o doamnă. Nu mai aveam combustibil şi nu puteam decât să sper că o să mai rezist suficient cât să scap de viking înainte să mă prăbuşesc.

5. O vadră de lichid de brichetă şi un pui de somn

Naomi

Hillside Acres semăna mai mult a camping vesel decât a parc de rulote.

Copiii se jucau pe un teren nu prea mare, dar bine întreţinut, aflat pe o pajişte care nu cedase complet în faţa verii lungi din Virginia. Casele mobile aveau gărduleţe şi

grădiniţe de legume. Combinaţiile de culori şi curticelele intime făceau parcul şi mai atrăgător pe dinafară.

Locuinţa Tinei era altă mâncare de peşte.

Era o rulotă lată, în colţul din spate. Structura bej era înclinată mult spre dreapta, ca şi cum i-ar fi lipsit o parte din fundaţia din partea aceea. Buruienile care răzbiseră prin pietriş îmi ajungeau până la genunchi.

Rulota de peste drum avea o terasă drăguţă, cu plasă pentru insecte şi cu luminiţe şi ghivece cu plante atârnate de acoperiş. La Tina, treptele improvizate din bolţari duceau la o uşă ruginită care stătea puţin întredeschisă.

Knox iar se uita urât. Dar măcar de data asta, nu la mine. Pe uşă era lipit un anunţ.

EVACUARE.

— Staţi aici, a ordonat el, fără să se uite la mine sau la Waylay.

Eram prea obosită să mă mai enervez când Macho Man în persoană a intrat în rulotă.

Waylay şi-a dat ochii peste cap.

— A plecat de mult. A dat iama pe-aici înainte de motel.

Din reflex, m-am întins şi i-am pus mâinile pe umeri. A sărit înapoi şi s-a uitat la mine de parcă tocmai încercasem să-i trag chiloţii peste cap.

De ţinut mine: nu da buzna cu afecţiunea fizică.

— Ăăă, şi voi unde stăteaţi?

A ridicat din umeri.

— Eu am stat la o prietenă ultimele două nopţi. Pe-ai ei nu-i deranjează un copil în plus la cină. Habar n-am pe unde a stat ea.

Singura dată când Tina putea fi considerată „responsabilă” era când mă imita pe mine. Chiar şi aşa, m-am trezit că sunt îngrozită de cum aborda soră-mea creşterea copiilor.

— Liber, a strigat Knox dinăuntru.

— Ţi-am zis eu.

Waylay a ţopăit pe trepte, iar eu am luat-o după ea.

Rulota arăta şi mai rău pe dinăuntru decât pe dinafară.

Covorul era tocit în dreptul uşii, iar firele lungi şi noduroase de urzeală se întindeau în toate părţile. Pe un dulăpior prăfuit, dintr-un lemn ieftin, se zărea urma unui suport de televizor, iar în dreptul ei era un balansoar. Lângă balansoar, era un puf mic roz.

— A luat televizorul. Dar am avut eu grijă să-i iau telecomanda când nu era atentă, a anunţat mândră Waylay.

— Bravo, fetiţă, a lăudat-o Knox şi i-a ciufulit părul.

Am înghiţit în sec şi i-am lăsat în sufragerie, ca să-mi bag capul în bucătăria slinoasă.

Tot ce era în dulapuri fusese golit într-un coş de gunoi care dădea pe dinafară, aflat în mijlocul linoleumului verde. Cutii de cereale, cutii de supă, snack-uri cu pizza de mult decongelate. Nu se vedea nicăieri nicio legumă.

În fiecare capăt al rulotei se afla câte un dormitor. Cel cu pat dublu avea câte o scrumieră pe fiecare parte. În loc de perdele, la geamuri erau prinse cu pioneze direct în pereţi nişte cearşafuri, ca să nu lase să intre soarele. Dulapul şi şifonierul erau aproape goale. Lucrurile fie ajunseseră pe podea, fie fuseseră scoase pe uşă. Instinctiv, m-am uitat sub pat şi am găsit două sticle goale de burbon.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Se întoarce, să ştii, a zis Waylay, care băgase şi ea capul în dormitor.

— Ştiu.

Ce nu ştia fetiţa era că uneori treceau şi mai mulţi ani între două vizite de-ale maică-sii.

— Camera mea e în celălalt capăt, dacă vrei s-o vezi.

— Aş vrea, dacă nu te deranjează.

Am închis uşa la dormitorul deprimant al Tinei şi m-am luat după nepoata mea, trecând prin living. Mă ardeau ochii şi îi simţeam uscaţi de oboseală şi prea multe lucruri care mă copleşeau.

— Unde-i Knox? am întrebat.

— Vorbeşte afară cu domnu' Gibbons. Proprietarul. Mama are să-i dea bani cu ghiotura pe chiria din urmă, mi-a răspuns Waylay, în timp ce mă conducea spre o uşă subţire din imitaţie de lemn, care se deschidea din sufragerie.

Un afiş scris de mână cu sclipici şi patru nuanţe de marker roz avertiza „NU INTRA!”.

Am hotărât să păstrez predica despre „nu vorbim urât” pentru mai încolo, când n-o să dorm pe mine.

Camera lui Waylay era mică, dar curată. Avea un pat de o persoană, acoperit cu o cuvertură roz, drăguţă. Pe un raft încovoiat se aflau câteva cărţi, dar era dedicat în principal accesoriilor pentru păr, aşezate ordonat în coşuleţe colorate.

Să fie oare Waylay Witt doar o copilă?

S-a aruncat pe pat.

— Şi? Ce facem?

— Păi, am început eu veselă. Îmi place camera ta. Cât despre restul casei, cred că putem să ne descurcăm. Un pic de curăţenie, un pic de ordine...

O vadră de lichid de brichetă şi o cutie de chibrituri.

Knox s-a furişat în cameră ca un leu furios de la zoo. Ocupa prea mult spaţiu şi consuma aproape tot oxigenul.

— Ia-ţi lucrurile, Way.

— Îh. Toate?

Knox a dat scurt din cap.

— Toate. Naomi.

S-a întors şi a ieşit din cameră. Simţeam cum se cutremură rulota sub paşii lui.

— Cred că asta înseamnă că ar trebui să te duci cu el, a opinat Waylay.

— Da. Bine. Stai cuminte. Mă întorc într-o clipă.

L-am găsit afară, cu mâinile în şolduri şi privirea în pământ.

— E vreo problemă?

— Nu rămâneţi aici.

Brusc prea obosită ca să mai funcţionez, m-am prăbuşit pe peretele de aluminiu al rulotei.

— Uite ce-i, Knox. Sunt obosită până în măduva oaselor. Sunt trează de-un milion de ore. Sunt într-un loc ciudat, într-o situaţie şi mai ciudată. Şi mai e şi fetiţa asta, care are nevoie de cineva. Din păcate pentru ea, cineva-ul ăsta sunt eu. Când ai făcut pe şoferul, te-ai revanşat pentru când ai făcut pe nemernicul. Şi termină cu aerul ăsta de macho deranjat! Nu eu te-am rugat să mă ajuţi. Aşa că n-ai decât să pleci. Trebuie să mă apuc să curăţ mizeria asta.

La propriu şi la figurat.

— Gata? m-a întrebat el.

Eram prea obosită să mă enervez.

— Mda, aproape.

— Bun. Atunci treci în maşină. Nu rămâneţi aici.

— Tu chiar vorbeşti serios?

— N-o să staţi într-un motel cu uşi de carton şi nici în focarul ăsta de infecţie de rulotă care a mai fost şi spartă. În plus...

Şi-a întrerupt tirada ca să rupă înştiinţarea de evacuare de pe uşă.

— Nu mai e a Tinei. Legal, nu poţi să stai aici. Moral, nu pot să te las nici măcar să încerci. Ne-am înţeles?

Era cel mai lung discurs pe care-l ţinuse în faţa mea şi, sincer, n-aveam energie să răspund.

Dar nici el nu aştepta vreun răspuns.

— Aşa că vă mişcaţi fundurile în camionetă.
— Şi după aia, Knox?

M-am desprins de rulotă şi am ridicat mâinile.

— Ce urmează? Ştii? Pentru că eu habar n-am, ceea ce mă sperie ca naiba.
— Ştiu unde puteţi să staţi. Mai sigur ca la motel. Mai curat ca în mizeria asta.
— Knox, n-am portofel. Nici carnet de cecuri. Nici telefon sau laptop. De ieri, nu mai am nici job la care să mă duc. Cum crezi că o să plătesc pentru...

Nici măcar n-am putut să termin fraza. M-au copleşit oboseala şi disperarea.

A înjurat şi şi-a trecut o mână prin păr.

— Dormi pe tine.
— Aşa, şi? am ripostat bosumflată.

S-a uitat îndelung la mine.

— Daisy, urcă în camionetă şi gata.
— Trebuie s-o ajut pe Waylay să-şi strângă lucrurile. Şi trebuie să mă uit prin gunoiul de-aici, în caz că sunt ceva acte importante. Asigurări, certificate de naştere, foi matricole.

A făcut un pas în faţă şi eu m-am tras în spate, iar el s-a tot apropiat de mine până am ajuns cu spatele lipit de camionetă. A deschis uşa din dreapta.

— O să te anunţe Gibbons dacă găseşte ceva important.
— Dar nu pot să vorbesc cu el?
— Am vorbit eu deja. Nu-i prima dată când are de-a face cu aşa ceva şi nu-i un om rău. Păstrează chestiile importante pe care le lasă chiriaşii şi ştie după ce să se uite. Mă sună dacă găseşte ceva. Şi acum. Treci. În. Maşină.

Am urcat pe locul pasagerului şi am încercat să mă gândesc la ce mai aveam de făcut.

— Way! a strigat Knox.

— Doamne! Ce te-agiţi aşa?

Waylay a apărut în prag cu un rucsac şi doi saci de gunoi.

Mi s-a strâns inima. Viaţa ei, toate lucrurile ei de preţ, îndesate în doi saci de gunoi. Şi nici măcar de-ăia buni, care se leagă la gură.

Knox a luat sacii şi i-a pus pe platforma camionetei.

— Hai să mergem!

A fost un drum tăcut şi se pare că dacă nu făceam conversaţie sau nu mă certam cu Knox, n-aveam destulă energie să rămân trează. M-am trezit brusc când s-a hurducat maşina. Eram pe un drum de pământ care şerpuia prin pădure, iar copacii îşi împleteau coroanele deasupra noastră. Habar n-aveam dacă doar aţipisem sau mergeam deja de-o oră.

Aducându-mi aminte situaţia nefericită în care mă aflam, m-am răsucit brusc, dar m-am relaxat când am văzut-o pe Waylay pe bancheta din spate, lângă grămada albă pufoasă care era rochia mea de mireasă.

M-am întors spre Knox şi am căscat.

— Minunat. Ne duci în pustietate ca să ne omori, nu?

Waylay a râs pe înfundate în spate, dar Knox a tăcut încăpăţânat în timp ce ne hurducam pe drumul de pământ.

— Oho!

Exclamaţia lui Waylay mi-a atras atenţia asupra priveliştii.

Pe lângă drum şerpuia un râu lat, care cotea şi intra iar în pădure. Chiar în faţă, copacii se răreau şi am văzut „oho”-ul. Era o casă mare din buşteni, cu o prispă largă care se întindea pe-o latură a parterului.

Knox a mers mai departe şi a trecut de casă.

— Păcat! a mormăit Waylay în barbă.

La următoarea curbă, am zărit o căbănuţă placată cu lemn închis la culoare şi înghesuită într-un pâlc de copaci.

— Aia-i casa mea, a spus Knox. Şi asta-i a voastră.

Chiar dincolo de ea era o căsuţă ca din poveşti. În spatele ei se înălţau pinii, umbrind-o în soarele de vară. Pereţii din scânduri erau fermecători, iar terasa mică din faţă, cu scânduri albastre vesele, primitoare.

Îmi plăcea la nebunie.

Knox a întors pe aleea cu pietriş şi a oprit motorul.

— Hai să mergem, ne-a zis şi a coborât.

— Cred că am ajuns, i-am şoptit lui Waylay şi am coborât şi noi din maşină.

Era mai răcoare ca în oraş. Şi mai linişte. Vuietul motocicletelor şi al traficului fusese înlocuit de bâzâitul albinelor şi zumzetul îndepărtat al unui avion. Pe undeva, pe-aproape, lătra un câine. Auzeam clipocitul apei printre copacii care foşneau undeva, în spatele căsuţei. Briza călduţă purta mireasma florilor, şi a pământului, şi a soarelui de vară.

Era perfect. Chiar prea, pentru o mireasă fugită fără portofel.

— Ăăă, Knox?

Nu m-a băgat în seamă şi a dus pe terasă sacii fetei şi valiza mea.

— Stăm aici? a întrebat Waylay şi şi-a lipit faţa de fereastra din faţă, ca să tragă cu ochiul înăuntru.

— E plin de praf şi probabil e aer închis, a zis Knox când deschidea uşa de plasă şi-şi scotea cheile. E nefolosită de ceva vreme. Probabil că o să fie nevoie să deschideţi geamurile. Să aerisiţi.

De ce avea cheia unei căsuţe care părea ieşită din basmul meu preferat era pe lista mea de întrebări. Chiar deasupra, erau întrebări despre chirie şi avans.

— Knox? am încercat din nou.

Dar el deschisese deja uşa şi, brusc, m-am trezit că stau pe podeaua de lemn a unui living plăcut, cu un şemineu

mic de piatră. Într-o nişă, între scara spre etaj şi dulapul de haine, era înghesuit un birou cu capac pliabil. Ferestrele lăsau să intre lumina de-afară.

— Pe bune. Stăm aici? a întrebat Waylay, cu un scepticism frate cu al meu.

Knox a lăsat bagajele la picioarele scării înguste.

— Da.

Waylay s-a uitat o clipă la el, după care a ridicat din umeri.

— Mă duc să văd ce-i sus.

— Stai! Scoate-ţi pantofii, i-am zis, pentru că nu voiam să aducem mizerie în casă.

Waylay s-a uitat la adidaşii murdari. Stângul avea o gaură în vârf, iar dreptul avea o inimioară roz prinsă de şiret. Şi-a dat ochii peste cap teatral, i-a aruncat din picioare şi i-a luat cu ea sus.

Knox a zâmbit într-o parte privind-o cum urcă, prefăcându-se că nu era deloc entuziasmată sau curioasă.

— Fir-ar să fie, vikingule!

Ideea să petrec câteva săptămâni în căsuţa perfectă din cărţile poştale, departe de haosul pe care-l lăsasem în urmă, era îmbătătoare. Puteam să-mi organizez de minune harababura de viaţă în timp ce stăteam pe terasa din spate şi priveam cum curge pârâul. Dacă-mi puteam permite.

— Acu' ce problemă mai ai? m-a întrebat el.

A intrat în bucătăria cât cea a unei căsuţe de păpuşi şi s-a uitat pe fereastra de deasupra chiuvetei.

— Vrei să întrebi „care-i problema, Naomi?" Păi, o să-ţi spun eu. Waylay e încântată de căsuţa asta şi eu nici măcar nu ştiu dacă mi-o permit. După ce că e abandonată, o să fie şi dezamăgită. Dacă ajungem înapoi la motel diseară?

— Nu vă întoarceţi la motel.

— Cât e chiria? am întrebat muşcându-mi buza.

S-a întors dinspre fereastră şi s-a rezemat de blat, părând iritat.

— Nu ştiu.

— Ai cheia şi nu ştii?

— Chiria depinde.

S-a întins să şteargă un strat de praf de pe frigiderul vechi, alb ca bezeaua.

— Depinde de ce?

A clătinat din cap.

— De cine.

— Bine. Cine?

— Liza J. Noua ta proprietăreasă.

Noua mea proprietăreasă?

— Şi Liza J ştie măcar că suntem aici?

Nu mi-am dat seama că mă îndrept spre el până nu i-am atins vârful ghetelor cu degetele de la picioare. Mă privea cu ochii ăia albastru-cenuşiu şi aveam senzaţia că mă aflu sub o lupă.

— Dacă nu ştie încă, o să afle curând. E o dură pe dinafară, dar are o slăbiciune, a zis el şi m-a străpuns cu privirea.

Eram prea obosită să fac altceva decât să mă uit urât la el.

— Am ales camerele, a strigat Waylay de la etaj, întrerupându-ne concursul de încruntături.

— Suntem OK? m-a întrebat Knox încet.

— Nu! Nu suntem OK. Nici măcar nu ştiu unde suntem sau cum să ajung în oraş. Aveţi Uber? Sunt urşi?

Buzele i-au tresărit, iar eu am simţit cum roşesc. Felul în care mă cerceta nu era tocmai potrivit cu normele de politeţe.

— Cină, a zis el.

— Ce? a fost replica mea erudită.

Ştiam că nu încerca să mă invite în oraş. Nu după ce ne petrecuserăm toată dimineaţa urându-ne unul pe celălalt.

— La 7. La casa mare de pe drum. E a Lizei J. O să vrea să te cunoască.

— Dacă nu ştie că e proprietăreasa mea, sigur nu ne aşteaptă la cină, am remarcat eu.

— Cină. La ora 7. O să vă aştepte atunci.

Genul ăsta de invitaţie *nu* mă făcea deloc să mă simt în largul meu.

— Ce-ar trebui să aduc? Unde-i cel mai apropiat magazin? Îi place vinul?

Cadourile pentru gazde nu arătau doar respectul – în cazul ăsta, urmau să stabilească tonul pentru o primă impresie.

Buzele i-au zvâcnit ca şi cum neliniştea mea îl amuza.

— Du-te şi trage un pui de somn, Naomi. După aia du-te la cină la Liza J.

S-a întors şi a luat-o spre uşă.

— Stai!

M-am repezit după el şi l-am prins pe terasă.

— Ce-i spun lui Waylay?

Nu ştiam de unde venise întrebarea sau panica din vocea mea. Nu eram genul care intră în panică. Făceam minuni în condiţii de presiune.

— Cum adică ce să-i spui?

— Ce-i spun despre maică-sa şi despre mine şi despre de ce suntem aici?

— Adevărul.

— Nu sunt sigură care-i adevărul.

A început să coboare treptele şi iar m-a sugrumat panica. Singurul bărbat pe care-l ştiam în oraşul ăsta mă părăsea, mă lăsa cu un copil pe care nu-l cunoşteam şi doar cu ce nu-mi furase sor-mea.

— Knox!

S-a oprit iar şi a înjurat.
— Dumnezeule, Naomi! Spune-i că maică-sa a lăsat-o cu tine şi tu abia aştepţi s-o cunoşti mai bine. Nu complica lucrurile mai mult decât e cazul.
— Şi dacă mă întreabă când se întoarce Tina? Dacă nu vrea să stea cu mine? Of, Doamne! Cum o fac să mă asculte?
S-a întors pe terasă şi a intrat în spaţiul meu, apoi a făcut ceva la care nu mă aşteptam.
A zâmbit. Un zâmbet larg, cu toţi dinţii, care te topeşte cu totul.
Mă simţeam ameţită, şi încinsă, şi de parcă nu ştiam cum de-mi mai funcţionau încheieturile.
— Uau, am şoptit.
— Uau ce?
— Ăăă... Ai zâmbit. Şi a fost uau de-a binelea. Habar n-aveam că poţi să arăţi aşa. Adică, deja arăţi ca...
Am dat stângaci din mână în faţa lui.
— Ştii tu. Dar când mai adaugi şi zâmbetul, aproape că pari om.
Zâmbetul dispăruse şi revenise iritarea familiară.
— Dumnezeule, Daisy! Du-te şi dormi. Bălmăjeşti ca proasta.
N-am aşteptat să-l văd plecând. M-am dus înăuntru şi am închis uşa.
— Şi acum, ce dracu’ fac?

Mi-a pierit brusc somnul, lăsând în urmă o confuzie cu urme de ameţeală şi panică.
Stăteam pe burtă pe salteaua fără aşternut, cu o perie de sârmă strânsă într-o mână. Camera a început să se limpezească pe măsură ce ochii şi creierul mi-au revenit pe tărâmul celor vii.
Warner. *Grr*.
Tina. *Îh.*

Maşina. Ducă-se.

Waylay. Doamne, Dumnezeule.

Căsuţa. Adorabilă.

Knox. Morocănos, sexy, groaznic, dar de ajutor.

Cu desfăşurarea evenimentelor din ultimele douăzeci şi patru de ore intactă, m-am smuls de pe saltea şi m-am ridicat în şezut.

Camera era mică, dar drăguţă, ca şi restul casei. Pereţii cu lambriuri vopsite într-un alb-strălucitor, patul, o piesă veche, cu alamă. Vizavi de pat era un şifonier înalt, iar sub fereastra care dădea spre pârâul şerpuit, o măsuţă vopsită albastru-verzui.

Am auzit pe cineva fredonând jos şi mi-am adus aminte.

Waylay.

— Fir-ar să fie, am mormăit şi am sărit din pat.

Prima mea zi de tutore, şi deja-mi lăsasem Dumnezeu ştie cât noua pupilă nesupravegheată. Putea să fi fost răpită de maică-sa sau sfâşiată de un urs cât mă răsfăţasem eu cu un pui de somn.

Nu eram bună de nimic, am decis în timp ce coboram în trombă scările.

— Dumnezeule! Vezi să nu-ţi rupi gâtul!

Waylay stătea la masa din bucătărie şi-şi legăna piciorul desculţ în timp ce înfuleca din ceva ce părea un sandvici cu unt de arahide şi peltea, cu o felie groasă de pâine şi suficientă peltea să-i provoace pe loc carii.

— Cafea, i-am zis răguşit.

— Mamă, arăţi ca un zombi.

— Un zombi care are nevoie de cafea.

— Suc în frigider.

Mă descurcam şi cu suc. M-am împleticit până la frigider şi l-am deschis. Băusem deja jumătate din cutia de Pepsi când mi-am dat seama că era şi mâncare înăuntru.

— Mâncare de unde? am întrebat hârâit.

Nu mă trezeam uşor când trăgeam un pui de somn. Dimineaţa, puteam să sar din pat cu energia unei grupe întregi de copii de grădiniţă îndopaţi cu zahăr. Dar Naomi de după un pui de somn nu era ceva prea drăguţ. Sau coerent.

Waylay s-a uitat lung la mine.

— Încerci să mă întrebi de unde a apărut mâncarea?

Am ridicat un deget şi am dat pe gât restul de suc.

— Da, am reuşit să şuier în cel din urmă, în timp ce cofeina rece şi zahărul mă ardeau pe gât. Aşa.

Am făcut o pauză şi am râgâit fără nicio urmă de delicateţe.

— Scuze.

Waylay a rânjit.

— Căpitanul Nash a trimis un curier cu o sacoşă de cumpărături cât dormeai tu ca valiza.

Când am clipit, mi-am simţit ochii plini de nisip. Şeful poliţiei avusese grijă să trimită de mâncare cât eu fusesem inconştientă şi nu putusem să am grijă de nepoata mea. Azi n-aveam cum să primesc vreo stea de aur pentru calităţile de tutore.

— Rahat, am mormăit.

— Nu-i rahat, a susţinut Waylay cu gura plină după ce luase o îmbucătură uriaşă de sandvici. Sunt şi nişte bomboane şi chipsuri.

Trebuia să mă caţăr înapoi pe scală către nivelul Adult Responsabil şi încă rapid.

— Ne trebuie o listă, am hotărât eu, frecându-mă la ochi. Trebuie să ne dăm seama cât de departe suntem de civilizaţie, cum ajungem acolo, ce provizii ne trebuie pentru o zi, două.

Cafea. Categoric aveam nevoie de cafea.

— Nu-i mult de mers până în oraş.

Era mânjită cu peltea pe bărbie şi, dincolo de expresia „mătuşa mea e dusă cu capul” de pe faţă, părea adorabil de copilăroasă.

— De ce eşti julită pe braţe şi genunchi?

M-am uitat la zgârieturile mele.

— Am ieşit pe geamul din subsolul unei biserici.

— Mişto. Deci mergem în oraş?

— Da. Trebuie doar să fac un inventar în bucătărie, am spus şi mi-am regăsit carneţelul şi pixul credincioase.

Cafea.

Mâncare.

Transport?

Job?

Un nou scop în viaţă?

— Putem să luăm bicicletele, s-a băgat Waylay.

— Biciclete?

— Da. Le-a lăsat Liza J. A zis şi că trebuie să mergem la cină diseară.

— Ai cunoscut-o pe proprietăreasă? am îngăimat eu. Cine a mai trecut pe-aici? Primarul? De fapt, cât am dormit?

A făcut ochii mari şi a devenit serioasă.

— Mătuşă Naomi, ai dormit două zile întregi.

— *Ce?*

A rânjit.

— Făceam doar mişto. Ai fost inconştientă o oră.

— Foarte amuzant. Şi pentru asta, cumpăr varză de Bruxelles şi morcovi.

Waylay şi-a încreţit nasul.

— Scârbos.

— Meriţi cu vârf şi îndesat, isteaţo! Şi acum, fă-mi şi mie un sandvici cât fac eu inventarul.

— Bine. Dar numai dacă ai de gând să te piepteni şi să te speli pe ochi înainte să ieşim în lume. Nu vreau să mă vadă cineva cu Mătuşa Zombi.

6. Sparanghel şi un scandal

Naomi

În clipa asta, ar fi trebuit să sufăr din cauza diferenţei de fus orar şi să rătăcesc pe străzile Parisului în luna de miere. În loc de asta, mă agăţam de ghidonul unei biciclete antice, cu zece viteze, şi mă străduiam să nu mă răstorn.

Trecuseră ani buni de când nu îmi mai pusesem fundul pe vreo şa de bicicletă. Fiecare denivelare din drum îmi zgâlţâia dinţii în gură şi părţile mai intime. Singura dată când îl convinsesem pe Warner să luăm un tandem la plajă, ajunsesem cu capul într-un boschet din faţa magazinului de zmeie.

Nu fusese încântat.

Erau o mulţime de lucruri care nu-l încântaseră pe Warner Dennison III. Lucruri cărora ar fi trebuit să le acord mai multă atenţie.

Desişul a rămas rapid în urma noastră, iar noi am mers mai departe printre roiuri de ţânţari şi umezeala densă specifică sudului. Simţeam picăturile de transpiraţie care mi se prelingeau pe spate.

— Vii odată? mi-a strigat Waylay, parcă de la un kilometru distanţă.

Mergea pe o bicicletă pentru băieţi ruginită, cu braţele atârnând pe lângă corp.

— Care-i al doilea nume al tău?

— Regina.

— Waylay Regina Witt, pune-ţi ambele mâini pe ghidon în clipa asta!

— Ei, hai! Doar nu eşti vreuna dintre mătuşile alea cărora nu le place să se distreze, nu?

Am pedalat mai apăsat, până am prins-o din urmă.

— Îmi place *doar* distracţia! am pufnit eu, în parte pentru că eram ofensată, dar în principal pentru că rămăsesem fără suflu.

Sigur, poate că nu eram eu chiar genul care să se distreze mergând pe bicicletă fără să se ţină de ghidon, sau strecurându-se din casă să se sărute cu băieţii când dormea la o prietenă, sau pretextând că e bolnavă ca să nu se ducă la şcoală şi să meargă la un concert, dar *nu* se putea spune că nu-mi place să mă distrez. Numai că de obicei trebuiau făcute prea multe înainte să ajung să mă distrez.

— Oraşul e în partea asta, a zis Waylay, făcând semn cu capul spre stânga.

Era un gest atât de caracteristic Tinei, că am rămas şi fără suflul pe care-l mai aveam.

Am ieşit de pe drumul pietruit şi am intrat pe asfalt neted, iar în câteva minute am zărit în faţă marginea oraşului.

Preţ de o clipă, m-am lăsat în voia familiarităţii istorice a mersului pe bicicletă. Soarele pe obraji şi pe braţe, aerul cald care-mi mângâia pielea, chemările unui miliard de insecte în chinurile verii. Fusesem şi eu cândva o fetiţă de unsprezece ani pe o bicicletă. Care pleca în aventură în dogoarea dimineţii şi nu se întorcea acasă până nu i se făcea foame sau apăreau licuricii.

La marginea oraşului erau ferme de cai întinse, cu garduri strălucitoare şi păşuni de un verde ca smaraldul. Aproape că simţeam mirosul bogăţiei şi privilegiilor. Mă ducea cu gândul la clubul părinţilor lui Warner.

Pe lângă noi au trecut vuind patru motociclişti îmbrăcaţi în blugi uzaţi şi piele şi am simţit cum îmi trepidează oasele de huruitul motoarelor când au scăpat din încercuirea oraşului.

Oameni cu cai şi motociclişti. Era o combinaţie unică.

Fermele au dispărut şi au fost înlocuite de case îngrijite, pe loturi de teren îngrijite, care se apropiau tot mai mult unele de altele, până am ajuns pe strada principală. Traficul nu era aglomerat. Aşa că am putut să fiu mai atentă decât azi-dimineaţă la zona din centru. Lângă atelierul auto erau un magazin cu unelte agricole şi unul de suvenire. Peste drum, erau un magazin de bricolaj şi cel pentru animale de companie de unde-mi dispăruse maşina.

— Băcănia e în partea aia, a strigat Waylay din faţă şi a făcut stânga cu viteză mult mai mare decât mi se părea mie prudent.

— Mai încet!

Minunat. Aveam grijă de ea doar de jumătate de zi şi deja nepoata mea avea să-şi spargă dinţii intrând direct într-un indicator de circulaţie.

Nu m-a băgat în seamă. A gonit mai departe şi a intrat în parcare.

Am adăugat *căşti de protecţie* pe lista de cumpărături din capul meu şi am luat-o după ea.

După ce ne-am lăsat bicicletele în suportul de lângă uşă, am scos plicul pe care – din fericire – îl ascunsesem într-o cutie de tampoane. Cu câteva minute înainte să trebuiască să pornesc spre altar, mama îmi dăduse un card plin.

Ar fi trebuit să fie cadoul nostru de nuntă. Să cheltuim bani pentru luna de miere. Acum, erau singurii bani la care aveam acces până îmi înlocuiam cardurile de credit şi de debit furate.

M-am înfiorat când m-am gândit câţi bani din economii am aruncat pentru nunta care n-a mai avut loc.

— Cred că nu poţi să cumperi prea multe verze de Bruxelles dacă suntem cu bicicletele, a remarcat Waylay cu satisfacţie.

— Ia mai gândeşte-te, isteaţo!

I-am arătat anunţul din geam: *Facem livrări la domiciliu*.

— Pffff, frate, a gemut ea.

— Acum putem să luăm o căruţă de legume, am comentat eu veselă.

— Nu.

— Cum adică, nu? am întrebat fluturând tulpinile de sparanghel în faţa lui Waylay.

— Nu sparanghel. E verde.

— Şi nu mănânci mâncare verde?

— Doar dacă vine în formă de bomboană.

Am încreţit din nas.

— Trebuie să mănânci şi nişte legume. Şi fructe?

— Îmi place tarta, a răspuns ea, împungând bănuitoare o găleată cu mango, ca şi când n-ar mai fi văzut în viaţa ei aşa ceva.

— Ce mănâncai de obicei la cină cu... cu mama ta?

Habar n-aveam dacă Tina era un subiect sensibil sau dacă o abandona cu regularitate pe Waylay ca să-şi vadă de ale ei. Aveam senzaţia că sunt legată la ochi şi nevoită să merg pe un lac îngheţat. Gheaţa avea să crape mai devreme sau mai târziu, doar că nu ştiam unde şi când.

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu ce să zic. Orice era în frigider.

— Resturi? am întrebat plină de speranţă.

— Easy Mac şi pizza congelată. Uneori şi nuggets, a răspuns ea, plictisită de mango şi ducându-se să se încrunte la o vitrină cu frunze de salată verde. Putem să luăm Pop_Tarts?

Mă lua durerea de cap. Aveam nevoie de somn şi de cafea. Nu neapărat în ordinea asta.

— Poate. Dar întâi trebuie să ne înţelegem asupra câtorva alimente sănătoase.

Un bărbat cu un şorţ pe care scria Grover's Groceries a apărut de după colţ. Zâmbetul politicos i-a pierit când ne-a zărit. A mijit ochii şi a strâmbat din gură, de parcă tocmai ne-ar fi surprins dând cu şutul într-un Prunc Iisus de plastic cu luminiţe într-o scenă cu Naşterea Domnului amplasată în aer liber.

— Bună, am spus, adăugând o doză suplimentară de căldură în zâmbet.

Şi-a dres glasul în direcţia noastră şi a plecat cu pas apăsat.

I-am aruncat o privire lui Waylay, dar fie nu observase privirile tăioase, fie era imună.

Şi gata cu ospitalitatea sudistă. Deşi eram în nordul Virginiei. Poate că aici n-aveau chestia aia cu ospitalitatea din sud. Sau poate că omul tocmai aflase că pisica lui nu mai avea decât o lună de trăit. Nu ştii niciodată ce au oamenii pe suflet.

Ne-am văzut de drum prin restul magazinului şi am observat reacţii asemănătoare şi de la alţi câţiva angajaţi şi clienţi. Când femeia de la raionul de delicatese mi-a aruncat pieptul de curcan feliat, n-am mai putut.

M-am asigurat că Waylay avea treabă într-un congelator deschis plin cu nuggets de pui.

— Scuzaţi-mă, sunt nou-venită. Încalc vreun fel de etichetă a magazinului, de mă aleg cu mezelurile aruncate în faţă?

— Ha! Nu mă prosteşti tu pe mine, Tina Witt. Ai de gând să plăteşti pentru curcanu' ăla sau încerci iar să-l îndeşi în sutien, ca data trecută?

Şi mi-am primit răspunsul.

— Sunt Naomi Witt. Sora Tinei şi mătuşa lui Waylay. Pot să vă asigur că nu mi-am îndesat niciodată mezeluri în sutien.

— Vrăjeală! a zis ea ducându-şi mâna căuş la gură, ca şi cum ar fi folosit un megafon. Tu şi plodu’ ăla al tău nu sunteţi bune de nimic, nişte pacoste hoţomance pe capu’ nostru.

Abilităţile mele de rezolvare a conflictelor se rezumau la încercarea de a-i mulţumi pe ceilalţi. De obicei, chiţăiam nişte scuze îngrozite şi după aia mă simţeam obligată să-i cumpăr părţii jignite vreun *cadouaş* ales cu grijă. Dar azi eram obosită.

— OK. Ştii ce? Nu cred că ar trebui să vorbeşti aşa cu clienţii.

Voiam să fiu hotărâtă şi plină de încredere, dar a ieşit ceva cam isteric.

— Şi mai ştii ceva? Azi am avut parte de ţipete, am fost jefuită – de două ori – şi m-am transformat în părinte instant fără nicio experienţă, şi toate astea s-au întâmplat înainte de prânz. În ultimele două zile, am dormit cam o oră. Şi nu mă vezi *pe mine* că arunc bucăţi de carne în jur. Nu-ţi cer decât să ne tratezi, pe mine şi pe nepoata mea, cu un minimum de respect, ca pe clienţi care plătesc. Îmi pare rău pentru ce-o fi făcut sora mea cu pieptul şi cu mezelurile tale. Şi chiar aş vrea pieptul ăsta tăiat mai subţire.

I-am împins pachetul peste lada frigorifică.

Făcuse ochii mari, parcă vrând să spună „nu sunt sigură cum să mă port cu clientul ăsta dezlănţuit”.

— Nu faci mişto? Nu eşti Tina?

— Nu fac mişto.

Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să mă duc întâi după cafea.

— Mătuşă Naomi, am găsit Pop_Tarts! m-a anunţat Waylay, apărând cu braţele pline de delicatese pline de zahăr pentru micul-dejun.
— Grozav.

— Aşa, am zis, împingând un smoothie de căpşuni şi kiwi spre Waylay şi aşezându-mă în faţa ei.

Justice, bărbatul visurilor mele, îmi făcuse un *latte* într-o cană cât un castron de supă.

— Aşa ce? a întrebat ea sumbru.

Bătea cu adidasul în piciorul mesei.

Mi-aş fi dorit să nu fi trecut cu maşina peste telefon când mă oprisem la benzinărie, ca să pot căuta acum „moduri de a sparge gheaţa cu copiii”.

— Ah, şi cum ţi-ai petrecut vara?

M-a privit în ochi îndelung, apoi a vorbit:

— Ce-ai păţit?

Oamenii cu copii îţi dau impresia că e simplu să vorbeşti cu ei. Mi-am băgat nasul în castronul cu *latte* şi am sorbit, rugându-mă să mă lovească inspiraţia.

— M-am gândit că v-ar prinde bine o gustărică, a zis Justice şi a împins o farfurie cu fursecuri pe masă. Proaspăt scoase din cuptor.

Waylay a căscat ochii albaştri când a văzut farfuria şi după aia s-a uitat bănuitoare la Justice.

— Mulţumesc, Justice. E tare drăguţ din partea ta, i-am răspuns eu şi i-am dat un ghiont nepoată-mii.

— Da, mersi, a spus şi ea.

Nu s-a întins după fursecuri; a rămas acolo holbându-se la farfurie.

Era un exemplu pe care aveam încredere să-l dau. Am luat un fursec cu unt de arahide şi, între înghiţituri lacome de cafea, am muşcat din el.

— Dumnezeule! am reuşit să îngaim. Justice, ştiu că abia ne-am cunoscut. Dar îmi faci onoarea să te căsătoreşti cu mine?

— Are deja rochia de mireasă, a comentat Waylay.

Justice a râs şi şi-a arătat verigheta de pe mâna stângă.

— Mi se rupe sufletul, dar trebuie să-ţi spun că sunt deja luat.

— Aşa-i întotdeauna cu ăia buni, am oftat eu.

Degetele lui Waylay s-au apropiat pe furiş de farfurie.

— Preferatul meu e ăla cu fulgi de ciocolată, a zis el, arătându-l pe cel mai mare de pe farfurie.

După care a făcut cu ochiul şi a dispărut.

Waylay a aşteptat până l-a văzut că a ajuns în spatele barului şi abia apoi a înhăţat fursecul de pe farfurie.

— Mmmm, ce bun! am bălmăjit eu cu gura plină cu fursecuri minunate.

Nepoată-mea şi-a dat ochii peste cap.

— Tare mai eşti ciudată.

— Taci şi mănâncă-ţi fursecul.

A îngustat ochii, iar eu am zâmbit.

— Glumeam. Şi care-i culoarea ta preferată?

Eram la a zecea întrebare din tentativa mea neîndemânatică de a afla cum să spargi gheaţa, când uşa cafenelei s-a deschis brusc şi a intrat o femeie cu ciorapi rupţi, o fustă de blugi scurtă şi un tricou cu Lenny Kravitz. Avea părul rebel strâns într-o coadă de cal în vârful capului, câţiva cercei şi o floare de lotus tatuată pe antebraţ. Nu mi-am dat seama dacă avea peste treizeci sau peste patruzeci de ani.

— Aici eraţi! a zis ea, zâmbind cu o acadea în gură, când ne-a văzut.

Salutul prietenos mi-a trezit imediat bănuieli. Toată lumea credea că eram Tina, aşa că dacă se bucura cineva că mă vede, probabil că era o persoană îngrozitoare.

Femeia şi-a tras un scaun, l-a întors cu spatele şi s-a aruncat la masa noastră.

— Ooooo! Astea arată bine.

S-a servit cu un fursec cu glazură roşie, înlocuind cu el acadeaua.

— Aşa, Naomi, a început ea.

— Ăăă, ne cunoaştem?

Musafira noastră neinvitată s-a pocnit peste frunte.

— Uuups! Am uitat de maniere! Am luat-o înainte în relaţia noastră. Trebuie doar să recuperaţi. Sunt Sherry Fiasco.

— Sherry Fiasco?

A ridicat din umeri.

— Ştiu. Sună inventat. Dar nu-i. Justice, vreau şi eu un espresso la pachet.

„Viitorul” meu soţ a ridicat mâna fără să se întoarcă de la cafeaua pe care o făcea.

— Am înţeles, Fi.

— Aşa, cum ziceam. În mintea mea, suntem deja prietene. Şi de-asta am o slujbă pentru tine, a adăugat ea, muşcând jumătate dintr-un fursec. Bună, Way.

Waylay a cercetat-o pe Sherry pe deasupra paharului cu smoothie.

— Bună.

— Deci ce zici? a întrebat Sherry mişcându-şi umerii.

— Ăăă?

— Mătuşa Naomi se ocupă cu făcut planuri, a explicat Waylay. A scris deja trei liste azi.

— Aaah. Genul care se uită înainte să se arunce, a încuviinţat Sherry. OK. Sunt administrator la câteva firme mici din zonă. Una dintre ele a rămas fără un ospătar şi are nevoie disperată de cineva care poate să servească bere şi în general să fie fermecător.

— Chelneriţă?

Îmi petrecusem ultimii cinci ani din viaţă închisă într-un birou, răspunzând la e-mailuri, împingând hârţoage şi rezolvând probleme de resurse umane cu e-mailuri atent formulate.

Ar fi putut fi distractiv să stau în picioare şi să am oameni în jur toată ziua.

— E muncă cinstită. Bacşişurile sunt minunate. Uniformele sunt drăguţe. Şi restul personalului e amuzant de nu se poate. În mare parte.

— Trebuie să găsesc pe cineva să aibă grijă de copil, am zis, evitând să dau un răspuns.

— Pentru cine? a sărit Waylay, cu fruntea încreţită toată.

— Pentru tine, am zis şi i-am ciufulit părul.

A părut îngrozită şi mi-a dat deoparte mâna.

— N-am nevoie de babysitter.

— Doar pentru că eşti învăţată să faci lucrurile într-un fel, nu înseamnă că e şi bine aşa. Te-ai descurcat singură multă vreme, dar acum asta-i treaba mea. Doar n-o să te las singură cât lucrez.

— Asta-i o tâmpenie. Nu-s bebeluş.

— Sigur că nu. Dar să fii sub supravegherea unui adult e o necesitate.

Waylay a mormăit ceva care semăna suspect de mult cu „vrăjeală”. Am hotărât să las să treacă de la mine şi să mă fac că n-aud.

— Dacă asta-i singura ta reţinere, pot să găsesc fără probleme pe cineva care să stea cu Way cât te umpli tu de bani din bacşişuri.

Mi-am muşcat buza de jos. Nu mă dădeam în vânt după hotărârile luate pe loc. Trebuiau cântărite argumentele pro şi contra. Trebuia făcută documentare. Trebuiau calculate trasee. Trebuiau stabilite programe.

— Nu m-aş simţi liniştită s-o las pe Waylay cu o persoană străină.

— Sigur că nu, a ciripit Sherry. O să stabilesc o întâlnire şi poţi să te hotărăşti după aia.
— Ăăă...
Justice a fluierat de la bar.
— Gata comanda, Fi.
— Mersi, uriaşule, a zis ea şi a sărit de pe scaun. Bine, ne vedem mai încolo, doamnelor. Prima tură e mâine seară. Să fii acolo la 5.
— Stai aşa!
Sherry şi-a lăsat capul într-o parte.
— Unde e?
— Honky Tonk, a răspuns ea, ca şi cum ar fi fost cel mai evident lucru din lume. Pa!
M-am uitat cum iese din cafenea, cu încrederea în sine a unei femei care ştia exact unde se duce şi ce face.
Eu nu eram aşa de sigură de mine nici când aveam planul pe cinci ani intact.
— Ce s-a întâmplat adineauri? am întrebat în şoaptă.
— Ai primit un job şi după aia m-ai făcut bebeluş tâmpit.
Waylay avea o expresie împietrită.
— N-am zis că eşti bebeluş tâmpit şi nici n-am acceptat oficial.
Dar aveam nevoie de un venit şi, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Balanţa contului meu nu prea avea cum să ne susţină la infinit. Mai ales că trebuia să-mi fac griji şi pentru chirie, şi pentru avans, şi pentru facturi. Ca să nu mai zic că n-aveam maşină, telefon şi computer.
Am mai luat un fursec şi am muşcat din el.
— N-o să fie aşa de rău, i-am promis lui Waylay.
— Mda, sigur, a zis ea strâmbându-se şi a început iar să lovească în masă.

7. Un pumn în plină figură

Knox

— Unde crezi că te duci? am întrebat leneş de pe şezlongul instalat în mijlocul aleii.

Bara SUV-ului s-a oprit la vreo 30 de centimetri aproape întregi de genunchii mei, lăsând în urmă un nor de praf.

Frate-miu a coborât de la volan şi a dat ocol maşinii.

— Trebuia să mă gândesc că te găsesc aici, a zis Nash, cu maxilarul încleştat, şi a scos o bucată de hârtie din buzunarul uniformei.

A mototolit-o şi a aruncat cu ea în mine. M-a lovit fix în piept.

— Harvey a zis să-ţi dau asta, dacă tot a fost vina ta că a depăşit viteza în oraş azi-dimineaţă.

Era o amendă de viteză completată cu scrisul de mână al lui frate-miu.

— Habar n-am ce bălmăjeşte Harvey, am minţit eu şi am băgat amenda în buzunar.

— Văd că tot un nenorocit iresponsabil ai rămas, a comentat Nash, de parcă ar fi fost vreo şansă să mă fi schimbat în ultimii câţiva ani.

— Văd că tot un idiot înţepat care respectă legea ai rămas.

Waylon, basetul meu leneş, a coborât cu picioruşele lui scurte de pe verandă ca să-l salute pe unchi-su.

Trădătorul!

Dacă i se părea că o să aibă parte de mai multă atenţie sau de mâncare de la alţii, pe Waylon nu-l împovăra loialitatea şi nu şovăia să calce strâmb.

Am arătat cu sticla de bere spre casă.

— Aici stau. Mai ţii minte? Nu mi s-a părut că ai încetinit doar ca să-mi faci o vizită.

Nash nu mai pusese piciorul la mine de mai mult de trei ani. Îi plătisem cu aceeaşi monedă.

S-a aplecat să-l mângâie pe Waylon.

— Am veşti pentru Naomi, a zis el.

— Şi?

— Şi ce? N-ai tu treabă. Nu-i cazul să stai de pază ca un gargui urât.

Waylon a simţit că nu era el centrul atenţiei, aşa că s-a târât spre mine şi m-a împuns cu botul în mână. L-am bătut uşor pe spate şi i-am dat biscuitul pentru câini pe care-l dosisem în suportul pentru pahar al scaunului. L-a luat şi a tulit-o înapoi pe verandă, dând în extaz din vârful alb al cozii.

Am dus berea la gură.

— Eu am văzut-o primul, i-am adus aminte lui Nash.

În ochii lui s-a văzut o străfulgerare de furie satisfăcătoare.

— Ah, du-te-ncolo, omule. Tu ai scos-o din sărite primul.

Am ridicat nepăsător din umeri.

— Tot aia. Mai bine-ţi mişti fizicul ăla de cetăţean-model la Liza J. Ţi le aduc eu pe Naomi şi Waylay.

— Nu poţi să mă împiedici să-mi fac meseria, Knox.

M-am ridicat de pe scaun şi Nash a îngustat ochii.

— Te las o dată, i-am propus, apoi mi-am sorbit restul de bere.

— Unu la unu? a vrut să se lămurească frate-miu.

Dădea întotdeauna prea multă atenţie regulilor.

— Da.

Şi-a pus ceasul pe capota SUV-ului şi şi-a suflecat mânecile. Eu mi-am pus berea în suportul pentru pahar şi mi-am întins braţele deasupra capului.

— Pe vremuri n-aveai nevoie de încălzire, a remarcat Nash, luând poziţie de boxer.

Mi-am relaxat gâtul şi umerii.

— Dă-o naibii. Avem peste patruzeci de ani. Începe să doară.

Ar fi trebuit să se întâmple de mult. De zeci de ani ne rezolvam cu pumnii nenumăratele dispute. Ne băteam şi ne vedeam de treabă. Până dădeam de ceva pe care pumnii în figură nu-l puteau rezolva.

— Care-i problema? l-am provocat. Te-ai răz...

Tâmpitul de pumn al lui Nash care mi-a venit în faţă m-a întrerupt în mijlocul întrebării şi m-a ameţit. Drept în nas.

Fir-ar, asta a durut.

— Fir-ar al naibii, am şuierat, pipăindu-mă pe faţă după rupturi.

Frate-miu ţopăia dintr-o parte în alta în faţa mea şi arăta un pic cam prea al naibii de mândru de el.

Am simţit gustul sângelui care se prelingea de pe buza de sus.

— Am chestii de făcut. N-am timp să stau la palavre cu tine şi să te pocnesc...

Mi-am lăsat pumnul să ţâşnească şi l-am nimerit în gura aia afurisită din care dădea tot timpul. Gura cu care încercase s-o vrăjească pe Naomi. I-a smucit capul pe spate.

— Au! Futu-i!

Şi-a trecut braţul peste gură şi şi-a mânjit cu sânge mâneca. I-a mai căzut o picătură şi pe cămaşa de la uniformă. Ceea ce m-a făcut să mă simt pervers de împlinit.

Întotdeauna mă simţeam satisfăcut când îl pocneam.

— Chiar mergem până la capăt? a întrebat el, ridicând privirea în timp ce gusta cu limba sângele de la colţul gurii.

— Nu e nevoie. Ştii cum să-i pui capăt.

— Te urăşte din toată inima. Şi ţie nici măcar nu-ţi place.

Mi-am oprit sângele care curgea din nas cu marginea tricoului.

— Nu asta-i ideea.

A mijit ochii la mine.

— Ideea e că tu vrei întotdeauna să hotărăşti ce se întâmplă. Ce mai frate!

— Tu eşti tâmpitul care habar n-are să spună „mulţumesc”, am ripostat.

A clătinat din cap şi părea că o să dea înapoi. Dar ştiam că nu-i cazul. Îl cunoşteam mai bine de-atât. Ne-o doream amândoi.

— Dă-te din calea mea, Knox.

— Azi nu treci de mine.

— Nu mă deranjează să trec cu maşina peste tine. Zic că erai beat şi ai leşinat în mijlocul drumului şi eu nu te-am văzut.

— Ai ajunge la puşcărie înainte să ajung eu la morgă. Orice păţeşte vreunul dintre noi pe-aici, ştie toată lumea că pe celălalt trebuie să-l caute întâi.

— Şi ce spune asta despre familia noastră al naibii de fericită? s-a răstit Nash.

Ne dădeam târcoale de-acum, cu mâinile ridicate şi privindu-ne în ochi. Să boxezi cu un om cu care ai crescut şi cu care te-ai tot bătut e ca şi cum ai boxa cu tine. Ştii toate mişcările înainte să le facă.

— Te mai întreb o dată, Knox. Îmi stai în cale?

Am ridicat din umeri. În principal, ca să-l enervez. Dar în parte şi pentru că nu ştiam de ce mă pusesem între fratele meu şi Naomi „ochi de căprioară” Witt. Nu era genul meu. El nu era problema mea. Şi totuşi. Chestia aia cu introspecţia era una dintre pierderile de vreme cu care nu-mi băteam capul. Voiam să fac ceva, făceam.

— Vrei doar să pui mâna pe ceva frumos şi să-ţi baţi joc, nu? a întrebat Nash. Nu poţi să ai grijă de o femeie ca asta. Are clasă. E deşteaptă.

— Are nevoie de atenţie, ceva de speriat. Fix ce-ţi trebuie ţie.

— Atunci dă-te deoparte.

Obosit de discuţie, i-am tras un pumn în falcă. A ripostat şi mi-a tras una în coaste.

Nu ştiu cât timp ne-am dat pumni în mijlocul drumului, ridicând praful şi insultându-ne unul pe celălalt. La un moment dat, când el mă înjura de mama focului, iar eu îl prinsesem de gât şi voiam să-i trag un cap în frunte, l-am văzut pe fratele meu aşa cum nu-l mai văzusem de-al naibii de multă vreme.

— Ce, Doamne iartă-mă, faci? Nu poţi să ataci un poliţist!

Naomi mi-a intrat în câmpul vizual, arătând exact ca femeia aia aristocrată pe care eu n-o voiam şi pe care o voia frate-miu. Avea părul liber şi fără margarete, adus pe un umăr, des şi lucios. De sub ochi îi dispăruseră aproape de tot cearcănele. Purta o rochie de-aia lungă de vară care ajungea până în pământ şi îi făcea pe bărbaţi să se întrebe ce comori ascundea.

Avea în mână un buchet de flori şi o clipă am vrut să ştiu cine naiba i le dăduse, ca să pot să-i trag un şut.

Lângă ea era Waylay, în şort şi un tricou roz, cu o farfurie acoperită cu folie în mână. Rânjea la noi.

Nash a profitat de ocazie să-mi tragă un cot în burtă.

Am rămas fără aer şi m-am aplecat să-mi trag sufletul.

— Ai sânge pe faţă, şefu', a remarcat veselă Waylay. S-a întins pe toată cămaşa aia frumoasă şi curată.

Am rânjit şi eu. O fi fost copilul Tinei, dar era haioasă foc. Şi era de partea mea.

Waylon şi-a părăsit postul de pe verandă şi a coborât să le salute pe nou-venite.

— Mersi, Waylay, a zis Nash ştergându-şi gura plină de sânge. Tocmai veneam la voi.

Cât Waylay îmi ciupea câinele de fălci, Naomi mi-a aruncat o privire pe după frate-miu.

— Ce-i cu tine? a şuierat ea. Nu poţi să te iei la bătaie cu un poliţist!

M-am îndreptat încet şi m-am frecat cu mâna pe piept.

— Nu se pune ca poliţist. E frate-miu.

Waylon şi-a băgat nasul sub tivul rochiei lui Naomi şi a călcat-o pe picior. Cerşea atenţie, afurisitul!

— Hei, bună! a gângurit Naomi şi s-a aplecat să-l mângâie.

— Îl cheamă Waylon, i-a zis Nash.

— Waylon şi Waylay. Clar n-ai cum să faci confuzii.

Mă ardea nasul. Mă durea faţa. Îmi sângerau încheieturile degetelor. Dar când mă uitam la ea, cu braţele pline de flori, cum îl mângâia pe milogul meu de câine, tot restul părea să dispară în fundal.

Fir-aş al naibii!

Ştiam cum se simte atracţia. Ştiam şi ce să fac cu ea. Dar nu cu o femeie ca asta. Una care nu ştia că ar fi fost înţelept să-i fie frică de mine. Una cu o rochie de mireasă şi fără verighetă. Una cu un copil de unşpe ani. Era genul de situaţie care mă făcea s-o tai de-acolo. Dar nu puteam să-mi iau ochii de la ea.

— Eşti un tâmpit.

Nash a rânjit, apoi a tresărit.

— Şi tu! a început Naomi şi s-a întors spre el. Nu prea cred că iei foarte în serios insigna aia dacă te baţi în stradă cu propriul frate.

— El a început, am spus în acelaşi timp şi Nash, şi eu.

— Atunci vă lăsăm să vă vedeţi de treabă, a zis ea înţepată şi a pus mâna pe umerii lui Waylay. Haide!

— Vă duceţi la Liza J? a întrebat Nash.

— Da. Am fost invitate la cină.

Waylay a ridicat farfuria din mâini.

— Am adus fursecuri.

— Vin cu voi, a spus Nash. Putem să discutăm pe drum.

— Mie îmi sună bine, am spus şi mi-am mutat scaunul din drum.

— Tu nu eşti invitat, a ripostat el.

— A, ba da. La 7 fix.

Fratele meu părea pe punctul să se repeadă şi să mă pocnească iar, ceea ce-mi convenea de minune. Dacă-i terfeleam aura de erou plin de modestie, n-aveam decât de câştigat. Dar tocmai când mă pregăteam să-l întărât, Naomi a păşit între noi. Waylon a venit după ea şi i s-a aşezat pe picioare.

Femeia asta nu ştia să vadă semnele. Îşi punea viaţa în pericol dacă încerca să se bage între doi masculi care abia aşteptau să se încaiere.

— Mi-ai găsit maşina? l-a întrebat pe Nash.

— Ai găsit-o pe mama? a întrebat şi Waylay.

— Poate că ar trebui să vorbim singuri, a sugerat el. Knox, fii un vecin bun şi du-o pe Waylay în casă cât schimb eu două vorbe cu Naomi.

— Nici gând, a ripostat Waylay şi şi-a încrucişat braţele.

— La naiba, nu, am fost eu de acord cu ea.

Înfruntarea noastră din priviri a continuat până când Naomi şi-a dat ochii peste cap.

— Bine. Hai să terminăm odată cu asta. Te rog, spune-mi ce-ai aflat.

Dintr-odată, fratele meu a părut jenat, ceea ce mi-a stârnit interesul.

— Cred că mai bine trec la subiect, a început Nash. Nu ţi-am găsit încă maşina. Dar am găsit ceva interesant când am verificat numerele de înmatriculare. A fost declarată furată.

— Ce să spun, Sherlock. Naomi a reclamat furtul azi-dimineaţă, i-am adus eu aminte.

Nash nu m-a băgat în seamă şi a continuat:

— A fost declarată furată de un anume Warner Dennison III din Long Island, New York.

Naomi arăta de parcă şi-ar fi dorit s-o înghită pământul.

— Ai furat o maşină? a întrebat-o Waylay pe mătuşă-sa, părând impresionată.

Trebuia să recunosc că nici eu nu mă aşteptasem la aşa ceva.

— E maşina mea, dar e cumpărată de fostul meu logodnic. Pe acte e trecut şi numele lui.

Am hotărât că părea genul de femeie căreia îi cumpără maşini un bărbat.

— Nu vrei să zici fostul soţ? s-a băgat Waylay.

— Fost logodnic, a explicat Naomi. Nu mai suntem împreună. Şi nu ne-am căsătorit.

— Pentru că l-a părăsit în faţa altarului, a adăugat fata, bine informată. Ieri.

— Waylay, ţi-am povestit ca să rămână între noi, a şuierat Naomi.

Faţa ei a căpătat o nuanţă de stacojiu-închis.

— Tu eşti aia interogată pentru furt calificat de maşini.

— Nu e nimeni interogat, a clarificat Nash. O să discut cu secţia care se ocupă şi clarificăm orice neînţelegere.

— Mulţumesc, a spus Naomi, ai cărei ochi începeau să se umple cu ceva care semăna suspect a lacrimi.

Futu-i!

— Nu ştiu voi, dar mie clar mi-ar prinde bine ceva de băut. Hai să mergem la casa mare şi să rezolvăm totul la un pahar, am propus eu.

Era clar că uşurarea de pe chipul ei drăgălaş nu era doar rodul imaginaţiei mele.

Cât am făcut cei câţiva paşi până la Liza J, m-am întrebat când dracu' devenisem eu genul căruia îi plac rochiţele de vară. Femeile cu care ieşeam eu purtau blugi, geci de piele şi tricouri de rockeri. Nu aveau vocabular de şcoală privată sau rochii care să le fluture în jurul gleznelor ca într-un basm de vară.

Îmi plăceau şi femeile, şi relaţiile rapide, perverse şi fără complicaţii.

Naomi Witt nu era nicidecum aşa şi era cazul să ţin şi eu minte.

— Tu chiar ai de gând să mergi la cină aşa? m-a întrebat Naomi exact când Waylon a ieşit de pe drum şi şi-a ridicat piciorul la un arbust.

În spatele nostru, Waylay îl bombarda pe Nash cu întrebări despre infracţionalitatea din Knockemout.

— Liza J a avut parte şi de mai rău de-atât, am răspuns muşcând dintr-un fursec.

— De unde-l ai? a întrebat ea.

— Waylay.

Părea să-i vină să mă plesnească peste mână, aşa că am îndesat şi restul în gură.

— Sunt pentru misterioasa Liza J, căreia ar trebui să-i fac o impresie bună, s-a plâns ea. Nu-i cea mai bună variantă să fac cunoştinţă cu noul proprietar: „Bună, sunt Naomi. Am intrat ilegal în casa dumneavoastră, şi băieţii ăştia se băteau pe aleea din faţă. Vă rog, stabiliţi o chirie rezonabilă".

Am pufnit şi imediat am tresărit când a început iar să-mi zvâcnească nasul.

— Relaxează-te. Liza J ar fi îngrijorată dacă Nash şi cu mine n-am veni plini de sânge şi ofticaţi unul pe altul, am încercat eu s-o liniştesc.

— De ce sunteţi ofticaţi unul pe altul?

— Scumpo, n-ai tu timp s-asculţi atâta, i-am răspuns tărăgănat.

Am ajuns la treptele casei mari, iar Naomi a şovăit, ridicând privirea spre buştenii negeluiţi şi şindrila de cedru. Dincolo de azaleele şi cimişirul crescute necontrolat, prispa se întindea pe aproape 15 metri de-a lungul faţadei.

Am încercat să văd lucrurile prin prisma ei. Nou-venită în oraş, fugită de la nuntă, fără să aibă unde să stea, nevoită să ia pe neaşteptate în grijă un copil. Pentru ea, totul depindea de masa asta.

— Să nu te prind că dai înapoi acum, am sfătuit-o. Liza J detestă laşii.

Ochii ăia căprui frumuşei s-au îngustat până au rămas doar nişte despicături.

— Mulţumesc de sfat, a răspuns ea tăios.

— Frumoasă casă, a zis Waylay, venind lângă noi în capul treptelor.

M-am gândit la rulotă. Dormitorul mic cu afişul cu NU INTRA pe uşă şi haosul din rest. Făcuse tot ce putuse să ţină haosul şi imprevizibilul în afara lumii ei mici. Asta era ceva ce puteam să apreciez.

— A fost pensiune pe vremuri. Hai să mergem. Chiar am nevoie de ceva de băut, am zis, după care am urcat cele trei trepte scunde şi am întins mâna spre clanţă.

— Nu trebuie să batem sau să sunăm? a întrebat Naomi şuierat şi m-a prins de braţ.

Şi iar s-a întâmplat. O descărcare electrică în sânge, care mi-a trezit la viaţă tot trupul, ca şi cum ar fi fost expus cine ştie cărei ameninţări. Cine ştie cărui pericol.

Ne-am uitat amândoi la mâna ei, iar ea şi-a tras-o repede.

— Nu-i nevoie pe-aici, a liniştit-o Nash, fără să-şi dea seama că mie îmi clocotea sângele, iar Naomi roşea din nou.

— Liza J, am răcnit.

Răspunsul a fost o serie de lătrături intense.

— O, Doamne, a şoptit Naomi, înaintând între Waylay şi circul blănos.

Waylon s-a îndesat între piciorul meu şi tocul uşii, chiar când doi câini au dat buzna în hol. Beagle-ul Randy fusese botezat aşa pentru că în primul an de viaţă se freca de orice vedea în faţa ochilor. Kitty era un pittbull cu un singur ochi, care avea peste 20 de kilograme şi se credea căţeluş de ţinut în braţe. Îi ţineau amândoi de urât Lizei J.

Înăuntru era mai răcoare. Şi mai întuneric. În ultima vreme, obloanele stăteau trase tot timpul. Liza J zicea că nu vrea să-şi bage nimeni nasul în treaba ei. Dar eu ştiam adevărul şi n-o învinovăţeam.

— Ia mai terminaţi cu răcnetele! s-a auzit o voce dinspre bucătărie. Ce-i cu voi? V-a crescut mama voastră în grajd?

— Nu, bunica, a strigat Nash.

Elizabeth Jane Persimmon, 1,55 m din cap până în picioare, a venit troncănind să ne întâmpine. De când o ştiam, avea părul tuns scurt în jurul feţei. Niciodată nu rata un tuns. Saboţii de cauciuc pe care-i purta în grădină scârţâiau pe podea. Era îmbrăcată în uniforma ei obişnuită – pantaloni largi de doc cu buzunare şi un tricou albastru. Purta aceleaşi haine aproape în fiecare zi. Dacă era cald, pantaloni cu fermoare. Dacă era frig, mai punea un hanorac asortat cu tricoul.

— Ar fi trebuit să vă înec io în pârâu când am avut ocazia, a zis ea, oprindu-se în faţa noastră şi încrucişându-şi braţele, aşteptând ceva.

— Liza J, a spus Nash şi a pupat-o respectuos pe obraz.

Am repetat salutul.

A dat din cap mulţumită. Momentul pentru dulcegării se încheiase.

— Aşa, şi ce soi de pacoste îmi aduceţi?

Privirea i s-a îndreptat spre Naomi şi Waylay, pe care tocmai le adulmecau sceptici câinii.

Kitty a cedat prima şi a început s-o-mpingă pe Naomi cu capul în picioare, cerând afecţiune. Ca să nu rămână pe dinafară, s-a înghesuit şi Waylon şi a reuşit s-o dezechilibreze. Am întins mâna, dar Nash a ajuns primul şi a sprijinit-o.

— Scoate câinii ăia înfiorători de-aici. Lasă-i să alerge până ies dracii din ei, a ordonat Liza J.

Nash i-a dat drumul lui Naomi şi a deschis uşa. Au decolat trei clăi de blană.

— Liza J, ele-s Naomi şi nepoata ei, Waylay, am făcut eu prezentările. O să stea în căsuţă.

— Nu zău?

Nu-i plăcea să i se spună ce să facă, aşa cum nu-mi plăcea nici mie. Niciunul dintre noi nu înţelesese vreodată de ce o apucase Nash pe calea legii.

— Sigur, dacă nu vrei să le arunci în stradă, am adăugat.

— Mi-am adus aminte de unde te ştiu, a anunţat bunica, uitându-se la Waylay de după lentilele ei bifocale. Mă tot sâcâia de când v-am lăsat bicicletele. Tu mi-ai reparat iPadul la bibliotecă.

— Pe bune? a întrebat-o Naomi pe fată.

Waylay a ridicat din umeri jenată.

— Mă mai duc câteodată pe-acolo. Şi uneori mă mai pun bătrânii să le repar una-alta.

— Şi tu semeni cu pramatia de maică-sa, a mai zis Liza J, arătând spre Naomi.

— E sora mea, a răspuns ea, zâmbind timid.

— Gemene, m-am băgat eu.

Naomi a întins buchetul.

— V-am adus flori şi fursecuri, ca să vă mulţumim că ne-aţi invitat la cină.

— Flori, fursecuri şi doi bărbaţi plini de sânge, a remarcat Liza J. Mai bine veniţi în spate. Cina-i aproape gata.

Acasă la Liza J, „aproape gata” însemna că nici nu se apucase de treabă.

Am intrat grămadă în bucătărie, unde aşteptau toate ingredientele pentru chifle cu carne tocată.

— Carne, am strigat eu.

— Salată, a acceptat Nash.

— Numai după ce vă curăţaţi, a zis Liza J, arătând spre chiuvetă.

Nash s-a conformat şi a dat drumul la apă. Eu m-am dus la frigider şi am desfăcut întâi o bere.

— Am luat nişte bunătăţi de la brutărie azi, a anunţat Liza J.

I-a aruncat o privire lui Waylay, care se uita suspicioasă la ingredientele de salată.

— Ce-ar fi să le pui pe o farfurie, cu ce fursecuri n-au mâncat încă nepoţii mei şi poate să le şi guşti, să ne asigurăm că sunt bune de mâncat?

— Mişto, a comentat Waylay şi s-a dus glonţ la cutia de patiserie de pe blat.

Am tras cu ochiul peste umărul ei şi m-am servit cu un fursec cu lămâie. Preferatul meu.

— Aduc eu vinul, a anunţat Liza J. Aş zice că ştii cum să foloseşti un tirbuşon.

I se adresa lui Naomi, care părea să nu se poată hotărî dacă era compliment sau critică.

— Haide, i-am zis când Liza J a ieşit din bucătărie.

S-a apropiat cu un pas şi am simţit mireasmă de lavandă.

— Sub nicio formă să nu te mai iei la bătaie în faţa nepoată-mii, a şuierat ea.

— Nu pot să promit nimic.

Dacă ochii ar putea arunca flăcări, aş fi avut nevoie de alte sprâncene.

— Căpitane, contez pe tine să menţii ordinea câteva minute, a zis ea.

Nash i-a aruncat unul dintre zâmbetele lui fermecătoare şi idioate.

— Poţi să te bazezi pe mine.

— Lingău, am comentat eu tuşind cu mâna la gură.

Waylay a chicotit.

— Mă întorc imediat, i-a promis Naomi. Şeful Morgan e responsabil până atunci.

Fata a părut nedumerită. Bănuiesc că nu-şi bătuse nimeni capul vreodată să-i spună că pleacă şi cu atât mai puţin când se întoarce.

Naomi şi-a îndreptat umerii şi s-a dus după bunică-mea, cu afurisita aia de rochie fluturând în jurul ei de parcă ar fi fost vreo prinţesă din basme, pe punctul să înfrunte un balaur.

8. Misterioasa Liza J

Naomi

Nesigură de sentimentele mele după ce o lăsasem pe Waylay într-o încăpere cu doi bărbaţi în toată firea care cu doar câteva minute înainte se încăierau în drum, m-am dus fără tragere de inimă după Liza, într-un salon întunecat.

Tapetul era verde-închis, cu un model pe care nu-l puteam distinge. Mobila era greoaie şi rustică. Masa lată din scânduri avea mai mult de trei metri şi jumătate şi era îngropată sub cutii şi teancuri de hârtii. În loc de vase de încălzit mâncarea şi fotografii de familie, bufetul de castan era plin de sticle de vin şi tărie. Într-un dulăpior erau înghesuite aşa de multe pahare de toate dimensiunile, că nici nu se mai închideau uşile.

Mă mâncau palmele să scotocesc prin ele.

Singura lumină din cameră venea de pe peretele din fund, unde era o arcadă spre ceva ce părea un solariu, ale cărui geamuri aveau mare nevoie să fie spălate.

— Ai o casă frumoasă, am îndrăznit eu, împingând uşor vreo şase farfurii de porţelan care stăteau într-un echilibru precar pe colţul mesei.

Din ce văzusem până acum, casa avea tone de potenţial. Doar că era îngropată sub perdele pline de praf şi grămezi de lucruri.

Liza era aplecată lângă bufet, dar s-a îndreptat, cu o sticlă de vin în fiecare mână. Era scundă şi părea blândă; arăta ca bunica ideală. Dar îşi primea nepoţii punându-i să facă treabă şi repezindu-i.

Eram curioasă ce se spunea despre Morgani, de nu pomeneau nimic despre relaţiile de familie când se prezentau. Dacă avea cineva în oraşul ăsta vreun drept să evite să nu recunoască din ce familie face parte, eu eram aia.

— O ţineam ca pensiune, a început ea şi a pus sticlele pe blatul bufetului. Nu mai e cazul. Cred c-o să vrei să rămâi o vreme.

OK, deci nu-i place să stea la taifas. Am reţinut.

Am încuviinţat.

— E o căsuţă minunată. Dar înţeleg dacă e un deranj. Sunt convinsă că pot să găsesc repede altceva.

Nu era chiar adevărul; era mai mult o speranţă. Femeia asta era şansa mea să-i asigur un pic de stabilitate nepoată-mii pe termen scurt.

Liza a şters cu o cârpă praful de pe eticheta sticlei de vin.

— Nu-ţi bate capu'. Şade acolo de pomană.

Avea un accent ceva mai dinspre sud decât cel transatlantic pe care-l auzi în nordul Virginiei.

M-am rugat să se fi amestecat şi vreo urmă de ospitalitate sudistă pe-acolo, pe undeva.

— E foarte amabil din partea ta. Dacă nu te deranjează, aş vrea să discutăm despre chirie şi avans.

Mi-a întins prima sticlă.

— Tirbuşonu'-i în sertar.

Am deschis sertarul de sus al bufetului şi am găsit o amestecătură de inele pentru şervete, suporturi pentru pahare, sfeşnice, chibrituri şi, în sfârşit, un tirbuşon.

M-am apucat să destup sticla.

— Cum ziceam, nu stau foarte bine cu banii.

— Aşa-i când ai o soră care te fură şi te pricopseşti cu încă o gură de hrănit, a zis Liza, cu braţele încrucişate.

Fie Knox, fie Nash avea gura mare.

N-am spus nimic, dar am reuşit să scot dopul.

— Cre' că o să ai nevoie şi de ceva de lucru, a profeţit ea. Dacă nu cumva lucrezi de-acasă sau mai ştiu io ce.

— Am renunţat recent la serviciu, am zis eu prudentă.

Şi la casă. La logodnic. Şi la tot restul din viaţa aia.

— Cât de recent?

În Knockemout, oamenii nu se sfiau să-şi bage nasul în treaba altora.

— Ieri.

— Am auzit că nepotu-meu te-a adus pân-aci cu rochia de mireasă fluturând ca un steag pe geam. Ai fugit de la altar?

A pus două pahare lângă sticla deschisă şi a dat din cap.

Am turnat vin.

— Cred că da.

După un an de planificare. De ales totul, de la aperitivele pentru cocktail la culoarea feţei de masă de la standul cu mâncare caldă. Şi totul se terminase. Se dusese pe Apa Sâmbetei. Atâta timp pierdut. Atâta planificare. Atâţia bani.

A luat un pahar şi l-a ridicat.

— Bine. Ascultă la mine. Să nu laşi niciodată un bărbat care nu-ţi place să hotărască în locu’ tău.

Era un sfat bizar, ţinând cont că venea de la o străină pe care încercam s-o impresionez. Dar m-am gândit la ce zi avusesem şi am ridicat şi eu paharul.

— O să te descurci de minune aci. Knockemout o să aibă grijă de tine şi de puştoaica aia, a profeţit ea.

— Păi, atunci să vorbim despre căsuţă, am insistat. Am nişte economii la care pot să ajung. Teoretic, e contul de pensie şi o să trebuiască să scot din el.

— Tu şi puştoaica puteţi să staţi fără chirie, a hotărât Liza J.

Gura mi s-a căscat mai larg ca a peştelui prins pe perete deasupra noastră.

— O să plăteşti facturile pentru căsuţă. Restu’ poţi să-l acoperi dacă mă ajuţi p-aci. Nu-s cea mai ordonată fată-n casă şi am nevoie de ajutor la dereticat.

Chirăiam de bucurie în gând. Liza era zâna mea bună cu saboţi de grădinărit.

— E foarte generos din partea ta, am început, încă încercând să pricep ce se întâmpla.

Dar după ultimele douăzeci şi patru de ore, creierul meu îşi luase o pauză.

— Tot o să-ţi trebuiască şi un salariu, a urmat ea, fără să-şi dea seama de starea mea mentală nefericită.

Îmi trebuiau o grămadă de lucruri. Căşti pentru biciclete. O maşină. Nişte şedinţe de terapie...

— Ah, am primit o ofertă de job azi. A venit o oarecare Sherry Fiasco şi mi-a zis că pot să lucrez mâine-seară un schimb într-un loc care se cheamă Honky Tonk. Dar trebuie să găsesc pe cineva să stea cu Waylay.

Am auzit râcâit de lăbuţe şi într-o clipă a intrat Waylon şi s-a uitat la noi aşteptând ceva.

— Way*lay*, nu Way*lon*, i-a explicat Liza.

Căţelul a adulmecat prin jur, ca să se asigure că nu ne-a căzut mâncare pe jos, după care s-a întors în bucătărie.

— Nu cumva i-ai pomenit lu' Knox despre oferta asta, nu?

— N-avem genul ăsta de relaţie. Abia ne-am cunoscut, am răspuns eu cu diplomaţie.

Nu voiam să mă scap şi să-i explic noii mele proprietărese cum eram eu convinsă că nepotul ei e un bădăran cu maniere de scandinav medieval plecat într-o incursiune de jaf.

M-a cercetat prin ochelari şi a ridicat colţul gurii.

— A, asta se vede. Un sfat, poate nu-i spui despre jobu' ăsta nou al tău. S-ar putea să aibă ceva de zis şi când are, clar spune tot.

Dacă Knox Morgan îşi imagina că mă interesau părerile lui despre viaţa mea, puteam să adaug şi tendinţe narcisiste la lista lungă de defecte.

— Treaba mea e treaba mea, am zis înţepată. În plus, nu cred că o să fiu în stare să găsesc aşa repede pe cineva cu care să-mi convină s-o las pe Waylay.

— Ai găsit deja. Chit că puştoaica probabil că n-are nevoie. Cred că-şi face singură de mâncare de când avea şase ani. Poa' să stea cu mine. Ce naiba, poate-mi face ea cina. Ad-o încoace când pleci la muncă.

Ai grijă de o fiinţă umană şi asigură-te că rămâne în viaţă şi e în siguranţă a intrat în coloana cu Obligaţii

Majore a tabelului meu intern de Lucruri de Evitat cu Orice Preţ. S-o rog pe proprietăreasa mea zână bună să aibă grijă de nepoată-mea cine ştie până când, cât lucram eu la bar, a urcat în capul listei, depăşind la mustaţă ajutatul la mutare sau dusul cu maşina la şi de la o operaţie.

Obligaţiile majore puteau fi puse doar pe umerii membrilor responsabili ai familiei şi ai prietenilor apropiaţi. Liza nu era nici una, nici alta.

— Ah, dar nu ştiu la ce oră scap, m-am eschivat eu. S-ar putea să fie foarte târziu.

Liza a ridicat din umeri.

— N-are a face. O ţin aci cu mine şi cu câinii şi după aia o duc la căsuţă după cină. Nu mă deranjează să aştept. Totdeauna mi-a plăcut acolo.

S-a dus spre uşă şi m-a lăsat ţintuită locului şi cu gura tot căscată.

— Te plătesc, am strigat în urma ei, redescoperindu-mi într-un târziu capacitatea de a mă mişca şi de a vorbi.

— Mai vorbim noi, mi-a răspuns ea peste umăr. Ştiu că-ţi închipui că tu te alegi cu partea mai bună din târgu' ăsta, da' habar n-ai în ce belea te bagi.

I-am găsit pe toţi ceilalţi, inclusiv câinii, vii şi nevătămaţi în bucătărie, alcătuind un tablou bizar de domestic. Waylay era cocoţată pe insulă şi judeca fiecare ingredient pe care-l punea Nash în salată, în timp ce ea amesteca într-un castronel condimente şi verdeţuri. Knox bea o bere şi amesteca uşor carnea din tigaie, pregătind şi ingrediente pentru Waylay.

Părea să nu mai fi avut loc nicio vărsare de sânge. Ambii bărbaţi îşi spălaseră rănile şi nu mai rămăseseră decât pete de sânge şi vânătăi. Nash arăta ca eroul care a încasat câteva pentru o domniţă la ananghie. Pe de altă parte, Knox arăta ca personajul negativ care se încăierase cu băiatul bun şi învinsese.

Categoric de vină era recenta mea greşeală cu băiatul bun – cel puţin pe hârtie –, care mă obligase să fac corecturi excesive şi să ajung să mi se pară atrăgător Knox şi atitudinea lui de personaj negativ. Cel puţin asta mi-am spus când Knox şi-a îndreptat privirea spre mine şi am avut senzaţia că mi-a turnat cineva untură fierbinte pe şira spinării.

L-am ignorat şi pe el, şi faptul că era sexy acolo, lângă aragaz, şi am decis să mă concentrez mai bine pe restul încăperii.

Bucătăria Lizei avea o cantitate uriaşă de spaţiu pe blaturi, care mi-a pus în mişcare rotiţele fanteziei şi m-a făcut să mă gândesc la potenţialul de făcut fursecuri de Crăciun. Frigiderul era antic. Plita era practic o piesă de anticariat. Blaturile erau groase, din lemn masiv, ca vai de ele. Dulapurile erau vopsite într-un verde-oliv. Şi, dacă te luai după ce se vedea în cele cu geam, aproape că dădeau pe dinafară.

De-aici o să încep curăţenia, m-am hotărât. La urma urmelor, bucătăria e sufletul casei. Deşi Liza nu părea genul sentimental. Mai degrabă, genul încremenit-în-timp. Se mai întâmpla. Viaţa lansa pe cineva pe o traiectorie neaşteptată şi lucruri cum e întreţinerea casei se duceau de râpă. Uneori, definitiv.

Când a fost gata mâncarea, am luat-o împreună cu vinul în solariu, unde era o masă ceva mai mică, îndreptată spre curtea din spate.

Nu se vedeau decât pădurea şi pârâul, scăldate în auriu pe măsură ce soarele cobora pe cerul de vară.

Când am dat să mă aşez lângă Waylay, Liza a clătinat din cap.

— Nu, nu. Dacă stau ăştia doi unu' lângă altu', nici n-ajungem la fursecuri şi o să se tăvălească pe jos.

— Sunt convinsă că pot să se stăpânească cât mâncăm.

Liza a pufnit.
— Nu-s în stare.
— Nu, nu suntem în stare, a zis şi Knox în acelaşi timp.
— Sigur că putem, a insistat Nash.

Liza a arătat cu capul spre Waylay, care o tulise de cealaltă parte a mesei, cu farfurie cu tot. Câinii au intrat şi s-au repezit să-şi ocupe posturile de santinelă în jurul mesei. Doi dintre ei au considerat că Waylay era cea care avea cele mai mari şanse să lase să-i cadă mâncare şi s-au postat lângă ea.

Waylon s-a trântit în spatele Lizei, în capul mesei.

Ambii bărbaţi au dat să-şi aşeze scaunul lângă mine şi a câştigat Knox, care i-a tras lui frate-su un cot, de aproape că şi-a scăpat farfuria din mână.

— Vezi? a întrebat Liza, împungând victorioasă cu furculiţa în aer.

M-am aşezat şi am încercat să nu bag în seamă că eram deplin conştientă de apropierea lui Knox. Ceea ce a devenit de-a dreptul imposibil când coapsa lui îmbrăcată în blugi mi-a atins braţul în momentul în care s-a aşezat. Mi-am smucit braţul şi mai că mi-am pus farfuria în poală.

— Ce sari aşa? a întrebat Waylay.

— Nu sar, am răspuns, clătinându-mi paharul de vin când m-am întins după el.

— Aşa, şi de data asta de ce vă bateţi? i-a întrebat Liza pe cei doi, schimbând cu mărinimie subiectul.

— A, nimic, au răspuns amândoi în acelaşi timp.

Privirile pe care şi le-au aruncat m-au făcut să cred că nu le plăcea să aibă aceeaşi părere despre nimic.

— Mătuşa Naomi i-a despărţit, a anunţat Waylay, cercetând bănuitoare o felie de roşie.

— Mănâncă-ţi salata! i-am zis.

— Cine câştiga? a întrebat Liza.

— Eu, au răspuns ambii fraţi.

Anunţul a fost urmat de încă o tăcere neprietenoasă.

— Ăştia doi sunt nişte huligani în toată legea. Sigur, pe vremuri se împăcau după o bătaie şi cât ai clipi erau iar prieteni la cataramă. Cre’ că v-aţi făcut prea mari pentru partea aia.

— El a început, s-a plâns Nash.

Knox a pufnit.

— Doar fiindcă tu eşti ăla bun nu înseamnă că eşti mereu nevinovat.

Înţelegeam cât se poate de bine dinamica lor cu fratele bun versus fratele rău.

— Ca atunci când v-aţi încurcat cu Lucy? a întrebat Liza clătinând din cap. Tot oraşu’ a ştiut că se lasă cu belele când v-aţi împrietenit voi.

— Lucy? am întrebat înainte să mă pot controla.

— Lucian Rollins, a răspuns Nash, în timp ce ştergea cu chifla carnea tocată care se împrăştiase pe farfurie. Un vechi prieten.

Knox a gemut. Cotul i s-a lipit de-al meu şi am simţit iar că-mi ia foc toată pielea. M-am tras cât de mult am îndrăznit, aproape s-ajung în braţele Lizei.

— Ce mai e cu Lucy în ultima vreme? Ultima dată auzisem că era mare şi tare, purta costum.

— Cam ăsta-i adevărul, a răspuns Nash.

— Băiatu’ ăla era mare pungaş, a explicat Liza. Am ştiut io dintotdeauna că-l aşteptau lucruri mai bune ca o rulotă şi ţoale la mâna a doua.

Waylay şi-a îndreptat privirea spre Liza.

— Sunt mulţi care au pornit din medii modeste, am remarcat eu.

Knox s-a uitat la mine şi a clătinat din cap, aparent amuzat.

— Ce-i?

— Nimic. Vezi-ţi de mâncare.

— Ce-i? am repetat.

A ridicat din umeri.

— Cavalerism. Medii modeste. Vorbeşti de parcă ai citi dicţionarul ca să te distrezi.

— Mă bucur foarte tare că te amuză vocabularul meu. Mi-ai înseninat ziua.

— Nu-l băga în seamă pe Knox, a sărit Nash. E intimidat de femeile care au creier.

— Vrei să-ţi mai trag un pumn în nas? s-a oferit Knox plin de curaj.

I-am tras un şut pe sub masă. A fost reflex curat.

— Au! Ce naiba? a mormăit el şi s-a aplecat să-şi frece gamba.

Toate privirile s-au întors spre mine şi mi-am dat seama ce făcusem.

— Minunat, am comentat şi mi-am aruncat îngrozită furculiţa. Nu-s decât de câteva minute cu voi şi m-am contaminat. Acuşi o să sar la străini să-i iau de gât în stradă.

— Aş plăti bilet să văd aşa ceva, a sărit Waylay.

— Şi eu, au zis în acelaşi timp Knox şi Nash.

Liza şi-a ridicat colţul gurii.

— Cre' că o să te potriveşti de minune pe-aci, a prezis ea. Deşi vorbeşti ca dicţionaru'.

— Să înţeleg că asta înseamnă că le laşi să stea? a îmboldit-o Knox.

— Da.

Nu mi-a scăpat tresărirea de uşurare de pe faţa lui Waylay, înainte să-şi reia masca obişnuită.

Un lucru pentru care să nu-mi mai fac griji. Un loc frumos şi sigur unde să stăm.

— Voi ştiaţi că Naomi a fugit de la altar? L-a lăsat pe unu' să aştepte în biserică şi i-a furat maşina! a anunţat mândră Waylay.

Am luat sticla de vin, i-am turnat Lizei şi apoi şi mie.

— Ştiţi, de unde vin eu ne vedem fiecare de treaba noastră.

— Să nu-ţi treacă prin cap să ai parte de-aşa ceva în Knockemout, m-a sfătuit Liza.

— Şi el ce-a făcut? a întrebat Nash.

Dar nu pe mine mă întreba, ci pe Waylay, care a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Nu spune. Dar pun pariu că a fost ceva rău. Că rochia aia cu care a fugit era mişto. Ar trebui să fie ceva al naibii de rău ca să mă facă să fug în loc s-o arăt la toată lumea.

Am simţit dogoarea privirii lui Knox şi m-am chircit ca o stafidă. Probabil că Waylon mi-a simţit disperarea, fiindcă s-a aşezat pe picioarele mele, sub masă.

— Ce-ar fi să vorbim despre altceva? Orice. Religie? Politică? Rivalităţi sângeroase în sport?

— Ce-mi mai place că sunteţi amândoi la masă în acelaşi timp! a zis Liza. Asta înseamnă că anu' ăsta nu trebuie să fac două rânduri de mese de Ziua Recunoştinţei?

— Mai vedem, a răspuns Nash uitându-se la frate-su.

Simţeam încordarea dintre ei.

Cum nu voiam să încheiem cina cu o trântă, am schimbat disperată subiectul.

— Ştiţi, de fapt n-am furat maşina.

— Aşa a zis şi Knox când l-a prins doamna Wheelan de la Pop 'N Stop cu buzunarele pline de bomboane, a spus Nash.

— Nu ne-am născut toţi Domnul-face-totul-bine scris pe fund.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Knox. Vezi cum vorbeşti, i-am atras atenţia, trăgându-i un cot şi arătând spre Waylay.

Nepoată-mea i-a zâmbit larg.

— Nu mă deranjează.
— Ei bine, *pe mine*, da.

Licuricii clipeau în amurg când Knox şi Waylay aruncau pietricele în pârâu. Cei trei câini dădeau ture pe rând în apă, după care se întorceau să se scuture pe mal.

Chicotitul lui Waylay şi mormăiala lui Knox răsunau pe apă şi mă făceau să mă gândesc că poate n-a fost cea mai proastă zi din viaţa mea.

Aveam burta plină şi o casă primitoare unde să mă întorc.

— Eşti OK? m-a întrebat Nash venind spre mine prin iarbă.

Avea o prezenţă plăcută şi liniştitoare. În preajma lui, nu mă simţeam aşa exasperată ca atunci când era Knox pe lângă mine.

— Cred că da.

M-am întors să mă uit la el.

— Mulţumesc. Pentru tot. A fost o zi stresantă. Tu şi Liza, şi cred că şi frate-tu, aţi făcut-o un pic mai bună şi pentru Waylay, şi pentru mine.

— Way e un copil bun. E isteaţă. Independentă. Suntem mulţi în oraş care ştim asta.

M-am gândit la scena de la băcănie.

— Sper că ai dreptate. Şi sper să mă port bine cu ea până ne lămurim cum stau lucrurile.

— Că veni vorba. Ţi-am adus ceva, a zis el şi mi-a întins o broşură pe care era prea întuneric s-o citesc. E despre aranjamentele de custodie pentru rude.

— Ah, mulţumesc.

— În principiu, avem o solicitare cu câteva obstacole juridice care trebuie trecute. Dacă merge totul bine, o să ai şase luni să te hotărăşti dacă vrei să devină o situaţie definitivă.

Definitivă? M-am crispat.

M-am uitat în gol spre Waylay şi Knox, care le aruncau cu rândul câinilor o minge de tenis udă fleaşcă.

— Am întrebat prin oraş de Tina, a urmat Nash. Se zvoneşte că şi-a găsit pe unu' nou acum câteva săptămâni şi umblă vorba despre o lovitură mare.

Unu' nou şi o lovitură mare se potriveau dureros de bine cu soră-mea.

— Chiar crezi că s-ar putea să nu se întoarcă?

Nash s-a apropiat până mi-a intrat în câmpul vizual şi s-a aplecat până ne-am privit în ochi.

— Asta-i chestia, Naomi. Se întoarce, are o grămadă de probleme. Niciun tribunal n-o să fie încântat să-i permită să păstreze custodia.

— Şi dacă nu-s eu, e asistenţa socială, am zis, completând ce rămăsese nespus.

— Asta-i ideea. Ştiu că e o hotărâre importantă şi nu-ţi cer s-o iei în clipa asta. Stai s-o cunoşti. Stai să cunoşti oraşul. Gândeşte-te. Am o prietenă care se ocupă de cazuri sociale. Poate să te ajute să începi procesul de solicitare a custodiei.

Îmi cerea să-mi suspend viaţa pentru următoarele şase luni, pentru o fetiţă pe care abia o cunoscusem. Mda. Se putea spune că planul meu de viaţă, învineţit şi bătut măr, era oficial dezintegrat.

Am oftat şi am hotărât că şi mâine e o zi foarte bună să intru în panică în legătură cu viitorul.

— Waylay! Hai, e timpul să plecăm! am strigat.

Waylon a venit în fugă, cu urechile în vânt, şi a aruncat mingea de tenis la picioarele mele.

— Nu tu, amice, i-am zis şi m-am aplecat să-l mângâi.

— Chiar trebuie? s-a văitat Waylay, trăgându-şi picioarele de parcă ar fi fost încastrate în ciment.

Aveam sentimente asemănătoare.

Knox i-a pus mâna pe creştet şi a adus-o spre mine.

— Trebuie să te obişnuieşti, puştoaico. Uneori, toţi trebuie să facem lucruri pe care nu vrem să le facem.

9. Pipi în curtea din spate şi Dewey

Naomi

Terasa din spatele căsuţei mi s-a părut un locşor încântător unde să-mi organizez după priorităţi lista zilnică de sarcini, în timp ce aşteptam să fie gata cafeaua. Dormisem. Ca un pacient în comă. Şi când deschisesem pleoapele, la 6:15 fix, o luasem tiptil pe hol spre camera lui Waylay şi aruncasem o privire ca să mă asigur că nepoată-mea era tot acolo.

Era. Înfăşurată în aşternuturi curate, într-un pat alb cu patru stâlpi.

M-am uitat la lista mea şi am apăsat cu vârful markerului albastru pe pagină. Trebuia să iau legătura cu părinţii mei şi să-i anunţ că sunt în viaţă şi n-am cine ştie ce cădere nervoasă. Dar nu eram sigură cât de mult să le spun.

Hei, o mai ţineţi minte pe cealaltă fată a voastră? Aia care v-a dat dureri de cap douăzeci de ani înainte să dispară din vieţile noastre? Mda, păi, are o fată care habar n-are că existaţi.

Ar coborî într-o clipită de pe nava lor de croazieră şi s-ar urca în primul avion spre noi. Waylay abia ce fusese abandonată de maică-sa şi stătea acum sub acoperişul unei mătuşi pe care n-o cunoscuse. S-ar putea să nu fie

cea mai bună idee să mai adăugăm aşa de repede în combinaţie şi nişte bunici.

În plus, era prima vacanţă pe care-o petreceau împreună în ultimii zece ani. Meritau şi ei trei săptămâni de linişte şi pace.

Hotărârea era influenţată *parţial* de faptul că n-ar trebui nici să găsesc o explicaţie diplomatică pentru faptul că au ratat primii unsprezece ani din viaţa nepoatei lor. Încă.

Nu-mi plăcea să mă apuc să fac ceva până nu ştiam exact cum. Aşa că o să aştept până o cunosc un pic mai bine pe Waylay şi părinţii mei se întorc din croaziera aniversară, bine odihniţi şi pregătiţi pentru veşti nebuneşti.

Mulţumită, mi-am strâns carneţelul şi markerele şi era cât pe ce să mă ridic, când am auzit scârţâitul îndepărtat al unei uşi de plasă.

Alături, Waylon a coborât pe scările din spate în curte, unde şi-a ridicat prompt piciorul într-un loc cu vegetaţie moartă, pe care era evident că-i plăcea să-l folosească pe post de toaletă. Am zâmbit şi imediat mi-au înţepenit muşchii feţei când am mai zărit şi altă mişcare.

Knox „Vikingul” Morgan a ieşit pe terasă îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri negri. Era *cât se poate* de masculin. Muşchi, păr pe piept, tatuaje. Şi-a întins leneş un braţ deasupra capului şi s-a scărpinat la ceafă, oferind tabloul perfect al testosteronului adormit. Mi-au trebuit cel puţin vreo zece secunde de zgâit cu gura căscată până mi-am dat seama că şi bărbatul, ca şi căţelul, făcea pipi.

Markerele au zburat, răpăind când au căzut pe scândurile de sub mine. Timpul s-a oprit în loc când Knox s-a întors spre mine. Era cu faţa la mine şi o mână pe... Nu. *Nu. Nu. Nu*.

Am lăsat markerele unde erau şi am fugit în siguranţa căsuţei, felicitându-mă că n-am încercat să-l văd mai bine pe Knox Jr.

— Ce eşti aşa roşie la faţă? Te-a ars soarele?

Am scos un ţipăt şi m-am prăbuşit peste uşa de plasă, cât pe ce să cad pe terasă.

Waylay era cocoţată în picioare pe un scaun şi încerca să ajungă la cutia cu Pop_Tarts pe care o ascunsesem pe frigider.

— Ce sari aşa?

Am închis cu grijă uşa şi am lăsat în lumea de-afară toate gândurile cu bărbaţi care îşi fac nevoile.

— Lasă cutia. Mâncăm ouă la micul-dejun.

— Îîîh, frate.

N-am luat în seamă dispreţul ei şi am pus pe plită singura tigaie din casă.

— Ce-ai zice să mergem la bibliotecă azi?

Biblioteca publică din Knockemout era un refugiu de răcoare şi linişte în arşiţa verii din Virginia. Era un spaţiu aerisit şi luminos, cu rafturi albe de stejar şi mese de lucru rustice. Lângă ferestrele înalte erau aşezate, două câte două, fotolii adânci.

Chiar lângă uşă se afla un avizier mare. Panou pe care erau aşezate, la distanţe gale, anunţuri despre orice, de la lecţii de pian la târguri de vechituri şi curse de biciclete în scop caritabil. Sub el era o masă gri-spălăcit, unde erau expuse mai multe genuri de cărţi, de la poveşti fierbinţi de dragoste la autobiografii sau poezie.

Plante de un verde-lucios, în ghivece albastre şi galbene, dădeau viaţă rafturilor şi suprafeţelor netede însorite. Era şi o zonă pentru copii, cu tapet în culori vii şi un curcubeu de perne pe podea. Din nişte difuzoare invizibile se auzea în surdină muzică instrumentală liniştită.

Părea mai degrabă un spa de lux decât o bibliotecă publică. Îmi plăcea.

În spatele biroului lung şi jos de la recepţie, era o femeie care-ţi atrăgea privirile. Piele bronzată. Ruj roşu. Păr blond lung, lucios, cu şuviţe într-un roz-movuliu cald. Ramele ochelarilor erau albastre şi în nas îi licărea un piercing micuţ.

Singurul lucru care te îndemna să crezi că e bibliotecară era teancul imens de cărţi pe care-l avea în braţe.

— Bună, Way, a strigat ea. Ai deja coadă sus.

— Mersi, Sloane.

— Ai o coadă pentru ce? am întrebat-o.

— Nimic, a mormăit nepoată-mea.

— Asistenţă tehnică, a anunţat bibliotecara atrăgătoare şi surprinzător de gălăgioasă. Avem o grămadă de oameni mai în vârstă care n-au acces la propriul copil de unsprezece ani care să le repare telefoanele. Şi Kindle-urile. Şi tabletele.

Mi-am amintit comentariul pe care-l făcuse Liza aseară la cină.

Ceea ce mi-a amintit de Knox şi penisul lui de azi-dimineaţă.

Uups.

— Calculatoarele sunt acolo, lângă cafea şi toalete, mătuşă Naomi. Eu sunt la etaj, dacă ai nevoie de ceva.

— Cafea? am repetat eu, încercând să nu mă gândesc la vecinul meu aproape despuiat.

Bibliotecara mi-a aruncat o privire curioasă în timp ce punea la loc un roman de Stephen King.

— Nu eşti Tina.

— Cum ţi-ai dat seama?

— N-am văzut-o niciodată pe Tina nici măcar s-o aducă pe Waylay aici, nici vorbă să treacă de bunăvoie pragul.

— Tina e sora mea.

— M-am prins când am văzut că arătaţi aproape la fel. De când eşti în oraş? Nu pot să cred că n-am găsit un cârd de bârfe proaspete în prag.

— Am ajuns ieri.

— Aha, am fost liberă. Ştiam eu că nu era cazul să mă îngrop la televizor şi să mă uit a patra oară la *Ted Lasso*, s-a plâns ea. În fine, eu sunt Sloane.

A reuşit să jongleze cu cărţile ca să întindă mâna.

I-am strâns-o şovăitor, pentru că nu voiam să deplasez cele aproape zece kilograme de literatură pe care încă le avea în braţe.

— Naomi.

— Bun-venit în Knockemout, Naomi. Nepoata ta e mană cerească.

Era chiar plăcut să mai aud şi lucruri bune despre familia Witt.

— Mulţumesc. Abia, hm, abia începem să ne cunoaştem, dar pare isteaţă şi independentă.

Şiiii să sperăm că încă nu prea afectată.

— Vrei s-o vezi în acţiune? m-a întrebat Sloane.

— Chiar mai mult decât o vizită la cafea.

Buzele roşii ale lui Sloane s-au arcuit.

— Vino cu mine!

Am luat-o după ea pe nişte scări largi către etaj, unde mai erau şi alte teancuri de cărţi, şi alte locuri de stat, şi alte plante şi câteva încăperi private pe una dintre laturi.

În spate era alt birou lung şi jos, sub un afiş pe care scria *Comunitate*. Waylay stătea pe un taburet în spatele biroului şi se uita încruntată la un dispozitiv electronic. Proprietarul lui, un bărbat de culoare mai în vârstă, având cămaşă cu revere şi pantaloni ţepeni, se sprijinea de blat.

— Ăla-i Hinkel McCord. Are 101 ani şi citeşte două cărţi pe săptămână. Se tot bagă în setările e-readerului, mi-a explicat Sloane.

— Jur că-s afurisiţii ăia de stră-strănepoţi. Hoţomanii ăia mici văd un dispozitiv electronic şi pun mâna pe el cum făceau pe vremea mea copiii cu acadelele şi bomboanele, se plângea Hinkel.

— Waylay a început să vină de câteva ori pe săptămână după ce s-a mutat aici împreună cu sora ta. Într-o după-masă, aveam un update virusat care dădea peste cap tot sistemul şi Waylay s-a plictisit să mă tot asculte cum ţip la calculator. A venit în spatele biroului şi *voilà*!

Sloane a fluturat din degete.

— A reparat toată harababura în nici cinci minute. Aşa că am întrebat-o dacă nu vrea să-i mai ajute şi pe alţii. O plătesc cu snack-uri şi o las să ia de două ori mai multe cărţi decât are voie oricine altcineva. E un copil tare bun.

Mi-a venit să mă aşez şi să plâng. Se pare că fix asta spunea şi faţa mea.

— Ăă... Eşti OK? m-a întrebat Sloane, părând îngrijorată.

Am dat din cap, alungând lacrimile din ochi.

— Mă bucur foarte tare, am reuşit să îngaim.

— O, Doamne! Ce-ai zice de o cutie drăguţă cu şerveţele şi un espresso? a propus ea şi m-a dus pe lângă un grup de persoane în vârstă aşezate în jurul unei mese. Belinda, am ultimul roman al lui Kennedy Ryan de care întrebai.

O femeie cu un coc alb şi un crucifix mare aproape îngropat în decolteul impresionant a bătut din palme.

— Sloane, eşti slăbiciunea mea!

— Aşa spun toţi, a comentat Sloane şi a făcut cu ochiul.

— Ai zis espresso? am scâncit eu.

Sloane a încuviinţat.

— Chiar avem cafea bună aici.

— Te măriţi cu mine?

A zâmbit şi i-a sclipit piercingul din nas.

— În ultima vreme îmi plac mai mult bărbaţii. Dar a fost o vreme, la colegiu...

M-a condus într-o anexă cu patru computere şi un blat în formă de U. Tot acolo erau înghesuite o chiuvetă, o maşină de spălat vase şi un frigider mic pe care scria APĂ GRATIS. Mai multe căni de cafea erau atârnate în nişte cuiere drăgălaşe.

S-a dus direct la espressor şi s-a pus pe treabă.

— După cum arăţi, cel puţin unul dublu.

— N-aş zice nu nici la un triplu.

— Ştiam eu că-mi placi. Stai jos.

M-am postat la unul dintre computere şi am încercat să mă adun.

— N-am mai văzut niciodată aşa o bibliotecă, am zis, disperată să fac conversaţie uşoară care să nu mă transforme într-un ghem de emoţii.

Sloane mi-a zâmbit.

— Asta-i ce-mi place să aud. Când eram mică, biblioteca locală era refugiul meu. Abia când m-am făcut mai mare mi-am dat seama că tot nu era accesibilă pentru toată lumea. Aşa că m-am dus la şcoală şi am studiat biblioteconomia şi administraţia publică şi asta a fost.

Mi-a pus în faţă o cană şi s-a întors la espressor.

— Totul e pentru comunitate. Avem cursuri gratuite pentru orice, de la educaţie sexuală la administrarea bugetului şi meditaţie sau gătit. N-avem o populaţie fără adăpost prea mare pe-aici, dar avem şi vestiare şi o spălătorie de rufe mică la subsol. Lucrez la nişte programe after-school gratuite pentru familiile care nu pot face faţă costurilor celor existente. Şi, sigur, mai sunt şi cărţile.

Avea pe chip o expresie blândă şi visătoare.

— Uau.

Mi-am luat cafeaua, am sorbit din ea şi am mai zis o dată „uau”. Pe deasupra muzicii s-a auzit un clinchet discret.

— Ăsta-i semnalul lui Batman. Trebuie să plec. Savurează-ţi cafeaua şi succes cu ghemul ăla de emoţii.

Sold cont curent Naomi Witt: Fără acoperire. Suspiciune de fraudă.

Dragă mamă şi tată,

Sunt vie, în siguranţă şi în deplinătatea facultăţilor mintale. Jur. Îmi pare foarte rău că am plecat aşa. Ştiu că nu-mi stă în fire. Pur şi simplu, lucrurile nu mai mergeau cu Warner şi... O să vă explic altă dată, când nu sunteţi în drum spre paradis.

Între timp, să vă distraţi şi vă interzic să vă faceţi griji pentru mine. M-am oprit într-un orăşel încântător din Virginia şi mă bucur de volumul pe care-l dă părului umiditatea de aici.

Scăldaţi-vă în soare şi trimiteţi-mi zilnic poze cu dovezi de viaţă.

Cu dragoste,

Naomi

P.S. Aproape că am uitat. Am avut un mic accident cu telefonul şi din nefericire n-a supravieţuit. Deocamdată, cea mai bună cale de comunicare este e-mailul. Nu vă faceţi griji pentru mine!

Dragă Stef,

Ştiu. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Te rog să nu mă urăşti! Trebuie să vorbim curând. Dar nu pe telefonul meu, pentru că l-am călcat cu maşina într-o parcare din Pennsylvania.

Ceva amuzant. Ai zice că ştirea importantă e că am fugit eu de la nuntă. (Apropo, arătai minunat.) Dar beleaua mare e că m-a sunat din senin sor-mea, m-a jefuit şi m-a lăsat pe cap cu o nepoată despre care nici nu ştiam că există.

O cheamă Waylay. E un geniu tehnic de unsprezece ani şi sub faţada plictisită s-ar putea să se ascundă o copilă. Am nevoie de asigurări că nu-i agravez trauma.

Încerc să fiu mătuşa mişto, dar responsabilă, în orăşelul ăsta care se cheamă Knockemout, unde bărbaţii sunt nejustificat de arătoşi şi cafeaua e extraordinară.

O să mai iau legătura cu tine imediat ce mă lămuresc ce şi cum. A fost un incident cu maşina mea şi cu contul curent. A, şi cu laptopul.

Tot îmi pare rău. Te rog să nu mă urăşti.

Pupici,

N

** * **

Tina,

Asta-i ultima adresă de e-mail de-a ta pe care o am. Unde dracu' eşti? Cum ai putut s-o laşi pe Waylay? Unde-i afurisita aia de maşină? Mişcă-te încoace. Ai dat de belea?

Naomi

Lista pentru tutelă:

- *Solicitare completă de tutelă, plus verificarea referinţelor*
- *Participare la trei discuţii faţă în faţă cu solicitantul*
- *Depunerea a trei recomandări despre caracterul solicitantului (experienţa cu copiii şi îngrijirea acestora)*
- *Vizită la domiciliu*
- *Audiere pentru acordarea tutelei, la Tribunalul pentru familie*

10. Tunsori şi pacoste

Knox

Eram într-o dispoziţie de rahat după o noapte de rahat. Şi pentru ambele dădeam vina pe Naomi „Flori în păr” Witt. După ce îmi petrecusem jumătate de noapte întorcându-mă de pe o parte pe alta, m-am trezit la prima ieşire de dimineaţă a lui Waylon cu o erecţie cât toate zilele, datorită unui vis în care gura isteaţă a noii mele vecine era pe penisul meu. Din gât îi ieşeau genul de sunete din fanteziile bărbaţilor.

Era a doua noapte în care nu puteam să dorm suficient din cauza ei şi dacă nu-mi băgam minţile în cap, n-avea să fie şi ultima.

De pe locul pasagerului, Waylon şi-a exprimat propria extenuare căscând zgomotos.

— Suntem împreună, amice, am zis, după care am oprit maşina şi am rămas cu ochii la vitrină.

Combinaţia de culori – bleumarin cu margini maro – n-ar fi trebuit să meargă. Păruse o prostie când o propusese Jeremiah. Dar adăugase o oarecare eleganţă cărămizii şi scotea în evidenţă Whiskey Clipper.

Era înghesuit între un salon de tatuaje care-şi schimba proprietarul mai des decât schimbi jetoanele la pocher şi copertina portocaliu-aprins de la Dino’s Pizza and Subs. Deschidea abia la 11, dar simţeam deja aroma de usturoi şi sos de pizza.

Până acum câţiva ani, frizeria era o instituţie în descompunere în Knockemout. Cu un pic de viziune din partea partenerului meu, Jeremiah, şi o grămadă de capital – al meu –, reuşiserăm să aducem Whiskey Clipper

în secolul XXI şi să-l transformăm într-o mină de aur de orăşel provincial. Acum era un salon la modă şi nu mai era frecventat doar de bărbaţi în vârstă care se născuseră şi crescuseră aici. Atrăgea o clientelă dispusă să înfrunte traficul din nordul Virginiei ca să vină chiar şi din Washington D.C. şi să se bucure de servicii şi atmosferă.

Am căscat şi eu şi am ajutat câinele să coboare din camionetă, după care ne-am dus împreună spre uşă.

Interiorul era la fel de atrăgător ca şi exteriorul. Scheletul era format din cărămidă aparentă, tavan din tablă şi beton vopsit. Adăugaserăm piele, lemn şi denim. Lângă recepţia cu aspect industrial, se afla un bar cu rafturi de sticlă, pe care erau vreo zece-douăsprezece sticle de whiskey. Serveam şi cafea, şi vin. Pereţii erau decoraţi cu afişe alb-negru înrămate, cele mai multe ilustrând istoria de poveste a orăşelului.

Dincolo de canapelele de piele din zona de primire, erau patru scaune de coafor, cu oglinzi rotunde mari. Pe peretele din fund se aflau toaleta, chiuvetele şi uscătoarele.

— Neaţa, şefu'. Ai venit devreme.

Stasia, prescurtarea de la Anastasia, îl spăla pe cap la una dintre chiuvete pe Browder Klein.

Am mormăit şi m-am dus glonţ la cafetiera de lângă whiskey. Waylon s-a căţărat pe canapea lângă o femeie care savura o cafea cu Bailey's.

Băiatul adolescent al Stasiei, Ricky, se învârtea ritmic pe scaunul de la recepţie. Făcea programările şi încasa banii clienţilor, iar în pauze juca ceva ce părea tâmpit, pe telefon.

Jeremiah, partenerul meu de afaceri şi vechi prieten, a ridicat privirea dintr-o tunsoare pierdută la tâmple pe care i-o făcea unui client în costum şi pantofi de 400 de dolari.

— Arăţi ca naiba, a remarcat el.

Îşi purta părul rebel de lung, dar se bărbierea. Avea un braţ tatuat şi un Rolex. Îşi făcea manichiura la două săptămâni şi-şi petrecea timpul liber meşterind la motociclete de teren cu care mai şi mergea câteodată. Ieşea şi cu bărbaţi, şi cu femei – ceea ce nu-i deranja pe părinţii lui, dar bunica lui libaneză încă se ruga pentru el în fiecare duminică la liturghie.

— Mersi, măgarule! Şi eu mă bucur să te văd.

— Şezi, a zis el arătând cu foarfeca spre scaunul liber de lângă el.

— N-am timp să stau să mă aranjezi cât îţi dai cu părerea.

Aveam de făcut chestii. Acte care mă sâcâiau. Femei la care să nu mă gândesc.

— Iar eu n-am timp să ne strici tu atmosfera pentru că arăţi de parcă n-ai catadicsit nici să-ţi treci pieptănul prin păr sau să dai cu nişte balsam prin barbă.

Mi-am trecut o mână protectoare prin barbă.

— Nu-i pasă nimănui cum arăt.

— Nouă ne pasă, a strigat femeia cu cafeaua cu Bailey’s.

— Amin, Louise! i-a răspuns Stasia, aruncându-mi una dintre privirile ei mămoase.

Browder s-a ridicat şi mi-a pus o mână pe spate.

— Pari obosit. Ai cearcăne. Probleme cu femei?

— Am auzit că te-ai ciondănit un pic cu Ne-Tina, a zis nevinovată Stasia în timp ce-l ducea pe Browder spre scaun.

Stasia şi Jeremiah aveau o singură pasiune mai mare decât părul aranjat – o bârfă bună.

Ne-Tina. *Minunat*.

— O cheamă Naomi.

— Oooooooh, s-a auzit corul nesuferit.

— Vă urăsc pe toţi.

— A, nu, m-a asigurat Jeremiah cu un rânjet în timp ce termina tunsoarea.

— Du-te naibii.
— Nu uita că ai programare la tuns la 2 şi şedinţă la 3, a strigat Stasia după mine.

Am înjurat în barbă şi m-am dus spre bârlogul meu. Eu mă ocupam de partea de business, aşa că lista mea de clienţi era mai scurtă decât a lui Jeremiah sau a Anastasiei. Aş fi zis că până acum majoritatea clienţilor mei erau speriaţi de încruntăturile mele excesive şi de lipsa de pălăvrăgeală. Dar s-a dovedit că unora chiar le plăcea să-i tundă o acritură.

— Mă duc în birou, am zis şi am auzit bufnetul cu care s-a aruncat de pe scaun Waylon şi ţăcănitul ghearelor pe podea.

Honky Tonk era deja al meu când a fost scoasă la vânzare clădirea. I-l suflasem unui soi de dezvoltator cu pantofi lustruiţi din Baltimore, care voia să deschidă un bar sportiv şi un nenorocit de studio de pilates.

Acum în clădire se aflau barul meu, frizeria şi trei apartamente trăsnet la etaj. Dintre care unul era închiriat de idiotul de frate-miu.

Am trecut de toaletă şi de bucătărioara personalului şi am ajuns la uşa pe care scria *Acces permis doar angajaţilor*. Înăuntru era un depozit cu rafturi cu tot ce trebuie pentru funcţionarea unui salon de succes. Pe peretele din fund era o uşă pe care nu scria nimic.

Waylon m-a ajuns din urmă când îmi căutam cheile. Era singurul care avea voie în sanctuarul meu. Nu eram genul de şef „uşa mea e deschisă oricând”. Dacă trebuia să mă întâlnesc cu personalul, foloseam biroul managerului sau camera de odihnă.

Am luat-o pe holul îngust care lega salonul de bar şi am bătut codul în tastatura de pe uşa biroului meu.

Waylon a sărit în clipa în care s-a deschis.

Spaţiul era mic şi funcţional, cu pereţi de cărămidă şi ţevi aparente pe tavan. Aveam o canapea, un frigider mic şi un birou pe care se afla un computer de ultimă generaţie, cu două monitoare cât tabelele de marcaj.

Pe pereţi erau vreo zece-douăsprezece fotografii înrămate, care prezentau un colaj haotic al vieţii mele. Waylon când era mic şi se împiedica în propriile urechi. Eu şi Nash. Copii la bustul gol, cu strungăreţe, călare pe biciclete de munte, într-una dintre ele. Bărbaţi călare pe motociclete, pe care-i aşteaptă aventura pe o panglică de drum, în alta.

Noi doi deveniserăm trei după ce ni se alăturase Lucian Rollins. Acolo, pe peretele pe care nu-l mai vedea nimeni altcineva, era o cronologie a copilăriei noastre ca fraţi – nasuri pline de sânge, zile lungi la pârâu, apoi trecuserăm la maşini, fete şi fotbal. Focuri de tabără şi meciuri de fotbal american vineri seara. Ceremonii de absolvire. Vacanţe. Tăieri de panglici.

Dumnezeule, îmbătrâneam. Timpul trecea. Şi pentru prima dată am simţit sâcâiala vinovăţiei că Nash şi cu mine nu ne mai păzeam spatele unul altuia.

Dar era doar un exemplu de relaţie care nu durează veşnic.

Privirea mi-a zăbovit pe una dintre ramele mai mici. Culoarea era mai ştearsă decât a celorlalte. Părinţii mei, înghesuiţi într-un cort. Mama zâmbind spre cameră, însărcinată cu unul dintre noi. Tata, uitându-se la ea de parcă o aşteptase toată viaţa. Ambii entuziasmaţi de aventura unei vieţi împreună.

Nu era acolo din cauza nostalgiei. Era o aducere-aminte că indiferent cât de bine arată lucrurile la un moment dat, se vor înrăutăţi până când viitorul cândva luminos şi strălucit devenea de nerecunoscut.

Waylon a oftat şi s-a turtit pe patul lui.

— Şi eu, i-am zis.

M-am prăbuşit în scaunul din spatele biroului şi am dat drumul la computer, pregătit să-mi conduc imperiul.

În capul listei pentru azi erau campaniile de publicitate pentru Whiskey Clipper şi Honky Tonk în social media. Le evitasem suficient de multă vreme, pentru că mă enervau. Din nefericire, creşterea mascată ca schimbare era un rău necesar.

Am mutat reclamele, de-al naibii, la fundul teancului şi m-am ocupat de programul din următoarele două săptămâni de la Honky Tonk. Aveam un gol. M-am scărpinat pe ceafă şi am sunat-o pe Fi.

— Ce-i, şefu'? a întrebat ea, dar în fundal se auzea cineva gemând obscen.

— Unde eşti?

— Jiu-Jitsu în familie. Tocmai l-am aruncat pe Roger peste umăr şi acum îşi caută rinichii.

Familia lui Fi era o amestecătură de ciudăţenii. Însă tuturor părea să le placă mai tare aşa.

— Condoleanţele mele pentru rinichii lui Roger. De ce am un gol în programarea chelneriţelor?

— Chrissie şi-a dat demisia săptămâna trecută. Ai uitat?

Îmi aduceam vag aminte o chelneriţă ale cărei chip şi păr o zbugheau din calea mea de câte ori ieşeam din birou.

— De ce-a plecat?

— Ai speriat-o de n-a mai ştiut de ea. I-ai zis că e o oportunistă care nu-i în stare nici să ţină tava în mână şi că să nu mai viseze să se mărite cu unu' plin de bani pentru că până şi ăia plini de bani vor berea rece.

Parcă, parcă. Vag. Am mormăit.

— Şi cine vine în locul ei?

— Am angajat deja o fată nouă. Începe diseară.

— Are experienţă sau e tot o Crystal?

— Chrissie, m-a corectat Fi. Şi dacă nu vrei să începi să-ţi angajezi singur personalul, ţi-aş sugera s-o laşi mai moale şi să-mi spui ce treabă extraordinară fac eu şi că ai încredere în instinctele mele.

Am luat telefonul de la ureche când Fi a scos un „Hi-ya!” de mi-a spart timpanele.

— Faci o treabă extraordinară şi am încredere în instinctele tale, am mormăit.

— Bravo! Şi acum, te rog să mă scuzi, trebuie să-l bat măr pe fi-miu în faţa iubitei lui.

— Încearcă să nu împroşti prea mult sânge. E nasol de curăţat.

Waylon a scos un sforăit. Am notat „Fata nouă” în dreptul schimburilor neacoperite şi m-am băgat în nişte plăţi pentru furnizori şi alte hârţoage tâmpite.

Şi Whiskey Clipper, şi Honky Tonk aveau creşteri solide. Şi două dintre cele trei apartamente erau închiriate şi aduceau venituri suplimentare. Eram mulţumit de cifre. Însemna că reuşisem imposibilul şi transformasem norocul chior într-un viitor solid. Cu afacerile şi investiţiile, făcusem un chilipir şi mă dezvoltasem mai departe.

Era un sentiment plăcut, chiar şi după o noapte nedormită. Cum nu mai aveam nimic altceva de făcut, am deschis fără prea mare tragere de inimă Facebook-ul. Publicitatea era destul de rea, dar publicitatea care te obliga să ai şi prezenţă în social media şi care te expunea la milioane de străini enervanţi? Asta era de-a dreptul o aiureală.

Pun pariu că Naomi era pe Facebook. Probabil că-i şi plăcea.

Degetele mele au tastat lejer Naomi Witt în bara de căutare înainte să-mi pună frână partea mea raţională şi sănătoasă la cap.

— Hm.

Waylon a ridicat întrebător capul.

— O verificam doar pe vecina noastră. Să mă asigur că nu vinde produse Amway sau nu se ţine de înşelătorii în care face pe sora geamănă, i-am explicat.

Mulţumit că-l scutesc de orice ameninţări l-ar pândi în social media, Waylon a adormit la loc şi a început să sforăie zgomotos.

Era evident că femeia asta nu auzise în viaţa ei de setările de confidenţialitate. Avea multe de învăţat despre social media. Poze de la serviciu, din concedii, din vacanţe de familie. Toate fără Tina, am remarcat. Alerga în curse de 5 kilometri pentru cauze nobile şi strângea fonduri pentru facturile la veterinar ale vecinului. Şi stătea într-o casă drăguţă, cel puţin de două ori cât căsuţa unde stătea acum.

Se ducea la întâlniri cu colegii de liceu şi de facultate şi mai şi arăta al naibii de bine.

Pozele mai vechi mi-au confirmat teoria că fusese majoretă. Şi avusese un fan în comitetul de redactare a anuarului, pentru că părea că ultimul an de liceu îi fusese dedicat în totalitate. Am clipit când am văzut câteva poze cu Naomi şi Tina. Asemănarea dintre gemene era incontestabilă. Ca şi faptul că, dincolo de înfăţişare, erau femei foarte diferite.

Eram deja prins. N-aveam cum să mai ies din labirintul pândei online. Mai ales când singurele alte lucruri pe care le aveam de făcut erau plicticoase.

Aşa că am săpat mai departe.

Tina Witt dispăruse din planul online al existenţei după absolvirea liceului. Nu zâmbea îmbrăcată cu robă şi cu tocă pe cap. Cel puţin nu lângă Naomi, tânără şi vioaie, cu toca ei cu franjuri.

Avea deja cazier la momentul ăla. Şi totuşi, uite-o pe Naomi, cu un braţ pe după talia soră-sii şi zâmbind pentru

amândouă. Eram dispus să pariez că făcuse tot ce putuse să fie ea aia cuminte. Să fie copilul fără pretenţii. Cea care nu le dădea părinţilor motive să nu doarmă noaptea.

M-am întrebat câte trecuseră pe lângă ea în viaţă, în timp ce pierduse vremea străduindu-se să fie copil cuminte.

M-am concentrat puţin mai serios asupra Tinei şi am dat de o urmă în dosarele de la tribunalul districtual din Pennsylvania şi apoi în New Jersey şi Maryland. Conducere sub influenţa alcoolului, posesie de droguri, neplata chiriei. Făcuse închisoare cu vreo doisprezece ani în urmă. Nu mult, doar suficient cât să demonstreze ceva. Suficient cât să devină mamă după mai puţin de un an şi să nu mai aibă treabă cu poliţia.

M-am întors la pagina de Facebook a lui Naomi şi m-am oprit la o poză de familie din adolescenţă. Tina era încruntată, cu braţele încrucişate, lângă sora ei, în timp ce părinţii zâmbeau în spatele lor. Nu ştiam ce se petrecea în spatele uşilor închise. Dar ştiam că uneori soiul rău e pur şi simplu soi rău. Indiferent unde-l plantezi, indiferent cum îl îngrijeşti, uneori tot stricat iese.

O privire aruncată la ceas mi-a adus aminte că nu mai am mult până la programarea de la ora 2. Ceea ce însemna că ar trebui să mă întorc la campaniile de publicitate.

Dar, spre deosebire de Naomi, mie nu-mi plăcea să-mi fac griji pentru ce „ar trebui” să fac. I-am scris numele într-un motor de căutare şi imediat am regretat.

Warner Dennison III şi Naomi Witt îşi anunţă logodna.

Dennison părea genul de nemernic care îşi face veacul pe terenul de golf şi are totdeauna o poveste mai tare decât a oricui altcuiva. Sigur, era Vicepreşedinte-pentru-Nuştiuce. Dar era o companie care purta numele lui. Mă îndoiam că-şi câştigase pe bune funcţia aia cu brizbrizuri.

După mutra pe care-o făcuse Naomi azi-dimineaţă, Warner ăsta, care umbla la costum, nu făcuse niciodată pipi în aer liber.

Naomi era frumoasă de-ţi tăia suflarea, ca să nu mai zic şi fericită, în poza oficială. Care, dintr-un motiv tâmpit, mă enerva. Ce-mi păsa mie că-i plăceau bărbaţii care-şi calcă pantalonii? Vecina mea nu mai era treaba mea. Îi găsisem un loc unde să stea cu Way. Ce se întâmpla de-acum încolo era problema ei.

Am închis fereastra de pe ecran. Naomi Witt nu mai exista pentru mine. Şi-mi plăcea aşa.

Mi-a sunat telefonul pe birou, iar Waylon a ridicat capul.

— Da?

— A venit Vernon. Vrei să mă ocup eu? m-a întrebat Jeremiah.

— Dă-i un whiskey. Vin acum.

— În regulă.

— Iată-l! a strigat Vernon Quigg când m-am întors în salon.

Fostul puşcaş marin avea 1,82 m şi 70 de ani şi era mândrul proprietar al unei mustăţi pe oală impecabile.

Eram singurul care avea voie să se apropie cu foarfeca de ea. Era şi o onoare, şi o pacoste, pentru că omul era înnebunit după bârfe proaspete.

— Bună, Vernon, am zis în timp ce-i puneam mantaua în jurul gâtului.

— Am auzit că tu şi Ne-Tina v-aţi luat la harţă ieri la Café Rev, a zis el vesel. Se pare că gemenele astea sunt leite.

— Am auzit că e exact invers decât sor-sa, a intervenit Stasia, prăbuşindu-se pe scaunul de-alături.

Am întins mâna după pieptăn şi am scrâşnit din dinţi.

— Am auzit că Tina are un mandat pe numele ei şi Ne-Tina a ajutat-o să fugă, s-a băgat şi Doris Bacon,

proprietăreasa de la Bacon Stables, o fermă care avea reputaţia că produce cai campioni.

Fir-aş al naibii!

11. Un şef de coşmar

Naomi

Am luat şorţul de piele şi denim pe care mi l-a dat Sherry „Fi” Fiasco şi mi l-am legat în jurul mijlocului.

— Bluza arată bine, a zis ea şi a dat din cap mulţumită spre tricoul meu Honky Tonk cu decolteu în V.

— Mersi, am zis şi am tras agitată de tiv.

Bluza era strâmtă şi arăta mai mult decolteu decât eram eu învăţată să scot în evidenţă. Dar din câte citisem la bibliotecă, doamnele care îşi arătau „nurii” primeau în general bacşişuri mai mari.

Honky Tonk arăta ca un bar de ţară care avusese o aventură, scurtă, dar mulţumitoare, cu o cârciumă ilegală ţipătoare. Îmi plăcea atmosfera de „cowboy cu pretenţii”.

— Asta de-aici e Maxine şi o să te înveţe să lucrezi cu POS-ul, a zis Fi, scoţându-şi acadeaua din gură. Aşa şi pontezi când vii şi când pleci şi îţi comanzi mâncarea pentru tine. Uite numărul PIN.

Mi-a dat un bileţel adeziv pe care era mâzgălit cu markerul 6969.

Drăguţ.

— Bună, i-am zis lui Maxine.

Avea tenul închis şi sclipici pe pomeţii de invidiat şi decolteul modest. Părul era scurt şi lăsat să se încreţească în cârlionţi magenta.

— Zi-mi Max. Ai mai servit băuturi vreodată?

Am clătinat din cap.

— Până acum două zile, făceam HR.

Am apreciat că nu şi-a dat ochii peste cap. Nici eu n-aş fi vrut să-mi fiu instructor.

— Dar învăţ repede.

— Păi, o să cam trebuiască, pentru că nu suntem destui în seara asta. Aşa că dacă nu eşti groaznică, o să te arunc repede din cuib.

— O să fac tot ce pot să nu fiu groaznică, am promis.

— Aşa să fie. Începem cu băuturile pentru masa mea de opt persoane. Avem două Bud la draft, a început Maxine, în timp ce degetele îi zburau pe monitor.

Unghiile ei cu sclipici mă hipnotizau cu viteza pe care-o aveau.

Eram agitată, dar şi foarte hotărâtă. Banca îmi spusese că o să dureze o săptămână până primesc cardurile de debit şi de credit noi. Şi Waylay răsese deja toată cutia de Pop-Tarts. Dacă voiam să-mi pot ţine nepoata cu articole de băcănie, trebuia să fiu cea mai tare chelneriţă care se văzuse vreodată prin oraş.

— După aia apeşi pe *trimite* şi imprimanta de la bar scoate comanda. La fel şi pentru mâncare, doar că se duce direct la bucătărie.

— Am înţeles.

— Bun. Şi acum următoarea. Rândul tău.

Nu m-am bâlbâit decât de două ori şi am căpătat o apreciere de „destul de bine” de la instructoarea mea.

— Hai, să vină bacşişurile alea. Sper că ai picioarele pregătite, a zis Maxine zâmbind scurt.

Am scos aerul din plămâni şi am pornit după ea în mulţime.

Mă dureau picioarele. Programul meu de băut apă era rămas cu câteva ore în urmă. Şi mă săturasem să tot explic că nu sunt Tina. Mai ales că se pare că aşa mă alesesem cu porecla Ne-Tina.

Silver, barmaniţa, a zis ceva ce n-am auzit în timp ce puneam paharele pe tejghea.

— Ce? am strigat ca să acopăr muzica.

— Rezişti? a repetat ea, mai tare de data asta.

— Cred că da.

Max îmi dăduse două mese cu „obişnuiţi de-ai locului, înţelegători” de care să mă ocup singură şi deocamdată nu mai vărsase nimeni bere pe el în afară de mine şi nici nu se plângea de cât durează până vine friptura de vită cu *nachos*, aşa că aveam senzaţia că mă descurc corespunzător.

Mă simţeam de parcă aş fi mers pe jos 15 kilometri doar între bar şi mese.

Cei mai mulţi dintre clienţi păreau obişnuiţi de-ai locului. Se ştiau pe nume şi după ce comandau se tachinau în legătură cu rivalităţi sportive.

Personalul de la bucătărie era destul de drăguţ. Şi dacă Silver nu era tocmai prietenoasă, era o profesionistă care umplea halbe cu ambele mâini în timp ce lua la telefon o comandă la pachet.

I-am admirat eficienţa.

Tocmai dusesem un rând de băuturi când mi-am dat seama că în ultimele ore nu mă gândisem la... mă rog, la nimic. N-avusesem timp să-mi fac griji pentru Waylay, care era la Liza, sau pentru cele patru e-mailuri de la Warner pe care nu le deschisesem. Şi mica rolă de bancnote din şorţ mă făcea să uit de soră-mea care mă furase şi de conturile mele fără acoperire.

Şi nici nu-mi mai bântuise gândurile vecinul meu sexy, morocănos, care urina în văzul lumii.

Ăla a fost momentul când mi-a zburat atenţia şi am intrat într-un piept solid ca un zid, ascuns sub un tricou negru.

— Pardon, am spus şi mi-am împins mâna în obstacolul musculos ca să mă îndrept.

— Ce naiba faci?

Nu. Din. Nou.

— Faci mişto de mine? am scâncit şi, când am ridicat privirea, l-am văzut pe Knox încruntându-se la mine.

— Ce cauţi aici, Naomi?

— Verific lista lui Moş Crăciun cu copii neastâmpăraţi. Ce ţi se pare ţie că fac? Lucrez. Şi acum, dă-te din calea mea, că te pocnesc cu tava şi azi am băut *galoane* de espresso. Pot să te pun la podea din trei sau patru lovituri.

N-a scos niciun cuvânt. Probabil pentru că era prea ocupat să mă apuce de braţ şi să mă târască pe coridor. A trecut în trombă pe lângă toalete şi uşa bucătăriei şi a deschis următoarea uşă cu un bocanc bine plasat.

— Salut, Knox, a zis Fi, fără să ridice ochii din monitoare.

— Ce mama dracului e asta? s-a răstit el.

Sherry i-a aruncat o privire.

— Asta? a repetat ea cu blândeţe.

Knox m-a tras după el în încăpere.

— Asta.

— Asta-i Naomi. O fiinţă umană care e în mijlocul primei ei ture, a zis Sherry şi s-a întors la monitoarele ei.

— Nu vreau să lucreze aici, Fi.

Îmi ajunsese atitudinea asta de persoană supărată pe lume în general şi pe mine în mod special. Mi-am smuls braţul din mâna lui şi l-am pocnit în piept cu tava.

Sherry a ridicat iar privirea, cu gura căscată.

— Nu-mi pasă dacă nu vrei să lucrez aici, vikingule. Fi m-a angajat. Sunt aici. Acuma, dacă n-ai vreun motiv anume să mă împiedici să-mi văd de treabă la jobul de care am nevoie disperată, Oscar Morocănosul blond ce eşti tu, îţi sugerez să discuţi problemele tale de personal cu conducerea.

— Eu *sunt* conducerea, a mârâit el.

Minunat. *Bineînţeles* că el era conducerea. Mi-am pocnit noul şef cu tava.

— N-aş fi luat jobul ăsta dacă aş fi ştiut că tu eşti şeful.

— Acum ştii. Ieşi!

— Knox, a oftat Sherry obosită. Aveam nevoie de un înlocuitor pentru chelneriţa pe care-ai gonit-o tu cu încruntăturile şi cu mutra de Oscar Morocănosul.

Knox a îndreptat un deget ameninţător spre ea.

— Nu te las să faci aşa ceva. Sun-o pe Cum-O-Cheamă şi fă-o să vină înapoi.

Sherry s-a sprijinit de spătarul scaunului şi şi-a încrucişat braţele.

— Dacă-mi spui cum o cheamă, o sun în clipa asta.

Knox a înjurat în surdină.

— Aşa mă gândeam şi eu, a comentat ea satisfăcută. Acuma, ia zi, cine ia deciziile de angajare aici?

— Nu-mi pasă nici dacă-i afurisitul ăla de Papă, a mârâit el. Fata asta nu lucrează aici. *Eu* nu vreau s-o văd pe-aici.

Am hotărât că n-am nimic de pierdut şi l-am mai pocnit o dată cu tava.

— Ascultă, vikingule, nu ştiu care-i problema ta cu mine. Nu ştiu în ce spirală narcisistă delirantă ai intrat, dar *nu* sunt aici ca să-ţi distrug viaţa. Încerc să recuperez o parte din banii pe care mi i-a furat sor-mea şi, până mi se deblochează conturile, nu te las nici pe tine, nici pe altcineva să stea în calea cutiei cu Pop_Tarts a lui Waylay.

— Poate vrei să iei tu mesele ei, şefu'. Eu sunt de partea lui Naomi, a anunţat Sherry.

Ochii lui Knox aruncau săgeţi de foc îngheţat.

— Mama mă-sii! Bine. O tură. Faci o greşeală. Primeşti o plângere şi te-ai cărat.

— Mărinimia ta va rămâne veşnic în amintire. Am de servit la mese.

— O greşeală, a strigat după mine.

I-am arătat degetul mijlociu peste umăr şi am dat năvală în hol.

— Scapă de ea, Fi. Eu nu lucrez cu o pacoste cu nasul pe sus şi plină de pretenţii.

L-am auzit din dreptul uşii şi mi-au luat foc obrajii.

Pacoste cu nasul pe sus şi plină de pretenţii. Deci asta vedea Knox cel superb şi prost dispus când se uita la mine.

Am reuşit să mă controlez, alungând din cap toate gândurile la şeful meu tâmpit, şi m-am concentrat să duc băuturile potrivite oamenilor potriviţi, am debarasat mesele ca să meargă treaba şi am dat o mână de ajutor oriunde am putut.

Am înghesuit în program cea mai scurtă pauză de masă din istoria pauzelor de masă, strecurând o escală la toaletă şi câteva guri dintr-o salată cu pui la grătar senzaţională de la Milford, în bucătărie. Apoi m-am dus glonţ la bar, unde Silver turna alcool într-un shaker cu o mână şi deschidea o sticlă de bere cu cealaltă.

Avea părul tuns periuţă, astfel că nimic nu distrăgea atenţia de la machiajul fumuriu dramatic al ochilor şi de la ineluşul din sprânceană. Mânecile sacoului negru erau suflecate şi purta o cravată în dunguţe peste tricoul Honky Tonk. Avea o frumuseţe androgină, care mă făcea să mă simt ca un puşti de-a opta care s-a îndrăgostit de fata mişto.

— Silver, te superi dacă dau un telefon, să vorbesc cu bona? am întrebat-o peste bubuitul muzicii.

A dat din cap spre telefonul dintre cele două recipiente de bere şi eu am luat-o ca pe un răspuns afirmativ.

M-am uitat la ceas şi am sunat la căsuţă. Liza a răspuns la al treilea ţârâit.

— Am comandat pizza în loc să mâncăm grămada de legume pe care ne-ai lăsat-o tu, a zis ea, peste televizorul care urla lângă ea.

— Alea-s împuşcături? am întrebat şi mi-am băgat un deget în ureche, ca să pot s-o aud de înfloriturile muzicale ale cântăreţului de country Mickey Guyton, care urla lângă mine.

— Îţi vine să crezi că n-a văzut niciodată *Suspecţi de serviciu*?

— Liza!

— Linişteşte-te. Doar tragem cu puşca prin casă, nu ne uităm la filme violente.

— Liza!

— Ai dreptate, mătuşă-ta chiar că-i crispată ca dracu’, a zis Liza, probabil vorbind cu nepoata mea cu gura mare. Totul e în regulă. Way m-a ajutat prin grădină. Am mâncat pizza şi acu’ ne uităm la un film de acţiune cenzurat pentru televizor, de-ăla la care se pot uita minorii. Sylvester Stalone tocmai ce i-a zis unuia tăntălău.

Am oftat.

— Mulţumesc tare mult. Apreciez foarte tare.

— Nu-i rău să-ţi mai ţină cineva de urât. Când ai tura următoare?

Mi-am muşcat buza.

— Nu sunt sigură. S-ar putea să fie doar asta. Şeful cel nou nu pare să mă placă.

Liza a râs.

— Mai lasă-l un pic.

Mi-am dat seama că zâna mea bună care stătea cu copilul prezisese deja asta şi m-am întrebat ce ştia ea şi eu nu.

— Hei, nu-i ora de socializare. Mişcă-te de la telefon, Daisy.

Am strâns din dinţi de nervi că m-a întrerupt.

— Te salută nepotu-tău.

Liza a chicotit.

— Zi-i să se ducă învârtindu-se şi să-mi ia mâine un pui la rotisor. Ne vedem când vii acasă.

— Mulţumesc mult. Rămân datoare. Pa.

M-am întors şi am dat de Knox, care mă domina ca un vultur pleşuv sexy.

— Bunică-ta zice să te duci învârtindu-te şi să-i aduci un pui la rotisor.

— De ce vorbeşti tu la telefon cu bunica *mea* în prima şi ultima *ta* tură la bar?

— Pentru că ea are grijă de nepoata mea de unşpe ani, ca eu să pot câştiga bani de mâncare şi haine de şcoală, bădăran nemilos ce eşti!

— Ca să vezi, a mormăit el.

— Dă-i pace, Knox, a intervenit Silver în timp ce agita două shakere în acelaşi timp. Ştii că dacă eşti nemernic îţi scad veniturile.

— Nu *vreau* să-mi aducă venituri tipa asta, a insistat el. De ce nu te ascunzi şi tu în bucătărie ca să dai mesaje, ca toată lumea?

— Pentru că n-am mobil, i-am adus aminte.

— Cine naiba n-are mobil?

— Cineva care şi l-a pierdut într-un tragic accident în parcare. Mi-aş dori să continuăm discuţia asta antrenantă, dar trebuie s-o ajut pe Max să elibereze nişte mese.

— Aşa, zi-i, Ne-Tina, a chirăit Hinkel McCord de pe scaunul lui de la bar.

Knox părea pe punctul să-l apuce şi să-l arunce pe uşă. Am tras aer în piept ca să mă limpezesc şi am făcut ce ştiam eu mai bine – mi-am îndesat toate sentimentele într-o cutiuţă cu capac etanş.

— Mai ai nevoie de ceva înainte să mă întorc la lucru?

A mijit ochii când a auzit tonul politicos. Ne-am privit în ochi până am fost întrerupţi.

— Uite-o! a tunat o voce cunoscută, acoperind zumzetul.

— Justice!

Viitorul meu soţ proprietar de cafenea ţinea pe după umeri o femeie superbă.

— Am adus nevasta să o cunoască pe logodnică, a glumit el.

— Stai până află Muriel, a chicotit Hinkel, ştergându-şi telefonul.

— Eu sunt Tallulah, a spus femeia, aplecându-se peste bar ca să-mi întindă mâna. Soţu' mi-a povestit totul despre prima ta zi în oraş.

Era înaltă, cu o cascadă de cozi lungi împletite pe spate. Purta un tricou cu St. John Garage, blugi şi cizme de cowboy.

— Scuze că am ratat prima ta vizită la cafenea. Am auzit că a fost spectacol.

— Nici ăsta de-aici n-a fost tocmai rău, s-a băgat Hinkel.

— Mă bucur de cunoştinţă, Tallulah, am zis eu. Îmi pare rău că l-am cerut de bărbat pe soţul tău, dar omul ăsta face o cafea de cântă şi îngerii.

— De parcă n-aş şti!

— Care-s mesele tale? a întrebat Justice. Am venit să ne serveşti tu.

Knox şi-a dat ochii peste cap.

— Nu-l băga în seamă, a zis Silver, împingându-l cu cotul din drum. E doar ofticat că Nay n-a dat-o încă în bară.

Îmi venea s-o pup că mi-a dat altă poreclă decât Ne-Tina.

— Mi-a oferit o tură de probă, fără nicio greşeală, am explicat eu, fără să-mi pese că stătea chiar lângă mine.

— Knox Morgan, l-a dojenit Tallulah. Nu aşa primim noi oamenii în Knockemout. Unde ţi-e spiritul de comunitate?

— Du-te de-aici, Tally, a mormăit Knox, dar fără convingere.

— Naomi, vreau cea mai neagră şi mai tare bere, a zis Tallulah. Şi soţu' aici de faţă o să ia o *piña colada* cu frişcă.

Justice şi-a frecat palmele nerăbdător.

— Şi luăm împreună o lipie cu porc la grătar. Cu jalapeños suplimentar.

— Fără smântână, a completat Tallulah.

— S-a făcut, am spus şi am făcut cu ochiul. Luaţi loc şi vă aduc imediat băuturile.

— Nu scrii? a întrebat Knox în timp ce cei doi îşi croiau drum prin mulţime.

Mi-am dat părul peste umăr.

— Nu.

S-a uitat la ceas şi a rânjit.

— În stilul ăsta, n-apuci nici sfârşitul turei ăsteia.

— O să mă bucur să-ţi demonstrez că n-ai dreptate.

— În cazul ăsta, tocmai te-ai mai ales cu o masă.

A arătat spre o masă gălăgioasă din colţ, unde un bărbat burtos mai în vârstă, cu pălărie de cowboy, părea să se bucure de atenţia tuturor celorlalţi.

— Nu-i face aşa ceva în prima seară, Knox, l-a dojenit Max.

— Dacă-i aşa de sigură că poate să se descurce, n-are rost să se bălăcească în piscina pentru copii. O aruncăm în apa adâncă.

— E o diferenţă între scufundat şi înotat când bagi şi rechini în apă, l-a contrazis Silver.

12. Drumul spre casă

Knox

Aveam de făcut acte, dar mă interesa mai mult eşecul total al celei mai noi angajate.

Naomi şi-a mişcat fizicul ăla clasa-ntâi spre masă ca o educatoare idealistă în prima zi de lucru. Aveam motive să-l urăsc pe Wylie Ogden, dar nu mă deranja să-l folosesc ca să demonstrez ce aveam de demonstrat.

Locul ei nu era aici. Şi dacă trebuia să dovedesc împingând-o în faţa lupului, atunci asta era.

Ochişorii mijiţi ai lui Wylie s-au fixat pe ea şi i-a ieşit limba printre buze. Ştia regulile. Ştia că n-aş ezita să-l dau afară în şuturi dacă îndrăznea să se atingă de vreuna dintre angajatele mele. Dar asta nu-l împiedica să fie un moş respingător.

— Ce problemă ai tu cu Ne-Tina? a întrebat Silver, apăsând pe butonul blenderului şi turnând vodcă în trei pahare cu gheaţă.

N-am răspuns. Dacă răspunzi la întrebări, nu faci decât să încurajezi discuţiile.

M-am uitat la Wylie cum o copleşea pe Naomi cu genul lui de atenţie perversă, fără să simtă nicio urmă de vinovăţie.

Nu era sub nicio formă genul meu. La dracu’, până şi îmbrăcată cu blugi şi tricou Honky Tonk, tot stilată şi cu pretenţii arăta. Nu s-ar fi mulţumit cu câteva nopţi de tăvăleală.

Era genul de femeie care avea aşteptări. Planuri pe termen lung. Liste cu treburi prin casă şi *n-ai vrea tu să?* şi *vrei, te rog?*

În mod normal n-aş fi băgat în seamă atracţia pentru o femeie care nu e genul meu.

Poate că îmi trebuia o pauză? Trecuse ceva vreme de când îmi luasem câteva zile libere, de când mă distrasem un pic, de când avusesem parte de-o partidă de sex.

Am făcut socotelile şi m-am cutremurat.

Chiar trecuse ceva vreme.

Asta-mi trebuia. Câteva zile libere. Poate mă duc la plajă. Citesc naibii nişte cărţi. Beau câteva beri de pe inventarul altcuiva. Îmi fac rost de-o partidă de sex bună, fără obligaţii şi aşteptări.

N-am luat în seamă reacţia negândită care zicea „meh”.

După ce făcusem patruzeci de ani, observasem o ambivalenţă alarmantă când era vorba de agăţat. Cel mai probabil un fel de lene. Vânătoarea, limitarea terenului, flirtul. Ce mi se păruse la un moment dat captivant începuse să mi se pară obositor pentru doar o noapte, două.

Dar o să găsesc energia, o să scap de frustrarea sexuală. După care o să mă întorc şi *nu* o să mă mai simt obligat să am erecţii de câte ori o văd pe Naomi Witt.

Odată rezolvată problema, mi-am turnat apă de la aparat şi am privit-o pe Naomi încercând să plece de la masă şi fiind oprită de Wylie. Nemernicul chiar a prins-o de încheietură.

— Oooooh, la naiba, a mormăit Silver când m-am dat jos de pe scaunul de la bar.

— Fir-ar să fie, am mormăit şi eu în timp ce străbăteam barul.

— Ei, nu te prosti acuma, Naomi, tocmai zicea Wylie. Şi băieţilor, şi mie ne place să-ţi vedem faţa.

— Printre altele, a adăugat unul dintre idioţii lui de prieteni, făcându-i pe toţi să se sufoce de râs.

Mă aşteptam s-o văd croindu-şi drum cu ghearele, dar Naomi zâmbea.

— Ştiam eu că o să-mi faceţi probleme, i-a tachinat ea veselă.

— E vreo problemă? m-am răstit eu.

Mâna lui Wylie s-a desprins de încheietura lui Naomi şi nu mi-a scăpat că ea a făcut imediat un pas în spate.

— Problemă? Nu văd nicio problemă, a răspuns Wylie.

— Wylie şi prietenii lui tocmai se prezentau, a intervenit Naomi. Mă întorc imediat cu băuturile.

S-a încruntat la mine şi s-a dus fără grabă spre bar.

M-am băgat în faţa lui Wylie şi i-am stricat bucuria, pentru că nu o mai vedea îndepărtându-se.

— Ştii regulile, Ogden.

— Băiete, eu eram mare şi tare-n oraşu' ăsta când tu nu erai nici în proiectul lui taică-tu.

— Şi acu' nu mai eşti nimic, nu? Iar locul ăsta? E-al meu. Şi dacă vrei să mai bei aici, o să-ţi ţii naibii mâinile acasă.

— Nu-mi place ce insinuezi, băiete!

— Nici mie nu-mi place că trebuie să-ţi dau ţie de băut! Cre' că suntem chit.

L-am lăsat cu amicii lui şi m-am dus s-o caut pe Naomi. Am găsit-o la POS, lângă bar.

Îşi muşca buza şi nici n-a catadicsit să-şi ridice ochii din ecranul unde bătea cu grijă o comandă. Am văzut că scria Sex on the Beach şi Flaming Orgasm şi am bănuit că era masa de tâmpiţi a lui Wylie.

— M-ai pocnit cu nenorocita aia de tavă pentru că spuneam tâmpenii, dar îl laşi pe nemernicul ăla asudat să pună mâna pe tine?

— N-am timp să subliniez că tu eşti ăla care mi-a zis că dacă o dau în bară cu o masă, mă dai afară, aşa că trebuie

să te mulţumeşti cu atât, a zis ea şi a ridicat degetul mijlociu drept în faţa mea.

Hinkel McCord şi Tallulah au izbucnit în râs.

— Ei nu, nu căpătaţi şi cina, şi spectacol, i-am avertizat înainte să mă întorc iar spre Naomi.

— Fir-ar! Unde-i tasta de înlocuire? a mormăit ea.

Am întins mâna pe lângă ea şi am trecut prin opţiuni până am găsit-o. O prinsesem între mine şi ecran, ceea ce mi-a dat peste cap libidoul.

Doar de-al naibii, nu m-am tras înapoi cât a tastat restul comenzii. Când a terminat, s-a întors să se uite la mine.

— M-ai trimis special acolo, pentru că ştiai ce-o să se întâmple. N-am reacţionat cum voiai tu. Las-o baltă.

— Te-am trimis acolo ca să te scârbească Wylie, nu ca să-şi pună mâinile pe tine. Dacă se mai întâmplă, vreau să ştiu.

A râs. Mi-a râs drept în faţă.

— Da. Sigur, vikingule. În fugă o să vin.

— Gata băuturile, Nay, a strigat Silver.

— Tre’ să mă duc, şefu’, mi-a zis Naomi cu genul ăla de politeţe prefăcută şi veselă cu care-i vorbise şi lui Wylie.

Îmi venea să trag un pumn în perete.

După zece minute, încă mă gândeam să pocnesc ceva, când a intrat pe uşă frate-miu. Privirile i s-au oprit direct pe Naomi, care ducea al doilea rând de băuturi la familia St. John.

Cam după o secundă, l-a văzut şi pe Wylie la masă. Au schimbat o privire lungă, după care Nash a venit spre mine.

— Ia te uită cine-a apărut, a chirăit Sherry.

Viitoarea mea fostă directoare administrativă ieşise din birou ca să asiste la spectacol.

Nash şi-a desprins privirea de la fizicul lui Naomi şi i-a aruncat un zâmbet vesel.

— Cum merge, Fi?

— N-apuc să mă plictisesc. Ai venit s-o vezi pe fata nouă? a întrebat ea cu subînţeles, aruncându-mi o privire.

— Am zis să trec să văd cum se descurcă Naomi în prima zi, a răspuns el.

— Tu şi jumate de oraş, fir-ar al naibii, a adăugat Max, care tocmai trecea cu o tavă cu băuturi în mână.

— Se descurcă foarte bine, l-a lămurit Sherry. Deşi s-a încontrat un pic cu conducerea.

Nash mi-a aruncat o privire.

— Nu mă mir.

— Bună, Nash, a ciripit Naomi când a trecut pe lângă noi, în drum spre bar.

Frate-miu a dat din cap.

— Naomi.

Sherry mi-a tras un cot în burtă.

— Cineva s-a amorezat, a murmurat ea.

Am gemut. Erau doi amorezaţi şi, dacă aveam vreun cuvânt de spus, niciunul dintre noi n-avea să se aleagă cu fata.

— Trage-ţi un scaun, dom' şef, i-a zis Silver.

Nash s-a conformat şi s-a aşezat în colţul cel mai apropiat de ghişeul chelneriţelor.

— De serviciu sau gata pe ziua de azi?

— Am terminat oficial.

— Atunci bere să fie, a decis Silver şi a salutat din cap.

— Tu n-ai un stat de plăţi de semnat? m-a întrebat nevinovată Sherry în timp ce zăboveam în spatele lui frate-miu.

— Poate că l-am semnat deja, m-am eschivat eu, uitându-mă la Naomi, care se apropia iar de masa lui Wylie.

— Primesc o alertă când e trimis, deşteptule.

Mama ei de tehnologie trădătoare!

— O să mă ocup. Tu n-ai afaceri de administrat?

— În clipa asta, am de administrat un om. Nu mai fi măgar cu Naomi. E bună. Clienţii o plac. Personalul o place. Frate-tu o place. Tu eşti singurul care are o problemă.

— E barul meu. Pot să am o problemă dacă vreau să am o problemă.

Parcă eram un ţânc care nu primise biscuitul pe care-l voia.

Sherry mi-a pus mâna pe obraz şi a strâns. Tare.

— Şefu', eşti măgar toată ziua, dar asta chiar nu-i genul tău. N-ai mai făcut niciodată caz de cineva proaspăt angajat. Ce-ţi veni acum?

Naomi a trecut iar pe lângă noi şi m-a scos din sărite că am urmărit-o pas cu pas.

— Vii des pe-aici? a întrebat Naomi, zâmbindu-i larg lui frate-miu în timp ce punea încă un rând de băuturi pe tavă.

— Am zis să trec şi să-ţi dau vestea cea bună.

— Ce veste bună? a întrebat ea plină de speranţă.

— Am rezolvat mica ta neînţelegere cu furtul calificat de maşini.

După cum a sărit Naomi pe el şi l-a cuprins în braţe, ai fi zis că frate-miu tocmai a scos la iveală un penis de 25 de centimetri din aur pur.

— Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc, a intonat ea.

— Nu bruscăm clienţii, am mârâit eu.

Naomi şi-a dat ochii peste cap şi l-a pupat pe Nash pe obraz, iar mie mi-a venit să-i dau foc lui frate-miu.

— Şi m-am gândit să te duc acasă când termini tura.

Fir-aş al naibii!

Naomi n-avea maşină. Probabil că venise cu nenorocirea aia de bicicletă şi avea de gând să plece tot cu ea la închidere. Pe întuneric.

Peste cadavrul meu, să fiu al naibii!

— Foarte drăguţ din partea ta să te oferi, a zis Naomi.
— Nu-i nevoie, m-am băgat eu în discuţie. Are deja cu cine să meargă. O duce Sherry.
— Scuze, Knox. Plec în zece minute, a anunţat Sherry satisfăcută.
— Atunci pleacă şi ea în zece minute.
— Nu pot să-mi închid mesele şi să-mi fac restul treburilor în zece minute, a sărit Naomi. Max îmi arată cum să închid, în caz că nu mă dai afară.
— Bine. Atunci te duc *eu* acasă.
— Sunt convinsă că ai lucruri mai bune de făcut decât să duci acasă o pacoste plină de pretenţii.
— Arde-l, a şoptit Fi veselă.
— Te duc acasă. „Lege şi ordine” stă la etaj. Nu eşti în drumul lui. Ar fi deranjul prea mare să-ţi care fizicul până acasă.

Am ştiut că am nimerit la fix când lui Naomi i s-a şters zâmbetul de pe faţă.
— Nu mă deranjează, a insistat Nash.

Dar Naomi a clătinat din cap.
— Oricât de tare mă doare să recunosc, fratele tău are dreptate. O să fie târziu şi nu-s în drumul tău.

Nash a deschis gura, dar i-am tăiat-o scurt.
— O duc eu.

Probabil că aş fi putut să-mi ţin gura şi să nu sar pe ea cinci minute, cât dura drumul.
— În cazul ăsta, ai o clipă? a întrebat-o el pe Naomi.
— Poţi s-o ţii şi zece minute, a zis Max şi a împins-o spre el.

Ea râs şi a ridicat mâna.
— De fapt, trebuie să mă duc la mese. Ai nevoie de ceva, Nash?

Frate-miu mi-a aruncat o privire.
— Poliţia din Washington ţi-a găsit maşina azi.

Chipul lui Naomi s-a luminat.
— Asta-i o veste minunată.
Nash s-a strâmbat şi a clătinat din cap.
— Îmi pare rău, scumpete. Nu-i. Au găsit-o într-un atelier de dezmembrări, făcută bucăţi.
Lui Naomi i-au căzut umerii.
— Şi Tina?
— Nici urmă de ea.
A părut şi mai amărâtă, iar eu era cât pe ce să-i ordon să nu-şi mai facă griji, când Nash a întins mâna şi i-a ridicat bărbia.
— Nu lăsa aşa ceva să te doboare, scumpo. Eşti în Knockemout. Pe-aici, avem grijă de-ai noştri.

După ce-au plecat fratele meu care simţea nevoia să atingă orice şi Wylie Ogden, m-am încuiat în birou şi m-am concentrat la hârţoage, în loc să mă uit cum cucereşte Daisy inimile tuturor din Knockemout cu un zâmbet curajos.
Afacerea mergea bine. Şi ştiam ce important era personalul pentru asta. Dar Dumnezeule! Să lucrez cu Naomi zi şi noapte? Cât ar fi durat până să scoată pe gură ceva deştept, iar eu să o lipesc de un perete şi să o sărut doar ca să-i închid gura?
Am ţinut un ochi pe monitorul cu imagini de la camerele de securitate în timp ce rezolvam lista cu chestii pe care avea nevoie Fi să le fac.
Statul de plată trimis. Comanda de alcool finalizată. Răspuns la e-mailuri. Şi în sfârşit am ajuns să mă ocup de reclame. Era miezul nopţii, ora închiderii, şi eu eram mai mult decât gata să închei ziua de muncă.
— Haide, Waylon!
Câinele a sărit din patul lui.
Când am intrat, în bar nu mai era niciun client.

— A fost o seară rezonabilă, a strigat Silver de la casă, unde se uita pe raportul de încasări.

— Cât de rezonabilă? am întrebat, făcând tot ce puteam să le ignor pe Naomi şi Max, care înfăşurau tacâmurile în şervete şi râdeau de ceva.

Waylon a năvălit spre ele, în căutare de afecţiune.

— Suficient pentru nişte shoturi.

— A zis cineva shoturi? a strigat Max.

Aveam o înţelegere cu personalul. De fiecare dată când depăşeam vânzările din săptămâna de dinainte, toată tura primea shoturi.

Mi-a întins raportul peste bar şi eu m-am uitat la total. Fir-ar să fie! Fusese o seară bună.

— Poate că fata nouă e talismanul nostru norocos, a comentat Silver.

— N-are nimic norocos.

— Tot ne eşti dator.

Am oftat.

— Bine. Pune-le pe bar. Teremana.

M-am uitat peste umăr.

— Haideţi, doamnelor!

Naomi şi-a înclinat capul, dar Max a sărit de pe scaun.

— Ştiam eu că e o seară bună. Şi cu bacşişuri bune. Haide, a zis ea, trăgând-o pe Naomi în picioare.

Nu mi-a scăpat strâmbătura când s-a ridicat de pe scaun. Era evident că nu era învăţată să stea în picioare atâtea ore în şir. Dar am respectat-o pentru că a încercat curajoasă să-şi ascundă disconfortul când a venit spre bar. Waylon s-a ţinut după ea, ca un idiot îndrăgostit.

— Şefu' a zis tequila, a anunţat Silver aducând sticla.

Max a fluierat şi a bătut în bar.

— Tequila? a repetat Naomi căscând.

— Tradiţie, i-a explicat Silver. Trebuie să sărbătorim victoriile.

— Încă una, am zis înainte să înceapă să toarne.

Silver a ridicat din sprâncene în timp ce punea încă un pahar pe bar.

— Se bagă şi şefu'. Asta-i premieră.

Şi Max părea surprinsă.

— Stai. Nu ne trebuie sare, sau lămâie, sau sos iute, sau altceva? a întrebat Naomi.

Silver a clătinat din cap.

— Aia-i pentru tequila ieftină.

Odată turnată băutura, am ridicat paharele.

— Trebuie să ţii un toast, mi-a zis Max când a devenit clar că n-o să-l ţină nimeni altcineva.

— Futu-i. Bine. Pentru o seară bună, am zis.

— Jalnic, a comentat Silver.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Taci şi bea.

— Noroc.

Am ciocnit paharele şi apoi le-am lovit de lemnul barului. Naomi ne-a imitat şi am urmărit-o cum a dat pe gât shotul.

Mă aşteptam să înceapă să icnească şi să se înece ca un boboc proaspăt intrat într-o frăţie studenţească. Dar ochii ăia căprui s-au făcut mari când s-a uitat la paharul gol.

— Deci se pare că n-am mai băut tequila bună până acum.

— Bun-venit la Honky Tonk! a zis Max.

— Mersi. Şi acum, că mi s-a terminat oficial prima tură, îmi dau demisia, a anunţat Naomi, punându-şi paharul şi şorţul pe bar şi uitându-se la mine.

S-a îndreptat spre uşă.

— Nuuuuu! au strigat după ea Silver şi Max.

— Mai bine faci ceva, mi-a zis Silver şi s-a încruntat la mine. E bună.

— Şi încearcă să întreţină un copil, Knoxy. Fii şi tu înţelegător, a adăugat Max.

Am înjurat în barbă.

— Ieşiţi împreună, le-am cerut şi după aia am ieşit după Naomi.

Am găsit-o în parcare, lângă o bicicletă străveche cu zece viteze.

— Nu mergi cu chestia aia acasă, am anunţat-o şi am pus mâna pe ghidon.

A oftat îndelung.

— Ai noroc că-s prea obosită să pedalez sau să mă cert. Dar tot îmi dau demisia.

— Ba nu.

I-am dat înapoi şorţul, după care am ridicat bicicleta şi am pus-o pe platforma camionetei. A şchiopătat după mine, cu umerii lăsaţi.

— Dumnezeule, arăţi de parcă te-a călcat în picioare o herghelie întreagă!

— Nu-s învăţată să stau în picioare atâtea ore. OK, domnule Freacă Hârtii la Birou dintr-un scaun confortabil?

Am deschis uşa pasagerului şi i-am făcut semn. S-a strâmbat când a urcat.

Am aşteptat să se aşeze înainte să închid uşa, apoi am ocolit maşina şi m-am urcat la volan.

— Nu pleci, am zis, în caz că nu mă auzise prima dată.

— A, clar plec. E singurul lucru care m-a ţinut pe picioare toată tura. L-am pus la cale toată seara. O să fiu cea mai bună chelneriţă pe care-ai văzut-o vreodată, şi după aia, când te răzgândeşti, îţi spun că plec.

— Nu pleci.

A căscat.

— Spui aşa doar ca să poţi să mă dai tu afară.

— Ba nu. Nu.

— Ai vrut să plec, mi-a adus ea aminte. Plec. Ai câştigat. Bravo ţie.

— Mda, mă rog, n-ai fost groaznică. Şi ai nevoie de bani.

— Bunăvoinţa ta e uluitoare.

Am scuturat din cap. Chiar şi extenuată, tot vocabular de premiantă avea.

Şi-a sprijinit capul de spătar.

— Ce mai aşteptăm?

— Ne asigurăm că fetele ies împreună şi se urcă în maşini.

— Foarte drăguţ din partea ta, a comentat ea şi iar a căscat.

— Nu-s un nenorocit chiar tot timpul.

— Şi atunci, eşti aşa doar cu mine? Ce norocoasă trebuie să fiu!

— Toate cărţile pe masă?

N-aveam chef să îndulcesc pilula.

— Nu eşti genul meu.

— Acu' faci mişto de mine?

— Nu.

— Nu eşti atras de mine, deci asta înseamnă că nu poţi să te comporţi civilizat cu mine?

Uşa din spatele barului s-a deschis şi le-am văzut pe Max şi Silver ieşind cu ultimul sac de gunoi. S-au dus împreună la pubelă şi au bătut cuba după ce l-au aruncat. Max a făcut semn cu mâna, iar Silver mi-a mai aruncat un salut în timp ce se îndreptau fiecare spre maşina ei.

— N-am zis că nu-s atras de tine. Am zis că nu eşti genul meu.

A scos un geamăt.

— Clar că o să regret, dar cred că o să trebuiască să-mi explici.

— Păi, Daisy, înseamnă că scula mea nu dă doi bani că nu eşti genul meu. Tot ia poziţie de drepţi şi încearcă să-ţi atragă atenţia.

A tăcut o vreme.

— E prea mult de muncă. Prea multe complicaţii. Şi n-ai fi mulţumită doar c-o partidă scurtă.

— Cred că marele Knox Morgan tocmai a zis că nu mă poate mulţumi. Dac-aş fi avut un telefon să imortalizez declaraţia pentru social media!

— A: Îţi iei imediat un telefon nou. E dovadă de iresponsabilitate să umbli fără telefon când trebuie să te gândeşti la un copil.

— Ah, mai taci din gură! Au trecut doar câteva zile. Nu câteva luni. N-am ştiut că o să am un copil la care să trebuiască să mă gândesc.

— B: Pot să te mulţumesc de să-ţi meargă fulgii, am continuat netulburat, scoţând maşina din parcare. Dar tu ai vrea mai mult, ceea ce nu-mi convine.

— Pentru că sunt „o pacoste cu nasul pe sus şi plină de pretenţii”, a zis ea către întunericul de dincolo de geam.

N-aveam cum să mă apăr. Eram un nemernic. Pur şi simplu. Şi cu cât mai repede înţelegea, cu atât mai departe avea să stea de mine. Metaforic vorbind.

A oftat obosită.

— Ai noroc că-s prea extenuată să te plesnesc, să sar din maşină şi să mă târăsc până acasă, a zis în cele din urmă.

Am cotit pe drumul de pământ spre casă.

— Poţi să mă plesneşti mâine.

— Probabil că după aia o să mai vrei.

— Eşti o pacoste.

— Eşti furios doar pentru că acum trebuie să-ţi găseşti alt loc să faci pipi în curte.

13. Lecţii de istorie

Naomi

Waylay şi cu mine am supravieţuit aproape o săptămână întreagă împreună. Am avut sentimentul că era o realizare de proporţii monumentale, pentru că vieţile noastre erau tot în suspans. Încă nu fusesem contactată nici de tribunal, nici de Protecţia copilului.

Dar în caz că se uita cineva, pusesem dovlecei şi fasole verde în tocătura de-aseară, ca să treacă neobservate de nasul fin al lui Waylay Witt.

Mai lucrasem două ture la bar, iar bacşişurile începeau să se adune. O altă bucurie financiară fusese sosirea noilor carduri de debit şi de credit, care veniseră cu poşta. Nu reuşisem să anulez toate retragerile Tinei din balanţa contului, dar accesul la puţinele mele economii fusese de mare ajutor.

Fusesem destul de prevăzătoare să plătesc ipoteca mai devreme luna asta, gândindu-mă că o să fiu prea îmbătată de fericire în luna de miere ca să mă mai gândesc la facturi. Asta, plus faptul că nu mai aveam de plătit maşina sau asigurarea pentru ea însemna că pot să trag surprinzător de mult de bani.

Ca să-mi asigur statul în chirie fără bani, mi-am rupt câteva ore ca să mă duc la Liza.

— Cine-i ăsta? a întrebat Waylay, arătând o poză înrămată pe care-o găsisem în spatele unuia dintre bufetele din sufragerie.

Am ridicat privirea de la cârpa de praf şi soluţia pentru mobilă. Era fotografia unui bărbat mai în vârstă, care

dădea pe-afară de mândrie, cu braţul în jurul unei roşcate zâmbitoare îmbrăcate cu robă şi cu tocă pe cap.

Liza, care spusese de nu ştiu câte ori că nu-i place să facă curat, dar tot insista să se ţină după noi dintr-o cameră în alta, s-a uitat la poză de parc-ar fi văzut-o pentru prima dată. A tras aer în piept încet, tremurat.

— Ăsta-i, hm. Soţul meu, Billy. Şi asta-i fata noastră, Jayla.

Waylay a deschis gura să mai întrebe ceva, dar mi-am dat seama că Liza nu voia să mai vorbească despre membri ai familiei care nu fuseseră aduşi în discuţie până acum şi m-am băgat eu. Exista un motiv pentru care casa asta mare fusese izolată de restul lumii. Şi bănuiam că motivul era în poza aia.

— Ai vreun plan pentru weekendul ăsta, Liza? am întrebat şi am clătinat uşor din cap spre Waylay.

Liza a pus poza cu faţa-n jos pe masă.

— Plan? Ha! Fac acelaşi lucru în fiecare zi, fir-ar să fie! Mă târăsc din pat şi pierd vremea. Toată ziua, în fiecare zi. Înăuntru, afară.

— Şi cu ce-ţi pierzi vremea în weekendul ăsta? a întrebat Waylay.

Am ridicat degetul mare spre ea, fără să vadă Liza.

— E de lucru prin grădină. Vouă nu vă plac roşiile, nu? Am cu ghiotura.

— Waylay şi cu mine suntem *înnebunite* după roşii, am zis în timp ce nepoată-mea se făcea că vomită.

— Atunci vă trimit acasă c-o baniţă, a hotărât ea.

— Măi, să fie! Ai curăţat toată chestia aia arsă de pe plită, a observat Liza două ore mai târziu.

Era aplecată peste ochiuri, în timp ce eu mă odihneam pe podea, cu picioarele întinse în faţă.

Eram transpirată şi aveam cârcei la degete de atâta frecat cu putere. Dar progresul era indiscutabil. Grămada de farfurii era spălată şi pusă deoparte, iar plita neagră

strălucea pe toate părţile. Luasem de pe insulă toate hârtiile, cutiile şi pungile şi o pusesem pe Liza să le sorteze în teancuri De Păstrat şi De Aruncat. Teancul De Păstrat era de patru ori mai mare decât celălalt, dar tot se putea considera un pas înainte.

Waylay făcea şi ea progrese în felul ei. Imediat ce pusese în funcţiune e-readerul nărăvaş care nu mai voia să descarce nimic şi o imprimantă care nu se mai conecta la WiFi, Liza îi dăduse un Blackberry vechi pe care-l găsisem într-un sertar de lângă chiuvetă. Dacă Waylay reuşea să-l readucă la viaţă, Liza zisese că pot să-l iau eu. Un telefon gratis cu număr pe care nu-l avea nimeni din fosta mea agendă? Era perfect.

— Mor de foame, a anunţat Waylay, aruncându-se teatral pe blatul acum vizibil.

Beagle-ul Randy a lătrat, subliniind parcă gradul avansat de înfometare al nepoată-mii. Pitbullul Kitty dormea buştean în mijlocul bucătăriei, cu limba atârnată pe podea.

— Atunci hai să mâncăm, a zis Liza şi a bătut din palme.

Când au auzit „mâncăm”, ambii câini şi nepoată-mea au luat poziţie de drepţi.

— Evident, nu gătesc aici. Acum arată totul ca din cutie, a adăugat Liza. Mergem la Dino. Fac eu cinste.

— Pizza cu pepperoni e cea mai bună de-acolo, a declarat Waylay vioaie.

— Aş putea să iau şi eu cu pepperoni, a fost de acord Liza şi şi-a tras în sus şortul larg.

Era drăguţ s-o văd pe nepoată-mea că se simte bine în prezenţa unui adult, dar mi-ar fi plăcut mai tare dacă ar fi împărtăşit cu mine preferinţa pentru pepperoni.

Nu puteam scăpa de senzaţia că pic testul la o materie la care uitasem să mă duc tot semestrul.

M-am schimbat de hainele în care făcusem curat şi mi-am pus o rochiţă de vară, după care Liza ne-a dus în oraş cu Buick-ul ei vechi, care lua curbele de parcă ar fi fost un balon de la Macy, la parada de Ziua Recunoştinţei. S-a strecurat într-un loc de parcare din dreptul unei faţade cu copertină portocalie. Pe geam scria Dino's Pizza.

Câteva uşi mai încolo era un fel de coafor sau frizerie, cu faţada de cărămidă vopsită albastru-închis. Decorul cu sticle de whiskey şi cactuşi în ghivece îţi atrăgea privirile.

Când am coborât, din pizzerie au ieşit doi motociclişti, care s-au îndreptat spre două motoare Harley. Unul dintre ei mi-a făcut cu ochiul şi mi-a zâmbit.

— Hei, vezi că asta nu-i Tina, a răcnit Liza.

— Ştiu, i-a răspuns el. Cum mai merge, Ne-Tina?

Mă rog, măcar începuseră să priceapă că nu eram Tina. Dar nu eram foarte încântată de porecla Ne-Tina. Am făcut un semn stânjenit cu mâna şi am împins-o pe Waylay în faţa mea spre uşa restaurantului, sperând că partea asta cu Ne-Tina n-o să prindă.

Liza a ignorat indicatorul cu *Vă rugăm aşteptaţi să fiţi conduşi la masă* şi s-a înghesuit într-un separeu liber.

Waylay a luat-o după ea, în timp ce eu şovăiam, aşteptând să primesc permisiunea.

— Vin acu', a strigat băiatul din spatele tejghelei.

Uşurată, m-am strecurat în separeu lângă Waylay.

— Şi ce zici de Knockemout pân' acu'? m-a întrebat Liza.

— Ăăă, hm. E fermecător, am răspuns, uitându-mă la salatele din meniu. Cum s-a ales cu numele ăsta?

— Nu ştiu dacă există vreun răspuns oficial. Doar că aci totdeauna gâlcevile s-au rezolvat cu o bătută sănătoasă. Fără târât toate alea la tribunal, fără avocaţi cu nasu' pe sus. Cineva îţi face ceva, îl laşi lat şi după aia sunteţi chit. Simplu. Rapid.

— Nu aşa-şi rezolvă lumea problemele, i-am zis nemulţumită lui Waylay.
— Nu ştiu. Te simţi al naibii de bine când tragi un pumn în mutră cuiva, a comentat nepoata mea. Ai încercat vreodată?
— Violenţa fizică nu e niciodată răspunsul, am insistat.
— Poate că are dreptate, i-a zis Liza lui Waylay. Uite la nepoţii ăia ai mei. Sunt şi lucruri de nu poţi să le rezolvi cu câţiva pumni.
— Knox l-a luat pe Nash de gât, a zis Waylay.
— Unde-o fi chelnerul nostru? am întrebat fără să mă adresez cuiva.
— Păi cam da, i-a răspuns Liza nepoată-mii.
— Din ce s-au luat? s-a interesat Waylay.
— Căpăţânoşii ăia de băieţi se ceartă mai mereu.
— Am auzit că e o femeie la mijloc, a intervenit o voce.
Am tresărit când chelneriţa s-a aplecat să arunce pe masă nişte şerveţele şi paie.
— Ei, ce femeie să fi fost, Neecey?
— Repet şi eu ce-am auzit.
— Acu', Knox n-a mai ieşit c-o fată din oraş din liceu. O mai ştii pe Jilly Aucker? Aia de s-a mutat în Canton doar ca să vadă dacă-l scoate din minţi că pleacă din oraş?
— Mda. După aia l-a cunoscut pe pădurarul' ăla şi i-a făcut patru pui de pădurar, a comentat Neecey.
Nu voiam să mă intereseze informaţia cu pricina, dar nu m-am putut abţine.
— Zic şi io ce-am auzit. Mare păcat că niciunul dintre băieţii ăia nu s-a aşezat la casa lui.
Neecey şi-a îndreptat ochelarii şi şi-a mutat guma de mestecat în gură.
— Dacă eram cu douăj' de ani mai tânără, puneam eu capăt scandalului şi mă ofeream să mă împart la amândoi.
— Sigur ţi-ar zice bărbată-tu vreo două, a comentat Liza.

— De zece ani, Vin adoarme pe canapea cinci zile din şapte. După mintea mea, dacă dormi pe tine, a zburat puiul cu aţa. Şi tu probabil că eşti Ne-Tina. Am auzit că tu şi Knox v-aţi scos ochii la cafenea şi la Honky Tonk şi după aia şi-a cerut scuze, da’ tu i-ai rupt un scaun în cap şi i-au pus şase copci.

Am rămas fără cuvinte. Waylay însă a izbucnit în hohote de râs.

Oraşul ăsta clar era înnebunit după bârfe. Cu zvonuri de-astea, nu-i de mirare că n-auzisem încă nimic de la asistenta socială. Probabil că acum scria mandatul de arestare.

— Asta de-aci e Naomi, şi aia-i nepoata ei, Waylay, a făcut Liza prezentările.

— Şi n-am rupt niciun scaun în capul nimănui, oricât de tare ar merita. Sunt un adult foarte responsabil, i-am spus lui Neecey, în speranţa că o să transmită mai departe şi zvonul ăsta.

— Uf. Păcat.

— Îmi dai un dolar să pun muzică? a întrebat Waylay după ce-am dat comanda, arătând spre tonomatul din colţ.

Până să apuc să zic ceva, Liza i-a întins o bancnotă mototolită de cinci dolari.

— Pune ceva country. Mi-e dor.

— Mersi!

Waylay a smuls banii din mâna Lizei şi s-a dus la tonomat.

— De ce nu mai asculţi muzică country? am întrebat-o.

Pe chip i-a revenit expresia pe care-o avusese când întrebase Waylay de poză. Melancolică şi tristă.

— Fiică-mea asculta country. Asculta la radio dimineaţă, la prânz şi seara. I-a învăţat pe băieţi să danseze practic înainte să se ţină pe picioare.

O grămadă de timpuri trecute în frazele alea. Fără să mă gândesc, m-am întins şi am strâns-o de mână. Şi-a îndreptat din nou atenţia asupra mea şi mi-a strâns şi ea mâna înainte să-mi dea drumul.

— Că veni vorba de familie, nepotu-meu clar e cam interesat de tine.

— Nash mi-a fost de mare ajutor de când am ajuns în oraş.

— Nu Nash, toanto! Knox.

— Knox? am repetat eu, sigură că n-am auzit bine. Ăla mare? Tatuat? Supărat pe lume? Nu e interesat, Liza. E doar plin de dispreţ, dezgust şi ranchiună.

Mai făcuse şi un anunţ agresiv că trupul lui considera atrăgător trupul meu, dar celelalte părţi ale lui considerau revoltătoare restul părţilor mele.

Liza a chiuit.

— Bag mâna-n foc că tu eşti aia.

— Care aia?

— Aia care-o să-l facă să se gândească mai bine la toată treaba asta cu burlăcia. Pariu că eşti prima din oraş cu care iese după douăj de ani şi mai bine. Şi când zic *iese*...

Am ridicat meniul în dreptul feţei.

— Înţeleg ce spui, dar greşeşti foarte, *foarte* tare.

— E o partidă, a insistat ea. Şi nu doar din pricina banilor de la loto.

Eram sută la sută sigură că face mişto de mine.

— Knox a câştigat la loto? am întrebat sec.

— Unşpe milioane. Acu' câţiva ani.

Am clipit.

— Tu chiar vorbeşti serios, nu?

— Foarte. Şi n-a fost de-ăla care câştigă la loto şi-şi cumpără căsoaie cât toate zilele şi câr de maşini străine. Acu' are mai multe parale decât când a luat cecul ăla mare, a zis ea mândră.

Omul purta bocanci cumpăraţi înainte să se nască Waylay.

Stătea în curtea bunică-sii, într-o căbănuţă.

M-am gândit la Warner şi la familia lui, care categoric n-aveau unşpe milioane de dolari, dar se purtau de parcă ar fi fost elita elitei.

— Dar e aşa de... *morocănos*!

Liza a rânjit.

— Aşa zice el că arată că banii n-aduc fericirea.

* * *

Abia ne-apucaserăm să mâncăm din pizza mare şi salată – mă rog, de fapt eu eram singura cu salată pe farfurie –, când s-a deschis uşa şi a intrat Sloane, bibliotecara, urmată de o fetiţă.

Sloane purta azi o fustă lungă vopsită manual care-i ajungea până la glezne şi un tricou mulat cu manşete la mâneci. Îşi lăsase părul liber şi-i cădea ca un văl auriu lung, care se unduia ca materialul fustei. Fata din spatele ei era un heruvim cu obrăjori bucălaţi. Avea tenul închis, asortat cu ochi căprui, şi părul strâns într-un coc adorabil în vârful capului.

— Bună, Sloane, am salutat-o şi i-am făcut un semn cu mâna.

Buzele roşii ale bibliotecarei s-au arcuit într-un zâmbet. A făcut semn cu capul spre fata care venea în urma ei.

— Ce să vezi? Liza, Naomi şi Waylay. Chloe, o ştii pe Way?

Fata s-a bătut uşor pe bărbie cu o unghie roz cu sclipici.

— Luam prânzul în acelaşi timp la şcoală anul trecut, nu? Tu stăteai cu Nina – Nina aia scundă, brunetă, nu aia înaltă, căreia-i miroase gura. E foarte drăguţă, doar că nu se prea pricepe să se spele pe dinţi. Eu sunt în clasa doamnei Felch anul ăsta şi nu-mi place deloc, pentru că

toată lumea zice că-i o babă răutăcioasă. Am auzit că e şi mai rea pentru că vrea să divorţeze de bărbată-su.

Am observat că Waylay se uita la Chloe cu un interes prudent.

— Chloe! a atenţionat-o Sloane, părând şi amuzată, şi jenată.

— Ce-i? Zic şi eu ce-am auzit din câteva surse foarte bune. Tu în clasa cui eşti? a întrebat-o pe Waylay.

— Doamna Felch.

— Clasa a şasea o să fie extraordinară, chiar dacă o avem pe madam Felch, care-i şi bătrână, şi răutăcioasă, pentru că o să schimbăm sala de clasă şi profesorii la ştiinţe, artă, sport şi matematică. Plus că le-avem pe Nina, Beau şi Willow în clasă, a turuit Chloe. Ştii cu ce te-mbraci în prima zi? Nu pot să mă hotărăsc între o ţinută roz de sus până jos şi una roz cu alb.

Multe cuvinte de la o persoană aşa de mică.

— Dacă ai nevoie vreodată să afli ceva despre oricine, nu trebuie decât s-o întrebi pe nepoata mea, Chloe, a comentat Sloane, părând amuzată.

Chloe a zâmbit, iar pe obraz i-a apărut o gropiţă.

— N-am voie să vin la mătuşa Sloane la bibliotecă, fiindcă zice că vorbesc prea mult. *Eu* nu cred că vorbesc prea mult. Doar că am prea multe informaţii care trebuie împărtăşite publicului.

Waylay se uita la Chloe cu jumătate din felia de pizza atârnându-i din gură. Trecuse mult de când fusesem la şcoală şi avusesem în faţă o fată mişto. Dar pe Chloe scria cu litere mari *fată mişto*.

— Ar trebui să le punem pe mamele noastre, sau probabil că pe mătuşa ta şi mama mea sau mătuşa mea, să planifice să ieşim să ne jucăm. Îţi plac lucrul manual sau drumeţiile? Poate să gătim ceva?

— Ăăă, a zis Waylay.

— Poţi să-mi zici la şcoală.
— Mersi? a îngăimat Waylay răguşit.

Mi-a trecut prin cap că dacă lumea de la băcănie se uita urât la ea, poate că Waylay n-avea prea mulţi prieteni la şcoală. În definitiv, nu era greu să-ţi închipui că mamele nu-şi doreau s-o vadă pe fata Tinei Witt adusă acasă de fiicele lor.

M-a pălit inspiraţia.

— Hei, dăm o mică petrecere duminică seara. Nu vreţi să veniţi şi voi?

— Ziua mea liberă şi *să nu* trebuiască să gătesc? Contează pe mine! a zis Sloane. Tu ce zici, Chlo?

— O să verific agenda socială şi dau un răspuns. Am o petrecere de aniversare şi lecţii de tenis sâmbătă, dar cred că sunt liberă duminică.

— Minunat!

Waylay mi-a aruncat o privire din care am dedus că probabil păream un pic disperată.

— Perfect! Hai să ne luăm comanda înainte să se răcească, a propus Sloane, ghidând-o pe Chloe spre tejghea.

— Mamă, da’ ce moară stricată e copilul ăla! a remarcat Liza, după care s-a uitat la mine. Şi când ai de gând să mă inviţi şi pe mine la petrecerea asta?

— Ăăă… acum?

Ne-am mâncat pizza, eu am mâncat salata, iar Liza a luat nota ca o sfântă patroană a chiriaşilor momentan faliţi. Am ieşit pe trotuar şi ne-a întâmpinat arşiţa Virginiei. Dar Liza s-a dus în direcţia opusă maşinii. A mers clătinându-se până la clădirea de pe colţ şi a bătut zgomotos în geamul de la Whiskey Clipper.

Waylay s-a dus lângă ea şi au început amândouă să dea din mâini.

— Ce faceţi acolo? am întrebat şi m-am grăbit să ajung lângă ele.
— Knox are şi salonul ăsta şi se mai ocupă şi de ceva frizerie, a zis Liza mândră.
Îmbrăcat cu uniforma lui de toate zilele, cu blugi uzaţi, tricou mulat şi bocanci de motocicletă „vechi, antici şi de demult”, Knox Morgan stătea în spatele unuia dintre scaune, ducând un brici drept spre obrazul unui client. Avea atârnat jos pe şolduri un şorţ de piele pentru instrumente, cu foarfeci şi alte instrumente îndesate în buzunăraşe.
N-avusesem până atunci niciun fetiş cu frizeri. Nici măcar nu ştiam dacă exista un asemenea fetiş. Dar privind braţele alea tatuate, mâinile alea îndemânatice la lucru, am simţit un zvâcnet de dorinţă enervant prinzând viaţă sub pizza pe care o înghiţisem.
Mi-a întâlnit privirea şi, preţ de o secundă, am avut senzaţia că geamul nici nu exista. Am avut senzaţia că sunt atrasă împotriva voinţei mele în câmpul lui gravitaţional. Am avut senzaţia că împărtăşeam, doar noi doi, un fel de secret.
Ştiam ce urma să gândesc şi că o să mă urăsc când o să mă întind seara în pat.

14. Petrecerea

— Bere şi un meci? Bere şi taclale pe terasă? l-am întrebat pe Jeremiah când a venit după mine pe terasă împreună cu Waylon.

Cam o dată la două săptămâni, veneam acasă devreme şi ne vedeam şi în timpul liber.

— Vreau să aflu cum a ajuns barba ta aşa de pleoştită. Acu' câteva zile erai în regulă. Adică personalitatea ta morocănoasă. Şi acum, eşti îmbufnat.

— Nu sunt îmbufnat. Cuget. Foarte bărbăteşte.

Jeremiah a chicotit în spatele meu.

Am descuiat uşa şi, în ciuda tuturor eforturilor, am aruncat o privire spre căsuţă.

Erau maşini parcate în faţă şi dinăuntru se auzea muzică. Minunat. Femeia avea viaţă socială. Alt motiv să stau cât se poate de departe de ea.

Nu că ar fi fost cazul, ţinând cont cum mă evita ea, de parcă *eu* aş fi fost problema. Săptămâna trecută fusese un chin. Enervant. Naomi Witt, descoperisem eu, era o persoană caldă şi prietenoasă. Şi când nu era caldă şi prietenoasă cu tine, simţeai fără îndoială răceala. Refuza să se uite în ochii mei. Zâmbetele ei şi replicile „Sigur, şefu'" erau de complezenţă. Nici măcar când o duceam acasă şi eram singuri în maşină, nu dădea niciun semn de dezgheţ.

De câte ori ziceam că am rezolvat, se ivea de undeva. Fie în curtea ei, fie la bunică-mea. În barul meu. La dracu', acu' câteva zile s-a arătat plutind la geamul de la Whiskey Clipper, ca o afurisită de fantasmă.

Mă scotea din minţi.

— Vezi? Asta, a zis Jer, împungându-mă cu degetul. Îmbufnare. Ce-i cu tine, omule?

— Nimic.

Am observat maşina de serviciu a lui frate-miu parcată în faţa căsuţei.
— Fir-ar al naibii!
— Ai vreun motiv să nu-ţi placă să vezi maşina lui frate-tu parcată la Ne-Tina?
— E vreo parte bisexuală din tine care vrea tot timpul să discute despre sentimente? l-am întrebat. Sau e de vină partea aia cu „vin dintr-o familie mare libaneză care ştie totul despre toată lumea”?
— De ce nu ambele? a ripostat el rânjind.
Ne-a atras atenţia un hohot deosebit de puternic de râs, ca şi mireasma de carne friptă.
Waylon a mişcat din nas, iar vârful alb al cozii a încremenit în aer.
— Nu, am spus sever.
Puteam la fel de bine să-i fi zis şi „Sigur, amice. Du-te şi ia-ţi un hotdog.” Pentru că a demarat în trombă.
— Se pare că mergem şi noi la petrecere, a remarcat Jeremiah.
— Mama mă-sii! Stai să-mi iau o bere.
Un minut mai târziu, cu berile reci în mână, am ocolit prin spatele cabanei şi am găsit jumătate din Knockemout pe terasa lui Naomi.
Sloane, bibliotecara drăguţă, era cu nepoată-sa, Chloe, care se bălăcea până la genunchi în pârâu, împreună cu Waylay şi câinii bunică-mii. Liza J stătea lângă Tallulah, în timp ce Justice se ocupa de grătar şi pacostea de frate-miu flirta cu Naomi.
Care arăta ca o zi de vară.
Ţinând cont că luasem doar două guri de bere, nu pot să dau vina pe alcool pentru exprimarea mentală. Mi s-a uscat gura când privirea mi s-a oprit pe picioarele desculţe, apoi a urcat pe gambele lungi, bronzate, până unde dispăreau sub rochiţa galbenă provocatoare.

— Deci *asta-i* problema, a zis Jeremiah satisfăcut.

Se uita direct la Naomi şi mie nu-mi prea păsa.

— Nu ştiu ce vrei să spui, i-am răspuns.

Waylon s-a repezit pe terasă şi s-a dus ţintă la grătar.

— Waylon!

Naomi părea încântată să-mi vadă câinele. S-a aplecat să-l întâmpine şi, chiar şi de-aici, scurta străfulgerare a decolteului a fost suficientă să-mi dea fiori.

— Waylon! am strigat răstit.

Javra mea de câine era prea ocupată să se bucure de afecţiunea unei femei frumoase ca să-şi mai bată capul să mă asculte.

— Knox! Jer! a strigat Tallulah când ne-a zărit în curte. Haideţi încoace!

Naomi a ridicat privirea şi am văzut cum îi dispare strălucirea luminoasă de pe faţă. Zidul de gheaţă s-a ridicat.

— Nu vrem să deranjăm, a zis Jeremiah, privind prudent mâncarea.

Ouă umplute, legume la grătar, un soi de sos în straturi într-o farfurie de fiţe şi patru feluri de desert. Justice întorcea pe grătar piept de pui şi hotdogi.

— Sunteţi bineveniţi, a zis Naomi cu un zâmbet mai mult dinţi încleştaţi decât invitaţie.

Mesajul era clar. Nu mă voia la mica ei petrecere.

Ei bine, nici eu n-o voiam în capul meu de câte ori închideam ochii. Aşa că am zis că suntem chit.

— Dacă insişti, a răspuns Jeremiah, aruncându-mi o privire triumfătoare.

— Frumoase flori, am remarcat.

În mijlocul mesei era o vază albastră care dădea pe dinafară de flori sălbatice.

— Nash le-a adus, mi-a explicat Naomi.

Îmi venea să-i trag una lui frate-miu, să-i piară expresia aia satisfăcută de pe mutră.

Deci îi adusese fetei flori, iar eu abia reuşeam s-o fac să-mi zică două vorbe. Ar fi trebuit să ştie că nu e cazul să mă provoace în halul ăsta.

Eu jucam murdar. Chiar şi când nu ţineam să câştig. Voiam doar să piardă el.

În timp ce mâncam şi stăteam la palavre cu invitaţii amestecaţi ai lui Naomi, mă uitam la ea. Stătea între Waylay şi Nash, care pur şi simplu mă dăduse deoparte ca şi cum am fi jucat scaunele muzicale. Conversaţia era însufleţită şi dispoziţia, veselă.

Naomi râdea, vorbea şi asculta, fără să piardă din ochi farfuriile şi paharele tuturor, oferind încă o porţie şi mai umplând un pahar, cu experienţa cuiva care-şi petrecuse toată viaţa având grijă de alţii.

Era caldă, atentă şi amuzantă. Doar cu mine nu.

Aşa că poate că fusesem un pic nemernic. Personal, nu credeam că era o infracţiune suficient de mare ca să fiu trimis în Oraşul de Gheaţă.

Am observat că de câte ori pomeneau Sloane sau Chloe despre începutul şcolii, Naomi pălea şi uneori se scuza şi intra în casă.

Vorbea cu Jeremiah despre păr şi Whiskey Clipper. Discuta despre cafea şi afacerile mici cu Justice şi Tallulah. Şi n-avea nicio problemă să zâmbească la orice tâmpenie îi ieşea din gură lui frate-miu. Dar oricât de mult m-aş fi uitat la ea, nu mi-a aruncat nici măcar o privire. Eram musafirul invizibil, ceea ce mă scotea din sărite.

— Liza J tocmai ne povestea despre tine şi Nash când eraţi mici, mi-a zis Justice.

Nu puteam decât să-mi imaginez ce poveşti alesese Liza J.

— Cu bătaia cu pietre în pârâu sau tiroliana de pe coş? l-am întrebat pe frate-miu.

— Ambele, a răspuns el strângând din buze.

— Ce mai copilărie! i-am zis lui Justice.

— Părinţii voştri stăteau cu voi? a întrebat Waylay.

Era o întrebare nevinovată, pusă de un copil care ştia cum e să nu stea cu părinţii.

Am înghiţit în sec şi am căutat o scăpare.

— Am stat cu părinţii până a murit mama, i-a răspuns Nash.

— Îmi pare rău.

Asta era Naomi şi, la naiba, de data asta s-a uitat direct la mine.

Am dat din cap ţeapăn.

— Naomi, ai luat deja laptopul lui Waylay de la şcoală? a întrebat Sloane. Soră-mea zice că al lui Chloe cam are probleme.

— Mda, de câte ori deschid internetul, se resetează. Cum să mă uit pe YouTube la înregistrări video corespunzătoare vârstei dacă n-am internet? s-a băgat Chloe.

— Sau, nu ştiu, să-ţi faci temele? a tachinat-o Sloane.

— Păi, aş putea să mă uit un pic la el, s-a oferit Waylay.

Ochii căprui ai lui Chloe s-au făcut mari.

— Eşti STIM?

— Ce-i aia? a întrebat bănuitoare Waylay.

— Ştiinţă Tehnologie Inginerie Matematică, a explicat Sloane.

— Mda. Chestii de tocilari, a adăugat Chloe.

Sloane i-a tras un cot.

— Au! N-am zis tocilar în sensul *rău*. Tocilarii sunt buni. Tocilarii sunt mişto. Tocilarii sunt cei care cresc şi conduc companii şi fac catralioane de dolari, a zis Chloe şi s-a uitat la Waylay. Tocilarii sunt categoric buni.

Nepoată-mii i s-au înroşit vârfurile urechilor.

— Mama zicea mereu că tocilarii sunt nişte rataţi, a spus ea încet şi i-a aruncat o privire lui Naomi. Zicea că fetele cărora le plac rochiile şi se coafează sunt... ăăă, rele.

Mi-a venit brusc să mă duc pe urma Tinei şi să-i trag un şut de să ajungă drept în pârâu, pentru că nu era mama de care avea nevoie copilul ăsta.

— Mama ta a încurcat o grămadă de lucruri, puştoaico, a zis Naomi şi a mângâiat-o pe Waylay pe cap. N-a înţeles că oamenii pot să fie mai mult într-un fel sau mai mult în celălalt. Poţi să porţi rochii şi să te machiezi şi totuşi să construieşti rachete. Poţi să porţi costum şi să joci baseball. Poţi să fii milionar şi să porţi pijama când lucrezi.

— Mamei tale nu-i plac rochiile şi coafatul? s-a strâmbat Chloe. Nu ştie ce pierde. Eu am avut *două* ţinute de ziua mea anul trecut *şi* am primit şi un arc cu săgeţi. Trebuie să fii tu însăţi. Nu lăsa pe nimeni care nu e pasionat de modă să-ţi spună ceva.

— Ascult-o pe Chloe, că e cât pe ce să rămână fără un hotdog... Dă-te jos, Waylon! a intervenit Liza.

Câinele meu a încremenit, în mijlocul tentativei de şterpelit.

— Te vedem şi dacă nu te mişti, fraierule, i-am amintit eu.

Waylay a chicotit.

Bosumflat, Waylon s-a băgat la loc sub masă. După doar câteva clipe, am observat că Waylay a rupt o bucăţică din hotdogul ei şi a vârât-o nonşalant sub faţa de masă în carouri.

A observat şi Naomi, dar nu i-a dat de gol pe niciunul dintre ei.

— Dacă ţi-ai adus laptopul, pot să mă uit la el, a propus Waylay.

— Păi, dacă tot acorzi un pic de asistenţă tehnică după cină, a zis Tallulah şi a scos un iPad enorm din geantă.

Abia l-am luat din magazin şi nu mă descurc să transfer tot ce aveam pe cel vechi.

— Zece dolari intervenţia, am zis eu, bătând cu palma în masă.

Toţi s-au întors să se uite la mine. Buzele lui Waylay au zvâcnit.

— Waylay Witt nu lucrează gratis. O vreţi pe cea mai bună? Trebuie să plătiţi, le-am zis.

Waylay rânjea de-a binelea de-acum, şi şi-a arătat toţi dinţii când Tallulah a scos o bancnotă de 10 dolari din geantă şi i-a dat-o.

— Primul client care plăteşte, a zis mândră.

— Mătuşă Sloane! a şuierat Chloe.

Sloane a zâmbit şi s-a întins după geantă.

— Uite 20 de dolari pentru deranj. Don'şoara Cochetă aici de faţă a turnat şi miere pe bara de spaţiu când îşi făcea ceai.

Waylay a băgat bancnotele în buzunar şi s-a apucat de treabă.

De data asta, Naomi m-a privit direct în ochi. N-a zâmbit, n-a zis „mulţumesc" sau „dezbracă-mă la noapte". Dar tot era ceva în privirea ei. Ceva ce muream de nerăbdare să scot la iveală în ochii ăia căprui.

După care a dispărut.

— Scuzaţi-mă, a zis ea şi s-a ridicat de la masă. Mă întorc imediat.

Nash a privit-o cum se îndepărta, cu pânza aia galben-aprins alunecându-i pe coapsele bronzate.

Nu puteam să-l acuz. Dar nici nu puteam să-l las s-o aibă el.

Când i-a atras atenţia Jeremiah cu o întrebare despre fotbal, am profitat şi m-am dus după Naomi înăuntru. Am găsit-o aplecată peste biroul de lângă scările din living.

— Ce faci?

A tresărit şi umerii i s-au ridicat. Apoi s-a întors, cu mâinile la spate. Când a văzut că eu eram, şi-a ridicat privirile în tavan.

— Ai nevoie de ceva? O palmă peste faţă? O scuză să pleci?

M-am apropiat încet. Nu ştiam de ce. Ştiam doar că atunci când o vedeam zâmbind la frate-miu mă apăsa ceva în piept, că răceala asta mă sâcâia. Şi cu cât mă apropiam mai mult de ea, cu atât mai multă căldură simţeam.

— M-am gândit că staţi prost cu banii, am zis când şi-a dat capul pe spate să se uite la mine.

— Ah, du-te naibii, vikingule!

— Ziceam şi eu, Daisy, că în prima seară la bar mi-ai trântit o poveste lacrimogenă despre cum ai rămas fără economii şi trebuie să-ţi întreţii nepoata. Şi acum se pare că hrăneşti jumate de comitat.

— A venit fiecare cu mâncare de-acasă, Knox. Apropo, tu eşti singurul care n-a adus nimic. În plus, scopul nu era socializarea.

Mi-a plăcut cum îmi rostea numele când era exasperată. La dracu’, îmi plăcea pur şi simplu cum suna pe buzele alea.

— În regulă atunci. De ce ai chemat jumate din Knockemout la masă?

— Dacă-ţi spun, promiţi că ne faci un serviciu şi pleci?

— Categoric, am minţit eu.

Şi-a muşcat buza şi s-a uitat peste umărul meu.

— Bine. E pentru Chloe.

— Dai o petrecere pentru o fată de unsprezece ani?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Nu! Meliţa aia adorabilă e cea mai populară fată din clasa lui Waylay. Anul ăsta sunt amândouă în clasa

aceleiaşi profesoare. Încerc doar să le dau ocazia să stea puţin împreună.

— Peţeşti fetiţe de clasa a şasea?

Şi-a împins bărbia în faţă şi şi-a încrucişat braţele la piept. Nu mă deranja, pentru că-i ridica sânii spre decolteul rochiei.

— N-ai cum să înţelegi cum e să mergi prin oraş şi să fii judecat de toţi doar din cauza rudelor, a şuierat ea.

M-am mai apropiat un pas.

— Greşeşti amarnic.

— OK. Bine. În fine. Voiam să meargă la şcoală împreună cu prieteni adevăraţi, nu doar înconjurată de zvonuri că e copilul pe care l-a abandonat Tina.

Probabil că era o idee bună. Când ne mutaserăm aici, eu îi avusesem pe frate-miu şi pe Lucian în prima zi de şcoală. Nimeni n-avusese tupeul să zică nimic despre vreunul dintre noi, pentru că eram apăraţi de haită.

— Şi atunci asta ce e? am întrebat şi i-am smuls carneţelul pe care-l strângea în mână.

— Knox! Încetează!

— Listă de urgenţă pentru începutul şcolii, am citit. Ia laptopul. Încearcă să stabileşti o întâlnire cu profesoara. Haine şi rechizite pentru începutul şcolii. Bani.

Am fluierat încet.

— Multe semne de întrebare după asta.

S-a întins după carneţel, dar l-am ţinut unde nu putea ajunge şi am dat pagina. Am mai găsit o listă şi după aia încă una.

— Ţie chiar că-ţi plac listele.

Scrisul ei începea frumos şi ordonat, dar cu cât avansa lista, practic vedeam panica în el. Femeia asta avea multe pe cap. Şi nu prea avea cu ce să le rezolve, dacă era să mă iau după soldul bancar mâzgălit în josul unei liste de cumpărături.

De data asta, am lăsat-o să-şi ia carneţelul. L-a aruncat pe biroul din spatele ei şi şi-a luat paharul de vin.

— Nu-ţi băga nasul în treburile mele, Knox!

Avea obrajii rozalii şi nici urmă de răceală în ochii ăia căprui senzaţionali. De câte ori respira adânc, sânii ei mi se atingeau de piept şi eu îmi mai pierdeam un pic minţile.

— Să ştii că nu trebuie să le faci pe toate singură.

Şi-a dus mâna liberă la frunte, mimând entuziasmul.

— *Sigur!* Pot să cer pur şi simplu de pomană de la străini. De ce nu m-am gândit şi singură? Doar nu m-ar face să par incapabilă să am grijă de un copil în ochii legii. Gata, s-a rezolvat.

— Nu-i nimic rău să accepţi un pic de ajutor din când în când.

— N-am nevoie de ajutor. Am nevoie de *timp*, a insistat ea, cu umerii încordaţi şi pumnii strânşi pe lângă corp. Sloane a zis că s-ar putea să aibă un post cu jumătate de normă la bibliotecă după ce începe şcoala. Pot să strâng bani şi să iau o maşină. Pot să mă descurc. Am doar nevoie de timp.

— Dacă vrei ture suplimentare la Honky Tonk, nu trebuie decât să spui.

Se părea că nu mă puteam abţine să-mi doresc să ni se intersecteze orbitele. Mă băgam într-un joc idiot şi periculos.

— Şi asta zice ăla care m-a făcut „pacoste cu nasul pe sus şi plină de pretenţii” şi a încercat să mă dea afară cum m-a văzut la muncă. Iartă-mă dacă nu-ţi cer niciodată nimic.

— Ei, hai, Naomi. Eram ofticat.

S-a uitat la mine de parcă voia să-mi dea foc.

— Şi? a întrebat tăios.

— Şi ce? Am zis mizerii pentru că eram ofticat. N-ar fi trebuit să auzi. Nu-i vina mea că trăgeai cu urechea la o discuţie privată.

— Ai răcnit la două secunde după ce ieşisem pe uşă! Nu se face aşa ceva. Cuvintele au putere. Îi fac pe oameni să *simtă* lucruri.

— Atunci nu mai simţi lucruri şi hai să trecem mai departe, i-am propus.

— Cred că n-am auzit în viaţa mea tâmpenie mai mare.

— Mă îndoiesc. Ai copilărit cu Tina.

Gheaţa se topise şi devenise lavă.

— Am copilărit cu Tina. Aveam nouă ani când am auzit-o spunându-i prietenei mele cele mai bune că n-ar trebui să se joace cu mine, pentru că eram prea cu nasul pe sus ca să ne distrăm. Aveam paişpe ani când l-a sărutat pe băiatul despre care ştia că-mi place şi mi-a spus că eram prea plină de pretenţii ca să mă vrea vreodată el sau altcineva.

Mama mă-sii. De-asta nu-mi plăcea să stau de vorbă cu oamenii. Mai devreme sau mai târziu, tot ajungeau să-ţi zgândărească vreo rană.

Mi-am trecut mâna prin păr.

— Şi după aia apare Knox Morgan. Care nu mă vrea prin preajmă pentru că, deşi am o personalitate deficientă, sunt cu nasul pe sus şi plină de pretenţii, tot reuşeşte să fie atras de trupul meu.

— Uite, Daisy, nu-i nimic personal.

— Numai că e *profund* personal.

— Ai stat şi te-ai gândit mult să fii ofticată pe chestia asta, nu?

Poate că nu eram singurul care nu mai putea dormi.

— Du-te naibii, Knox!

Bătaia scurtă în uşă a făcut-o să tresară. Vinul s-a vărsat peste buza paharului.

— Deranjez?

Femeia din cealaltă parte a plasei de insecte era cu câţiva centimetri mai scundă decât Naomi şi purta un

costum gri şifonat. Părul negru era strâns într-un coc sever.

— Ăăă, a reuşit să spună Naomi în timp ce încerca să-şi şteargă cu mâinile vinul de pe piept. Ăăă.

— Sunt Yolanda Suarez. De la Protecţia copilului.

Ah. Fir-ar al naibii!

Naomi a înţepenit lângă mine. Am luat cutia de şerveţele de pe birou şi i-am întins-o.

— Uite aici!

Cum nu s-a mişcat, rămânând cu privirea fixată pe musafir, am scos câteva şerveţele şi am început să şterg urmele dezastrului.

Abia după vreo două atingeri în decolteu şi-a revenit şi mi-a dat deoparte mâinile.

— Ah! Bine ai venit! Ăsta nu-i vinul meu, a zis ea, cu ochii măriţi.

Privirea musafirei s-a îndreptat spre paharul acum gol din mâna lui Naomi.

— Adică *este*. Nu ştiu de ce-am zis aşa. Dar nu beau mult. Sunt responsabilă. Şi foarte rar ţip la bărbaţi în living.

— OOOOOK. Comandantul Morgan e? M-a rugat să trec pe-aici, a spus Yolanda cu răceală.

15. Knox merge la cumpărături

Naomi

După două zile, tot mai aveam miniinfarcturi de câte ori venea cineva la uşă. Nash o invitase pe Yolanda, asistenta

socială a lui Waylay, să treacă pe la noi, ca să poată să facă el prezentările. Habar n-avusese că o să apară când eu tocmai îmi descărcam în faţa lui Knox Morgan povara emoţională de-o viaţă.

Prezentarea a fost scurtă şi stânjenitoare. Yolanda mi-a dat un exemplar din cererea pentru custodie, iar eu am simţit că mă categorisea drept scorpie urlătoare cu o pasiune pentru vin. Partea bună e că Waylay a fost binecuvântat de politicoasă şi n-a pomenit cum o torturam cu legume la masă.

Analizasem cu asupra de măsură întâlnirea informală, până în punctul în care eram convinsă că n-aş supravieţui decât cu greu unui interogatoriu şi că Yolanda Suarez mă ura. Noua mea misiune nu mai era doar să fiu considerată un tutore „acceptabil” – o să fac tot ce pot ca să devin cel mai bun tutore care se văzuse vreodată în nordul Virginiei.

Chiar a doua zi, am împrumutat Buick-ul Lizei şi m-am dus la consignaţia din Knockemout. Pack Rats mi-a dat 400 de dolari pentru rochia mea de mireasă făcută de comandă şi abia purtată. După aia am luat o cafea de la Justice şi m-am dus glonţ acasă să termin lista pentru începutul şcolii.

— Ghici ce facem azi, i-am zis lui Waylay în timp ce ne mâncam sandviciurile şi morcovii de prânz pe terasa din spate.

Soarele strălucea, iar pârâul clipocea leneş pe lângă iarba de pe mal.

— Probabil ceva plicticos, a prezis Waylay în timp ce arunca încă un morcov peste umăr.

— Cumpărături pentru şcoală.

M-a privit bănuitoare.

— E ceva important?

— Sigur că e important. Eşti copil. Copiii cresc. Le rămân mici hainele şi le trebuie altele.

— Mă duci la cumpărături. Pentru haine? a întrebat Waylay rostind cuvintele rar.

— Şi pantofi. Şi rechizite. Profesoara ta nu mi-a răspuns încă la e-mailuri, aşa că am luat lista de la mama lui Chloe.

Mă bâlbâiam pentru că eram agitată. Încă nu exista o legătură între mine şi Waylay, iar eu eram dispusă să încerc să-i cumpăr afecţiunea.

— Pot să-mi aleg eu hainele?

— Tu eşti aia care le poartă. S-ar putea să-mi rezerv dreptul de veto în cazul în care te hotărăşti să-ţi iei o haină de blană sau un trening de velur. Dar da. Tu alegi.

— Hmm. OK.

Nu ţopăia de bucurie şi nici nu-şi arunca braţele pe după gâtul meu, aşa cum îmi imaginasem. Dar la colţurile gurii se vedea ceva ca o străfulgerare de zâmbet în timp ce-şi mânca sandviciul cu curcan şi provolone.

După prânz, am trimis-o la etaj să se pregătească, în timp ce mă uitam pe documentarea despre mall pe care o făcusem la bibliotecă. Abia ajunsesem la jumătatea descrierii magazinelor când am auzit o bătaie în uşă. M-am temut să nu fie iar vreo „vizită” neanunţată de-a Yolandei şi am stat o clipă să-mi trec degetele prin păr, să verific dacă nu mi s-a întins rujul pe dinţi şi să închid capacul biroului, ca să nu mă poată judeca după obsesia pentru carneţele şi agende.

În loc de Yolanda, l-am descoperit pe verandă pe cel mai enervant bărbat din lume, în blugi, un tricou gri şi cu ochelari de soare. Avea părul ceva mai scurt în creştet. Am bănuit că dacă ai frizerie, poţi să te tunzi când ai tu chef. Era enervant de atrăgător, aşa, cu barbă, tatuat şi indiferent.

— Ziua bună, vecină!

— Cine eşti şi ce-ai făcut cu Oscar Morocănosul cel blond?

— Hai să mergem, a zis el, arătând cu degetul mare spre camionetă.

— Ce? Unde? Ce cauţi aici?

— Liza J a zis că ai nevoie de maşină. Am venit cu maşina.

Am clătinat din cap.

— A, nu. Nu fac de-astea cu tine azi.

— Nu ne jucăm, Daisy. Mişcă-ţi fundul în maşină.

— Oricât de fermecătoare ar fi invitaţia, vikingule, merg cu Waylay să facem cumpărături pentru şcoală. Nu mi se pare că ai fi vecinul care „iese cu fetele la cumpărături".

— Ai dreptate. Dar poate că sunt vecinul care „duce fetele la mall şi le ia când au terminat".

— Fără supărare, dar nu. Nu eşti nici ăla.

— Putem să stăm aici şi să ne certăm o oră sau poţi să-ţi mişti fundul în maşină.

Părea aproape vesel, ceea ce mi-a trezit bănuielile.

— De ce nu pot să iau maşina Lizei?

Aşa fusese planul. Nu-mi plăcea când lucrurile nu mergeau conform planului.

— Nu se poate acum. Are nevoie de ea.

S-a aplecat pe lângă mine şi a strigat:

— Waylay, haide odată! Pleacă autobuzul!

Am auzit tropăieli la etaj, nepoată-mea uitând să mai facă pe indiferenta.

I-am pus o mână în piept şi l-am împins până am ajuns amândoi pe terasă.

— Uite ce e, ieşirea asta e importantă. Încerc să leg o relaţie cu Waylay. Şi ea n-a mai fost niciodată la cumpărături pentru şcoală. Aşa că dacă faci ceva şi strici treaba, mai bine iau un Lyft până la mall. De fapt, aşa o să şi fac.

A părut sincer amuzat.

— Şi cum o să-l chemi cu amărâtul ăla de telefon care-i prea vechi ca să descarce aplicaţii?

Fir-ar să fie!

Waylay a sărit în living, aterizând pe ambele picioare înainte să se adune şi să arboreze o expresie plictisită.

— Salut! i s-a adresat ea lui Knox.

— Ne duce Knox, i-am explicat fără nicio urmă de entuziasm.

— Mişto. Câte ai de gând să cumperi, dacă ai nevoie de o camionetă?

— Mătuşă-ta a zis că vrea să cumpere jumate de mall. Am zis că-i mai bine să vin pregătit, i-a răspuns Knox.

I-am văzut umbra de zâmbet de pe faţă înainte să coboare prima treptele şi să spună:

— Hai să terminăm odată şi cu asta.

Am devenit şi mai bănuitoare când am urcat în camionetă şi am găsit o cafea pentru mine şi un smoothie pentru Waylay.

— Ce pui la cale? l-am întrebat pe Knox când a urcat la volan.

Nu m-a băgat în seamă, ocupat să se încrunte la un mesaj pe telefon.

Am avut o presimţire neagră când l-am văzut cum ezită.

— Liza e bine? S-a întâmplat ceva la Honky Tonk?

— Calmează-te, Daisy. Totul şi toţi sunt bine.

A scris rapid un răspuns şi a pornit maşina.

Ne-am îndreptat spre est şi am intrat în traficul de melc din nordul Virginiei. Mi-am verificat din nou teancul ordonat de bani în timp ce Knox şi Waylay sporovăiau. I-am ignorat şi am încercat să-mi înăbuş anxietatea. Ieri, la bibliotecă, intrasem să-mi verific conturile şi să confirm nişte cifre. Banii erau puţini. Turele la bar şi faptul că nu plăteam chirie erau de ajutor. Dar venitul meu nu era suficient ca să impresioneze niciun judecător de la niciun tribunal, mai ales dacă mai adăugam şi o rată la maşină.

Aveam trei variante: 1. Să găsesc un job în cursul zilei, cât era Waylay la şcoală. 2. Să împrumut în baza economiilor de pensie. 3. Să-mi vând casa din Long Island.

M-am încrâncenat toată. Pentru mine, însemnase mult mai mult decât trei dormitoare şi două băi. Era o etapă plină de satisfacţii dintr-un plan mai amplu. Obţinusem un post bun la firma de investiţii a familiei lui Warner, mă îndrăgostisem de el şi cumpărasem o casă frumoasă ca să punem bazele unei familii.

Dacă vindeam, îmi luam oficial rămas-bun de la visul meu. Şi apoi, unde urma să mă duc după cele şase luni de tutelă temporară?

Până am ajuns la mall, mă scăldam în nefericirea regretelor şi eşecurilor.

— Mersi că ne-ai adus, i-am spus lui Knox, care era iar pe telefon, într-o discuţie care părea să fie formată din întrebări şi răspunsuri monosilabice.

Am coborât, cu cafeaua încă în mână.

Waylay s-a dat jos din spate şi şi-a trântit uşa.

Mă aşteptam să-l văd că pleacă în trombă şi ne lasă într-un nor de fum, dar a coborât şi el şi şi-a îndesat telefonul în buzunarul de la spate.

— Ce faci?

— Vii cu noi la cumpărături? l-a întrebat Waylay.

Nu părea îngrozită, era entuziasmată.

Fir-ai tu să fii, Knox Morgan.

— Am şi eu câte ceva pe listă. Am zis că puteţi voi să-mi arătaţi ce şi cum.

Am intrat în mallul cu aer condiţionat, iar Waylay mi-a aruncat o privire rapidă, după care s-a dus glonţ spre un magazin cu accesorii.

Imediat ce a dispărut din vedere, l-am prins pe Knox de braţul lui tatuat.

— Ce. Faci?

— Cumpărături.
— Tu nu faci cumpărături. Nu te duci la mall.
S-a lăsat pe călcâie părând amuzat.
— Ştii tu?
— Tu eşti genul de bărbat care poartă hainele până se destramă şi atunci ori iei la purtat ceva ce ţi-a dat cadou de Crăciun vreo rudă, ori comanzi online exact aceleaşi haine pe care le-ai purtat. Tu *nu* te duci la mall. Tu *nu* ieşi la cumpărături cu fetele.
S-a apropiat de mine. Ochii ăia, mai mult cenuşii decât albaştri azi, au devenit serioşi.
— Ai vreo problemă că vin şi eu cu voi?
— Da! Ce cauţi aici, Knox? Încerc să creez o legătură cu Waylay. Orice altceva am încercat până acum s-a lovit de un zid. La unşpe ani ştie să nu arate nimic din cauza grămezii de dezamăgiri pe care le-a trăit deja. Vreau s-o văd că zâmbeşte. Un zâmbet adevărat.
— Dumnezeule, Naomi! N-am venit să vă bag beţe în roate.
— Şi atunci *de ce* ai venit?
Waylay a bătut în vitrina magazinului şi a ridicat două perechi de cercei la urechile ei fără găuri. I-am făcut un semn de aprobare şi am adăugat pe listă, în cap, „Găuri în urechi pentru Waylay”.
— Am motivele mele. Aşa cum am motive şi să nu-ţi spun care sunt.
— Ăsta nu-i un răspuns acceptabil.
Aproape că ne atingeam acum, iar trupul meu era năucit de aerul condiţionat, rece, şi de dogoarea care venea dinspre trupul lui spectaculos.
— E singurul răspuns pe care-l capeţi deocamdată.
— Uite, vezi, de-aia eşti tu singur. Nicio femeie întreagă la cap n-ar suporta aşa ceva.
— Sunt singur pentru că aşa vreau eu.

Tocmai îmi ridicam privirile în tavan când a hotărât să schimbe subiectul.

— Deci încerci s-o mituieşti pe Way?

— Da. Fetelor le plac cadourile.

— Ţie-ţi plac cadourile?

Am clătinat din cap.

— Nu, Knox. Mie îmi plac *la nebunie* cadourile.

Aşa era. Îmi plăceau la nebunie.

Warner se descurcase cam fără tragere de inimă cu cadourile de Crăciun şi de ziua mea din ultimii ani şi reuşise să mă facă să mă simt materialistă când mă arătam dezamăgită de darurile luate la nimereală şi cu măsurile greşite.

Knox a zâmbit cu jumătate de gură.

— Şi de unde provine finanţarea pentru escapada asta? Ştiu cât câştigi la Honky Tonk.

Am întins gâtul ca să mă asigur că Waylay e tot în magazin. Încerca o bentiţă împletită cu roz şi mov. Arăta al naibii de drăgălaş şi muream să intru şi s-o târăsc la casă cu ea cu tot.

— Nu că ar fi treaba ta, dar mi-am vândut rochia de mireasă.

— Chiar aşa de rău e?

— Rău?

— Tocmai ai vândut o rochie de mireasă ca să plăteşti pentru pregătirea de şcoală a nepoată-tii. N-ai telefon. Şi n-ai maşină.

— Am telefon, am zis.

Mi-am scos Blackberry-ul vechi al Lizei şi i l-am ridicat în faţă.

— Tocmai ţi-a căzut tasta E.

Fir-ar să fie. E-ul e într-o grămadă de cuvinte.

— N-am nevoie de opinia ta. Bine? Azi, prioritatea sunt lucrurile pentru şcoală ale lui Waylay. O să mă descurc eu

şi cu restul. Aşa că tu vezi-ţi de treaba ta, iar eu o s-o copleşesc pe nepoată-mea cu de toate.

Jumătatea de zâmbet a revenit şi făcea ravagii prin sistemul meu nervos.

— De acord.

M-am dus spre magazin, după care m-am oprit un pic să admir vitrina. Un zid de piept fierbinte, solid, s-a proptit în mine.

— Probleme? a întrebat el.

Barba lui mă gâdila la ureche.

M-am întors cu faţa la el şi am scrâşnit din dinţi.

— Nu ne laşi singure azi, nu?

— Nu, a răspuns el şi m-a împins cu spatele în magazin, cu o mână proptită pe abdomenul meu.

Eram convinsă că o să scăpăm de el în primul magazin pentru copii, dar a rezistat la toate. Inclusiv la pantofi. Ba chiar şi-a dat cu părerea când i-a cerut-o Waylay şi începuse să se strâmbe la ea ca s-o distragă cât îşi făcuse găurile pentru cercei în urechi.

Era radioasă. Comportamentul ei rece şi atitudinea de „nu-mi pasă” începuseră să se topească la a doua pereche de pantofi şi a dispărut de-a binelea când am insistat să-şi ia rochiţa cu flori roz şi galbene. Şi asta era înainte să-şi scoată Knox cardul când a icnit ea destul de zgomotos la o pereche de adidaşi roz-aprins cu floricele cu strasuri.

— De ce-ţi tot duci mâna la frunte, mătuşă Naomi? m-a întrebat Waylay.

— Încerc să văd dacă am febră, pentru că e clar că am halucinaţii.

Singura altă variantă era să fi căzut într-o linie temporală alternativă, unde Knox Morgan era un băiat de treabă căruia-i plăcea să meargă la cumpărături.

Am dat peste Nina, prietena de la şcoală a lui Waylay – căreia nu-i mirosea gura şi era brunetă. Am fost încântată

să fiu prezentată taţilor ei, Isaac şi Gael, care au părut să accepte când Knox s-a prezentat doar drept şoferul nostru. Nina a întrebat dacă Waylay poate să meargă cu ei la jocurile mecanice. Am fost de acord bucuroasă şi tocmai făceam schimb de numere de telefon cu Isaac când Knox a scos din portofel o hârtie de 20 de dolari.

— Fă-ţi de cap, Way!

— Uau. Mersi!

— Vezi să nu-ţi iei prea multe bomboane, am strigat după ea. Încă n-am mâncat.

Mi-a făcut cu mâna peste umăr, ceea ce am bănuit că însemna că n-are de gând să asculte. M-am întors spre Knox.

— Ce mai cauţi aici? Ai venit după noi în toate magazinele. Îţi tot verifici telefonul de parcă ai fi adolescent. Şi nu ţi-ai cumpărat absolut nimic. Eşti foarte derutant şi enervant.

Nu i s-a mişcat niciun muşchi de pe faţă şi n-a scos niciun cuvânt.

— Bine. Atunci o să-mi termin cumpărăturile.

Cum trăiam practic doar cu ce avusesem în valiză, aveam mare nevoie de lenjerie nouă. Să intru în Victoria’s Secret nu era chiar un şiretlic ca să scap de el. Dar mi-am imaginat că n-ar fi venit după mine acolo sub nicio formă.

Scotoceam prin coşul de reduceri când am simţit o prezenţă morocănoasă şi impunătoare. Stătea în spatele meu, cu braţele încrucişate la piept. Mi-am dat ochii peste cap şi am decis să nu-l bag în seamă.

Ce n-am putut să nu bag în seamă era că de câte ori intra vreo femeie în magazin, rămânea locului şi se holba.

Nu puteam să le acuz. Era nedrept de superb. Păcat de treaba cu personalitatea aia îngrozitoare.

Mă hotărâsem să aleg doar între două perechi de chiloţi clasici, dar tot oftam după o pereche de mătase cu dantelă pe laterale şi la spate, când a apărut o vânzătoare.

— Vreţi să vă pregătesc o cabină de probă? m-a întrebat.

Am stat şi m-am gândit. Măcar acolo n-o să vină Knox după mine.

— Îi ia pe ăştia, a zis el, luându-mi chiloţii din mână şi întinzându-i vânzătoarei.

Am rămas cu gura căscată când a scotocit prin coş şi a mai scos încă trei perechi cu totul nepractice, dar sexy ca naiba. Roz, mov şi roşu. După care a mai luat şi o pereche adorabilă stil boxer plină de inimioare roşii.

— Şi ăştia.

I-a întins pe toţi femeii, care mi-a aruncat un zâmbet viclean înainte să se ducă la casă.

— Knox, nu-mi cumpăr toţi ăia, am şuierat la el.

— Gura, a replicat el şi şi-a scos cardul.

— Dacă îţi imaginezi fie şi numai o secundă că te las să-mi cumperi lenjerie...

Mi-a tăiat-o punându-mi un braţ pe umăr şi mâna peste gură.

— Gata, a zis şi şi-a împins cardul peste tejghea.

M-am tot zbătut să scap, până s-a aplecat.

— Dacă asta trebuie să fac ca să ieşim naibii din magazinul ăsta fără să leşin din cauza erecţiei, atunci îţi cumpăr nenorocita aia de lenjerie.

După socoteala mea, era a doua oară când îmi spunea că părţile lui bărbăteşti reacţionează în prezenţa mea. Nu eram o mincinoasă aşa de mare ca să mă fac că nu mă bucur că se află în aceeaşi suferinţă ca şi mine: excitat de partea fizică, dezgustat de tot restul.

Am încetat să mă zbat când m-a tras în faţa lui. Cu spatele lipit de pieptul lui, am simţit dovada de netăgăduit a afirmaţiei. Trupul mi-a reacţionat fără să ţină absolut

deloc cont de opinia creierului şi a intrat într-o stare de excitare alarmantă. Mi-a fost teamă că o să trebuiască să mă scoată în braţe din magazin.

— A fost incredibil de necuviincios, i-am spus, încrucişând braţele la piept când am ieşit, cu braţul lui tot în jurul meu.

— Ai vrut să cumpăr ceva. Am cumpărat ceva.

— Lenjerie. Pentru mine, am ţipat.

— Pari obosită, a remarcat el cu satisfacţie răutăcioasă.

— Obosită? Sunt ruptă de oboseală. Am mers 80 de kilometri printr-un mall. Am cheltuit mai mulţi bani decât aveam. Sunt obosită. Mi-e foame. Şi cel mai tare, sunt nedumerită, Knox! Eşti aşa de răutăcios tot timpul, şi după aia apari azi şi-mi cumperi lenjerie drăguţă?

— Poate te gândeşti la mine când o porţi, a răspuns el, uitându-se în faţa noastră.

— Eşti groaznic.

— Cu plăcere. Mai avem o oprire, m-a anunţat şi m-a prins de mână.

Eram obosită. Prea obosită să mă opun. Prea obosită să fiu atentă la magazinul în care m-a târât.

— Domnule Morgan, l-a salutat un puşti înalt şi slăbănog, cu un barbişon închis. Tocmai am terminat.

Eram într-un magazin de telefoane. M-am proptit în picioare, dar Knox m-a tras până la tejghea.

— La fix, Ben!

— Uite-l, a zis puştiul, împingând spre mine un telefon nou-nouţ. E configurat şi în carcasă. Dacă aveţi nevoie de ajutor să descărcaţi contactele vechi din cloud, vă ajutăm cu plăcere. Numărul nou e scris pe interiorul cutiei.

Năucită, obosită, lihnită, puţin furioasă şi foarte nedumerită, m-am zgâit la telefon şi după aia la Knox.

— Mersi, i-a zis el lui Ben, după care mi-a întins telefonul.

Carcasa avea margarete cu sclipici pe ea.

— Mi-ai luat telefon?

— Hai să mergem. Mi-e foame.

L-am lăsat să mă tragă afară din magazin şi abia la uşă mi-am adus aminte să-i fac un semn cu mâna lui Ben şi să-i zic „mulţumesc”.

Aproape ajunseserăm la jocurile mecanice când creierul meu a început să pună lucrurile cap la cap.

— M-ai plimbat prin tot nenorocitul ăsta de mall fără să te plângi doar ca să mă oboseşti şi să fiu prea ostenită să mă cert cu tine pentru telefon, nu?

— Burgeri, sushi sau pizza? a întrebat el.

— Burgeri. Knox?

Nu s-a oprit.

— Knox!

I-am tras un pumn în umăr ca să-i atrag atenţia.

Când şi-a coborât privirea spre mine, nu zâmbea şi nici nu părea încrezut.

— Aveai nevoie de telefon. Ţi-am luat telefon. Nu mai face atâta caz.

— Ai zis că-s plină de pretenţii. Ai ţipat la mine că lucrez la barul tău şi mi-ai zis că singura mea parte cu care merită să-ţi petreci timpul e trupul. După care apari *neinvitat* la cumpărături cu mine şi-mi iei lenjerie şi un telefon foarte scump.

— Cam aşa, mai puţin bucata cu „singura parte din tine cu care merită să-ţi petreci timpul”.

— Tu eşti totdeauna aşa de... aşa de inegal? Aşa de derutant?

S-a oprit şi s-a uitat în jos spre mine.

— Nu, Naomi. Nu sunt întotdeauna aşa de inegal, fir-ar să fie. Şi e vina ta. Nu *vreau* să-mi placi. Nu *vreau* să stau o zi întreagă şi să rătăcesc printr-un nenorocit de mall şi să mă lupt cu traficul pentru tine. La dracu’, nu *vreau* să te văd cum probezi lenjerie. Dar nu vreau nici să fii singură acasă când e cineva în Knockemout care te caută.

Hopa!

— Cineva? Cine?

— Nu ştiu. Se ocupă Justice şi Wraith. O să-l sune pe Nash dacă e nevoie, a zis el sumbru.

— Ce înseamnă „se ocupă”?

Aveam viziuni cu cadavre, prelate şi bandă adezivă.

— Nu-ţi face griji.

Am început să râd şi nu m-am mai oprit. Nu mă puteam abţine. Petrecusem ultimii patru ani într-o relaţie în care eu mă ocupasem de tot. De toate rezervările la cină. De toate vacanţele. De toate rufele de spălat. De toate drumurile la magazin.

Şi acum eram în oraşul ăsta de mai puţin de două săptămâni şi morocănosul care mă ura cel mai tare tocmai avea grijă de mine.

Poate că într-o bună zi o să găsesc pe cineva care o să mă *şi* placă, o să fie *şi* dispus să împartă cu mine toate grijile astea. Sau poate că o să ajung tot singură, aşa cum a prezis totdeauna Tina.

— Ai vreo cădere nervoasă? Că io sigur am lucruri mai bune de făcut decât să mă uit la aşa ceva.

— A, bun, am zis încercând să-mi înăbuş isteria. S-a întors Knox morocănosul. Cum arată tipul?

— Justice zice că arată ca un tip pe care-l cheamă Henry Golding.

— Henry Golding actorul sexy sau vreun motociclist de prin zonă?

Era o distincţie foarte importantă.

— Nu ştiu niciun Henry Golding care să fie motociclist. Dar ăsta a apărut la cafenea şi a întrebat de tine. Justice a zis că aproape şi-a ieşit din minţi când a văzut poza soră-tii în spatele tejghelei.

N-o să scap niciodată de asta.

— Îl ştii?

Era rândul meu să fiu evazivă.

— Putem s-o luăm pe Waylay şi să mergem după burgerii ăia?

16. Celebrul Stef

Naomi

În drum spre casă, am salvat numerele taţilor Ninei în telefonul meu nou-nouţ. Nu erau primele din agendă. Knox salvase deja numărul Lizei, cel de la Honky Tonk, al lui Sherry, cel de la şcoală şi de la Café Rev.

Ba chiar şi pe-al lui.

Nu ştiam ce sugera sau însemna. Şi, sincer, eram prea al naibii de obosită ca să-mi bat capul. Mai ales când aveam o problemă şi mai mare.

Problema mai mare stătea pe treptele din faţa căsuţei, cu un pahar de vin în mână.

— Rămâi în maşină, a mârâit Knox.

Dar eu aproape coborâsem deja.

— E în regulă. Îl ştiu.

Waylay, înghesuită pe bancheta din spate cu toate cumpărăturile, a coborât geamul şi a scos capul.

— Cine-i ăsta?

— Ăsta-i Stef, i-am răspuns.

Care a pus jos vinul şi şi-a desfăcut braţele.

Am alergat direct spre el. Stefan Liao era perfecţiunea întruchipată. Era isteţ, amuzant, atent, scandalos de generos şi aşa de frumos, că era dureros să te uiţi la el.

Singurul fiu al unui tată dezvoltator imobiliar şi al unei mame care se ocupa cu dezvoltarea de aplicaţii, se născuse cu spirit de întreprinzător şi gusturi extraordinare în materie de orice.

Şi fusesem suficient de norocoasă să-mi fie cel mai bun prieten.

M-a cuprins în braţe şi m-a învârtit.

— Sunt incredibil de ofticat pe tine, mi-a zis zâmbind.

— Mulţumesc că mă iubeşti chiar şi când eşti ofticat, i-am răspuns, cuprinzându-l cu braţele pe după gât şi inspirându-i parfumul scump.

Mi-a fost de-ajuns să-l văd şi să-l îmbrăţişez ca să mă simt mai echilibrată.

— Nu mi-i prezinţi pe Blondă şi pe Bestie? m-a întrebat el.

— N-am terminat cu îmbrăţişatul încă.

— Hai, dă-i bice. Bestia pare că e cât pe ce să mă împuşte.

— E mai mult viking decât bestie.

Stef mi-a dat capul pe spate cu mâna şi m-a pupat pe frunte.

— O să fie totul bine. Promit.

Mi-au dat lacrimile. Îl credeam. Şi uşurarea pe care am simţit-o a fost de-ajuns să elibereze o Niagară de lacrimi.

— Unde vrei să-ţi pun astea? a mârâit Knox.

Ceea ce a fost suficient să sece Niagara. M-am întors şi l-am văzut stând la nici 30 de centimetri de mine.

— Pe bune?

— Am treabă, Daze. N-am la dispoziţie toată seara să mă uit la tine cum te giugiuleşti cu Henry Golding.

— Henry Golding? Drăguţ, a comentat Stef.

— Waylay, hai să faci cunoştinţă cu prietenul meu, am strigat eu.

Încă agitată după cumpărături, jocuri mecanice şi burger, Waylay a uitat să mai pară iritată.

— Waylay Witt. Knox Morgan. El e Stefan Liao. Stef, pe scurt. Way, pe scurt. Şi Leif Erikson când e morocănos.

Stef a zâmbit. Knox a mârâit. Waylay a admirat *smartwatch*-ul lucios al lui Stef.

— Plăcerea e de partea mea. Semeni cu mătuşă-ta, i-a zis Stef lui Waylay.

— Pe bune?

Waylay nu părea prea îngrozită de comparaţie, iar eu m-am întrebat dacă mita mea la cumpărături a funcţionat. *Am marcat*.

Pe de altă parte, Knox părea că vrea să-l rupă în bucăţi pe Stef.

— Care-i problema ta? l-am întrebat încet.

S-a încruntat la mine de parcă eu aş fi fost de vină pentru schimbarea lui bruscă de dispoziţie.

— Knox, a zis Stef întinzându-i mâna. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că ai grijă de fata mea.

Knox a gemut şi s-a uitat o clipă la mâna întinsă înainte s-o strângă. Şi strângerea a durat mai mult decât era necesar.

— De ce li se albesc degetele? m-a întrebat Waylay.

— E o chestie între bărbaţi.

A părut sceptică.

— Cum e statul la budă câte trei sferturi de oră?

— Mda, aşa ceva.

Strângerea de mână a luat sfârşit în cele din urmă şi după aceea au făcut concurs de privit în ochi. Dacă nu eram atentă, urma măsuratul penisurilor.

— Knox a fost foarte amabil şi ne-a dus azi la cumpărături, i-am explicat lui Stef.

— Mie mi-a luat adidaşi roz şi mătuşii Naomi i-a luat lenjerie şi un telefon.

— Mulţumesc pentru informaţii, Way. Ce-ar fi să te duci în casă şi să nu mai vorbeşti? am propus eu şi i-am dat un ghiont spre casă.
— Depinde. Pot să mănânc eu ultima îngheţată-sandvici?
— A ta e dacă-o îndeşi în gură şi nu mai vorbeşti.
— E o plăcere să fac afaceri cu tine. Pa, Knox!
Knox aproape ajunsese la maşină.
— Nu pleca din cauza mea, a strigat Stef în urma lui.
Knox n-a zis nimic, dar am auzit un soi de mârâit venind dinspre el.
— Stai o clipă, i-am spus lui Stef. Are aproape un mall întreg pe bancheta din spate şi nu vreau să plece cu el.
L-am prins chiar când deschidea uşa.
— Knox, stai!
— Ce-i? Am treabă. Am de făcut diverse.
— Poţi să mă laşi un minut să scot magazinul lui Waylay de pe bancheta ta din spate?
A mormăit câteva înjurături colorate şi a smucit uşa din spate. Am luat pe braţ câte pungi am putut, după care n-a mai rezistat. A dus toate cumpărăturile pe verandă şi le-a lăsat grămadă lângă Stef.
— Tu chiar ţi-ai luat lenjerie nouă, a remarcat Stef, aruncând o privire în sacoşa de la Victoria’s Secret.
Din zona pieptului lui Knox s-a mai auzit un mârâit înfundat, după care l-am văzut dând buzna înapoi la maşină.
Mi-am dat ochii peste cap şi m-am repezit după el.
— Knox?
— Dumnezeule, femeie, a zis el ocolindu-mă. Ce mai e?
— Nimic. Doar… Mulţumesc pentru tot ce-ai făcut azi. A însemnat enorm pentru Waylay. Şi pentru mine.
Când m-am întors să plec, a întins rapid mâna şi m-a prins de încheietură.
— Pentru viitor, Daze. Problema mea eşti întotdeauna tu.

Nu ştiu de ce-am făcut ce-am făcut, dar am făcut-o. M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat pe obraz.

Încă stătea acolo când am intrat în casă împreună cu Stef şi cu vreo zece-douăsprezece sacoşe.

După ce Waylay a adormit, cufundându-se într-o comă indusă de cumpărături, mi-am pus pijamaua şi m-am întrebat ce mă apucase să las uşile dulapului larg deschise. După aceea am hotărât că probabil le lăsase aşa Waylay. Am fost surprinsă de efectul pe care-l avea un om în plus într-o casă. Tuburile de pastă de dinţi erau strânse la întâmplare, în mijloc. Gustările dispăreau. Şi telecomanda nu era niciodată unde o lăsam.

Am închis hotărât uşile şi m-am întors jos.

Uşa din spate era deschisă şi, prin uşa de plasă, l-am văzut pe Stef pe terasa pe care o transformase într-un tărâm de basm cu lumânări cu citronella.

— Nu poţi încă să le spui alor mei despre toate astea, i-am zis fără nicio introducere când am ieşit din casă.

A ridicat privirea de la tava cu mezeluri şi brânzeturi de fiţe pe care o aşeza pe masa de picnic.

— De ce-o fi trebuit să spui aşa ceva? Eu sunt întotdeauna în tabăra ta.

— Ştiu că vorbeşti cu ei.

— Doar pentru că am o întâlnire lunară cu maică-ta la spa, nu înseamnă că te torn, Witty. În plus, nu le-am zis nici că vin încoace.

— Încă nu mi-am dat seama cum să le spun despre Waylay. Am stat o oră la telefon cu mama, după ce am făcut figura cu mireasa fugită, ca s-o conving să nu anuleze croaziera. Ştiu că dacă ar fi să le spun ce se întâmplă, ar coborî într-o clipă de pe navă şi ar urca în avion.

— Cam e genul alor tăi, a încuviinţat el şi mi-a întins un pahar cu vin.

Omul adusese o cutie întreagă.

— Bestia ta vrea să te devoreze ca pe-o porţie de aripioare picante.

M-am trântit pe şezlongul de lângă el.

— Cum de-i ăsta primul lucru pe care mi-l spui?

— E cel mai presant.

— Nu „de ce l-ai părăsit pe Warner la altar”? Sau „ce dracu’ a fost în mintea ta când ai venit s-o ajuţi pe soră-ta”?

Şi-a proptit picioarele lungi pe balustradă.

— Ştii că nu mi-a plăcut niciodată Warner. Am fost în extaz când ai făcut figura cu dispariţia. Mi-aş fi dorit doar să-mi fi spus şi mie.

— Îmi pare rău, am zis eu jalnic.

— Încetează să tot spui că-ţi pare rău.

— Îmi p... rinde bine.

— Tu eşti aia care trebuie să se descurce cu viaţa ta. Nu le cere scuze altora pentru hotărârile pe care le iei pentru tine.

Cel mai bun prieten al meu, vocea raţiunii. Nu mă judeca. Nu punea nimic la îndoială. Doar dragoste şi sprijin necondiţionate... doar când şi când câte un adevăr-bombă. Găseai unul ca el într-un miliard.

— Ai dreptate. Ca de obicei. Dar tot trebuia să te anunţ că aveam de gând să fug de la nuntă.

— Aia clar. Deşi mi-a făcut mare plăcere s-o văd pe mama lui Warner dându-i vestea în faţa întregii congregaţii. Să-i văd pe amândoi cum încearcă să n-o ia razna, ca să-şi păstreze intactă reputaţia aia albă ca zăpada, a fost comedie curată. Şi în afară de asta, l-am luat acasă pe unul dintre cavalerii de onoare.

— Pe care?

— Paul.

— Frumos. Arăta bine cu smoching.

— Arăta şi mai bine fără.
— Hei!
— Apropo de sex fierbinte. Să revenim la bestie.
M-am înecat cu vinul.
— Nu se întâmplă niciun fel de sex cu bestia. M-a făcut „cu nasul pe sus” şi „plină de pretenţii”. E bădăran. Ţipă tot timpul la mine sau se plânge de mine. Îmi spune că nu-s genul lui. De parcă mi-aş dori să fiu genul lui.
— De ce vorbeşti în şoaptă?
— Pentru că stă acolo, am zis şi am arătat cu paharul în direcţia cabanei lui Knox.
— Oooh. Vecinul morocănos. Ăsta-i unul dintre clişeele mele preferate.
— Prima dată când ne-am văzut, m-a făcut gunoi.
— Javra!
— Mă rog, de fapt credea că sunt Tina când a ţipat la mine în faţa tuturor străinilor din cafenea.
— Javră cu probleme de vedere!
— Doamne, te iubesc, am oftat eu.
— Revenind la tine, Witty. Ca să clarificăm – categoric *nu* te culci cu vecinul sexy, morocănos şi tatuat care te-a dus să-ţi cumpere lenjerie şi telefon?
— Cam 5 000 la sută sigur nu mă culc cu Knox. Şi a venit la cumpărături cu noi pentru că se auzea prin oraş că a venit un bărbat care se interesează de mine.
— Adică vrei să spui că e un vecin morocănos şi excesiv de protector şi n-ai de gând să te culci cu el? Ce risipă!
— Ce-ar fi să nu mai vorbim despre Knox şi să-ţi povestesc *de ce* am plecat în trombă din parcarea bisericii şi am ajuns fără acoperiş deasupra capului în Knockemout?
— Să nu uităm că şi fără maşină.
Mi-am dat ochii peste cap.
— Şi fără maşină.

— Mă duc să aduc trufele pe care le-am ascuns la tine în dormitor.
— Doamne, ce mi-aş mai dori să fii hetero...
— Dacă aş putea să fiu hetero pentru cineva, tu ai fi aia, a zis el şi şi-a ciocnit paharul de-al meu.
— De unde-au apărut paharele astea? am întrebat încruntându-mă la ele.
— Sunt paharele de vin din maşină. Am întotdeauna două pahare la mine.
— Bineînţeles.

** * **

Dragă Naomi,

Tatăl tău şi cu mine ne simţim minunat, deşi nu ne-ai mai dat veşti despre ce se mai întâmplă cu viaţa ta. Barcelona a fost frumoasă, dar ar fi fost şi mai frumoasă dacă am fi ştiut că fiica noastră nu cade într-o depresie sau vreo criză a vârstei mijlocii.

Gata cu învinovăţirile! Ar trebui să-l fi văzut pe ghidul nostru, Paolo. Uau, cum zic copiii. Ataşez o poză pe care i-am făcut-o. E singur, dacă vrei să-ţi aduc un suvenir.

Cu drag,

Mama

17. Între bărbaţi

Era al naibii de devreme să-mi bubuie cineva în uşă. Şi-o făceau cu mâna lor. Am tras pe mine un şort de sport şi m-am împleticit pe scări, frecându-mă la ochi.

— Ar fi bine să fi murit cineva, am mormăit şi aproape am căzut în cap după ce m-am împiedicat de Waylon, care a băgat viteză pe ultimele trei trepte.

— Ce-i? am întrebat când am deschis uşa cu o smucitură.

Stef – ce nume tâmpit şi înşelător! –, care arăta enervant de bine, m-a privit peste ochelarii lui de soare scumpi.

— Bună dimineaţa şi ţie, a răspuns el.

Purta pantaloni de golf şi o bluză de-aia cu model care nu le vine bine decât ălora foarte supli, care stau cu orele la sală.

Câinele s-a împins pe jumătate pe terasă şi s-a uitat drăgăstos la intrus.

— Cine-i băiat cuminte? Cine-i băiat frumos? l-a alintat Stef, aplecându-se să-l mângâie.

Waylon era cât se poate de încântat de atenţie.

M-am frecat cu mâna pe faţă.

— Ce vrei?

Domnul Agreabil a ridicat două pahare cu cafea la pachet, aşezate într-un suport.

— Să stăm la taclale la o cafea.

I-am smuls unul dintre pahare din mână şi m-am tras din uşă spre bucătărie. Waylon a venit după mine, aşteptându-şi micul-dejun.

Am scos capacul paharului şi am luat o gură de cafea în timp ce scoteam o porţie de bobiţe.

Odată câinele hrănit, mi-am băgat capul sub robinet şi am dat drumul la apa rece, dorindu-mi să mi se pună în mişcare creierul şi să iasă din starea de şoc.

Am scos capul să respir şi am dat peste un şervet care flutura drept în faţa mea.

L-am luat fără să zic mulţumesc şi m-am şters.

— De ce-mi aduci cafea la ora asta inumană?

— Ca să vorbim despre Naomi, bineînţeles. Am bănuit că te prinzi mai repede.

— Da, când nu-mi întrerupe nimeni somnul.

Aşa că poate nu din cauza somnului eram ofticat. Poate că din cauza visului care implica buzele ca fraga ale lui Naomi, abia făcându-şi încălzirea când s-a hotărât măgarul ăsta să facă vizite de curtoazie.

— Scuzele mele. M-am gândit că discuţia asta nu mai poate aştepta, a zis el şi şi-a tras un taburet lângă blat.

Am mototolit şervetul şi l-am aruncat în chiuvetă.

— Asta-i partea unde-mi spui s-o las în pace pe fata ta?

Stef a izbucnit în râs.

— Ceva amuzant?

— Eşti unul dintre hetero ăia cu bagaj emoţional care complică totul, a zis el, rezemându-se de blat.

— Ai timp până termin cafeaua asta; după aia te-arunc afară.

— Foarte bine. Apreciez că ai grijă de Naomi. Auzi că un străin pune întrebări despre ea prin oraş şi le duci de-aici pe ea şi pe Waylay, ca să te asiguri că sunt în siguranţă. Nu-i învăţată să aibă cineva grijă de ea aşa.

— N-am făcut-o fiindcă vreau să mi-o trag cu ea.

— Nu, deşi vrei. Pentru că nu eşti tâmpit. Ai făcut-o fiindcă ai vrut s-o protejezi. Aşa că şi dacă faci toată schema asta cu Oscar Morocănosul Sexy, după părerea mea l-ai depăşit deja lejer pe Warner.

N-am lăsat să mi se citească nimic pe faţă, pentru că nu voiam să arăt niciun fel de interes pentru acest nou subiect.

— Warner a folosit-o. Şi am încercat s-o avertizez. La dracu', l-am avertizat şi pe el. Doar că Naomi a făcut ce face ea întotdeauna.

— A rezolvat încurcăturile tuturor, am zis.

Stef a ridicat o sprânceană.

— Măi, să fie! Ia te uită cine a fost atent.

Waylon a râgâit din rărunchi. S-a aşezat şi se uita la castronul acum gol, ca şi cum ar fi aşteptat să se umple ca prin farmec.

— Şi care-i ideea?

— Toată viaţa a încercat să compenseze pentru soră-sa, care, apropo, e nasoală. Şi asta se tot întoarce împotriva ei. Fii eleva model. Găseşte-ţi jobul perfect. Mărită-te cu bărbatul perfect. Acum s-a angajat să aibă grijă de o fetiţă de unşpe ani, într-un loc străin, şi speră că dacă reuşeşte să se descurce destul de bine, părinţii ei n-or să fie distruşi.

Mi-am vârât o mână în păr.

— Şi ce-are de-a face cu mine?

Stef a ridicat mâna şi a zâmbit.

— Uite ce e. Înţeleg dacă eşti în faza aia cu „nu mă interesează". Ultimul lucru de care are nevoie acum e o relaţie fierbinte şi intensă care o s-o ia razna din cauza bagajului tău emoţional. Dar dacă o să ai în continuare grijă de ea cum ai avut ieri, n-o să avem nicio problemă.

— Şi dacă nu?

— Dacă profiţi de firea ei adaptabilă, atunci o să avem o problemă enormă. Şi pot să fiu foarte creativ când caut moduri să te fac să regreţi că ai fost măgar.

Avea ceva tupeu. Trebuia să recunosc. Să vii acasă la un străin cu cafea şi după aia să-l ameninţi. Mi se părea ceva ce-aş face eu, mai puţin partea cu cafeaua.

— Ce fel de problemă creativă are în clipa asta măgarul ăla de Warner?

Stef a sorbit lung din cafea.

— În clipa asta, las să lucreze umilinţa de a fi fost părăsit la altar de femeia despre care le-a spus prietenilor lui că e „sub nivelul lui”. Dar dacă se mai apropie de ea, îl distrug.

— Ce-a făcut?

A scos aerul din plămâni şi a mai luat o gură de cafea.

— N-am ştiut detaliile până aseară şi acum am jurat să nu spun.

— Rău?

Stef şi-a încleştat fălcile.

— Rău.

Nu-mi plăcea că Naomi îi făcea confidenţe ăstuia. Că avea acces la secretele ei, iar eu rămâneam pe dinafară şi trebuia să ghicesc. Dar îmi veneau în cap câteva zeci de chestii care puteau intra în categoria Rău. Oricare dintre ele ar fi meritat să-i rupi falca nemernicului.

— Să spere că n-o să fie niciodată aşa de tâmpit să pună piciorul în oraşul ăsta, am zis şi mi-am pus paharul gol jos.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, a zis Stef ridicând privirea de la Waylon, pe care-l mângâia pe tot spatele. Exact aşa de tâmpit e. Pe lângă asta, unde altundeva să meargă când o să-şi dea seama că Naomi e cea care i-a rezolvat toate problemele pe care le-a avut vreodată? Deja îi scrie e-mailuri în fiecare zi. E doar o chestie de timp până-şi dă seama unde e.

— O să fiu pregătit, am zis sumbru.

— Bun. Eu o să mai rămân o vreme. Cel puţin până mă asigur că e în regulă. Dar nu pot să stau lângă ea tot timpul. Mă ajută să ştiu că mai e cineva care are grijă de ea.

— N-o să-l primească înapoi, nu? m-am surprins întrebând.

Stef a părut încântat.

— Nu. Dar e suficient de slabă ca să încerce să-l ajute să se pună pe picioare.
— Futu-i!
— Fetei noastre nu-i place nimic mai mult decât să pună mâna pe un dezastru total şi să-l rezolve.
Mi-a aruncat o privire lungă, calmă, şi nu mi-a prea plăcut subînţelesul.
Eu nu eram un dezastru. Nu era nimic în neregulă cu mine. Ştiam ce vreau cu viaţa mea.
— Bine. Şi până atunci ce facem?
— Stă prost cu banii. Şi-a cheltuit cu nunta cea mai mare parte a economiilor.
Romanticele astea! Nici măcar nu le trece prin cap că lucrurile ar putea s-o ia îngrozitor de razna şi chiar o şi iau razna.
— Nu vrea s-audă de împrumuturi sau ajutor. Deşi s-ar putea să n-aibă de ales când prind de veste ai ei despre ce se întâmplă.
— Dau năvală în oraş ofticaţi pe Geamăna Rea şi după aia încearcă să aibă grijă de Geamăna Bună ghinionistă, am ghicit eu.
Mi-a dat onorul.
— Cam aşa.
Am oftat.
— N-are maşină, n-are computer. Are câteva ture la mine la bar.
Dar nu era suficient pe termen prea lung pentru o familie de două persoane. Şi turele cele mai bănoase erau seara, ceea ce însemna că trebuie să aibă cineva grijă de Waylay.
Mamele singure sunt eroinele nerecunoscute ale lumii ăsteia.
Stef şi-a scos telefonul din buzunarul de la spate şi a început să bată în ecran.

— O să aplic un pic de presiune fermecătoare şi o s-o îndemn să-şi scoată casa la vânzare. O are doar de doi ani, dar a depus un avans frumuşel, iar valoarea proprietăţilor e în creştere în cartierul ăla. Ar trebui să fie suficient ca să-i rezolve problema cu lichidităţile.

M-am străduit să-mi aduc aminte ceva care mă tot sâcâia.

— Bibliotecara a zis ceva despre un post part-time, dacă primeşte un grant. Pot să mă asigur că-l primeşte.

S-a uitat la mine pe deasupra telefonului.

— Faci lucruri bune cu banii ăia de la loto?

Deci Domnul Atrăgător se documentase. Nu că ar fi fost vreun secret. Şi eu aş fi făcut la fel în locul lui.

— Tu de fapt cu ce te ocupi? l-am întrebat.

A ridicat din umeri, încă scriind ceva pe telefon.

— Cu una, alta, câte un pic din fiecare. Am un om care poate să se ocupe de casă. După ce-mi spune că e de acord, o să avem o ofertă într-o săptămână. Cel mult două.

Am sorbit ultima gură de cafea.

— Deci nu stătea cu nemernicul?

— Oficial, nu. Urma să se mute la ea după nuntă. Ticălosul ăla neconvins prefera să aibă casa lui. Mai ales că Naomi îi făcea curat şi se ocupa de mâncare şi rufe. Sper că secătura stă într-o pereche de chiloţi murdari şi plânge într-o cutie de Campbell’s.

L-am privit o clipă.

— Cine naiba eşti tu?

— Eu?

Stef a râs şi şi-a pus telefonul la loc în buzunar.

— Sunt cel mai bun prieten. Ca o rudă.

— Şi voi doi n-aţi... niciodată?

Stătea acolo încrezut şi aştepta să spun.

— Niciodată ce?

— N-aţi ieşit împreună niciodată?

— Nu, dacă nu iei în considerare că am mers cu ea la balul de absolvire, pentru că Tina fusese prinsă în vestiarul de la şcoală cu gura pe penisul prietenului lui Naomi.

Nemernica de Tina!

— Naomi mi-a fost cea mai bună prietenă dinainte să se facă mare caz de aşa ceva. Nu m-a dezamăgit niciodată şi m-a iertat pentru alea câteva situaţii în care am dezamăgit-o eu pe ea. E cea mai uluitoare femeie pe care o cunosc, şi ţine cont că o cunosc şi pe maică-sa, care e şi ea extraordinară. Nu-mi place când se bagă cineva peste familia mea.

Asta puteam să respect.

— O să iau mârâitul ăla ca pe-un semn că avem o înţelegere. Tu ai grijă de ea. Nu îţi baţi joc de ea. Şi împreună ne asigurăm că Warner Idiotul Nenorocit al Treilea nu se apropie de ea.

Am încuviinţat.

— Bine.

— Dă-mi telefonul, a zis el şi a întins mâna.

— De ce?

— Of, vrei să-i dau mesaj lui Naomi când apare Warner s-o caute?

I l-am dat. Stef mi l-a ţinut în dreptul feţei încruntate ca să-l deblocheze.

— Hm. Mă întreb dacă s-ar fi deblocat în caz că zâmbeai.

— Nu ştiu. N-am încercat.

A rânjit.

— Îmi placi, Knox. Sigur nu te interesează fata noastră?

— Categoric, nu, am minţit.

Stef m-a cercetat.

— Hmm. Ori eşti mai prost decât pari, ori minţi mai bine decât credeam.

— Ai terminat? Aş vrea să revenim la situaţia în care nu eşti la mine acasă.

18. Îmbunătăţiri pentru toată lumea

Naomi

— Surpriză, a anunţat Stef când a parcat chiar în faţă la Whiskey Clipper.

Hopa.

— Ce căutăm aici? am întrebat.

— Tunsoare pentru şcoală.

— Pe bune? a întrebat Waylay şi şi-a muşcat buza.

Nu prea reuşea să-şi ia atitudinea de preadolescentă plictisită şi mi-am dat seama că o să fie o idee bună, chiar dacă însemna să risc o ciorovăială cu Knox.

— Cu totul, scumpo, i-a răspuns Stef, sărind de la volanul micului lui SUV Porsche fiţos şi deschizându-i uşa să coboare. Prima zi de şcoală e un nou început pentru toată lumea. Şi după recomandări, ăsta-i *locul* unde să vii să te tunzi.

Am coborât şi m-am oprit lângă ei pe trotuar.

Stef ne-a cuprins pe fiecare cu câte un braţ.

— Întâi frizeria. După aia, prânzul. După aia, unghiile. După care parada modei pentru ţinutele din prima zi.

Am zâmbit.

— Ţinute?

— O s-o duci pe Way la autobuz. Îţi trebuie ceva care să spună „mătuşă responsabilă, dar totuşi sexy”.

Waylay a chicotit.

— Majoritatea mamelor apar în pijama sau echipament de sport transpirat.
— Exact. Trebuie să facem o declaraţie că femeile Witt sunt aprige şi în pas cu moda.

Mi-am dat ochii peste cap. Stef m-a văzut şi şi-a încrucişat braţele nerăbdător.
— Ce ţi-am spus eu întotdeauna, Naomi? Şi ascultă şi tu, Way.
— Când arăţi bine, te simţi bine, am recitat eu.
— Bravo! Şi-acum, mişcaţi-vă odată.

Interiorul de la Whiskey Clipper era mai mişto decât orice salon în care pusesem vreodată piciorul. În loc de pastelurile palide şi muzica de spa tipică în majoritatea saloanelor, aici erau ziduri de cărămidă aparentă şi rock din anii 1970. Pe pereţi erau agăţate fotografii alb-negru din Knockemout în prima parte a secolului XX, în rame elegante de galerie. Un perete întreg era dominat de un bar cu carafe şi sticle de whiskey. Biroul scund de recepţie şi barul erau pline de aranjamente florale exotice.

Zona de aşteptare arăta mai degrabă a salon VIP, cu canapelele de piele şi măsuţele cu blat de sticlă. Podeaua din ciment era acoperită cu un covor imitaţie de piele de vacă.

Părea mişto, puţin steampunk. Şi foarte scump.

M-am întors spre prietenul meu şi am coborât vocea.
— Stef, ştiu că eşti drăguţ, dar banii…
— Ţine-ţi gura aia frumoasă, Witty. Fac cinste.

Când am dat să protestez, a ridicat mâna.
— Nu ţi-am luat niciun cadou de nuntă.
— De ce?

S-a uitat fix la mine cu o privire rece.
— Bine. Sigur că ai prevăzut.
— Uite, o să schimbi tunsoarea de doi bani tip „logodnicului meu îi place să am părul lung” cu ceva ce-ţi

place *ţie*. Şi nepoata asta adorabilă şi obraznică a noastră o să-şi facă o tunsoare ca să fie mai interesantă pentru nemernicii ăia mici din clasa a şasea.

— Ştii că nu se poate discuta cu tine, nu?

— Ai putea să nu-ţi mai risipeşti energia şi să nu mai încerci.

— Bună, doamnelor şi domnilor, a strigat Jeremiah de lângă scaunul cu oglindă ornamentată şi o manta roşu-închis pe spătar.

— Cine-i gata să-şi schimbe viaţa azi?

Waylay s-a furişat lângă mine.

— Vorbeşte serios?

Stef a luat-o pe după umeri.

— Uite ce-i, pitico. N-ai avut parte niciodată de minunea unei tunsori aşa de bune, că desparte norii şi face îngerii să cânte. Azi o să fii răsfăţată.

— Şi dacă nu-mi place? a întrebat ea în şoaptă.

— Dacă nu-ţi place, următoarea oprire e la Target şi o să-ţi cumpăr toate accesoriile de păr care s-au inventat, până găsim o cale să aranjăm perfect noua tunsoare.

— Părul tău e-al tău. Tu hotărăşti ce să faci cu el, am asigurat-o eu.

— Tu hotărăşti cum te arăţi în lume. Nu are nimeni dreptul să-ţi dicteze cine eşti, a adăugat Stef.

Ştiam că i se adresase lui Waylay, dar am simţit şi eu profund adevărul cuvintelor lui. Mă pierdusem când încercam să conving pe altcineva că eram ce voia el. Uitasem cine eram pentru că lăsasem pe altcineva să controleze definiţia.

— În regulă, a zis Waylay. Dar dacă nu-mi place, pe voi dau vina.

— Haide! am spus eu cu convingere.

— Bravo! ne-a lăudat Stef şi ne-a dat câte un bobârnac peste nas. Hai să-ncepem! a adăugat şi s-a dus direct spre Jeremiah.
— Prietenul tău e cam ciudat, a şoptit Waylay.
— Ştiu.
— Îmi cam place.
— Mda. Şi mie.

Probabil că era de la al doilea pahar de şampanie pe care mi-l turnase Jeremiah. Sau poate că era faptul că degetele unui bărbat care să-mi maseze scalpul şi să se joace cu părul meu era o încântare de mult uitată. Dar indiferent care era motivul, mă simţeam relaxată pentru prima dată de... nici nu-mi puteam aduce aminte de când.

Nu că n-aş fi avut o grămadă de lucruri pentru care să-mi fac griji. Erau o groază care pândeau. Ca tutela. Şi banii. Şi faptul că tot nu le spusesem alor mei despre nepoata lor.

Dar în clipa asta mâinile unui bărbat superb îmi desenau cercuri extrem de plăcute pe scalp, aveam în mână un pahar plin cu şampanie şi o nepoată care nu se mai putea opri din chicotit la ce-i spunea Stasia în timp ce se ocupau cu nişte şuviţe închise la culoare.

Stef şi Jeremiah erau cufundaţi într-o discuţie despre texturi de păr şi produse de îngrijire. Mă întrebam dacă doar mi se pare mie sau chiar exista o scânteie de ceva între ei. Zâmbetele prelungite, privirile lungi jucăuşe.

Trecuse ceva vreme de când Stef avusese ceva care să semene a relaţie, iar Jeremiah, superb şi talentat, era categoric genul lui.

Am auzit vuietul unei motociclete în stradă. Motorul s-a mai ambalat o dată înainte să se oprească brusc. După câteva clipe, s-a deschis uşa.
— Salut, şefu', a strigat Stasia.

Bula mea de extaz s-a spart.

Răspunsul mormăit mi-a determinat inima să încerce să-mi zboare din piept ca un fluture copleşit de anxietate închis într-un borcan.

— Stai, mi-a zis Jeremiah ferm, apăsându-mă cu mâna pe umăr.

Nu-l puteam vedea pe Knox. Dar îi simţeam prezenţa.

— Knox, a spus Stef tărăgănat.

— Stef.

Am deschis ochii şi m-am întrebat când ajunseseră cei doi să-şi spună morocănos pe nume.

— Salut, Way, a zis Knox, cu glasul un pic mai blând.

— Salut! a ciripit ea.

I-am auzit bocancii apropiindu-se şi mi s-au încordat toţi muşchii. Nicio femeie nu arată bine cu părul ud, pe scaunul de coafor. Nu că mi-aş fi propus să atrag sau ceva de genul ăsta.

Deşi purtam lenjeria pe care mi-o cumpărase el.

— Naomi, mi s-a adresat el răguşit.

Ce-avea oare numele meu când era rostit de gura aia, de parcă-mi electrocuta părţile intime? Într-un fel foarte sexy şi distractiv.

— Knox, am reuşit să îngaim.

— Te-ai înroşit la faţă, a observat Jeremiah. E apa prea fierbinte?

Stef a râs pe înfundate.

Jur că auzeam îngâmfare în bocănitul egal al ghetelor care se retrăgeau încet spre spatele salonului.

Ce calmă mai sunt!

Stef a fluierat uşor de pe scaunul de frizerie pe care stătea.

— Scânteeeei, a fredonat el încet.

Mi-am ridicat capul din chiuvetă şi am trimis un val de apă peste buza cuvei.

— Ce te-a apucat? am şuierat la el. Taci. Din. Gură.

Şi-a ridicat palmele, în semn de capitulare.

— Bine. Scuze.

Când Jeremiah mi-a împins cu blândeţe capul la loc în chiuvetă, eram un car de nervi. Nu voiam şi nici n-aveam nevoie de scântei şi categoric nu voiam sau nu aveam nevoie să atragă altcineva atenţia asupra lor.

Jeremiah mi-a înfăşurat un prosop peste părul ud şi m-a dus pe scaunul lui de lucru. Waylay era în spatele meu şi discuta cu Stasia şi Stef despre variante de tunsoare şi coafură.

— Aşa! Ce zicem dacă am renunţa la ceva balast? a întrebat Jeremiah, privindu-mă în ochi în oglindă.

Mi-a prins cu o mână cam tot părul ud şi mi l-a ridicat deasupra umerilor.

— Zicem că ne place foarte tare, am hotărât eu.

* * *

Eram în plină panică şi cât pe ce să mă răzgândesc în timp ce Jeremiah tăia agresiv din părul meu lung când s-a întors Knox, cu o ceaşcă de cafea şi un fel de şorţ scurt de piele peste blugii tociţi. Cu braţele lui împodobite cu tatuaje, barba tăiată fără milă şi ghetele alea de motociclist pline de zgârieturi, părea întruchiparea definiţiei masculinităţii.

Privirile ni s-au întâlnit în oglindă şi am rămas fără suflare.

După o clipă prea lungă, Knox a fluierat şi a întins degetul mare spre clientul din sala de aşteptare. Bărbatul şi-a ridicat trupul înalt şi a venit greoi în spate.

— Cum merge, mătuşă Naomi? a strigat Waylay din spatele meu. Tot ca un mop ud arăţi?

Copiii sunt nesimţiţi.

— Se schimbă chiar în clipa asta, i-a promis Jeremiah, trecându-şi degetele lungi prin părul meu semnificativ mai scurt.

Am încercat să nu se audă cum torc.

— Părul tău cum e?

— Albastru. Îmi place.

Vorbise cu un amestec de veneraţie şi entuziasm care m-a făcut să zâmbesc. Am renunţat să-mi mai fac griji dacă nu cumva exagerez şi o transform pe Waylay într-o râzgâiată convinsă că i se cuvenea totul şi am hotărât să mă las dusă de val.

— Cât de albastru? Albastru Ştrumfiţă?

— Cine-i Ştrumfiţa? a întrebat ea.

— Cine-i Ştrumfiţa? s-a băgat şi Stasia.

Am auzit-o scotocind prin buzunare şi apoi cântecul Ştrumfilor venind dinspre telefon şi dând-o de gol.

— Asta-i Ştrumfiţa.

— Aş vrea eu să am părul aşa lung ca ea, a comentat Waylay nostalgică.

— L-ai tăiat destul de scurt înainte să vii aici. Dar o să crească, i-a zis Stasia plină de încredere.

Waylay a rămas tăcută o clipă, iar eu am întins gâtul s-o văd în oglindă.

— Nu l-am tăiat eu, a spus ea, privindu-mă în ochi.

— Ce-ai zis, scumpo? a întrebat Stasia.

— Nu l-am tăiat eu, a repetat Waylay. Mama l-a tăiat. Ca pedeapsă. Nu putea să mă ţină în casă, că ea nu era niciodată acasă. Aşa că mi-a tăiat părul.

— Nenorocita aia de j… au!

L-am pocnit pe Stef, după care mi-am întors scaunul.

Waylay a ridicat din umeri la adulţii rămaşi brusc tăcuţi în jurul ei.

— N-a fost mare lucru.

Aşa-şi spusese ei. Îmi aduc aminte coşurile ordonate cu accesorii de păr din fostul ei dormitor. Tina îi luase ceva, ceva cu care se mândrea.

Stef şi Stasia s-au uitat la mine, iar eu am căutat cuvintele potrivite să îndrept lucrurile.

Dar mi-a luat-o altcineva înainte.

Knox a pus cu un zăngănit briciul pe o tavă metalică şi s-a dus la scaunul lui Waylay.

— Ştii că asta-i o mitocănie, da?

— Knox, vezi cum vorbeşti, am şuierat eu.

Nu m-a băgat în seamă.

— Ce-a făcut-o pe maică-ta să se poarte aşa vine din nefericirea şi răutatea din ea. N-a avut nicio legătură cu tine. N-a fost vina ta şi nici n-ai meritat aşa ceva. A fost ea o nenorocită, OK?

Ochii lui Waylay s-au îngustat, ca şi cum ar fi aşteptat poanta.

— OK? a început ea şovăitor.

Knox a dat repezit din cap.

— Bun. Nu ştiu de ce face maică-ta ce face. Şi nici nu vreau să ştiu. Are ceva distrus în ea şi de-asta-i tratează pe alţii ca dracu'. Ai înţeles?

Waylay a încuviinţat.

— Mătuşă-ta Naomi nu-i aşa. Nu e distrusă. Probabil că o mai dă în bară din când în când, dar din cauză că e om, nu că e distrusă. Şi de-asta când o s-o dai şi tu în bară – şi o s-o dai, pentru că şi tu eşti om –, trebuie să existe nişte consecinţe. N-o să-ţi taie părul şi nici n-o să te ţină nemâncată. O să fie mizerii plicticoase, cu făcut treabă şi stat acasă fără televizor. Ai înţeles?

— Am înţeles, a răspuns ea încet.

— De-acum încolo, dacă spune cineva că are dreptul să ia hotărâri despre ce faci cu corpul tău, îi tragi un şut şi după aia vii la mine.

Măi, să fie. Era aşa de excitant, că avansasem în zona de topire a lenjeriei.

— Şi la mine, a adăugat Stef.

Jeremiah i-a aruncat lui Waylay o privire calmă, după care a zis:

— Şi la mine.

Buzele lui Waylay au tremurat şi se vedea că-i e greu să-şi ţină zâmbetul ascuns. Eu, pe de altă parte, am simţit umezeală în ochi *şi* prin lenjerie.

— Şi după ce terminaţi cu şuturile, vii la mine, a intervenit şi Stasia.

— Şi la mine. Dar preferabil întâi la mine, înainte să ajungă cineva la închisoare, m-am băgat şi eu.

— Cum strici tu distracţia! m-a tachinat Jeremiah.

— Ai înţeles, Way? a insistat Knox.

Pe buzele nepoată-mii s-a ivit cel mai timid dintre zâmbete.

— Da. Am înţeles.

— În cazul ăsta, hai să ne vedem mai departe de cea mai frumoasă tunsoare din lume, a propus Stasia şi mai veselă.

Mi-a bâzâit telefonul în poală şi m-am uitat la ecran.

Stef: Ţi-am zis că sor-ta e doar ADN aruncat pe Apa Sâmbetei.

Am oftat şi m-am uitat urât la el, după care am scris.

Eu: Sunt prima la coadă să-i trag un pumn în faţă când se întoarce.

Stef: Bravo. A, şi am adăugat o epilare inghinală la programarea pentru manichiură-pedichiură.

Eu: Răutate ce eşti! De ce?

Stef: Tatuatul care mârâie merită o partidă după discursul ăla. A, şi Jer e splendid în cincizeci de feluri.

— De acord cu ambele, a comentat Jeremiah, care citea peste umărul meu.

Stef a izbucnit în râs, în timp ce eu mă înroşeam ca para focului.

— Cu ce eşti de acord? a întrebat Knox.

Mi-am strâns telefonul la piept şi m-am întors cu faţa la oglindă.

— Nimic. Nimeni nu e de acord cu nimic, am zis tăios.

— Ţi s-a cam aprins faţa, Daisy, a remarcat Knox.

M-am gândit să mă ascund sub manta, ca o broască ţestoasă, şi să stau acolo tot restul vieţii. Dar Jeremiah şi-a pus mâinile fermecate în părul meu şi mi-a făcut ceva minunat pe scalp şi am început să mă relaxez fără să vreau.

Toată lumea şi-a văzut de alte conversaţii, în timp ce eu am aruncat priviri furişe spre Knox.

Nu numai că-i oferise unei fetiţe un erou la care să privească, dar părea să fie şi un frizer competent. Nu considerasem niciodată tunsorile sexy până în clipa asta, când Knox, cu muşchii braţului încordaţi, tundea şi dădea formă părului des şi negru al clientului.

O mulţime de lucruri banale erau sexy când le făcea Knox Morgan.

— Gata pentru brici? a întrebat el ţâfnos.

— Ştii tu, a mormăit bărbatul de sub prosopul fierbinte pus pe faţă.

L-am privit fascinată pe Knox cum îşi vedea de treabă cu un brici drept şi o cremă de ras cu miros dulce.

Părea mai relaxant decât toate filmuleţele cu spălare sub presiune pe care le văzusem când planificam nunta. Linii drepte, curate, care nu lăsau în urmă decât luciu neted.

— Chiar ar trebui să te gândeşti, mi-a şoptit Jeremiah în timp ce scotea un ondulator dintr-un dulap cu instrumente.

— La ce să mă gândesc?

Mi-a prins privirea în oglindă şi a înclinat din cap spre Knox.

— Nici gând!

— Tratament de menţinere.

— Poftim?

— Unele femei se duc la manichiură. Altele, la masaj sau la terapie. Unele se duc la sală sau recurg la sticla de Shiraz favorită. Dar după părerea mea cel mai bun tratament de menţinere sunt orgasmele spectaculoase regulate.

De data asta, am simţit cum mi se înroşesc şi vârfurile urechilor.

— Tocmai am fugit de un ginere şi o nuntă. Cred că mi-a ajuns până peste cap pentru o vreme, am şoptit.

Jeremiah şi-a văzut de treabă îndemânatic cu ondulatorul prin părul meu.

— N-ai decât. Dar să nu îndrăzneşti să-ţi baţi joc de coafura asta!

Cu o înfloritură, mi-a scos mantaua şi a arătat spre oglindă.

— Uau!

M-am aplecat şi mi-am trecut degetele prin tunsoarea bob care atingea bărbia. Părul meu castaniu-închis avea acum şuviţe maroniu-roşcate şi era ondulat în ce-mi plăcea mie să numesc „bucle sexy”.

Stef a fluierat.

— Mamă, Naomi.

Timp de doi ani, îmi lăsasem părul să crească pentru coafura perfectă de nuntă, fiindcă lui Warner îi plăcea părul lung. Doi ani în care planificasem o nuntă care nu mai avusese loc. Doi ani pierduţi, când aş fi putut să arăt aşa. Încrezătoare. Stilată. Sexy ca dracu’. Până şi ochii păreau mai strălucitori şi zâmbetul mai larg.

Era oficial: Warner Dennison III nu mai avea să-mi ia nimic vreodată.

— Cum ţi se pare, mătuşă Naomi?

Waylay a venit în faţa mea. Părul ei blond era tuns scurt, cu nişte bucle strălucitoare peste un ochi. Dinspre vârfuri se întrezărea o nuanţă subtilă de albastru.

— Arăţi de parc-ai avea şaişpe ani, am gemut eu.

Waylay şi-a scuturat de încercare părul.

— Îmi place.

— Şi mie, am liniştit-o eu.

— Şi cu tunsoarea asta nouă obraznică, o să putem să-ţi convingem părul să mai crească dacă vrei să-l laşi iar lung, i-a explicat Stasia.

Waylay şi-a dat o şuviţă după ureche şi s-a uitat la mine.

— Poate că părul scurt nu-i aşa rău până la urmă.

— Stasia, Jeremiah, aţi făcut minuni, a zis Stef, scoţând banii din portofel şi îndesându-i în mâinile lor.

— Mulţumesc, am spus şi eu, îmbrăţişând-o întâi pe Stasia şi apoi şi pe Jeremiah.

Knox m-a privit în ochi în oglindă, uitându-se peste umărul lui Jeremiah, dar mi-am mutat privirea.

— Serios. A fost extraordinar.

— Unde mergem acum? a vrut să ştie Waylay, încă uitându-se în oglindă, cu un uşor zâmbet pe buze.

— Unghii, a răspuns Stef. Mâinile mătuşă-tii arată ca nişte gheare.

Am simţit greutatea privirii albastre-cenuşii şi am ridicat capul. Knox mă privea cu o expresie indescifrabilă. Nu-mi dădeam seama dacă era indignat sau ofticat.

— Ne mai vedem, şefu'.

Am simţit greutatea atenţiei lui în timp ce mergeam spre uşă.

Dragă mamă şi tată,

Sper că vă distraţi cât se poate de bine în croazieră! Nu pot să cred că aproape au trecut trei săptămâni.

Aici lucrurile stau bine. Am nişte veşti pentru voi. De fapt, sunt veştile Tinei. OK. Uitaţi. Tina are o fată. Ceea ce înseamnă că voi aveţi o nepoată. O cheamă Waylay. Are unsprezece ani şi am eu grijă de ea în locul Tinei o vreme.

E o fată minunată.

Sunaţi-mă când ajungeţi acasă şi o să vă spun toată povestea. Poate că venim într-un weekend, ca să faceţi cunoştinţă cu ea.

Cu drag,

Naomi

19. Miză mare

Naomi

— Ce să vezi, ia uite cine şi-a mişcat fundul ăla minunat încoace, a strigat Fi din colţul barului de la Honky Tonk, unde introducea în sistem ofertele speciale din seara aceea.

Am ridicat braţele şi am făcut o întoarcere lentă.

Cine să ştie că o tunsoare mă putea face să mă simt cu zece ani mai tânără şi de o mie de ori mai neobrăzată? Ca să nu mai discutăm şi despre fusta scurtă de blugi pe care mă convinsese Stef s-o iau.

Omul ăsta stabilise etalonul pentru cel mai bun prieten. În timp ce mă aştepta să ies din cabina de probă cu fusta nouă, făcuse conferinţă la telefon cu „oamenii lui” şi

puseseră la punct aranjamente ca să-mi scoată la vânzare casa din Long Island şi să-mi strângă lucrurile de-acolo.

În seara aceasta, stătea el cu Waylay şi nu eram sigură care dintre ei era mai încântat de ideea de a face un maraton de *Brooklyn Nine-Nine*.

— Îţi place tunsoarea, Fi? am întrebat, scuturând din cap ca să-mi mişc buclele.

— La nebunie. Frate-miu e un geniu al coafurii. Apropo de Jer, Stef al tău e singur şi dacă da, putem să-l peţim?

— De ce? A zis Jeremiah ceva despre el?

— A zis doar în treacăt că prietenul tău e cel mai sexy bărbat gay care a pus piciorul în Knockemout în ultimii zece ani.

Am chirăit.

— Stef m-a întrebat dacă Jeremiah se vede cu cineva!

— Ah, s-a făcut! a anunţat Fi, scoţându-şi acadeaua din gură. Apropo, am veşti bune pentru tine.

Am zâmbit în timp ce mi-am pus geanta după bar.

— Şi-a băgat Idris Elba minţile în cap şi s-a oferit să te ducă pe o insulă privată?

A rânjit maliţios.

— Nu chiar aşa de bune. Dar ai o petrecere în sala privată, care începe la 9. Baştani.

— Baştani?

Fi a smucit din cap spre hol.

— Joc de pocher. Discret. Vreo juma' de duzină de tipi cu bani care au chef să spargă la cărţi cu sutele de mii.

— Sute de mii? am întrebat clipind. E legal?

Pusesem întrebarea în şoaptă, deşi eram singure în barul pustiu.

Acadeaua a revenit în gură.

— Păăăi, să zicem doar că dacă îşi mişcă fundul ăla drăguţ încoace şefu' Morgan, nu intră în încăperea aia.

Nu eram sigură ce părere am. Ca persoană care ar fi trebuit să dea bine la tribunal, probabil că n-ar fi trebuit să mint forţele de ordine în nicio privinţă.

Dar o să văd eu ce fac când o să vină momentul. Fericită, am intrat în bucătărie să mă pregătesc pentru seara aglomerată.

* * *

Cunoştinţele mele în materie de pocher se rezumau la secvenţe de joc pe care le văzusem la televizor în timp ce schimbam canalele. Eram destul de sigură că jucătorii de la televizor nu semănau deloc cu cei adunaţi în jurul mesei rotunde din camera secretă de la Honky Tonk.

Ian, care avea accent britanic, avea pe sub tricoul polo turcoaz nişte muşchi care arătau de parcă ridica maşini toată ziua. Avea tenul măsliniu, părul tuns scurt şi genul de zâmbet care înmuia genunchii femeilor. Purta o verighetă cu o grămadă de diamante.

În dreapta lui Ian era Tanner. Avea un păr blond-roşcat care arăta de parcă tocmai îşi scosese o femeie degetele din el. Purta uniforma costisitoare a navetiştilor din Washington, cu pantaloni scumpi strâmţi, mâneci suflecate şi cravata lărgită. Fără verighetă şi avusese grijă să observ asta la fiecare scotch scump pe care i-l aduceam. Se tot foia şi tresărea de câte ori se deschidea uşa.

În dreapta lui Tanner era un bărbat căruia ceilalţi îşi spuneau Grim, deşi mă îndoiesc că aşa-l botezaseră părinţii. Arăta ca scos din paginile unui roman de dragoste cu motociclişti atrăgători trecuţi de prima tinereţe. Avea tatuaje pe fiecare centimetru de piele care se vedea. Şi-a păstrat ochelarii de soare pe nas şi încruntătura pe faţă şi a stat tolănit pe scaun, rămânând la sucuri acidulate.

Lângă Grim era Winona, singura femeie de la masă. De culoare, înaltă, bine făcută şi avea un fard de pleoape roz care se asorta cu accesoriile de pe salopeta cu pantaloni scurţi din blugi, mulată pe corp. Avea o coafură cu volum, îndrăzneaţă, ca şi râsul, asemănător cu cel al bărbatului de lângă ea.

— Lucy, Lucy, Lucy, a zis ea. Când o să-nveţi să nu mai blufezi cu mine?

Lucian avea genul de frumuseţe care le face pe femei să se întrebe dacă n-a făcut un pact cu diavolul. Păr negru. Ochi întunecaţi, arzători. Costum de culoare închisă. Degaja urme de putere, bogăţie şi secrete ca pe un parfum.

Ajunsese mai târziu decât toţi ceilalţi, după care îşi scosese haina şi-şi suflecase mânecile de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Bea bourbonul sec şi nu încerca să mi se uite în decolteu când i-l aduceam.

— Poate când o să încetezi să mă mai distragi cu spiritul şi frumuseţea ta, a tachinat-o el.

— Te rog, s-a strâmbat Winona, adunându-şi elegant, cu unghiile roşii, jetoanele câştigate.

Tocmai încercam să-mi dau seama cât valora un jeton şi să umplu carafa cu apă cu gheaţă în colţ, când s-a deschis brusc uşa.

Şi Tanner, şi eu am tresărit.

În cameră a intrat Knox, părând ca întotdeauna enervant de sexy.

— Nemernicule! a zis el.

Toată lumea a încremenit. Toată lumea, mai puţin Lucian, care a continuat să împartă cărţile, netulburat de întrerupere.

— Chiar mă întrebam cât o să treacă până se află, a zis el direct.

A pus pachetul de cărţi pe masă şi s-a ridicat în picioare.

Preţ de o clipă, am fost convinsă că or să se arunce unul asupra celuilalt ca nişte cerbi care se bat pentru supremaţie într-un documentar despre natură... sau, mă rog, ca în natura-natură.

Însă încruntătura lui Knox s-a topit şi a fost înlocuită de genul de zâmbet care mă făcea să mă topesc pe dinăuntru ca un fursec cu ciocolată proaspăt scos din cuptor.

De ţinut minte: Să faci fursecuri cu ciocolată.

Cei doi bărbaţi şi-au strâns mâinile şi s-au bătut reciproc pe spate cu o forţă care pe mine m-ar fi trimis direct la recuperare fizică.

— Ce dracu' cauţi aici? a întrebat Knox, mai puţin agresiv de data asta.

— În clipa asta pierd în faţa Winonei şi mă gândesc să mai comand ceva de băut.

— Aduc eu. Mai vrea cineva un rând? am chiţăit eu.

Knox a întors privirea spre mine. Zâmbetul i-a dispărut aşa de repede, că m-am întrebat dacă nu şi-a scrântit vreun muşchi al feţei. M-a studiat pe îndelete, încruntat, din cap până în picioare, cu o dezaprobare care ţâşnea din el ca un curent electric.

— Naomi, afară! Acum, a mârâit.

— Pe bune? De data asta ce mai e, vikingule?

— E vreo problemă? a întrebat Grim, pe un ton scăzut şi periculos.

— Nu te priveşte.

Glasul lui Knox coborâse la temperaturi de îngheţ.

— Naomi, du-te şi mai adu un rând pentru toată lumea, a propus Ian, cu ochii la Knox.

Am încuviinţat şi m-am îndreptat spre uşă, cu Knox pe urmele mele.

A închis uşa în urma noastră şi m-a prins de braţ, ducându-mă pe holul pustiu în direcţie opusă barului şi dincolo de biroul lui secret. Nu s-a oprit până n-a deschis

uşa din capul culoarului, care dădea în depozitul de la Whiskey Clipper.

— Ce dracu', Knox?

— Ce mama naibii faci în camera aia îmbrăcată aşa?

Am arătat spre tava goală.

— Ţie ce ţi se pare că fac? Servesc băuturi.

— Nu-i ora ceaiului la vreun nenorocit de club exclusivist, scumpete. Şi oamenii ăia nu-s din comitetul de părinţi.

M-am ciupit de puntea nasului.

— O să trebuiască să desenez o diagramă sectorială sau una Venn sau să fac o bază de date ca să clasific toate multele feluri în care te enervez. De ce eşti nervos că-mi fac treaba?

— N-ar trebui să serveşti tu acolo.

— Uite, dacă n-o să-mi explici, nu cred că sunt obligată să ascult. Am de dus băuturi.

— Nu poţi să te bagi în situaţii aşa de periculoase.

Mi-am aruncat braţele în sus.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu. Nu *mă bag*. Am venit la serviciu. Fi m-a trimis pentru că ştia că sunt bacşişuri bune.

S-a apropiat suficient de mult ca să-mi atingă pantofii cu vârfurile ghetelor.

— Vreau să nu mai intri în camera aia.

— Scuză-mă! Tu eşti ăla care-i lasă să joace aici şi tu eşti ăla care m-ai angajat să servesc băuturi. Deci tu eşti ăla cu problema.

S-a aplecat până aproape că ne atingeam.

— Naomi, ăştia nu-s doar războinici de weekend pe motociclete sau rataţi tipici de la Washington. Pot fi periculoşi dacă vor.

— Da? Păi, şi eu. Şi dacă încerci să mă iei de-acolo, o să afli exact cât de periculoasă pot să fiu.

— Fir-ar, a mormăit el în barbă.

— Nici să nu te gândeşti.

A închis ochii şi mi-am dat seama că tontul uriaş număra până la zece. L-am lăsat să ajungă la şase înainte să trec pe lângă el.

Tocmai pusesem mâna pe clanţă când m-a prins şi m-a blocat între uşă şi el. Îi simţeam răsuflarea fierbinte pe ceafă. Şi îmi auzeam în cap bătăile inimii.

— Daze.

Mi s-a făcut pielea de găină pe braţe. Warner nu mă alintase decât „iubi”. Şi preţ de o clipă am fost paralizată de o dorinţă aşa de intensă că nici n-am recunoscut-o.

— Ce-i? am întrebat în şoaptă.

— Nu sunt genul tău de oameni. Dacă nemernicul ăla de Tanner bagă în el prea mult scotch, începe să se dea la orice are ţâţe şi să piardă la masa de joc. Fusta aia pe care abia dac-o porţi e deja o distragere. Pierde prea mult, începe să spună tâmpenii şi să sară la bătaie. Grim? Are clubul lui de motociclişti în Washington. Acum face mai mult pază de corp, dar tot se mai bagă şi-n afaceri mai puţin legale. Se ţin belelele după el.

Knox era destul de aproape de mine ca să-mi atingă spatele cu pieptul.

— Ian a făcut şi a pierdut mai multe milioane decât oricine de la masa aia. Are destui duşmani încât să nu vrei să fii lângă el când apare vreunul. Şi Winona ţine ranchiuna. I se pare că i-a făcut cineva ceva, îi face zob lumea şi mai şi zâmbeşte în timpul ăsta.

— Şi Lucian?

O clipă, doar respiraţiile noastre au sfâşiat tăcerea.

— Luce e periculos în cu totul alt fel, a spus el în cele din urmă.

M-am întors cu grijă spre el. Şi n-am prea reuşit să-mi ascund tresărirea când mi s-au atins sânii de pieptul lui.

Nările îi fremătau, iar mie a început să-mi bată inima şi mai tare.

— N-am avut probleme la masa asta. Şi sunt dispusă să pun pariu că dacă ar fi fost Fi, sau Silver, sau Max acolo, n-ai fi purtat discuţia asta.

— Ele ştiu cum să se descurce dacă au probleme.

— Şi eu nu?

— Scumpo, ai apărut în oraş în rochie de mireasă şi cu flori în păr, ce naiba! Ţipi în perne când eşti stresată.

— Asta nu înseamnă că nu pot să mă descurc!

A pus o mână pe uşa din spatele meu şi mi-a ocupat şi ultima fărâmă de spaţiu personal.

— Ai nevoie de un afurisit de paznic.

— Nu sunt vreo domniţă la ananghie neajutorată, Knox.

— Pe bune? Unde-ai fi dacă nu te-aş fi găsit eu în cafenea? Stăteai în haznaua aia de rulotă a Tinei? Fără slujbă. Fără maşină. Fără telefon.

Eram foarte aproape să-l pocnesc în cap cu tava.

— M-ai prins într-o zi proastă.

— O zi proastă? Dă-o naibii, Naomi. Dacă nu te duceam pe sus la mallul ăla nenorocit, n-aveai nici acum telefon. Îţi place sau nu, ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine, pentru că eşti prea al naibii de încăpăţânată s-o faci singură. Eşti prea ocupată să încerci să ai grijă de toţi ceilalţi ca să-ţi mai baţi capul şi cu tine.

Avea pieptul lipit de-al meu şi mi-era greu să mă concentrez pe furia care mi se ridica în gât. Muşchi puternici, sexy, lipiţi de pielea moale. Apropierea de el parcă mă îmbăta.

— Să nu cumva să mă săruţi, am insistat.

Privind în urmă, avertismentul a fost un picuţ cam deplasat, pentru că nu mă mai sărutase niciodată. Dar, cinstit, *chiar* părea că ar vrea să mă sărute.

— Mai degrabă îţi sucesc gâtuţul ăla drăguţ în clipa asta, a răspuns el, cu ochii mijiţi îndreptaţi spre gura mea.

Mi-am umezit buzele, pregătindu-mă clar să *nu-l* sărut.

Huruitul înfundat din pieptul lui mi-a vibrat prin tot corpul când şi-a aplecat capul spre mine.

Ne-a întrerupt o altă vibraţie.

— Mama mă-sii, a şuierat el şi şi-a scos telefonul din buzunar. Ce-i?

A ascultat, apoi a scos o serie de blesteme colorate.

— Nu-l lăsa să treacă de bar. Vin într-o clipă.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Vezi? Aia de-acolo e problema ta, a zis el şi mi-a împins degetul în faţă în timp ce deschidea uşa.

— Ce-i?

— Brusc eşti prea îngrijorată pentru mine ca să-ţi vezi de tine când serveşti la o masă de infractori.

— Ţi-a zis vreodată cineva că eşti caraghios de dramatic? am întrebat în timp ce mă trăgea afară şi scria un mesaj cu mâna liberă.

— Nu, că nu şi-a dorit nimeni aşa de tare să moară. Hai să mergem, Daze. De data asta o să te las să-mi preiei problema.

20. O mână câştigătoare

Knox

Problema mea – în afară de lungimea fustei lui Naomi – se sprijinea de bar în uniformă şi sporovăia cu câţiva obişnuiţi de-ai locului.

Am târât-o pe Naomi cu mine în nişa de la uşile bucătăriei.

— Fratele meu nu trebuie să se apropie de camera aia. Ai înţeles?

A făcut ochii mari.

— De ce-mi spui mie?

— Pentru că tu o să-l distragi şi o să-l iei naibii de-aici.

S-a lăsat pe călcâie şi şi-a încrucişat braţele.

— Nu-mi aduc aminte de partea din fişa postului unde scrie că trebuie să mint forţele de ordine.

— Nu-ţi spun să minţi. Îţi spun să-ţi duci ochii ăştia de fată bună şi decolteul ăla acolo şi să flirtezi cu el până uită cu totul că vrea să spargă jocul de dincolo.

— Nu sună mai bine decât minţitul. Sună a prostituţie şi sunt destul de sigură că niciun judecător de la tribunalul pentru familie n-ar vedea cu ochi buni aşa ceva în timpul unei audieri pentru custodie.

Am suflat pe nări, după care mi-am scos portofelul.

— Bine. Îţi dau o sută de dolari.

— S-a făcut.

Încă mai clipeam când mi-a smuls bancnota din mână şi s-a dus spre frate-miu. Era o măgărie din partea mea să mă folosesc de faptul că avea nevoie de bani şi s-o pun într-o situaţie dubioasă. Dar îl ştiam pe frate-miu, iar Nash n-ar fi făcut nimic care să pună în pericol şansele lui Naomi la audierea pentru tutelă. La dracu', orice idiot cu un singur ochi putea să-şi dea seama că femeia era cu câteva clase peste soră-sa.

— La dracu', am mormăit de unul singur.

— Interesant.

Am găsit-o pe Fi sprijinită de perete, bucurându-se încrezută de o acadea care-i ţinea loc de ţigară.

— Ce?

A ridicat din sprâncene.

— N-ai luat-o niciodată razna când serveam eu sau Max.

— Tu şi Max ştiţi cum să vă descurcaţi.

— Se pare că Naomi se descurcă foarte bine aici. Poate că problema nu e ea?

— Vrei să fii tu noua mea problemă, Fiasco? am mârâit eu la ea.

Nu era nici pe departe intimidată. Şi exact de-asta un patron nu trebuie să fie prieten cu angajaţii.

— Cred că Knox Morgan e cea mai mare problemă a lui Knox Morgan. Dar na, ce ştiu eu? a zis ea, ridicând enervant din umeri.

— Auzi, tu n-ai treabă?

— Şi să ratez spectacolul?

Fi a făcut semn din cap peste umărul meu.

M-am întors şi m-am uitat la Naomi cum punea jucăuş o mână pe braţul lui frate-miu.

Când a izbucnit în râs şi şi-a dat părul pe spate, planul meu strălucit nu mi s-a mai părut aşa de strălucit.

— Fir-ar al naibii!

Am lăsat-o pe Fi şi mi-am croit drum prin mulţime, până m-am apropiat suficient ca să-l aud pe Nash zicând:

— Stai să ghicesc. Joc de pocher ilegal în camera din spate şi pe tine te-au trimis să-mi distragi atenţia.

Mama mă-sii.

Naomi a făcut ochii mari şi mi-am dat seama că habar n-avea să-şi controleze expresia.

— Tu eşti totdeauna aşa de chipeş şi inteligent? l-a întrebat.

— Da, a răspuns Nash şi a făcut cu ochiul în felul ăla idiot care mă făcea să-mi doresc să-l pocnesc în mutra aia

tâmpită. Dar e de ajutor şi faptul că oraşul ăsta nu ştie cum să-şi ţină gura. N-am venit pentru partida de pocher.

— Păi, nici pentru chelneriţele mele n-ai venit. Şi-atunci, ce dracu' cauţi aici? l-am întrebat băgându-mă în discuţia lor intimă ca un idiot gelos.

Nash mi-a aruncat o privire satisfăcută, ca şi cum ştia exact cât de enervant mi se părea.

— Am auzit că a venit în oraş un prieten vechi.

— Zvonurile sunt adevărate.

Ne-am întors cu toţii şi l-am văzut pe Lucian stând chiar lângă noi.

Frate-miu a zâmbit şi m-a dat deoparte din drum. L-a întâmpinat pe Lucian cu o îmbrăţişare strânsă şi o bătaie pe spate.

— Mă bucur că te-ai întors, frate.

— Mă bucur că m-am întors, a zis şi Lucian, întorcându-i îmbrăţişarea. Mai ales că personalul de servire a devenit şi mai interesant.

I-a făcut cu ochiul lui Naomi.

De ce naiba tot oraşul se hotărâse brusc că e o idee bună să-i facă lui Naomi cu ochiul mă depăşea şi aveam de gând să pun capăt obiceiului ăstuia cât mai curând.

— Da, da. Totul e minunat, am zis. Tu n-ai de servit băuturi?

Naomi şi-a dat ochii peste cap.

— Încă n-am scăpat de frate-tu.

— Poţi să ţii suta dacă pleci de-aici, i-am răspuns, pentru că aveam nevoie s-o scot dintre fratele meu şi cel mai bun prieten al meu.

— S-a făcut. Lucian, ne vedem la masă cu băutura, a promis ea. Nash, a fost distractiv să flirtez cu tine.

— Plăcerea a fost de partea mea, scumpo, a răspuns frate-miu tărăgănat, aruncându-i un salut discret.

Am privit-o toţi cum se îndreaptă legănat spre bar.

Mă durea capul de cât mă străduisem să nu urlu. Aveam maxilarul aşa de încordat, că-mi era teamă că-mi sparg o măsea. Nu ştiam ce-avea femeia asta, dar mă ameţise naibii cu totul. Nu-mi plăcea absolut deloc.

— De ce te-ai întors în oraş? l-a întrebat Nash pe Lucian.

— Parc-ai fi poliţai, s-a plâns Lucian.

— *Sunt* poliţai.

Şeful de departament Nash mă scotea din sărite.

Crescuserăm toţi trei provocând scandaluri şi călcând legea-n picioare. Când Nash se făcuse poliţist, păruse un fel de trădare. Calea dreaptă şi îngustă mi se părea prea restrictivă. Nu mai călcam foarte mult pe-alături în ultima vreme, dar mă asiguram că mai calc când şi când undeva la limită, de dragul vremurilor de demult.

Lucian era altfel. Nu că se ţineau belelele după el. Avea tendinţa să le provoace oriunde se ducea. Dacă se întorsese în Knockemout, era limpede ca lumina zilei că nu venise să depene amintiri.

— Ce, n-are omu' voie să devină nostalgic după copilărie? a replicat Lucian, evitând cu dibăcie întrebarea.

— Copilăria ta a fost nasoală, a observat Nash. N-ai mai venit de ani întregi. Te-a adus ceva înapoi, şi ar fi bine să nu fie probleme.

— Poate că m-am săturat să tot aud cum fraţii Morgan sunt prea încăpăţânaţi să vadă dincolo de lungul nasului. Poate că m-am întors să vă ajut să îngropaţi securea războiului.

Naomi a trecut pe lângă noi cu o tavă plină cu băuturi şi le-a aruncat un zâmbet degajat lui Lucian şi Nash.

Zâmbetul s-a schimbat în strâmbătură când s-a uitat la mine.

— N-are nimeni nevoie de ajutor cu nicio secure, am replicat eu, păşind în faţa lui ca să nu-l las să se bucure de

priveliştea fundului obraznic al lui Naomi, care se îndepărta.

— Securea pe care vă bateţi de doi ani e o prostie. Depăşiţi odată momentul şi vedeţi-vă de viaţă.

— Nu folosi cu noi tonul ăsta de vrăjeală de Washington, a zis Nash.

Lucian îşi făcuse o firmă de consultanţă politică în care erau implicate prea multe lucruri neclare ca să fie pe placul lui Nash. Prietenul nostru avea un dar să bage frica-n oasele clienţilor sau a celor care stăteau între clienţii lui şi ce voiau ei să obţină.

— Rahatul ăla nu prinde în Knockemout, i-am amintit eu.

— N-aveţi voi de ce să vă faceţi griji. Hai să bem ceva de dragul vremurilor de demult, a propus el.

— Nu pot în seara asta, a răspuns Nash. Sunt de serviciu.

— Atunci cred că ar fi mai bine să te întorci la muncă, i-am sugerat.

— Cred că da. Încearcă să nu laşi niciun jucător de pocher ofticat să facă prăpăd diseară. N-am chef să rezolv toată hârţogăria.

— Cină. Mâine seară. La tine, a zis Lucian, arătând spre etaj.

— Îmi convine, am răspuns.

— Bine, a spus şi Nash. Mă bucur să te văd, Lucy.

Lucian i-a zâmbit cu jumătate de gură.

— Mă bucur să fiu văzut.

S-a întors apoi spre mine.

— Te-ajung din urmă când te foieşti pe lângă Naomi.

I-am arătat degetul mijlociu.

După ce-a plecat, Nash s-a întors spre mine.

— Ai o clipă?

— Depinde.

— E vorba de Tina.

Futu-i.

— Te conduc.

Seara de august era încă sufocant de umedă când am trecut prin bucătărie şi am ieşit în parcare.

— Care-i problema? am întrebat în timp ce ne apropiam de SUV-ul lui Nash.

— Am mai obţinut nişte detalii despre ea. Tina şi omul ei nou mutau bunuri furate. Nimic grav. Televizoare şi telefoane. Tablete. Dar se zvoneşte că iubitul are legături cu o reţea mai mare de criminalitate.

— Cine-i iubitul?

A clătinat din cap.

— Fie nu ştie nimeni cum îl cheamă, fie nu vor să-mi spună.

— N-ai prea aflat mare lucru, nu?

— Am o presimţire că Tina n-a hotărât să-şi abandoneze copilul doar ca să se distreze. Cred că s-a băgat adânc în ceva nasol.

A ridicat privirea spre cerul întunecat.

— Am auzit vreo câţiva zicând că li se pare că au văzut-o în Lawlerville.

Lawlerville era la mai puţin de jumătate de oră de Knockemout. Ceea ce însemna că probabil n-avea de gând să mai stea mult plecată.

— Futu-i, am mormăit.

— Mda.

Ştiam ce vrea Nash de la mine. În orice altă situaţie, l-aş fi pus să mă roage. Dar pentru că era vorba despre Naomi şi Waylay, n-aveam chef să mă prostesc.

— O să întreb. Să văd dacă vreo sursă care se codeşte să stea de vorbă cu poliţia simte nevoia să discute cu mine.

— Apreciez.

În loc să mă duc acasă, aşa cum avusesem de gând, m-am prefăcut că mai rezolv câte ceva de pe listă. Am ajutat-o pe Silver cât şi-a luat Max pauza de masă. După aia am

răspuns la vreo douăzeci de e-mailuri pe care le tot evitasem. Ba chiar m-am băgat şi în magazie şi am tăiat cutiile de carton pentru reciclare.

A patra oară când m-am surprins îndreptându-mă spre jocul de pocher, am hotărât să mă îndepărtez de ispită şi m-am dus în sala butoaielor. Speram că frigul şi efortul fizic cu mutatul butoaielor pline o să-mi mai alunge iritarea.

Aveam o listă întreagă de motive să fiu ofticat pe lume. Şi majoritatea se învârteau în jurul lui Naomi Witt. Toate discuţiile cu ea se terminau cu o durere de cap şi o erecţie.

Iar când îi vedeam pe alţii că le lasă gura apă când era ea prin preajmă, era şi mai rău. N-o voiam. Dar voiam s-o revendic doar ca să-i ţin pe toţi ceilalţi nemernici departe de ea.

Trebuia să mă îmbăt şi să mi-o trag cu cineva. Trebuia să uit de existenţa ei.

Îmi îngheţaseră mâinile ca dracu’ şi mă şi răcorisem până am terminat de aşezat butoaiele. Era aproape 11. Am zis că o să verific ce mai e pe la bar şi după aia o să mă duc dracului acasă.

Când am ajuns la bar, Silver a ridicat privirea din poşirca pe care-o turna.

— N-ai vrea să verifici un pic petrecerea privată? m-a întrebat ea.

— De ce?

A ridicat din umeri.

— N-am mai văzut-o de ceva vreme pe Naomi.

M-am aprins iar, de parcă aruncase cineva pe mine o canistră de benzină şi după aia îi dăduse foc cu bricheta.

N-am chiar deschis uşa cu piciorul, dar a fost o intrare mai dramatică decât de obicei. Tanner, idiotul slăbănog care petrecuse prea mult ca să-şi mai păstreze banii, a căzut de pe scaun.

Naomi însă nu şi-a bătut capul să ridice privirea. Era înghesuită între Winona şi Grim, cu limba scoasă printre dinţi, şi studia cărţile din mână.

— Bine. Mai spuneţi-mi o dată ce bate o pereche, a zis ea.

Ian s-a lansat într-o prelegere despre Texas Hold ’Em 101, în timp ce Grim s-a aplecat să-i vadă cărţile.

— Plusează, a sfătuit-o el.

Şovăitoare, a luat un jeton albastru şi s-a uitat la Grim, care a clătinat din cap. Naomi a mai adăugat două jetoane şi, când el a încuviinţat, le-a aruncat în grămada din mijlocul mesei.

— Plusez, a anunţat ea şi s-a foit pe scaun.

Am ocolit masa şi m-am aplecat.

— Ce mama naibii faci, Naomi?

A ridicat în cele din urmă privirea spre mine, nedumerită.

— Învăţ să joc pocher.

— Mă retrag, a spus Winona oftând. Să n-ai niciodată încredere în norocul începătorului.

— Plătesc şi plusez, a hotărât Lucian, aruncând un pumn de jetoane pe masă.

— Las-o-n pace, Morgan, mi-a zis Ian. Avem paharele pline şi ea n-a jucat niciodată.

Mi-am dezgolit dinţii.

— Calmează-te, Morgan, a sărit şi Winona. I-am dat toţi jetoane. E doar o mână amicală.

Lucian şi Naomi se ţintuiau cu privirea.

M-am aplecat din nou şi i-am şoptit la ureche:

— Ştii ce valoare au jetoanele alea?

A clătinat in cap, uitându-se cum îi vine rândul lui Ian, care a aruncat mâna.

— Mi-au spus să nu-mi fac griji.

— Sunt douăzeci de miare în potul ăla, Naomi.

Atinsesem punctul sensibil. Şi-a luat ochii de la Lucian şi s-a uitat la mine în timp ce a dat să se ridice de pe scaun.

Grim i-a pus o mână pe umăr ca s-o ţină în loc, iar eu i-am aruncat o privire rece.

— Calmează-te naibii, Knox, mi-a zis el. Winona are dreptate. E o mână amicală. Fără împrumuturi. Fără dobândă. Învaţă repede.

— Douăzeci de mii de *dolari*? a scâncit Naomi.

— Mă arunc, a hotărât Tanner şi şi-a aruncat jetoanele.

— Arată-le, a mârâit Grim, împingând un teanc identic de jetoane în mijlocul mesei.

Tanner a pus jos o pereche de doiari de doi bani. Lucian a stat şi şi-a aranjat o vreme cărţile înainte să dezvăluie o chintă frumuşică.

— Oho, a mormăit Winona.

— Rândul tău, scumpete, a zis Grim, cu o expresie indescifrabilă.

Naomi şi-a pus cărţile cu faţa în sus pe masă.

— Cred că e o chintă mai mare ca a ta, Lucian.

În jurul mesei au izbucnit urale.

— Tocmai ai câştigat 22 000 de dolari, a anunţat-o Winona.

— Mamă, Doamne! Mamă, Doamne!

Naomi a ridicat privirea spre mine, iar bucuria de pe faţa ei a fost ca un pumn în gât.

— Felicitări! Acum mişcă-ţi fundul, am zis, încă în stare să fiu măgar.

Lucian a gemut.

— M-au tras în piept ochii ăia nevinovaţi. Ca de fiecare dată.

Nu voiam să se uite nici la ochii, nici la altă parte a lui Naomi, aşa că i-am tras scaunul de la masă ca să se ridice.

— Stai! N-am parte de dansul victoriei? Cum dau banii înapoi?

— Categoric ai parte de dansul victoriei, a zis Tanner, mângâindu-şi libidinos poala.

Ian m-a scutit de efort şi i-a tras el una peste ceafă.

— Naomi. Acum, am spus şi am arătat cu degetul spre uşă.

— Calmează-te, vikingule.

A numărat atentă un număr egal de jetoane şi a început să le returneze celor cărora le aparţineau.

Grim a clătinat din cap şi i-a acoperit mâna cu mâna lui tatuată.

— Ai câştigat cinstit. Îţi păstrezi câştigul şi poţi să iei şi partea mea.

— Ah, nu se poate, a început ea.

— Insist. Şi când insist eu, oamenii fac ce le spun.

Naomi nu vedea în spatele cuvintelor un motociclist înspăimântător cam infractor. Vedea o zână bună tatuată şi numai bună de îmbrăţişat. Când şi-a aruncat braţele pe după gâtul lui şi i-a dat un pupic zgomotos pe obraz, l-am văzut că zâmbea de-a binelea. O ispravă despre care se crezuse că n-ar fi posibilă.

— Pentru reacţia asta, păstrezi şi partea mea, a zis Lucian.

Naomi a chiuit, a ocolit masa şi l-a pupat zgomotos pe obraz.

Ian şi Winona au făcut la fel şi au râs când Naomi i-a îmbrăţişat de mai să-i sufoce.

— Ia-i ceva frumos nepoată-tii, i-a zis Winona.

Doamne fereşte, cât de mult din autobiografie împărtăşise cu ei?

— Eu, hm, o să-mi păstrez partea, a zis Tanner, trăgând spre el jetoanele pe care i le împrumutase.

Ceilalţi s-au uitat urât la el.

— Zgârcitule, l-a apostrofat Winona.

— Ei, haide. A fost o săptămână grea, s-a plâns el.

— În cazul ăsta, uite un bacşiş de la mine, a spus Naomi, întinzându-i un jeton de 100 de dolari.

Femeia era o toantă. Şi se părea că Tanner era oficial îndrăgostit.

— Doamnelor, domnilor, ce-aţi zice să încheiem? Am auzit că avem o formaţie în faţă. Putem să furăm una, două sticle din colecţia personală a lui Knox şi să depănăm amintiri din vremurile bune de demult, a propus Ian.

— Doar dacă-mi promite Lucy un dans, a răspuns Winona.

Am aşteptat până şi-au luat banii şi au ieşit din cameră, lăsându-ne singuri pe Naomi şi pe mine.

A ridicat privirea de la grămada de bani pe care i-o lăsaseră în faţă. Era un bacşiş dat naibii.

— Putem să lăsăm predica pe mâine, ca să pot să mă bucur?

— Bine, am zis scrâşnind din dinţi. Dar te duc acasă în seara asta.

— Bine. Însă n-ai voie să ţipi la mine pe drum.

— Nu pot să promit.

21. Urgenţă de familie

Naomi

Picioarele mă implorau să fac o pauză, dar cei 20 000 de dolari din şorţ mi-au dat mai multă energie decât era nevoie ca să fac faţă ultimei ore a turei.

— Naomi!

Am zărit-o pe Sloane la o masă din colţ, cu Blaze şi Agatha, două motocicliste de vârstă mijlocie, care făceau parte şi din comitetul bibliotecii. Sloane avea părul strâns într-o coadă de cal vioaie şi purta blugi tăiaţi şi şlapi. Blaze şi Agatha erau în uniformele lor cu blugi şi imitaţie de piele.

— Hei! le-am salutat eu şi am grăbit pasul. Aţi ieşit în oraş?

— Sărbătorim, mi-a explicat Sloane. Biblioteca tocmai a primit un grant mare şi frumos, pentru care nici nu-mi aduc aminte să fi depus cerere! Nu numai că înseamnă că putem să asigurăm mic-dejun gratuit pentru comunitate *şi* să modernizăm computerele de la etaj, dar pot şi să-ţi fac o ofertă oficială pentru jumătatea aia de normă.

— Vorbeşti serios? am întrebat simţind cum mă cuprinde bucuria.

— Cât se poate de serios, a răspuns Blaze şi a bătut cu palma în masă.

Sloane a zâmbit.

— E a ta dacă o vrei.

— O vreau!

Bibliotecara a întins mâna.

— Bun-venit la Biblioteca publică din Knockemout, doamnă coordonatoare pentru proiecte comunitare. Începi oficial săptămâna viitoare. Treci pe-acolo în weekend şi discutăm atunci despre noile tale îndatoriri.

I-am strâns mâna. Apoi am îmbrăţişat-o. După care le-am îmbrăţişat pe Blaze şi Agatha.

— Doamnele mele frumoase şi minunate, pot să vă ofer un rând? am întrebat când am eliberat-o pe Agatha, care părea puţin ameţită.

— Un angajat al bibliotecii publice nu poate să refuze o băutură gratis. Scrie în carta oraşului, a răspuns Sloane.

— Şi nici noi, lesbienele care susţin literatura, a adăugat Agatha.
— Soţia mea are dreptate, a încuviinţat Blaze.
Am plutit prin mulţimea din ringul de dans şi am dat comanda pentru noile mele şefe. Mă gândeam la maşina pe care o să mi-o permit şi la biroul pe care voiam să-l cumpăr pentru camera lui Waylay, când a apărut Lucian.
— Cred că-mi datorezi un dans, a zis el, întinzând mâna.
Am râs.
— Cred că măcar atât pot să fac pentru că m-ai lăsat să câştig.
— Nu las niciodată pe nimeni să câştige, m-a asigurat el, luându-mi tava din mână şi punând-o pe masa unor fermiere care n-au părut deranjate.
— Asta-i o atitudine de mercenar, am remarcat.
Formaţia a început o melodie lentă şi stridentă despre dragostea pierdută.
Lucian m-a tras în braţe şi iar m-am trezit întrebându-mă de ce Knockemout are o populaţie atât de mare de bărbaţi imposibil de sexy. M-am întrebat şi care era motivul lui Lucian să mă invite la dans. Mi se părea genul care nu face niciodată ceva fără motiv.
— Knox şi Nash, a început el.
M-am felicitat pentru isteţime.
— Ce-i cu ei?
— Sunt prietenii mei cei mai buni. Vrajba asta a lor a durat suficient. Vreau să mă asigur că nu e aţâţată din nou.
— Ce-are a face cu mine?
— Totul.
I-am râs în faţă.
— Tu crezi că *eu* o să aţâţ o vrajbă cu care n-am avut nicio legătură?

— Eşti o femeie uluitoare, Naomi. Ba chiar mai mult, eşti interesantă, amuzantă şi blândă. Merită să se lupte pentru tine.

— Păi, mulţumesc pentru vorbele tale amabile, dar bizare. Poţi să te linişteşti, Knox şi cu mine abia suportăm să stăm în aceeaşi cameră.

— Asta nu înseamnă întotdeauna ce crezi tu că înseamnă.

— E bădăran, are toane şi dă vina pe mine pentru orice.

— Poate pentru că-l faci să aibă sentimente pe care nu vrea să le aibă.

— De care? Criminale?

— Dar Nash?

— Nash e opusul lui frate-su. Dar eu tocmai am scăpat dintr-o relaţie pe termen lung. Sunt într-un oraş necunoscut, unde încerc să fac ce-i mai bine pentru nepoata mea, care n-a avut cea mai uşoară viaţă din lume. N-am timp să mă interesez de o relaţie cu un bărbat, am replicat fermă.

— Bine. Pentru că ştiu că n-ai vrea să pui fără să vrei gaz pe foc.

— Şi de fapt de la ce-a pornit tâmpenia asta de ciorovăială?

— Încăpăţânare. Prostie. Ego, a răspuns el evaziv.

Ştiam că nu era cazul să mă aştept la un răspuns direct de la un om care le era ca un frate.

— Hei, Naomi! Putem să mai comandăm nişte...

Sloane s-a întrerupt în mijlocul frazei.

Blonda minionă se holba cu gura căscată la Lucian, ca şi cum tocmai primise un pumn în plină figură. L-am simţit şi pe el cum se încordează.

Mi-a stat inima când mi-am dat seama că-mi trădasem cumva noua prietenă.

— Hei, am îngăimat. O ştii pe...

Prezentarea mea jenată nu era necesară.

— Sloane, a spus Lucian.

Pe mine m-a apucat tremuratul când am auzit răceala din tonul lui, însă Sloane a avut o reacţie complet opusă. Pe chip i s-a aşternut o expresie revoltată, iar în ochi i s-a aprins o scânteie de smarald.

— E vreo convenţie a nemernicilor în oraş şi eu nu ştiam?

— Încântătoare ca întotdeauna, a ripostat Lucian.

— Du-te naibii, Rollins.

Şi, pe replica de despărţire, s-a întors şi a pornit spre uşă.

Lucian încă nu mişcase niciun muşchi, dar avea privirile lipite pe spatele ei. Mâinile, încă pe şoldurile mele, mă strângeau cu forţă.

— Ce-ai zice să-mi eliberezi personalul de servire, Luce? a mârâit Knox în spatele meu.

Am ţipat, luată prin surprindere. Erau prea mulţi oameni enervaţi în preajma mea. Lucian mi-a dat drumul, cu privirea în continuare la uşă.

— Eşti bine? l-am întrebat.

— E bine, a răspuns Knox.

— Sunt bine.

Era evident o minciună. Omul arăta de parcă era cât pe ce să comită o crimă cu sânge rece. Nu eram sigură pe cine ar trebui să încerc să rezolv mai întâi.

— Cină. Mâine, i-a zis lui Knox.

— Da. Cină.

Şi cu asta, a luat-o spre uşă.

— E bine? l-am întrebat pe Knox.

— De unde dracu' să ştiu eu?

Uşa s-a deschis chiar când a ajuns Lucian în dreptul ei, şi a intrat Wylie Ogden, fostul şef al poliţiei. Când l-a văzut pe Lucian în faţa lui, a tresărit, apoi a încercat să ascundă reacţia – slăbuţ – cu o strâmbătură. S-au privit în ochi o

vreme, după care Wylie s-a dat deoparte şi i-a făcut suficient loc.
— Ce dracu' a fost asta? am întrebat.
— Nimic, a minţit Knox.
Silver a fluierat de la bar şi i-a făcut semn să vină la ea, iar Knox s-a conformat înjurând în barbă.
Omul era mai încordat ca un arc.
— Sloane a plecat? a întrebat Blaze, venind lângă mine cu Agatha după ea.
— Da. Dansam cu Lucian Rollins. I-a aruncat o privire şi a plecat. Am greşit cu ceva?
Blaze a oftat.
— Nu-i bine.
Agatha a clătinat din cap.
— Clar nu-i bine. Se urăsc.
— Cine-ar putea s-o urască pe Sloane? Nu-i cea mai drăguţă persoană din nordul Virginiei?
Agatha a ridicat din umeri.
— E o poveste complicată cu ăştia doi. Au fost vecini în copilărie. Nu s-au învârtit prin aceleaşi cercuri. Nu ştie nimeni ce s-a întâmplat, dar nu suportă să se vadă în ochi.
Fusesem surprinsă dansând cu inamicul de moarte al noii mele prietene/şefe. La naiba!
Trebuia să îndrept lucrurile. Măcar faptul că nu ştiusem era o apărare plauzibilă. Mă întindeam deja după telefon când a început să sune. Era Stef.
— Zi! i-am răspuns, după care le-am zis motociclistelor: Trebuie să răspund. Hei, toate bune?
— Witty, am o veste proastă.
Mi-a stat inima şi după aia a pornit din nou cu un spasm. Ştiam tonul ăla. Nu era „am rămas fără şampanie şi îngheţată”, era „urgenţă de familie”.
— Ce s-a-ntâmplat? Waylay e bine?

Mi-am băgat degetul în cealaltă ureche, ca să nu mai aud formaţia.

— Way e bine. Dar Nash a fost împuşcat. Nu se ştie dacă o să supravieţuiască. E în operaţie.

— Of, Doamne, am şoptit.

— Un oarecare sergent Grave a anunţat-o pe Liza şi a dus-o la spital. Trimite pe cineva să-l anunţe pe Knox.

Knox. L-am văzut prin mulţime – era în spatele barului, zâmbind cu jumătate de gură la ceva ce spusese un client. A ridicat capul şi m-a privit în ochi.

Probabil că faţa mea i-a transmis ceva, pentru că a sărit peste bar şi a început să împingă lumea ca să ajungă la mine.

— Îmi pare rău, scumpo, a zis Stef. Am adus-o pe Way la Liza, cu toţi căţeii. Suntem în regulă. Tu fă ce ai de făcut.

Knox a ajuns la mine şi m-a prins de braţe.

— Ce s-a-ntâmplat? Eşti bine?

— Trebuie să închid, am spus în telefon.

Uşa din faţă s-a deschis şi am văzut doi poliţişti în uniformă, cu expresii sumbre. Mi-a stat sufletul.

— Knox, am şoptit.

— Aici sunt, scumpo. Ce s-a-ntâmplat?

Avea ochii mai albaştri în lumina asta, un albastru arzător, şi serioşi.

Am clătinat din cap.

— Nu-i vorba de mine. E vorba de tine.

— Ce-i cu mine?

Am arătat cu un deget tremurător spre poliţiştii care veneau spre noi.

— Knox, trebuie să stăm de vorbă, a spus cel mai înalt.

Am băgat camioneta în marşarier a treia oară şi după aia am îndreptat-o până am fost în sfârşit mulţumită de cum era parcată. Spitalul se ridica în faţa mea ca un far luminos. O ambulanţă a adus un pacient pe targă la

intrarea unităţii de primiri urgenţe. Luminile maşinii colorau parcarea în roşu şi alb.

Am scos aerul din plămâni, sperând să-mi alung anxietatea care mi se agita în stomac ca o ciorbă stricată.

Aş fi putut să mă duc acasă.

Aşa ar fi trebuit. Dar când îmi terminasem tura, venisem spre omul care-mi aruncase cheile de la maşină şi-mi zisese să mă duc singură acasă. Mă făcuse să promit înainte să iasă cu poliţiştii pe uşă şi să se piardă în noapte.

Şi totuşi eram aici la ora 2 noaptea, încălcând ordinele directe şi băgându-mi nasul unde nu-mi fierbea oala.

Categoric ar fi trebuit să mă duc acasă. Da. Sigur, am decis, după care am coborât din camionetă şi am pornit direct spre uşa din faţă.

Ţinând cont de oră, nu era nimeni la recepţie. M-am luat după indicatoarele spre lifturi şi apoi spre secţia de Terapie Intensivă de la Chirurgie, care era la etajul al treilea.

Era straniu de linişte pe tot etajul. Singurele semne de viaţă se vedeau la biroul asistentelor.

Am luat-o spre Knox când l-am zărit prin geamurile sălii de aşteptare; era uşor de recunoscut după umerii largi şi atitudinea nerăbdătoare. Se plimba în sus şi-n jos prin încăperea luminată, ca un tigru în captivitate.

Probabil că m-a simţit, pentru că s-a întors repede, ca şi cum ar fi trebuit să-şi înfrunte duşmanul.

I s-au încleştat maxilarele şi abia atunci am văzut frământarea. Furia. Frustrarea. Teama.

— Ţi-am adus cafea, am spus ridicând jalnic termosul pe care i-l pregătisem în bucătărie la Honky Tonk.

— Parcă-ţi zisesem să te duci acasă, a mârâit el.

— Şi nu te-am ascultat. Hai să trecem peste partea unde ne prefacem amândoi că suntem surprinşi.

— Nu vreau să fii aici.

Am tresărit. Nu din cauza cuvintelor, ci a durerii din spatele lor.

Am lăsat cafeaua pe o măsuţă plină de reviste care se prefăceau că i-ar putea distrage pe vizitatori de la ciclul nesfârşit al spaimei.

— Knox, am început şi am făcut un pas spre el.

— Opreşte-te.

Nu l-am ascultat şi m-am apropiat încet.

— Îmi pare rău, am şoptit.

— Pleacă naibii de-aici, Naomi. Du-te. Nu poţi să stai aici, a răspuns el cu glas răguşit, frustrat.

— O să plec, i-am promis. Am vrut doar să mă asigur că eşti în regulă.

— Sunt bine.

Cuvintele erau pline de amărăciune.

Am ridicat mâna să i-o pun pe braţ, dar el s-a smucit.

— Nu, mi-a zis cu asprime.

N-am zis nimic, dar am rămas pe poziţii. Aveam senzaţia că-i pot respira furia ca şi cum ar fi fost oxigen.

— Nu, a repetat el.

— Bine, nu.

— Dacă mă atingi acum...

A clătinat din cap.

— Nu mă controlez, Naomi.

— Spune-mi doar de ce ai nevoie.

A râs, sec şi amar.

— Ce am eu nevoie e să-l găsesc pe nenorocitul care i-a făcut asta lui frate-miu. Ce am eu nevoie e să dau ceasul înapoi, ca să nu fi pierdut ultimii nu ştiu câţi ani din cauza unei vrajbe cretine. Ce am eu *nevoie* e să se trezească naibii frate-miu.

Respira întretăiat şi nici eu nu-mi puteam controla corpul. Pentru că acum stăteam în faţa lui şi în clipa

următoare îi cuprindeam mijlocul cu braţele, strângându-l şi încercând să-i absorb durerea.

Avea trupul încordat şi tremura, ca şi cum avea să cedeze dintr-o clipă în alta.

— Încetează, a şoptit el cu voce spartă. Te rog.

Dar nu m-am oprit. L-am ţinut şi mai strâns şi mi-am lipit faţa de pieptul lui.

A înjurat în barbă şi apoi m-a cuprins cu braţele, zdrobindu-mă de el. Şi-a îngropat faţa în părul meu şi m-a strâns.

Era cald, solid, viu. M-am agăţat de el ca de frica morţii şi mi-am dorit să verse câte ceva din ce strânsese în el.

— De ce naiba n-asculţi niciodată? a mormăit el, cu buzele în părul meu.

— Pentru că uneori oamenii nu ştiu cum să ceară ce le trebuie cu adevărat. Tu aveai nevoie de o îmbrăţişare.

— Ba nu, a răspuns el răguşit.

A tăcut multă vreme, iar eu i-am ascultat bătăile inimii.

— De tine aveam nevoie.

Mi s-a oprit o clipă răsuflarea. Am încercat să mă trag înapoi ca să mă uit la el, dar m-a ţinut în loc.

— Taci din gură, Daisy.

— OK.

Mâna i-a coborât pe spatele meu şi a urcat înapoi. Iar şi iar, până m-am topit cu totul în el. Nu eram sigură care dintre noi oferea mângâiere şi care o primea.

— A ieşit din operaţie, a zis Knox în cele din urmă, trăgându-se treptat înapoi.

Degetul lui mare mi-a mângâiat buza de jos.

— Nu mă lasă să-l văd până nu se trezeşte.

— O să vrea să te vadă?

— Nu mai pot eu de ce vrea el. O să mă vadă.

— Pentru ce v-aţi certat?

A oftat. Când a întins mâna şi mi-a dat o şuviţă de păr după ureche, am simţit că leşin.

— N-am niciun chef să vorbesc despre asta, Daze.

— Ai ceva mai bun de făcut?

— Mda. Să ţip la tine să te duci acasă şi să dormi un pic. Mâine e prima zi de şcoală a lui Waylay. Nu-i trebuie o mătuşă zombi care să-i pună detergent de vase peste cereale.

— În primul rând, mâncăm ouă, fructe şi iaurt la micul-dejun, am început eu, după care mi-am dat seama că încerca să mă distragă. A fost vorba de o femeie?

S-a uitat în tavan.

— Dacă începi să numeri până la zece, îţi trag un şut în picior, l-am avertizat.

A oftat din nou.

— Nu. N-a fost vorba de o femeie.

— În afară de dragoste, pentru ce mai merită să-ţi pierzi fratele?

— Ale naibii romantice!

— Poate că dacă vorbeşti, în loc să tot strângi în tine, o să te simţi mai bine.

M-a cercetat iar gânditor, o clipă lungă, şi eram sigură că o să-mi spună să mă duc acasă.

— Bine.

Am clipit surprinsă.

— Ăăă. OK. Uau. Deci chiar se întâmplă. Poate c-ar fi cazul să ne aşezăm? i-am propus uitându-mă la scaunele de plastic.

— De ce naiba trebuie să fie discuţiile cu o femeie ceva aşa de complicat? a mormăit el în timp ce ne îndreptam spre două scaune.

— Pentru că tot ce merită făcut merită făcut cum se cuvine.

M-am aşezat şi am bătut cu palma în scaunul de-alături.

S-a aşezat şi şi-a întins picioarele lungi în faţă, uitându-se în gol spre fereastră.

— Am câştigat la loto.

— Da, ştiu. Mi-a spus Liza.

— Am adus acasă unsprezece milioane şi am crezut că asta rezolva totul. Am cumpărat barul. O clădire, două. Am investit în planul lui Jeremiah pentru salonul ăla de fiţe. Am plătit ipoteca Lizei J. Îi era greu de când murise bunicul.

A coborât privirea spre mâini şi şi-a frecat palmele de blugi.

— Aveam impresia că-s al naibii de bun dacă puteam să rezolv probleme.

Am aşteptat.

— În copilărie, n-am avut mare lucru. După ce-am pierdut-o pe mama, n-am mai avut nimic. Liza J şi bunicul ne-au luat şi ne-au oferit un cămin, o familie. Dar banii erau puţini şi în oraşul ăsta ai copii care vin cu BMW-urile la şcoală când fac şaişpe ani sau se duc în weekenduri la concursuri pe cai de 40 000 de dolari. Eram eu, Nash şi Lucy. Niciunul dintre noi n-avusese nimic în copilărie, aşa că poate că am mai luat câte ceva care nu era al nostru. Poate că am mai călcat şi pe-alături uneori, dar am învăţat să ne descurcăm singuri. Am învăţat că uneori, atunci când vrei ceva, trebuie să-ţi iei singur, nu să aştepţi să-ţi dea cineva.

I-am întins cafeaua şi a sorbit din ea.

— Şi după aia Nash s-a „virusat" şi a hotărât să devină Domnul-face-totul-bine.

Ceea ce, mi-am dat seama, Knox trebuie să fi resimţit ca pe o trădare.

— I-am dat bani. Sau cel puţin am încercat. Nemernicul ăla căpos a zis că nu-i vrea. Cine refuză aşa ceva?

— Se pare că frate-tu.

— Mda. Aşa se pare.

N-avea linişte; şi-a trecut din nou degetele prin păr.

— Ne-am tot ciondănit pe tema asta aproape doi ani. Eu încercam să i-i bag pe gât, el îi refuza. Ne-am mai luat şi la pumni. Până la urmă, Liza J l-a făcut să-i ia. Şi ştii ce-a făcut frăţiorul meu tâmpit cu ei?

Mi-am înfipt dinţii în buza de jos, pentru că ştiam.

— Nemernicul ăla i-a donat departamentului de poliţie din Knockemout, ca să construiască o nenorocită de secţie de poliţie nouă. Clădirea municipală Knox Morgan, în mă-sa.

Am aşteptat câteva clipe, sperând că mai e ceva. Dar n-a continuat, iar eu m-am lăsat să alunec pe scaun.

— Adică vrei să spui că tu şi frate-tu aproape că n-aţi vorbit câţiva ani pentru că ţi-a pus *numele* pe o *clădire*?

— Spun că a refuzat bani care l-ar fi asigurat pentru tot restul vieţii şi i-a dat în schimb poliţailor. Poliţaii care se excitau ţinându-se după trei adolescenţi care făceau un pic de scandal. În mă-sa! Când aveam şapteşpe ani, Lucian a stat o săptămână la închisoare pe nişte aiureli de acuzaţii. A trebuit să învăţăm să ne ocupăm singuri de toate în loc să dăm fuga la un şef de departament corupt şi acoliţii lui idioţi. Şi Nash se duce şi le dă peste două milioane de parai.

Imaginea devenea tot mai clară. Mi-am dres vocea.

— Ăăă, poliţiştii ăia mai sunt în departament?

Knox a ridicat din umeri.

— Nu.

— Şi Nash îi lasă pe poliţiştii din subordinea lui să profite de funcţie?

Şi-a împîmpins limba în obraz.

— Nu ştiu cât de bun e Grave, dacă te gândeşti că în weekenduri încă-i place să tragă câte o cursă, a continuat el încăpăţânat.

I-am pus mâna pe braţ şi l-am strâns.

— Knox.

— Ce-i? a întrebat el cu privirile în mochetă.
— Uită-te la mine.
Când a ridicat privirea, am văzut frustrarea întipărită pe faţa lui minunată. I-am prins obrajii în palme şi i-am simţit barba aspră.
— O să-ţi spun ceva ce trebuie să ştiţi şi tu, şi frate-tu şi vreau să vă ajungă în suflet.
M-a privit în ochi. Mă rog, se uita mai mult la gură decât la ochi. Dar era suficient.
— Sunteţi amândoi nişte idioţi.
Privirea i s-a smuls de pe buzele mele şi a mijit ochii. L-am strâns de obraji înainte să înceapă să mârâie la mine.
— Şi idioţenia e în fază terminală şi n-are leac dacă vreunul dintre voi mai pierde fie şi numai o zi, pentru că aţi muncit din greu şi aţi dat aşa de multe oraşului, *fiecare în felul lui*.
Mi-am luat mâinile şi m-am sprijinit de spătar.
— Dacă aşa încerci să mă înveseleşti când frate-miu a fost împuşcat, nu eşti bună de nimic.
Încet-încet, zâmbetul mi s-a întins pe toată faţa.
— Crede-mă pe cuvânt, vikingule. Tu şi frate-tu aveţi ocazia să puneţi lucrurile în ordine şi să aveţi o relaţie adevărată. Unii dintre noi n-au norocul ăsta. Unele punţi tăiate nu mai pot fi construite la loc. Nu tăia o punte pentru o tâmpenie cum sunt banii.
— Asta o să meargă doar dacă se trezeşte naibii odată, mi-a amintit el.
Am dat zgomotos afară aerul din plămâni.
— Da, ştiu.
Am rămas fără să mai spunem nimic. Îi simţeam genunchiul cald şi solid lipit de mine.
În sala de aşteptare a intrat o asistentă în halat albastru, iar noi ne-am ridicat. Mă întrebam dacă şi-a dat seama că mă luase de mână.

— Fratele tău s-a trezit şi vrea să te vadă, a anunţat femeia.

Am oftat uşurată.

— Cum se simte? a întrebat Knox.

— E ameţit şi-l aşteaptă o recuperare de durată, dar chirurgii sunt mulţumiţi.

Spatele şi umerii i s-au relaxat, iar eu l-am strâns de mână.

— În cazul ăsta, cred că eu o să mă duc acasă să-i pregătesc lui Waylay cerealele şi detergentul de vase.

Knox m-a strâns mai tare de mână.

— Ne poţi lăsa o clipă? a întrebat-o pe asistentă.

— Sigur. Sunt afară. Te duc la el când eşti gata.

Knox a aşteptat până a ieşit asistenta, după care m-a tras mai aproape.

— Mulţumesc, Naomi, a şoptit chiar înainte să ni se întâlnească buzele.

Fierbinţi, dure, hotărâte. A ridicat mâna ca să-mi cuprindă maxilarul şi gâtul; m-a ţinut strâns cât m-a sărutat până mi-au fugit toate gândurile din minte şi m-a lăsat cuprinsă de un torent de senzaţii.

S-a tras înapoi, cu ochii aprigi. Apoi m-a sărutat pe frunte şi a ieşit.

22. O secure, două gloanţe

Knox

— Arăţi ca dracu’, a zis Nash răguşit.

În salon lumina era slabă. Frate-miu era rezemat de perne pe patul de spital, iar pe pieptul dezgolit se vedeau bandaje şi pe umărul stâng, nişte pansamente.

Aparatele ţiuiau, ecranele pâlpâiau. Iar el era palid. Vulnerabil. Mi-am încleştat pumnii pe lângă corp.

— Aş putea zice acelaşi lucru şi despre tine, i-am răspuns şi am înconjurat încet patul, ca să mă afund în fotoliul de lângă fereastra întunecată.

— Arată mai rău decât e de fapt, a şoptit.

Mi-am rezemat coatele pe genunchi şi am încercat să par relaxat. Dar simţeam furia clocotindu-mi în măruntaie. Cineva încercase să pună capăt vieţii lui Nash. Nu te pui cu un Morgan şi să scapi după aia.

— Un nemernic a încercat să te omoare aseară.

— Eşti furios că ţi-a luat-o cineva înainte?

— Se ştie cine-a fost?

I s-a ridicat colţul gurii, de parcă efortul să zâmbească ar fi fost prea mare.

— De ce? Vrei să te răzbuni?

— Aproape ai murit, Nash. Grave a zis că ai fost cât pe ce să dai colţul din cauza hemoragiei înainte să ajungă ambulanţa la spital.

Mi se urca fierea în gât când îmi dădeam seama cât de adevărat era.

— Nu-s suficiente câteva gloanţe şi o trântă ca să mă dea gata, m-a asigurat el.

Mi-am frecat palmele de genunchi. Înainte şi înapoi, o încercare să domolesc furia. Nevoia să sparg ceva.

— A fost Naomi aici.

Chiar când o spuneam, nu ştiam de ce-o spun. Poate că tot ce simţeam devenea un pic mai suportabil dacă-i rosteam numele cu voce tare.

— Evident că a fost. Crede că sunt sexy.

— Nu-mi pasă câte găuri de gloanţe ai în tine. O să trec la acţiune.

Oftatul lui Nash semăna mai mult a şuierat.

— Era şi timpul. Cu cât o dai în bară mai repede, cu atât mai repede pot să mă bag eu şi să fiu băiatul bun.

— Du-te naibii!

— Hei, care dintre noi e pe patul de spital, măgarule? Sunt un erou, ce naiba! Femeile nu pot să reziste în faţa unui erou rănit de gloanţe.

Eroul cu pricina a tresărit când s-a mişcat în pat, iar mâna i s-a întins spre tăviţă, după care a căzut la loc pe saltea.

M-am ridicat şi i-am turnat apă în cana pregătită alături.

— Mda, bine, poate că ar trebui să stai aici şi să nu-mi ieşi în cale câteva zile. Să-mi dai ocazia să dau totul peste cap.

Am împins cana şi paiul la marginea tăvii şi m-am uitat la el cum întinde braţul sănătos după ea. Pe frunte i-au apărut broboane de sudoare, iar mâna i-a tremurat când a cuprins cu degetele paharul de plastic.

Nu-l mai văzusem niciodată aşa. Îl văzusem în multe alte feluri. Mahmur, stors după epidemia de gripă din 1996, extenuat după ce-şi dăduse sufletul la meciul de fotbal anual din ultimul an de liceu. Dar nu-l văzusem niciodată aşa slăbit.

Un asistent medical a tras draperia, scuzându-se cu un zâmbet.

— Voiam doar să verific pungile de perfuzie.

Nash i-a făcut semn că e în regulă şi ne-am cufundat în tăcere în timp ce asistentul se ocupa de perfuzii. Frate-miu era conectat la vreo şase aparate din secţia de Terapie Intensivă. Şi eu lăsasem să treacă ani întregi fără să vorbesc cu el.

— Cum e cu durerea? l-a întrebat asistentul.

— E bine. Practic n-o simt.

Răspunsul fusese cam prea grăbit. Avea gura prea încleştată. Frate-miu jucase a doua repriză din meciul ăla anual cu încheietura mâinii ruptă. Şi poate că era el fratele cuminte, fratele bun. Dar nu-i plăcea mai mult decât mie să dea dovadă de slăbiciune.

— Îl doare, i-am zis asistentului.

— Nu-l asculta, a insistat Nash.

Dar nu şi-a putut ascunde grimasa când s-a mişcat pe saltea.

— Căpitane, tocmai ţi-a trecut un glonţ prin piept. Nu e nevoie să te doară ca să se vindece, a zis asistentul.

— Ba da, l-a contrazis Nash. Durerea e aia care-ţi spune că eşti în viaţă. O amorţeşti şi cum ştii că mai eşti pe-aici?

— Crede că suntem amândoi idioţi, i-am spus după ce-a plecat asistentul.

Nash a şuierat, după care a urmat o tuse chinuitoare care părea că o să-l sfârtece cu totul. Apoi s-a prăbuşit la loc pe pat. Am văzut cum se stabilizează vârfurile verzi pe monitorul aparatului care-i măsura bătăile inimii.

— Cine? a întrebat în cel din urmă.

— Naomi.

— De ce să creadă Naomi că sunt idiot?

— I-am zis de ce stau lucrurile cum stau.

— N-a fost impresionată de purtarea ta de Robin Hood sau de independenţa mea masculină?

— Nicio clipă. Şi s-ar putea să şi aibă dreptate.

— Cu ce?

— A crezut că era vorba de o femeie. Nu de bani.

Capul lui Nash aluneca încet într-o parte şi pleoapele i se îngreunau.

— Deci dragostea merită o vrajbă de familie, dar câteva milioane, nu?

— Cam asta era ideea.

— Nu pot să zic că n-are dreptate.

— Şi atunci de ce mama naibii n-ai strâns din dinţi şi n-ai îndreptat lucrurile? m-am răstit eu.

Mi-a zâmbit palid, cu ochii închişi.

— Tu eşti fratele mai mare. Şi tu erai ăla care încerca să mă facă dator îndesându-mi bani pe gât.

— Singurul motiv pentru care nu te pocnesc în clipa asta e că eşti legat la prea multe aparate.

Mi-a arătat istovit degetul mijlociu.

— Dumnezeule, am mormăit. N-am vrut să-mi fii dator sau mai ştiu eu ce drăcie. Suntem o familie. Suntem fraţi. Unul din noi câştigă, câştigăm amândoi.

Însemna şi că dacă unul dintre noi pierde, pierdem amândoi. Şi asta fuseseră ultimii ani. O pierdere.

La naiba. Nu-mi plăcea să pierd.

— Nu voiam banii, a bălmăjit el. Voiam să construiesc prin forţele mele.

— Puteai să-i pui deoparte pentru pensie sau de-astea, m-am plâns eu.

În mine încerca să se ridice acelaşi amestec de sentimente deja cunoscut. Respingere. Eşec. Furie îndreptăţită.

— Meritai ceva bun. După toate mizeriile prin care am trecut şi după ce Liza J l-a pierdut pe bunicul... Meritai mai mult decât un salariu de poliţist dintr-un oraş de doi bani.

— Oraşul *nostru* de doi bani, m-a corectat el. Ni l-am însuşit. Tu, în felul tău. Eu, într-al meu.

Poate că avea dreptate. Dar nu conta. Ce conta era că dacă ar fi luat banii, n-ar fi fost acum într-un salon de spital. Frăţiorul meu ar fi schimbat lucrurile în alt mod. Fără să se supună regulilor. Fără să plătească preţul.

— Ar fi trebuit să păstrezi banii. Dacă i-ai fi păstrat, n-ai fi aici, zăcând ca o mortăciune.

Nash a clătinat din cap încet pe pernă.

— Eu trebuia să fiu băiatul bun.

— Taci din gură şi dormi!
— Am trecut prin aceleaşi mizerii. Dar eu l-am avut întotdeauna pe fratele meu mai mare. Am ştiut întotdeauna că pot să contez pe tine. Nu mai aveam nevoie şi de banii tăi pe deasupra.

Umerii i s-au lăsat. L-a cuprins somnul şi am rămas să-l veghez în tăcere.

Uşile automate s-au deschis şi m-au aruncat, împreună cu un val de aer condiţionat, în umezeala răsăritului. Stătusem la căpătâiul lui Nash şi-mi lăsasem furia să mocnească. Ştiind ce urmează.

Voiam să sparg zidul spitalului cu un pumn. Voiam să revărs un val seismic de răzbunare asupra vinovatului.

Am luat într-o doară o piatră dintr-un strat de flori şi mi-am trecut degetele peste ea, dorindu-mi s-o arunc în ceva. Să sparg ceva din exterior în loc să simt toate fisurile din interior.

— În locul tău, n-aş face aşa ceva.

Mi-am strâns degetele în jurul pietrei.

— Ce cauţi aici, Lucy?

Lucian era rezemat de coloana de calcar de lângă intrarea în spital, iar vârful ţigării a strălucit mai puternic când a tras din ea.

Îşi permitea o singură ţigară pe zi. Presupun că şi asta era numărată.

— Tu ce crezi că fac?

— Sprijini clădirea? Te dai la chirurgi sexy?

A scuturat scrumul pe jos, privindu-mă în ochi.

— Cum se simte?

M-am gândit la durere, la extenuare. Faţa fratelui meu pe care n-o văzusem până atunci.

— Bine. Sau cel puţin o să fie bine.

— Cine-a fost?

Tonul rece, indiferent, nu m-a păcălit.

Trecuserăm la afaceri. Poate că Lucian nu era rudă, dar era un Morgan din toate punctele de vedere importante. Şi voia dreptate la fel de tare ca mine.

— Poliţaii nu ştiu. Grave a zis că maşina era furată. Nash nu le-a dat încă descrierea suspectului.

— Îşi aduce aminte ce s-a-ntâmplat?

Am ridicat din umeri şi m-am uitat cu ochii mijiţi la cerul care devenea roz şi mov pe măsură ce se ridica soarele.

— Nu ştiu, omule. Era destul de dat peste cap de anestezie şi ce i-or fi pus în transfuzie.

— O să-ncep să sap, m-a asigurat Lucian.

— Anunţă-mă ce afli. Nu mă las dat deoparte.

— Bineînţeles că nu.

Lucian m-a cercetat o clipă.

— Arăţi ca dracu'. Ar trebui să dormi.

— Nu ştiu de ce-mi zice aşa toată lumea.

Pe de altă parte, el arăta de parcă tocmai ieşise dintr-o sală de consiliu, într-un costum scump, dar fără cravată.

— Poate că ar trebui să asculţi.

— Aproape că a murit, Luce. După ce-am fost un nenorocit cu el, aproape că a sângerat de moarte într-un nenorocit de şanţ.

Lucian şi-a stins ţigara în scrumiera de beton.

— O să rezolvăm.

Am încuviinţat. Ştiam că aşa o să fie. Lucrurile nu puteau rămâne aşa. Omul care băgase un glonţ în frate-miu avea să plătească.

— Şi o să rezolvaţi şi restul, a adăugat el tăios. Aţi pierdut amândoi suficient timp, la naiba. De-acum, gata.

Doar Lucian Rollins putea să facă o asemenea declaraţie şi după aia s-o transforme şi în realitate.

M-am gândit la ce spusese Naomi. Poate că fuseserăm idioţi şi pierduserăm din timpul pe care credeam că-l avem.

— E gata, am fost de acord.
— Bun. Mă săturasem să-mi văd cei mai buni prieteni din copilărie purtându-se de parcă erau tot copii.
— De-asta te-ai întors?
Lucian s-a întunecat la faţă.
— A fost unul dintre motive.
— Unul dintre celelalte motive are vreo legătură cu o bibliotecară minionă, drăguţă, care te urăşte de moarte?
A oftat şi şi-a netezit absent buzunarele.
— Ai fumat deja una, i-am adus eu aminte.
— Futu-i, a mormăit el, pe cât de agitat îşi permitea el să fie.
Eu eram cu temperamentul. Nash era cu dispoziţia binevoitoare. Iar Lucian avea o stăpânire de sine de călugăr.
— Oricum, ce s-a întâmplat între voi? am întrebat, bucurându-mă de distragerea pe care mi-o oferea stânjeneala lui.
— Frate-tău e într-un pat de Terapie Intensivă. Ăsta-i singurul motiv pentru care nu-ţi sparg dinţii în clipa asta.
Oricât de apropiaţi eram, singurul lucru pe care Lucian nu mi-l spusese niciodată era de ce-l urăşte Sloane. Până aseară, fusesem convins că sentimentul era reciproc. Dar îi văzusem faţa când o zărise, când se uitase la ea plecând. Nu ştiam eu multe despre sentimente, dar ce era pe faţa lui nu mi se părea ură.
— Probabil că nici nu-ţi mai aduci aminte cum să tragi un pumn, l-am tachinat. Toate negocierile alea prin săli de şedinţe. Doar asmuţi avocaţii asupra oamenilor, în loc să le tragi un croşeu frumos de dreapta în faţă. Pun pariu că nu-i la fel de mulţumitor.
— Poţi să iei băiatul din Knockemout, dar nu poţi să iei Knockemoutul din băiat, a zis el.
Speram să fie adevărat.

— Apreciez c-ai fost aici.

A încuviinţat.

— Stau cu el măcar până se întoarce Liza.

— Ar fi bine, i-am răspuns eu.

Am rămas în tăcere, încordaţi, în timp ce soarele s-a ridicat deasupra orizontului, adăugând şi auriu la rozul şi movul de mai devreme. Începuse oficial o nouă zi. Aveau să se schimbe multe lucruri, iar eu ardeam de nerăbdare să pun lucrurile în mişcare.

— Du-te şi culcă-te, mi-a zis Lucian, după care a băgat mâna în buzunar şi mi-a aruncat cheile. Ia maşina mea.

Le-am prins din aer şi am apăsat pe butonul de deschis uşile. Un Jaguar strălucitor a clipit din faruri de pe un loc de parcare clasa-ntâi.

— Totdeauna ai avut gusturi bune.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Dar altele trebuiau să se schimbe.

— Ne vedem mai încolo, omule.

A dat din cap. Şi după aia am reuşit să ne surprind ca naiba pe amândoi când l-am îmbrăţişat strâns cu un braţ.

— Mi-a fost dor de tine, frate.

23. Cioc-cioc. Cine-i acolo?

Naomi

Am fost smulsă dintr-un somn agitat pe canapea de un bubuit în uşă. Dezorientată, m-am împleticit pe lângă

măsuţa de cafea şi am încercat să-mi aduc aminte unde eram.

Cei 20 000 de dolari încă îndesaţi în şorţ.

Nash.

Knox.

Prima zi de şcoală a lui Waylay.

Nu-i de mirare că mă lăsasem pradă somnului.

Am deschis uşa şi am dat peste un Knox proaspăt ieşit din duş, care stătea în prag. Waylon a intrat dând din coadă.

— Salut, am articulat răguşit.

Deloc vorbăreţ, Knox n-a zis nimic şi a păşit peste prag. M-am frecat la ochi. Părea încordat de parcă era pus pe harţă. Mă rog, dacă venise aici să ne certăm, o să fie dezamăgit. Eram prea obosită ca să fiu la înălţime.

— Cum e frate-tu? am îndrăznit.

Şi-a trecut mâna prin păr.

— Îl aşteaptă o recuperare lungă. Dar o să fie OK. Ai dus-o pe Way la şcoală?

Fratele lui fusese împuşcat, şi tot îşi adusese aminte să întrebe de prima zi de şcoală a lui Waylay. Nu ştiam cum să împac asta cu nemernicul care ţipase la mine în faţa propriilor clienţi. Dacă ar reuşi vreodată să se stabilizeze definitiv la partea asta cu morocănosul atent şi să renunţe la băiatul rău supărat pe lume, într-o bună zi ar face o femeie foarte fericită.

— Mda, am răspuns şi am căscat. A dormit la Liza aseară, pentru că eu am ajuns acasă târziu. Liza, Stef şi cu mine i-am pregătit micul-dejun acolo. Stef i-a făcut clătite cu bucăţele de ciocolată, deşi i-am zis că în general copiii sunt obosiţi şi nu se concentrează la şcoală din cauza vârfurilor de glicemie.

Şi eu eram obosită şi nu mă puteam concentra, nu din cauza clătitelor, ci fiindcă nervozitatea lui Knox mă agita şi pe mine.

— A, apropo de Stef, cred că el şi Jeremiah s-ar putea să se placă, am zis, în căutarea unui subiect care să işte vreo reacţie verbală.

Dar Knox a rămas tăcut în timp ce se fâţâia prin livingul micuţ, părând mult prea mare ca să-şi găsească locul aici. Era un om cu o mulţime de sentimente reprimate. O parte din mine voia să-l facă să se deschidă. Cealaltă parte voia doar să se întoarcă în pat şi să uite de toate câteva ore.

— Vrei cafea? Sau poate alcool? i-am propus.

Mă ţineam după el în timp ce se îndrepta spre bucătărie, încleştându-şi pumnii şi desfăcându-i imediat. Iar şi iar.

N-aveam bere, iar cea mai tare băutură din casă era un roze ieftin pe care aveam de gând să-l beau cu Sloane. Dar puteam să-l sacrific pentru cineva al cărui frate tocmai fusese împuşcat.

A luat o frunză galbenă de pe blatul de bucătărie. O găsisem pe alee dimineaţă, după ce o dusesem pe Waylay la autobuz. Temperatura încă zicea că e vară, dar venirea toamnei era inevitabilă.

Waylon a sărit pe canapeaua din living.

— Simte-te ca acasă, i-am zis câinelui.

Când m-am întors spre Knox, l-am văzut apropiindu-se de mine.

— Naomi.

Era răguşit şi parcă îmi mângâia silabele numelui, şi după aia şi-a pus mâinile pe mine şi m-a tras spre el. Buzele lui mi-au găsit gura şi m-am pierdut în senzaţii. M-am înecat în dorinţă.

Niciunul dintre noi nu-şi dorea să-şi dorească aşa ceva. Poate că de-asta şi era aşa de-al naibii de plăcut. O mână

i-a alunecat în părul meu, iar cealaltă m-a apăsat pe şale până m-a lipit de el.

— Knox, am şoptit. Nu asta-ţi doreşti, i-am adus aminte.

— De asta am nevoie, a răspuns el înainte să se afunde din nou în sărut.

Nu era sărutul din sala de aşteptare. Era altfel, era disperat.

M-am pierdut în el. Mi-au fugit toate gândurile din minte, până n-au mai rămas decât senzaţii. Gura lui era dură şi solicitantă, ca şi omul. M-am înmuiat toată şi l-am primit cu braţele deschise.

A reacţionat trăgându-mă uşor de păr ca să-mi îndrepte capul în unghiul pe care-l voia ca să-şi apese gura peste a mea. Limba nu i s-a-mpletit cu a mea, nici nu s-a jucat cu ea – m-a supus direct.

Mi-a luat suflarea, logica, mi-a scos din cap toate motivele pentru care asta era o idee foarte proastă. Le-a luat pe toate şi le-a făcut să dispară.

— De asta am nevoie, iubito. Am nevoie să simt cum te înmoi sub mine. Am nevoie să mă laşi să te am.

Nu-mi dădeam seama dacă-mi vorbea porcos sau era romantic. Oricum ar fi fost, îmi plăcea la nebunie.

Mi-a găsit breteaua rochiei. Inima mi-a luat-o la trap când a coborât pânza doi centimetri pe umăr şi mi-a aprins pielea.

Avea nevoie de asta. De mine. Şi eu trăiam ca să fie nevoie de mine.

M-am întins şi mi-am strecurat mâinile sub bluza lui, unde am găsit muşchii încordaţi sub pielea caldă.

Măcar o dată în viaţă, Knox părea să vrea să fie de ajutor şi şi-a tras bluza peste cap cu o mână. Dumnezeule, toată pielea aia, şi muşchii, şi cerneala tatuajelor. Mi-am trecut unghiile peste pieptul lui şi l-am auzit mârâind în gura mea.

Da, te rog.

Cu o smucitură abilă, mi-a tras una dintre bretelele rochiei peste umăr, apoi a făcut la fel şi cu cealaltă.

— Era şi timpul să aflu ce ai sub rochiile astea, a şoptit.

Mi-am înfipt dinţii în buza lui şi am tras tare de cureaua pantalonilor.

M-am blestemat pentru că-mi pusesem dimineaţă cea mai puţin sexy lenjerie. Dar măcar nu-mi bătusem capul şi cu sutien. Cu chiloţii deloc sexy şi cu sânii descătuşaţi, mi-am zis că se echilibrau lucrurile.

A scăpat de blugi exact în clipa în care rochia mea aluneca şi-mi cădea în jurul gleznelor.

— Fir-ar să fie, scumpo. Ştiam eu.

Gura lui era pe gâtul meu, muşcând şi sărutând în timp ce cobora.

M-am înfiorat.

— Ce ştiai?

— Ştiam că aşa o să arăţi. Că ai un trup care cere sex.

Mi-a cuprins lacom un sân în palmă şi m-a lipit de frigider, iar metalul rece m-a făcut să ţip.

— Knox!

— Mi-aş cere scuze, dar ştii că nu-mi pare deloc rău, a zis şi limba i-a ţâşnit să-mi mângâie sfârcul dureros.

Nu mai eram în stare să rostesc cuvinte. Nu mai eram în stare să trag aer în piept. Nu mai puteam decât să-i cuprind erecţia prin boxeri şi să mă ţin de el ca şi cum de asta depindea viaţa mea. Când buzele i s-au închis peste sfârcul meu şi a început să-l sugă, m-am lovit cu ceafa de frigider. Toate instinctele profunde, decadente îmi reverberau în tot corpul şi am avut senzaţia că ştie şi el.

Nu s-a oprit când şi-a strecurat mâna liberă în lenjeria mea deloc sexy.

Am gemut amândoi când m-a găsit cu degetele.

— Ştiam eu, a mormăit el din nou, iar gura i s-a mutat la celălalt sân. Ştiam eu că o să te găsesc umedă.

Geamătul meu a devenit ţipăt când degetele lui şi-au făcut loc înăuntru. Omul ştia ce face. Nu orbecăia. Nu făcea risipă de mişcări sau gesturi stângace. Chiar şi împins de nevoie, fiecare atingere era magică.

— Am nevoie să te simt dinăuntru, a spus frecându-şi barba de sfârcul deja sensibilizat.

Când şi-a împins degetele în mine, mi s-au înmuiat genunchii.

Era prea mult. Era prea îndemânatic. Nivel de expert. Distrugător profesionist de vaginuri. Şi nu ştiam dacă pot să ţin pasul. Când a început să mişte degetele alea uluitoare, am hotărât că nu-mi pasă.

Penisul i se încorda în mâna mea. I-am tras neîndemânatică boxerii, i-am eliberat mădularul gros şi l-am strâns cu putere.

Knox s-a îndreptat cu un geamăt şi şi-a lipit fruntea de-a mea, în timp ce ne mângâiam cu mâini nerăbdătoare.

— Am nevoie de tine într-un pat, a mormăit el când am simţit pe degete o picătură umedă.

L-am strâns mai tare şi am mişcat mâna mai repede.

— Sper că poţi tu să ne duci până în pat, pentru că eu nu mai pot să merg.

— Fir-ar să fie, iubito! Ia-o mai uşor, ce naiba, mi-a poruncit scrâşnind din dinţi.

Dar nu-l ascultam. Eram prea ocupată să mă sincronizez cu degetele lui.

Am icnit când s-a tras din pântecul meu care zvâcnea.

— Răutăcios! am şuierat cu gura lipită de gâtul lui.

Însă chiar când trupul meu se simţea abandonat, m-a aruncat peste umăr.

— Knox!

Singura reacţie a fost o palmă răsunătoare peste fund.

— Care cameră? a întrebat, urcând treptele câte două odată.

Eram ameţită de dorinţă şi vertij.

— Asta, am reuşit să îngaim.

În câteva secunde, eram întinsă pe spate în pat, cu Knox dezbrăcat deasupra mea.

— Oh, Doamne. Chiar se întâmplă?

Hopa. N-avusesem de gând să spun cu voce tare.

— *Nu* îţi veni încă în fire, mi-a ordonat el.

— Nici vorbă. Promit.

Era prea ocupat să pară îndurerat ca să se amuze. Nu-l puteam acuza, după ce reuşisem să mă uit mai bine la erecţia lui. Era excitantă, intimidantă. Un lider gros, cu capul movuliu în lumea penisurilor în erecţie. M-a cam luat cu ameţeală când l-am prins în mână.

Speram din tot sufletul că ştie cum să-l folosească. Puţine lucruri erau mai dezamăgitoare în viaţa asta decât un bărbat bine dotat care habar n-avea să-şi folosească dotarea.

Se pare că nu era totuşi momentul să aflu, pentru că Knox a alunecat în josul trupului meu, desfăcându-mi picioarele şi ridicându-le pe umeri.

Când şi-a lipit faţa între picioarele mele, muşchii stomacului mi s-au încordat aşa de tare, că mi-a fost teamă că mi-am rupt ceva. *Oh, Doamne*! Barba lui mă zgâria între coapse şi-mi plăcea de nu mai puteam.

Limba lui. Pentru un bărbat deloc vorbăreţ, limba lui era magie curată.

Alterna mişcări lungi, lacome, cu împingeri scurte, superficiale.

În doar câteva secunde, eram în pragul orgasmului.

— Stai, stai, stai! am scâncit şi l-am prins de păr.

S-a oprit imediat, ceea ce l-a făcut să primească puncte în plus.

— Ce s-a-ntâmplat? Eşti bine?

În ochii aceia albastru-cenuşiu ca oţelul se luptau îngrijorarea cu dorinţa.

— Asta o să se întâmple o singură dată.

Simţeam nevoia s-o spun cu voce tare. Să-mi amintesc mie că era singura dată când aveam să-l las pe Knox Morgan să mă aducă la orgasm.

— O dată, a fost el de acord, încă privindu-mă atent. Ultima ofertă.

— Nu mai vorbi ca o gazdă de concurs de televiziune când stai cu capul între picioarele mele!

— Nu-mi cere să port o conversaţie când eşti pe punctul să ai orgasm pe limba mea.

— De înţeles.

Pântecul îmi pulsa de dorinţă lacomă.

— O dată. Ai grijă să merite.

— Atunci mai bine aşteaptă naibii.

A fost bine că am făcut ce mi-a spus, pentru că după o secundă, cel mult două, după ce m-am prins cu mâinile de tăblia de alamă a patului, a făcut ceva magic cu limba şi în acelaşi timp degetele lui au alunecat în mine şi am simţit cum fac implozie.

I-am strâns aşa de tare degetele, că mi-am făcut griji că o să aibă nevoie de o radiografie. Bineînţeles, nu aşa de multe ca să mă opresc şi să verific. Pentru că eram în toiul celui mai mare orgasm din viaţa mea şi aveam şi eu priorităţile mele. Dacă-i rupsesem degetele, nu părea să se fi supărat, pentru că limba lui şi-a văzut de treabă cât îmi trăiam orgasmul care mă zdruncina toată.

— Încă n-ai terminat. Te simt, mi-a zis cu un geamăt.

Cel puţin asta credeam că a zis. Urechile îmi ţiuiau de parc-aş fi fost într-o clopotniţă duminică dimineaţa.

— Îmi trebuie o clipă, am icnit eu, străduindu-mă să trag aer în plămâni.

— Îhâm. Ai grijă să merite, a zis el de undeva, parcă de foarte departe. În plus, vreau să intru în tine înainte să termini.

— Bine.

Am auzit foşnetul clar al unui ambalaj, fie de Pop-Tarts, fie de prezervativ. Părea să fie cel din urmă, pentru că vârful lat al erecţiei lui voia să intre până în adâncuri.

S-a oprit suficient cât să-şi treacă limba peste ambii sâni înainte să se ridice în genunchi.

Arăta ca un războinic răzbunător. Tatuat şi plin de muşchi. Cu pleoapele grele şi pieptul umflându-se. Mi-am dat seama că măcar nu eram singura care se simţea al naibii de bine.

A fost ultimul meu gând coerent înainte să-şi mişte şoldurile în faţă şi să împingă arma aia de distrugere în masă lungă şi groasă în mine.

Ne-am privit în ochi, iar chipul i-a încremenit într-o expresie de plăcere chinuitoare şi triumf când a intrat cu totul în mine.

Nu mi-am dat seama că mă zbătusem de-mi arcuisem spatele până nu şi-a pus una dintre mâinile alea mari pe pieptul meu şi nu m-a împins pe saltea.

— Relaxează-te, iubito. Relaxează-te, a şoptit.

Am scos din plămâni aerul care fusese blocat acolo şi am tras altul în loc. Era îngrozitor de *mare*. Şi avea dreptate – simţeam micile spasme care-mi încordau muşchii în jurul lui.

— Dacă mă mai mulgi aşa, scumpo, o să trebuiască să fie de două ori.

— Mmmmm. Bine. Da.

Mi-a zâmbit.

— Deci de asta e nevoie ca să scapi de vocabularul ăla de fiţe al tău.

— Uh. Ai de gând să vorbeşti toată ziua sau te mişti şi tu? am mormăit eu.

Simţeam deja cum se adună la loc dorinţa. Mă întrebam dacă scula lui Knox era vreo baghetă magică şi dacă făcea vrăji de orgasm cu ea, anulând practic lucruri ca repausul sau necesităţile biologice.

— Uită-te la mine, Naomi.

Am făcut ce mi s-a spus.

— Fir-ar să fie, eşti frumoasă. Şi umedă toată.

Şi atunci a început să se mişte. Încet. Superficial. Pielea îi lucea de sudoare. Avea maxilarul încordat. Dar şoldurile lui parcă erau un metronom când intra şi ieşea din mine.

Mă simţeam ca în al nouălea cer. Dar îmi dădeam seama că se abţine şi voiam să-i dau tot ce avea nevoie. Voiam să ia tot.

— Nu fi blând, am gemut.

— Nu mă grăbesc. Descurcă-te.

— Knox, dacă mai aduni mult sânge în apendicele ăla, o să explodeze.

— Ai tu păreri despre orice. Până şi despre cum să ţi-o trag.

— *Mai ales* despre cum să mi-o tragi.

M-a sărutat probabil doar ca să-mi închidă gura, dar nu mi-a păsat, pentru că atunci când mi-am ridicat şoldurile, a început să se împingă mai repede, să pătrundă mai adânc. Mă împingea dincolo de zona mea de confort şi mă ducea puţin mai departe decât eram sigură că pot să duc.

Şi a naibii să fiu dacă nu eram înnebunită.

Îmi dădea ce aveam nevoie, fără să trebuiască să-i explic şi să detaliez. Fără să trebuiască să cer. Fără să-mi spună „poate c-ar fi mai uşor dacă te-ai descurca singură”.

— Întoarce-te la mine, Daisy.

Am clipit, iar chipul lui Knox a devenit iar limpede, deasupra mea şi părând serios.

— Stai aici când sunt în tine. Nu în altă parte. Ne-am înţeles?

Am încuviinţat. Jenată că aproape că mă pierdusem în gânduri. Avea dreptate. De câte ori nu fusesem aşa de prinsă în planurile şi listele mele, că ratasem ce era chiar în faţa mea? Sau, în cazul ăsta, în mine.

Ca să-i dovedesc că eram cu el, mi-am înfipt unghiile în umerii lui şi mi-am încordat muşchii în jurul lui când pătrundea şi mai adânc.

— Bravo, a gemut el.

Ce făceam noi părea foarte plăcut. Foarte *corect*.

Părul lui de pe piept îmi gâdila sfârcurile întărite şi mi-am înfipt călcâiele în fundul ăla perfect al lui. Începea să se apropie încă un orgasm.

Şi părea nepământesc de intens.

Îl simţea şi el. Împingea mai tare acum, mai puţin controlat, şi eu voiam mai mult.

— Nu pot să mă hotărăsc cum te vreau, mi-a mărturisit cu dinţii încleştaţi. M-am gândit la prea multe feluri.

— Serios? am şoptit, străduindu-mă să par surprinsă, ca şi cum n-aş fi avut fantezii constante cu el trăgându-mi-o pe masa de biliard de la Honky Tonk.

M-a muşcat de buza de jos.

— Lipită de perete în biroul meu. Cu mâna peste gura ta, ca să nu audă nimeni cum te aduc la orgasm. Tu peste mine, în camionetă. Sânii ăştia perfecţi peste faţă, ca să pot să-i sug cât ţi-o trag. Tu, în patru labe, uitându-te peste umăr în timp ce te iau pe la spate.

OK, nu-s deloc rele.

Îmi simţeam sânii grei, umflaţi. Toate terminaţiile nervoase îmi ardeau. Şi muşchii ăia abdominali pe care credeam că i-am sfâşiat la primul orgasm se încordau din nou.

— Dă-o-ncolo, iubito. Strângi tot mai tare.

Îi simţeam fiecare venă, fiecare cută, fiecare centimetru când intra în mine. Iar şi iar, se împingea drept la ţintă. M-a copleşit o euforie ca o ceaţă.

Îi simţeam muşchii încordaţi sub degete. Tremuram amândoi. O să am orgasm cu el în mine şi n-o să mai fiu niciodată la fel. Şi-a împins o mână între noi şi mi-a cuprins sânul, iar sfârcul lacom l-a împuns în palmă.

— Ia-o toată, iubito!

Şi aşa am făcut, deschizându-mă cât de larg puteam şi m-am agăţat cu disperare de el în timp ce m-a împins dincolo de limită.

Nu m-a dus încetişor spre orgasm – l-a detonat. M-a străbătut ca un curent de înaltă tensiune şi m-a făcut să tremur din cap până în picioare. Mi-am îngropat faţa în gâtul lui şi am ţipat.

— Ah, fir-ar! Fir-ar să fie!

Am deschis ochii şi l-am văzut pătrunzându-mă, cu ochii pe jumătate închişi. Orice urmă de control a dispărut.

I-am simţit erecţia în mine în timp ce gemea la următoarea împingere şi la următoarea. Eram încă în plin orgasm când a ejaculat în mine, scoţând un strigăt gutural de triumf. S-a îngropat adânc şi a rămas acolo. Trupurile ni s-au aliniat, orgasmele s-au sincronizat. Cu fiecare pulsaţie dureroasă a lui, muşchii mei îl strângeau şi mai tare.

— Naomi, a gemut el pe gâtul meu în timp ce terminam amândoi.

Cu inimile bătând ca una.

24. Oaspeţi neinvitaţi

Naomi

Un sforăit uşor m-a făcut să tresar din visul meu incredibil de sexy despre Knox Morgan. Când am auzit din nou sforăitul şi i-am simţit trupul cald şi solid lipit de-al meu, pleoapele mi s-au ridicat ca în desenele animate.

Nu era vis.

Făcusem accidental sex cu şeful meu morocănos, vecinul enervant şi bărbatul care făcea pipi fără jenă în curte.

Am aşteptat regretele care să-mi cotropească mintea, ca un bizon într-o prerie prăfoasă. Dar se pare că trupul meu era prea îndestulat ca să permită aşa ceva. Knox mă muncise până îmi supusese şi creierul, *şi* trupul.

Cu grijă să nu-mi tulbur vecinul de pat care sforăia, m-am întors cu faţa la el. Era dezbrăcat, cu cearşaful încurcat peste picioare şi cu cea mai mare parte a trupului spectaculos la vedere. Era prima dată când aveam ocazia să-l cercetez de-aproape, fără să ştie.

Îi ciufulisem părul blond-murdar des, întunecat. Avea o cicatrice mică între sprâncene şi o alta, mai lungă şi neregulată, pe frunte, aproape de rădăcina părului. Genele erau suficient de lungi ca să mă facă geloasă. Buzele, de obicei strânse într-o linie hotărâtă, dezaprobatoare, erau uşor întredeschise.

Dormea pe spate, cu un braţ tatuat sub cap şi celălalt în jurul meu. Nu mă gândisem că ar fi genul care te ţine în braţe. Nu i-ar fi trecut prin cap nimănui sănătos la cap. Dar felul în care mă îmbrăţişa spunea altceva. Pieptul i se ridica şi se lăsa în ritmul răsuflării adânci şi egale. I-am cercetat fascinată muşchii stomacului. Pe mine mă dureau după efortul neaşteptat provocat de orgasme. Ai lui arătau de parcă ar fi putut face faţă la orice, formând un V ascuţit care dispărea sub cearşaf.

Părea aşa de liniştit, că până şi cutele de iritare dintre sprâncene se îmblânziseră.

Nu-mi venea să cred că Knox Morgan dormea dezbrăcat în patul meu.

O, Doamne.

Knox Morgan era dezbrăcat.

În patul meu.

Şi nemernicul ăsta îmi oferise două dintre cele mai intense orgasme cunoscute omului. Cum dracu' să-l mai privesc eu în ochi şi să *nu*-mi provoc spasme involuntare în vagin?

A, aici era. Vechea mea prietenă, panica totală.

Ce căutam eu în pat cu un bărbat cu care ştiam că nu e cazul să mă culc, la doar câteva săptămâni după ce fugisem de la propria nuntă?

Trebuia să mă dau jos din patul ăsta, pentru că dacă se trezea şi mă privea cu ochii somnoroşi, aş fi dat încolo orice precauţie şi m-aş fi aruncat direct pe el, fără să stau pe gânduri.

Din câteva încercări, am reuşit să mă extrag din strânsoarea lui surprinzător de tandră. Pentru că nu voiam să-l trezesc scotocind prin sertare, mi-am luat cămaşa de noapte pe care mi-o pregătisem pentru seara asta şi am pus-o pe mine înainte să mă strecor afară din dormitor.

— O singură dată, mi-am spus în timp ce coboram scara.

Se întâmplase. Se terminase. Era momentul să merg mai departe.

În drum spre bucătărie, m-am împiedicat de o gheată aruncată.

— Au! Fir-ar să fie! am şuierat.

Waylon a ridicat capul de pe canapea, a căscat şi s-a întins cu poftă.

— Salut, i-am zis, jenată că s-ar putea să mă judece pentru că m-am culcat cu omul lui.

Dar dacă basetul avea vreun gând să mă judece, n-a durat prea mult, pentru că s-a întors pe partea cealaltă şi a adormit imediat la loc.

Am mutat ghetele lui Knox de la baza scării.

Lăsaserăm o dâră de haine la parter, alt lucru pe care nu-l mai făcusem niciodată.

Aveam să le strâng şi să le împăturesc pe toate imediat ce-mi făceam o cafea.

Faptul că mă culcasem târziu, îngrijorarea pentru Nash, prima zi de şcoală a lui Waylay, ca să nu mai vorbim de orgasmele care-mi luaseră minţile, mă aduseseră aproape în stare de comă.

Am pus rapid de cafea, apoi mi-am rezemat fruntea de blatul din bucătărie, cât aşteptam să se facă.

M-am gândit la Waylay, cum se urcase în autobuzul galben, cu rochiţa ei mov şi adidaşii roz. Cu ghiozdanul plin de rechizite şi gustări.

Nu fusese entuziasmată de prima ei zi în clasa a şasea. Nu puteam decât să-mi imaginez ce îngrozitor fusese pentru ea anul trecut, primul în Knockemout. Din fericire, cu Nina, Chloe şi o profesoară nouă, Waylay avea parte de o şansă meritată. Şi dacă nu se rezolva aşa, o să găsesc altă soluţie. Waylay era un copil isteţ, amuzant şi dulce, iar eu n-aveam să las lumea să nu bage de seamă.

Filtrul de cafea a scos ţiuitul melodios de sirenă care anunţa că e gata. Tocmai îmi pusesem mâna pe mânerul bolului când s-a auzit o bătaie energică la uşă.

Waylon a ridicat capul de pe canapea.

Mi-am turnat în grabă o cană de cafea şi am luat o înghiţitură opărită înainte să deschid uşa.

M-am înecat cu ea când i-am văzut pe părinţii mei pe verandă.

— Uite-o şi pe fata noastră!

Mama, bronzată şi fericită, şi-a deschis larg braţele.

La 61 de ani, Amanda Witt încă se mai îmbrăca în aşa fel încât să i se vadă curbele care-i atrăseseră atenţia tatei în facultate. Îşi vopsea mândră părul în aceeaşi nuanţă de castaniu-roşcat ca în ziua nunţii, deşi acum avea o tunsoare pixie îndrăzneaţă. Juca golf, lucra cu jumătate de normă pe un post de consilier şcolar şi însufleţea orice încăpere în care păşea.

— Mamă? am îngăimat răguşit, aplecându-mă mecanic să mă las îmbrăţişată.

— Ia uite, Lou, nu-i cea mai *drăguţă* căsuţă pe care-am văzut-o noi vreodată?

Tata a mormăit. Avea mâinile îndesate în buzunarele şortului şi lovea cu vârful adidaşilor în balustrada verandei.

— Pare solidă, a zis el.

Mama se lăsa impresionată de lucruri drăguţe, în timp ce tata aprecia soliditatea.

— Ce faci, fetiţă? m-a întrebat el.

I-am transferat lui îmbrăţişarea şi am izbucnit în râs când m-a ridicat de la pământ. În timp ce mama era cu câţiva centimetri mai scundă ca mine şi Tina, tata avea peste 1,80. Un bărbat ca un urs care mă făcea să simt întotdeauna că totul o să fie în regulă.

— Ce căutaţi aici? am întrebat când m-a pus cu grijă jos.

— Scumpo, nu poţi să ne spui că avem o nepoată şi să nu te aştepţi să venim glonţ. Te-am dat jos din pat? Asta-i o cămaşă de noapte adorabilă, a remarcat mama.

Pat.

Cămaşă de noapte.

Sex.

Knox.

O, Doamne.

— Ăăă…

— Ţi-am zis că trebuia să scurtăm croaziera aia, Lou, a spus mama, bătându-l pe tata pe umăr. E clar că e deprimată. E încă în pijama la ora asta.

— Nu-i deprimată, Mandy, a insistat tata, bătând cu încheieturile degetelor în tocul uşii când a intrat. Ce-i ăsta? Stejar?

— Nu ştiu, tată. Mamă, nu sunt deprimată, le-am răspuns eu, încercând să găsesc o cale să-i scot din casă înainte să se trezească oaspetele meu despuiat. Doar că... ăăă... am lucrat târziu aseară şi a fost şi o urgenţă de familie...

Mama a icnit.

— S-a întâmplat ceva cu Waylay?

— Nu. Mamă. Iartă-mă. Nu în familia noastră. Familia care are casa asta şi barul unde lucrez.

— Abia aştept să-l văd. Cum ziceai că se cheamă? Hanky Pank?

— Honky Tonk, am corectat-o eu, trăgând cu ochiul la rochia mea rămasă pe podea. Aţi văzut livingul?

Aproape că am ţipat, iar ai mei au schimbat o privire înainte să se prefacă fermecaţi de camera spre care arătam.

— Ia uite ce şemineu, Lou!

— Da, uite ce şemineu, am zis eu, aproape ţipând.

Tata a mormăit.

În timp ce ei admirau şemineul, am agăţat rochia cu degetele de la picioare şi am aruncat-o sub masa din bucătărie.

— Şi ai şi un *câine*! Vai, dar ştiu că ai fost ocupată de la nuntă încoace.

Waylon a ridicat capul, cu o falcă încă lipită de pernă. Lovea pernele cu coada, iar mama s-a topit toată.

— Cine-i băiat frumos? Tu, domnule! Da, da, tu!

— Vezi, Mandy, nu-i deprimată. E doar ocupată, a insistat tata.

— Ia uite ce frumos se vede pădurea! am continuat eu, dar cuvintele păreau sugrumate când am arătat frenetic spre ferestre.

Când s-au întors să admire pădurea, am luat blugii lui Knox de pe podea şi i-am aruncat în dulapul de sub chiuvetă.

— Beeper, hai să faci cunoştinţă cu nepoţelul sau nepoţica ta!

Vorbise pe tonul ei de mamă mândră de fişa cu note de 10 pe care o punea pe uşa frigiderului, suficient de tare ca să-l trezească pe bărbatul din patul meu de la etaj.

— Aţi adus-o pe Beeper?

Beeper era ultima căţeluşă salvată de ai mei. Era o corcitură – le dădusem cadou de Crăciun anul trecut un test ADN – care s-a ridicat şi a venit arătând ca un burete aspru cu picioare. A apărut în uşă şi apoi a intrat.

Waylon s-a ridicat şi a lătrat apreciativ.

— El e Waylon. Nu-i al meu. E al... ăăă... vecinului meu? Hei, nu vreţi să ieşim şi să mergem să mâncăm micul-dejun sau prânzul sau să plecăm pur şi simplu?

Waylon a sărit de pe canapea şi s-a mirosit cu Beeper, care a lătrat ascuţit şi au început să se alerge la parterul minuscul.

— Daisy, scumpo, ce naiba cauţi la parter?

Am privit îngrozită cum apar pe trepte nişte tălpi goale, ataşate unor picioare musculoase goale. Mama şi cu mine am încremenit când s-au ivit şi boxerii – slavă Domnului pentru minunile care acoperă penisurile.

Tata, mişcându-se rapid pentru un bărbat solid, s-a interpus între noi şi boxerii care se apropiau.

— Spune ce treabă ai tu aici, a strigat tata la pieptul gol al lui Knox.

— Uau, uau, uau, a şoptit mama.

Şi nu greşea. Bărbatul arăta de-a dreptul spectaculos.

Waylon şi Beeper au decis chiar atunci s-o ia la fugă pe scări.

— Daze, vrei să-mi explici ce se întâmplă? a întrebat Knox tărăgănat, dându-se din calea catastrofei canine.

Am trecut pe sub braţul tatei şi m-am mutat ca să fiu între părinţii mei şi şeful meu... ăăă, vecinul meu? Partenerul meu de-o noapte?

— Ăăă. OK. Deci... mi-aş fi dorit foarte tare să am mai multă cafea.

— Tatuajele alea sunt adevărate? De câte ori pe săptămână te duci la sală? a întrebat mama, trăgând cu ochiul pe sub braţul tatei.

— Ce dracu' se-ntâmplă? a tunat tata.

— Of, Lou. Eşti aşa de demodat, a remarcat mama, bătându-l tandru pe spate înainte să se îndrepte spre Knox şi să-l îmbrăţişeze.

Knox a rămas nemişcat, în mod evident în stare de şoc.

— Bun-venit în familie, a spus mama, pupându-l pe obraz.

— Of, Doamne. O să mor de ruşine, am hotărât eu.

Knox a bătut-o stângaci pe mama pe spate.

— Ăăă, mulţumesc?

Mama i-a dat drumul şi după aia m-a prins pe mine pe după umeri.

— Ne-am făcut griji pentru tine, scumpo. Nu-i în firea ta să pleci pur şi simplu de la nunta ta. Nu că ne-ar fi plăcut prea tare de Warner.

— Totdeauna am zis că e un măgar cu pretenţii, a adăugat tata.

— Credeam că eşti deprimată, a urmat mama. Dar acum e totul logic! Te-ai îndrăgostit de altcineva şi n-ai putut să suporţi o căsătorie de convenienţă. Nu-i minunat, Lou?

— Îmi trebuie cafea, a mormăit Knox şi s-a dus în bucătărie.

— Nu faci prezentările? a întrebat tata, care tot nu părea încă foarte mulţumit.
— Naomi, a strigat Knox de la filtru. Pantaloni?

Am tresărit.

— Sub chiuvetă.

Mi-a aruncat o privire lungă, indescifrabilă, după care s-a aplecat să-şi recupereze blugii.

Mama mi-a făcut un semn incredibil de nepotrivit cu ambele degete mari ridicate când Knox s-a întors cu spatele şi şi-a tras fermoarul.

MAMĂ! am zis pe muteşte.

Dar a continuat să-mi tot facă semne, însoţite de un zâmbet de aprobare care-mi dădea fiori.

M-a dus cu gândul la vremea când o dusesem să vadă *The Full Monty*, pus în scenă de Andersonstown Community Theater. Mama aprecia formele masculine.

— Bine, cred că ne pripim un pic. Mamă, tată, el e Knox. E vecinul şi şeful meu. Şi nu suntem îndrăgostiţi.

Mamei i-a căzut faţa, iar tata şi-a coborât privirea în podea, cu mâinile în şolduri şi umerii lăsaţi. Mai văzusem reacţia asta. Îngrijorare. Dezamăgire. Preocupare. Dar nu pentru ceva ce făcusem eu. Tina era întotdeauna cea care aducea necazuri. Nu-mi plăcea că de data asta eu eram aia.

— E o aventură de-o noapte? Ai vreo criză a vârstei mijlocii şi ăsta a profitat de tine?

Tata, care câştigase trei ani la rând concursul de îmbrăţişări la reuniunile familiei Witt, părea pe punctul să înceapă să împartă pumni.

— Tată! N-a profitat nimeni de nimeni.

Am tăcut când Knox a venit lângă mine şi mi-a întins o cană de cafea.

— Cât staţi în oraş? i-a întrebat pe ai mei.

Tata s-a uitat urât la el.

— Nu ne-am hotărât, a zis mama uitându-se la tatuajele lui. Suntem foarte încântaţi să facem cunoştinţă cu nepoata noastră. Şi suntem puţin îngrijoraţi de *ştii tu cine*.

A arătat spre mine, ca şi cum nu i-aş fi auzit şoapta sonoră.

Knox m-a privit şi a oftat. Mi-a pus mâna liberă pe ceafă şi m-a tras spre el.

— Uitaţi care-i situaţia. Fata voastră a dat năvală în oraş încercând s-o ajute pe sora ei care, fără supărare, nu-i prea bună.

— Nicio supărare, l-a asigurat mama.

— Am aruncat o privire spre Naomi şi m-am îndrăgostit repede şi tare.

— Knox, am şuierat eu.

Dar m-a strâns de ceafă şi a continuat.

— Nu facem decât să vedem cum merg lucrurile. Poate să nu fie nimic, dar ne simţim bine. Aţi crescut o femeie deşteaptă, frumoasă şi încăpăţânată.

Mama şi-a umflat părul cu mâna.

— De la mine i se trage.

— Cu ce te ocupi, Knock? s-a interesat tata.

— Knox, l-am corectat eu. Are afaceri şi nişte proprietăţi, tată.

Tata şi-a dres zgomotos glasul.

— Prin forţe proprii? Aş zice că-i mai bine decât domnul nepotism.

Am bănuit că vorbea despre Warner, care primise un post la firma familiei după ce terminase facultatea.

— Am avut noroc acum câţiva ani şi am câştigat la loto. Am investit cea mai mare parte în oraş. Credeam că-mi consumasem tot norocul până a apărut Naomi.

Knox falsul romantic avea să distrugă tot romantismul dacă nu eram atentă.

— Numele lui e pe sediul poliţiei, am zis cu veselie forţată.

M-a strâns şi mai tare de ceafă. Am întins mâna în spatele lui şi l-am ciupit chiar deasupra beteliei blugilor. M-a strâns şi mai tare. Am ciupit şi mai tare.

— Îmi trebuie un Advil sau aşa ceva, a mormăit tata, frecându-şi fruntea.

— N-ar trebui să te doară capul, Lou. Fata noastră e *bine*. Eu eram aia care-şi făcea griji pe drum încoace, ţii minte? a răspuns mama de parcă Knox şi cu mine nici n-am fost de faţă.

— Da? Ei bine, acum eu sunt ăla care crede că-i ceva în neregulă cu ea.

— Stai să-ţi aduc ceva pentru cap, m-am oferit eu şi am încercat să mă eliberez din strânsoarea lui Knox.

Dar el n-a făcut decât să strângă mai tare şi să soarbă din cafea.

— Nu fi toantă. Am în geantă toate antiinflamatoarele favorite ale lui taică-tu, a anunţat mama.

A dat năvală spre geanta pe care o lăsase lângă uşă. Tata şi-a îndesat mâinile în buzunare şi s-a dus în bucătărie. L-am văzut cum se încruntă la bluza lui Knox, care zăcea mototolită pe plită.

— Waylay o să fie foarte încântată să vă cunoască. Unde staţi cât rămâneţi în oraş? am întrebat, disperată să găsesc subiecte de conversaţie uşoară.

— E un motel în oraş. O să vedem dacă au camere, a răspuns tata, deschizând uşile dulapului din bucătărie şi bătând în rafturi.

După o croazieră de lux de trei săptămâni în Mediterana, nu credeam că o să fie încântaţi de motelul plin de mucegai şi dărăpănat. Deja clătinam din cap când a început să vorbească Knox.

— Cred că putem găsi ceva mai bun. O să vă găsim loc la Liza J.
— Knox, am şuierat.
Cum puteam să mă prefac că am o relaţie cu Knox, dacă ai mei stăteau practic lângă mine?
S-a aplecat ca şi cum ar fi vrut să-şi lipească nasul de obrazul meu şi a şoptit:
— Taci din gură.
După care şi-a trecut buzele peste tâmpla mea şi mi s-au întărit sfârcurile.
Mama a intrat cu o cutiuţă cu pastile şi mi-a zâmbit. Mi-am încrucişat braţele la piept.
— Sunt sigur că o să vreţi să staţi cât mai aproape de fata şi nepoata voastră, a continuat Knox.
— Knox, putem să vorbim un pic afară? l-am întrebat cu dinţii încleştaţi.
— Vezi cum nu sunt în stare să nu se atingă tot timpul? a murmurat mama în urma noastră.
— Mda. Ai şi vreun antiacid aici? a întrebat tata, care chiar părea că nu se simte bine.
Am închis uşa şi l-am tras pe Knox pe verandă.
— Şi ce-ar trebui să facem? Să ne prefacem că avem o relaţie până pleacă ai mei?
— Cu plăcere. Îmi eşti datoare până peste cap, Daze. Îţi dai seama ce efect o să aibă asupra reputaţiei mele de burlac?
— Nu-mi pasă de reputaţia ta! Eu sunt aia care trebuie să treacă de o anchetă la domiciliu! Şi m-am mai şi săturat să-ţi fiu datoare! De ce tot vii să mă salvezi?
Mi-a dat pe după ureche o şuviţă de păr.
— Poate că-mi place să fiu şi eu o dată erou.
Genunchii mei au dat semne că o să cedeze când m-a lovit iar dorinţa. Avea un zâmbet de-a dreptul păcătos când m-a lipit de el.

Contactul cu trupul lui aşa de repede după cea-mai-bună-partidă-de-sex din viaţa mea mi-a supraîncărcat circuitele. Nu-mi mai venea să ţip la el. Îmi venea să-l sărut.

— Sau poate că vreau doar să ştiu cum e cu gura aia isteaţă a ta pe scula mea, mi-a şoptit cu buzele lipite de buzele mele.

Ceea ce măcar era cinstit. Şi porcos. Şi-mi plăcea.

Îşi ţinea o mână îndrăzneţ pe fundul meu. Cu cealaltă, îmi ţinea părul pe ceafă.

— Scuzaţi întreruperea.

Am sărit instinctiv să mă desprind de el. Mă rog, am încercat, pentru că încă mă ţinea destul de strâns. Ceea ce s-a dovedit un lucru bun, pentru că probabil că aş fi căzut direct peste balustradă când am văzut-o pe asistenta socială Yolanda Suarez privindu-ne de lângă trepte.

— Doamnă Suarez, ce plăcere să vă revăd, am spus gâtuit.

25. Agitaţie în familie

Knox

Chiar şi cu intruziunea nedorită a părinţilor lui Naomi, urmată de cea a asistentei sociale nemulţumite, care mai avea nevoie de o semnătură pe un act, eram într-o dispoziţie de zile mari când m-am întors la spital.

Sigur, toată mascarada cu relaţia urma să fie probabil – sigur – o belea. Dar o s-o scoată pe Naomi din încurcătură şi o să-l şi enerveze pe frate-miu.

Mă trezisem în dimineaţa aia ştiind că n-o să fie suficientă o singură dată când era vorba de ea. Acum puteam să ne prostim câteva săptămâni, să ne eliberăm unul de altul şi după ce plecau părinţii ei, să ne întoarcem la vieţile noastre cu nervii liniştiţi.

Una peste alta, nu era chiar rău.

Am intrat în salonul lui Nash şi am găsit acolo aproape toată secţia de poliţie.

— Să-mi spuneţi ce găsiţi în birou şi la depozit, zicea Nash, care era tot în pat, dar prinsese un pic de culoare în obraji.

— Mă bucur că n-ai dat colţul, fiule, i-a spus Grave.

Ceilalţi au încuviinţat.

— Da, da. Şi acu' plecaţi naibii de-aici şi încercaţi să nu lăsaţi Knockemoutul să se ducă de râpă.

I-am salutat pe toţi la ieşire şi m-am gândit la ce zisese Naomi despre cum curăţase Nash departamentul, ca să facă treabă mai bună pentru oraş.

Avea dreptate. Cred că amândoi voiam să facem ce era mai bine pentru oraşul care ne oferise un cămin.

— Aşa. Ce mai face Naomi? a întrebat Nash, părând doar puţin iritat după ce ieşise şi ultimul poliţist.

— Bine.

Bărbaţii din familia Morgan nu povesteau cu cine se sărută sau cu cine şi-o trag. Dar mi-am permis o umbră de zâmbet.

— Ai dat-o deja în bară?

— Eşti de-a dreptul amuzant când eşti plin de plumb şi medicamente.

A oftat şi mi-am dat seama că se săturase deja să fie cocoloşit în spital.

— Ce-a fost cu şedinţa aia? l-am întrebat.
— Nişte spargeri de azi-noapte. Un birou şi o boxă de depozit. Ambele ale lui Rodney Gibbons. La birou n-a fost prea rău. Cineva a luat mărunţişul şi a scotocit prin seif, pentru că era lângă calculator un bileţel cu combinaţia. Boxa a fost întoarsă cu fundul în sus. N-a văzut nimeni nimic nici colo, nici dincolo.
— Cât te mai ţin ăştia aici?
Nash s-a scărpinat cu degetul mare între sprâncene, trădându-şi frustrarea.
— Prea mult, la dracu'. Au zis că în cel mai bun caz câteva zile. Adică după ce o să vadă terapeutul cât din mobilitate pot să recapăt.
Dacă Nash nu se recupera integral, tot restul carierei lui urma să se petreacă la birou. Ceva ce până şi eu ştiam că urăşte.
— Atunci nu te prosti, l-am sfătuit. Fă ce-ţi zic doctorii. Fă-ţi fizioterapia şi adună-te. Nu vrea nimeni să te vadă la birou.
— Mda. Luce face săpături, a zis el, schimbând subiectul. N-am nevoie de niciunul dintre voi, amatori ce sunteţi, să agite treaba.
M-a jignit remarca aia cu amatorii. La vremea noastră, fuseserăm scandalagii profesionişti. Şi deşi eu s-ar putea să fi ruginit un pic, aveam senzaţia că prietenul nostru era chiar mai periculos acum decât la şapteşpe ani.
— Băieţii tăi au aflat ceva despre făptaş? am întrebat.
Nash a clătinat din cap.
— Maşină curată. Curăţată şi lăsată în Lawlerville, mai la marginea oraşului. Au găsit-o localnicii acum vreo oră.
— Cât de curăţată?
A ridicat din umeri, după care s-a strâmbat.
— Nu ştiu încă. Nicio amprentă pe volan sau pe mânerele uşilor.

— Dacă nemernicul e aşa de tâmpit să împuşte un poliţai, sigur e suficient de tâmpit să lase şi vreo amprentă pe undeva.

— Mda.

Îşi tot mişca picioarele pe sub pătura albă.

— Am auzit că Liza are musafiri.

Am încuviinţat.

— Părinţii lui Naomi. Au apărut azi-dimineaţă. Cred că abia aşteptau să-şi cunoască nepoata.

— Aşa am auzit şi eu. Am auzit şi că ai făcut impresie când ai coborât la parter în costumul lui Adam.

— Ar trebui să-ţi mai primeneşti sursele. Purtam lenjerie.

— Pun pariu că i-a plăcut lui taică-su.

— A făcut faţă.

— Mă întreb cum stai faţă de fostul logodnic.

— Nu erau fanii lui.

Deşi nu ştiam cum stăteam în ochii lui Naomi.

Am aruncat o privire la prânzul neatins de pe tavă. Supă de carne şi bere de ghimbir.

— Cum dracu' ar trebui să supravieţuieşti cu zeamă chioară?

Frate-miu s-a strâmbat.

— Ceva legat de suprasolicitarea organismului. Aş ucide pentru un burger cu cartofi prăjiţi. Băieţilor le e prea frică de asistente ca să strecoare marfă de contrabandă.

— O să văd ce se poate face. Gata, trebuie să plec. Trebuie să mă ocup de ceva înainte de marea cină în familie de diseară, pentru prima zi de şcoală a lui Way şi venirea părinţilor lui Naomi.

— Te urăsc, mi-a zis Nash.

Dar nu vorbea serios.

— Să-ţi fie învăţătură de minte, frăţiorul meu. Trebuie să te mişti mai repede, că altfel se mişcă altcineva în locul tău, l-am sfătuit şi am pornit spre uşă.

— Zi-i lui Way să-mi spună dacă se leagă cineva de ea la şcoală, a strigat Nash.

— Îi zic.

— Zi-i lui Naomi că e binevenită să treacă pe-aici oricând.

— Nici gând.

Casa Lizei J nu mai mirosea ca un muzeu al naftalinei. S-ar putea să fi avut legătură cu faptul că se găsise cineva să deschidă uşa cam la cinci minute, ca să-i lase afară şi înăuntru pe cei patru câini.

Dar probabil că avea mai multă legătură cu camerele de care nu se mai atinsese nimeni de cinşpe ani şi care acum primeau tratamentul din podea până-n tavan al lui Naomi. Cu draperiile desprăfuite şi ferestrele din dosul lor deschise larg.

Era lumină în bârlog, o cameră care nu mai fusese folosită de când casa era pensiune. L-am zărit pe Stef la birou, vorbind la telefon şi uitându-se în laptopul din faţa lui.

Din bucătărie venea muzică şi auzeam zumzetul oamenilor care stăteau de vorbă în curtea din spate.

Poate că nu toate schimbările erau rele.

M-am lăsat în genunchi să mângâi haita. Căţeluşa părinţilor lui Naomi, Beeper, stătea cu piciorul pe una dintre urechile lui Waylon.

— Aşa, fir-ar să fie!

Exclamaţia venea din bârlog. Stef şi-a închis triumfător laptopul şi s-a ridicat de la birou, cu braţele deasupra capului.

Câinii, încântaţi de încântarea lui, au dat buzna pe uşi şi au năvălit în cameră.

— Ei, nu. Toată lumea, afară! a spus Stef. Ăştia pe care-i distrugeţi cu ghearele voastre de căţei sunt nişte mocasini Gucci foarte scumpi.

— Veşti bune? l-am întrebat când a ieşit din bârlog.

Câinii au decolat spre bucătărie, mişcându-se ca un organism stângaci format din bale şi lătrături.

— Nu te da pe lângă mine. Tot supărat pe tine sunt, a răspuns el.

Când Naomi şi cu mine îi aduseserăm pe părinţii ei s-o cunoască pe bunica, Stef încercase să ascundă faptul că era în oraş de câteva zile.

Nimeni n-ar fi înghiţit prea multă vreme aiureala lui cu „ce coincidenţă, azi-dimineaţă am ajuns şi eu”.

Îi ajutasem şi eu un pic, spunându-le lui Mandy şi Lou că fusese o uşurare pentru toată lumea că Stef stătea aşa de mult la Liza.

— Las’ că-ţi trece.

— Stai doar până reuşeşti s-o dezamăgeşti pe Mandy, mi-a răspuns el. E ca şi când ai da cu şutul într-un cuib de pisoi.

N-aveam pe nimeni în viaţa mea pe care să-l pot dezamăgi.

Am intrat după el în sufragerie, unde bufetul bunică-mii fusese transformat într-un bar de top, inclusiv cu felii de lămâie şi lime, o frapieră cu gheaţă şi câteva sticle de tărie decentă.

— Ce bei? m-a întrebat el.

— Bourbon sau bere.

— E prea cald pentru tărie seacă la temperatura camerei, iar berea nu-i destul de sărbătorească. Bem gin tonic.

Mergea.

— Ce sărbătorim?

— Casa lui Naomi. A fost scoasă la vânzare acum două zile şi are deja trei oferte. Să sperăm că o să considere şi ea că e veste bună.

— De ce nu, la naiba?

Mi-a aruncat o privire inexpresivă, apoi a început să pună gheaţă în două pahare înalte.

— Ştii cum au unii o casă de vis? Ei bine, Naomi era la nivelul următor. O adora. Era locul perfect să pună bazele unei familii. Cartierul care trebuie. Dimensiunea care trebuie. Numărul care trebuie de băi. Să renunţe la casa aia e ca şi cum ar renunţa la toate visurile ei.

— Planurile se mai schimbă, am comentat eu în timp ce deschideam o sticlă de apă tonică.

— Aşa aş zice, din moment ce n-avea nicio intenţie să ajungă în pat cu tine.

— Hai, că-ncepe, am mormăit. Asta-i partea unde-mi spui că nu-s destul de bun pentru ea şi eu îţi zic să te duci naibii.

A turnat generos gin în ambele pahare.

— Hai să trecem la concluzii. Renunţă la tot ca să strângă în urma Tinei. Din nou. Câtă vreme eşti o distragere plăcută şi nu încă o problemă de rezolvat, n-o să-ţi distrug viaţa.

— Vai, mersi. Apropo, e valabil şi pentru tine, dacă te cuplezi cu Jer.

Spre lauda lui, când l-am pomenit pe cel mai bun prieten al meu, n-a scăpat pe jos feliile de lime sau rozmarinul pe care-l punea în pahare

— Deci aşa e când vine peste tine cineva care-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala, a ripostat el calm.

— Mda. Nu-i grozav, nu?

— Mesaj recepţionat. Poate că nu i-ar prinde rău ceva pe termen scurt cu care să-şi cureţe cerul gurii ca să şi-l scoată din cap pe Warner Cretinul al Treilea şi să înceapă să-şi planifice viaţa cu Way.

— Să bem pentru asta, am zis, fără să bag în seamă cum mă scosese din sărite „ceva cu care să-şi cureţe cerul gurii”.

— Noroc! Hai să-i spunem fetei noastre că problemele ei financiare se termină oficial în cincisprezece zile dacă e dispusă să-şi ia rămas-bun de la visurile ei.

Ne-am dus pe verandă şi de-acolo pe terasă. Umiditatea se risipise suficient cât să fie aproape plăcut afară. Dintr-o boxă aşezată pe masă se auzea muzică retro.

Lou se ocupa de grătar. Mi-a lăsat gura apă când am auzit sfârâitul şi am simţit aroma de carne de vită. Amanda şi bunică-mea stăteau pe scaune de grădină şi-şi fereau ochii de soarele care se îndrepta spre apus.

Câinii, acum uzi, se scuturau şi se întindeau în iarbă.

Dar ce mi-a atras şi reţinut atenţia a fost Naomi. Intrase în pârâu până la genunchi, cu ochelarii de soare pe nas. Părul scurt, brunet, era strâns cu o agrafă la spate. Purta un costum de baie corai care arăta toate curbele de care mă bucurasem dimineaţă.

Waylay, într-un costum de baie roz cu picăţele, era aplecată şi arunca apă rece din pârâu pe mătuşă-sa.

Ţipătul lui Naomi şi râsetele care au urmat când a încercat să-şi ia revanşa nu m-au lovit doar în părţile intime. Am simţit ceva cald în piept, care n-avea nicio legătură cu ginul tonic al naibii de bun pe care-l aveam în mână.

Amanda şi-a aşezat pe cap pălăria de paie şi a oftat.

— Ăsta-i raiul, i-a zis ea bunică-mii.

— Cre’ că ai avut altă Biblie decât aia cu care-am crescut eu, a glumit Liza.

— Totdeauna mi-am dorit să am o familie mare şi să stăm într-o casă mare. Toate generaţiile şi câinii împletiţi unii în vieţile celorlalţi. Cred că uneori pur şi simplu nu suntem meniţi să avem unele lucruri, a zis Amanda melancolică.

Stef şi-a dres glasul.

— Doamnelor, pot să vă mai aduc un rând de Long Island Iced Tea?

Liza a ridicat paharul gol.

— Nu mi-ar strica.

— Eu mai am, dragule, i-a răspuns Amanda.

— Te-ai hotărât să mă ierţi? a întrebat-o Stef.

— Păi, te-ai furişat aici fără să spui o vorbă, a spus ea, coborându-şi ochelarii de soare ca să-i arunce o privire pe care am identificat-o drept Privirea de Mamă. Dar nu făceai decât să ai grijă de fata mea. După mine, oricine face aşa ceva e întotdeauna în regulă.

Stef a sărutat-o pe creştet.

— Mersi, Mandy.

Naomi şi Waylay se stropeau de-a binelea de-acum. Apa ajungea până sus şi amândouă luceau în razele soarelui de după-amiază târzie.

— Cât mai durează burgerii ăia, Lou? a strigat Liza.

— Cinci minute?

— Knox, m-a strigat Amanda.

— Da, doamnă?

— Hai să facem o plimbare.

Hopa.

Stef mi-a aruncat o privire încrezută şi a dispărut în casă cu paharul Lizei.

Am mers după Amanda până în capătul terasei şi am coborât în curte. Parcă abia ieri mă prosteam cu Nash prin pârâu, speriind peştii, şi bunicul făcea grătarul.

M-a luat de braţ în timp ce mergeam.

— O ştii doar de puţin timp pe Naomi, a început ea.

Deja nu-mi plăcea încotro se îndrepta discuţia.

— Uneori n-ai nevoie de istoric ca să vezi viitorul, am răspuns, de parcă eram o plăcintă cu răvaş.

M-a strâns de braţ.

— Vreau să spun că niciodată fata mea nu s-a aruncat cu cineva, mai ales în pat, aşa, din prima.

Nu ştiam ce să răspund, aşa că mi-am ţinut gura.

— E un om născut să aibă grijă de alţii. Totdeauna se agită pentru altcineva. Nu mă mir că s-a băgat s-o ţină pe Waylay, deşi viaţa ei îi scăpa de sub control. Dă până nu-i mai rămâne nimic.

Nu era nicio noutate. Dacă Naomi nu servea clienţii, făcea treaba altcuiva în bucătărie sau făcea curat în casa ca un mausoleu a Lizei.

— I-ai adus o cană de cafea făcută exact cum îi place ei, a continuat Amanda. Mi-a povestit şi că tu i-ai găsit casa unde stă şi i-ai dat de lucru. O aduci acasă. Stef a spus că i-ai luat telefon, pentru că n-avea.

Începeam să mă agit. Răbdarea cu discuţiile despre care nu ştiam încotro se îndreaptă nu mă prea caracteriza.

— Îşi face griji, dar nu vrea să-şi facă nimeni griji pentru ea, a continuat Amanda.

— M-am prins.

— Faptul că tu-ţi faci griji pentru ea şi ai şi grijă de ea, deşi abia v-aţi cunoscut, spune multe despre caracterul tău. Ca şi faptul că Naomi te-a lăsat în patul ei fără inspecţia riguroasă obişnuită.

Mă simţeam în egală măsură stânjenit şi bizar de mulţumit.

— Cu tot respectul, Amanda, nu-mi place să discut cu tine despre viaţa sexuală a fetei tale.

— Pentru că eşti bărbat, dragule, a răspuns ea şi m-a bătut pe braţ. Vreau doar să ştii că văd cum ai grijă de fata mea. Cât au fost împreună, nu l-am văzut nici măcar o dată pe Warner că-i aduce o cană de cafea. Nu l-am văzut nici măcar o dată că face ceva pentru ea, dacă nu-i aducea şi lui un beneficiu. Aşa că îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc că te vezi cu fata mea şi eşti dispus să fii alături de ea.

— Cu plăcere.

Părea răspunsul potrivit.

— De curiozitate, de ce-i spui Daisy?
— Avea flori în păr când am cunoscut-o.
Zâmbetul Amandei s-a lărgit.
— L-a părăsit pe Warner şi a venit direct la tine fără să ştie măcar. Asta chiar e ceva!
Nu ştiam dacă era sau nu.
— Mda, ceva.
— Ei bine, eu te plac, Knox. O să se dea şi Lou pe brazdă. Până la urmă. Dar eu te plac deja.
— Gata masa! a răcnit Liza de pe terasă. Mişcaţi-vă fundurile încoace.
— Sunt lihnită, a anunţat Amanda. Ce-ar fi să le iei pe fete din apă?
— Ăăă... sigur.
Am rămas acolo cât s-a dus ea glonţ spre trepte.
Mi-au atras atenţia râsul lui Naomi şi încă un hohot. M-am dus spre marginea pârâului şi am fluierat. Waylay şi Naomi şi-au întrerupt bătaia cu apă, ambele râzând şi cu apa şiroind pe ele.
— E gata masa. Ieşiţi de-acolo! le-am zis.
— Ce mai face pe şeful! a şoptit Naomi tare.
Waylay a chicotit copilăreşte.
I-am aruncat pe cap un prosop cu steluţe de mare.
— Cum a fost prima zi, puştoaico?
— Bine, a răspuns ea şi s-a uitat întrebător la mine de sub prosop.
Copilul ăsta era o stâncă. Abandonată de o mamă de doi bani. Luată de o mătuşă pe care n-o cunoştea. Apoi a făcut cunoştinţă cu bunicii ei în prima zi de şcoală.
Şi era bine.
S-a întors şi a luat-o la fugă spre scări şi promisiunea mâncării.
— Du-te şi spală-te pe mâini, Way, a strigat Naomi după ea.

— De ce? Abia am ieşit din apă! i-a răspuns la fel Waylay.
— Atunci măcar nu mângâia câinii până după ce mănânci!
După care s-a întors spre mine, în timp ce o ajutam să urce pe mal:
— Bine. Asta-i tot ce-mi spune şi mie.
— Îţi faci griji? am întrebat-o, incapabil să-mi desprind privirea de sânii ei.
— Sigur că-mi fac. Cum să rezolv problemele când nu ştiu dacă există?
— Atunci vorbeşte cu profesoara, i-am spus, uitându-mă cum conturul sfârcurilor devenea tot mai pronunţat sub cele două triunghiuri de material care stăteau între mine şi ce-mi doream.
— Cred că aşa o să fac. Cum se simte Nash?
În loc să-i răspund, i-am strâns încheietura mâinii şi am tras-o în curticica umbrită de sub terasă. Avea pielea rece din apă. Când îi vedeam curbele aşa ude, îmi pierdeam minţile.
Am luat prosopul de baie pufos de lângă hainele ei atent împăturite pe unul dintre şezlongurile care nu mai văzuseră de ani întregi lumina zilei şi i l-am întins.
— Mersi, a zis ea şi s-a aplecat în faţa mea ca să-şi şteargă părul.
Bărbaţii dispun de un control limitat, iar eu tocmai ajunsesem la limită.
I-am tras prosopul din mână şi am împins-o în spate până a ajuns la stâlpul de sprijin.
— Knox…
I-am dus degetul la gură şi am arătat în sus.
— Cine vrea mediu făcută? a întrebat Lou.
— Stef, băutura aia nu vine singură, să ştii, s-a auzit şi Liza J.
— Ce faci? a şoptit Naomi.

Când am împins-o cu şoldurile, a prins ideea al naibii de repede. Gura i s-a căscat într-un „O” perfect, iar eu i-am tras deoparte triunghiurile sutienului.

Plini, savuroşi, umezi. Mi-a lăsat gura apă şi n-avea nicio legătură cu mâncarea servită deasupra noastră.

— Dumnezeule, Daze! Când te văd aşa, abia aştept să ajung înapoi în patul tău.

Mi-am aplecat capul şi am prins între buze unul dintre vârfurile îngheţate. Icnetul sexy, felul cum m-a strâns cu mâinile de umeri, cum s-a aplecat spre gura mea ca şi cum îşi dorea şi ea la fel de tare ca mine. Mi s-a dus totul direct în sculă.

— Ţi-aş trage-o chiar aici dacă mi-aş imagina măcar o clipă că pot să scap cu faţa curată.

Şi-a luat o mână de pe umărul meu şi a băgat-o între noi, cuprinzându-mi erecţia prin blugi. I-am acoperit mâna cu mâna mea şi am strâns. Tare. Am împins în mâinile noastre, înnebunit să simt frecarea.

— Copii! Cina! a strigat Amanda de deasupra noastră.

— Mătuşă Naomi, câte păstăi de fasole tre’ să mănânc?

Ochii lui Naomi s-au limpezit.

— Of! Doamne, mi-a spus pe muteşte.

Am pişcat ambele sfârcuri nu tocmai cu blândeţe înainte să-i aşez sutienul la loc. Voiam să i-o trag în costumul ăla de baie. Să-i desfac un şiret, două şi să-mi asigur accesul potrivit. Apoi voiam s-o iau în toate felurile cu putinţă, până nu mai eram în stare niciunul dintre noi să mergem. În schimb, urma să iau cina cu o erecţie şi public.

Uneori viaţa nu era deloc dreaptă, la naiba.

M-a pocnit în umăr.

— Ce te-a apucat? a şuierat. Familiile noastre sunt deasupra!

— O grămadă de lucruri, i-am răspuns rânjind.

— Eşti îngrozitor!

După care, cu voce tare:
— Am terminat, venim!
— O să terminăm noi mai încolo, i-am promis în barbă.

26. Sindrom premenstrual şi un hărţuitor

Naomi

Am ajuns devreme pentru tura de la Honky Tonk, cu Ford Explorerul imaculat al tatei. Un bonus, dacă tot erau ai mei în oraş. Alt bonus era faptul că o ţineau pe Waylay la Liza, să se uite la filme şi să doarmă peste noapte acolo.

Iar eu primisem ordin să cumpăr imediat o maşină.

Cu câştigul de la pocher şi banii din vânzarea casei, mă aflam într-o situaţie financiară bună, chiar şi cu iminenta cumpărare a unei maşini decente. Şi mai era şi partida pe repede-nainte la care mă convinsese Knox după-masă, când venise să mă ajute să montez biroul nou al lui Waylay.

Mă simţeam destul de mulţumită de viaţa mea când am intrat la Honky Tonk.

— Bună, doamnelor! le-am zis lui Fi şi Silver. Arătaţi superb azi!

— Ai venit devreme şi eşti şi binedispusă, a remarcat Fi, împingând sertarul cu bani în casa de marcat. Asta urăsc eu la tine.

Silver mi-a aruncat o privire în timp ce trăgea taburetele de lângă bar şi s-a oprit.

— Are faţă de orgasm. Nu-i de-a noastră.

Rahat. Ultimul lucru de care aveam nevoie Knox şi cu mine era să se apuce colegii să bârfească despre viaţa noastră sexuală incredibil de mulţumitoare.

— Ei, haide, m-am strâmbat şi mi-am ascuns faţa în spatele părului ca un văl în timp ce-mi puneam şorţul. Parcă nu poţi să fii binedispusă şi fără să ai orgasm. Ce-i cu prăjiturelele şi cu plasturii termici?

Lângă casă era un platou cu negrese învelit în celofan roz, o cutie cu plasturi calzi împotriva durerilor şi o cutie de Midol.

— Pachetul lunar de îngrijire de la Knox, a răspuns Silver. Din ce ţi se trage faţa aia de O?

— Îngrijire pentru ce? am întrebat, făcându-mă că n-am auzit întrebarea.

— Ni s-au sincronizat ciclurile. Şi al Stasiei, mi-a explicat Fi. În fiecare lună, şefu' adună un kit de supravieţuire şi se poartă frumos o zi, două.

— Foarte drăguţ din partea lui, am comentat eu.

Fi a lovit cu palma în bar.

— OhDoamneDumnezeuleaifăcutsexcuKnox!

— Ce? Eu? Knox?

Am simţit cum mă înroşesc la faţă.

— Ce-ţi veni? Pot să iau şi eu o negresă?

— Clar schimbă vorba, a hotărât Silver.

— Mda, Naomi. Mai ai de lucru la masca aia indiferentă. Mamă, ce captivant! Să ştii că nu şi-a tras-o niciodată cu vreo angajată până acum. Frate, am ştiut eu că erau nişte scântei! Nu ţi-am zis eu că erau scântei? a întrebat Fi şi i-a tras o palmă peste umăr lui Silver.

— Mda. Scântei. Şi ce faceţi? Sunteţi un cuplu? Sau a fost aşa, ceva în febra evenimentelor, de genul „fratele meu a fost împuşcat”?

— Pe o scară de la „meh” la „vaginul meu e ruinat pe viaţă”, cât de bun a fost? a întrebat Fi.

Lucrurile nu decurgeau după planul meu. Privirea mi-a fugit spre uşile bucătăriei şi apoi către chipurile în aşteptare din faţa mea. Veştile circulau repede în oraşul ăsta şi nu voiam să alimentez bârfele.

— Hei, chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

Au rămas uitându-se la mine. După aia s-au uitat una la alta şi au dat din cap.

— Bine, uite cum facem, a zis Fi. Tu o să ne spui nouă totul şi în schimb noi n-o să spunem nimic nimănui.

— Pentru că altfel?

Silver mi-a zâmbit malefic.

— Pentru că altfel o să ne petrecem toată tura întrebându-ne în gura mare în faţa clienţilor cine ţi-a pus pe faţă rânjetul ăla.

— Sunteţi diabolice.

— Suntem diabolice. Dar putem fi mituite, mi-a amintit Fi.

— Părinţii au dat peste tine când aveai o aventură de-o noapte. Clasic, a comentat Silver zece minute mai târziu, când terminasem de vărsat tot.

— Şi vaginul tău e distrus oficial, a adăugat Fi.

— Şi nu avem o relaţie. Decât dacă sunteţi părinţii mei sau o asistentă socială care-mi evaluează stabilitatea ca tutore, în care caz ne-am aruncat pe neaşteptate într-o poveste de dragoste.

— Dar *faceţi* sex, a intervenit Silver.

— Momentan, am spus eu apăsat.

Silver a ridicat din sprânceana cu inel, iar Fi s-a oprit din înfulecat negrese.

— Când o spui cu voce tare sună aiurea. Poate că ar trebui să ne pregătim să deschidem?

— Ei, eu am sindrom premenstrual. Mai bine mai mănânc o negresă şi discut despre lungimea penisului şi intensitatea orgasmului, a răspuns Fi.

Am fost salvată de la răspuns de telefonul meu, care a piuit când am primit un mesaj.

Sloane: Gură-spartă de nepoată-mea mi-a zis ceva ce cred că ar trebui să ştii şi tu.

Eu: Ce? Cărarea mea e demodată?

Sloane: Da. Şi a mai zis că profesoara a fost destul de dură cu Way în ultimele două zile.

Eu: Cum adică?

Sloane: Chloe a zis că doamna Felch e răutăcioasă cu Waylay. Ţipă la ea în faţa clasei. Face comentarii „ciudate" despre maică-sa. Chloe şi Nina au avut probleme pentru că i-au sărit în apărare.

Eu: Mersi că mi-ai zis.

Sloane: O să sari ca mama-leoaică la profesoară, nu?

Mi-am îndesat telefonul în buzunar.

— Urăsc să vă spun, dar trebuie să mă duc la şcoală la Waylay.

— Way are probleme? a întrebat Fi.

— Nu, dar doamna Felch o să aibă imediat. Îmi ţineţi voi locul până mă întorc?

Silver şi-a ridicat privirea de la plasturele cald pe care şi-l lipea pe abdomen.

— Îţi ţin locul dacă-mi aduci un covrig de-ăla cu glazură de caramel de lângă şcoală.

Lui Fi i s-a luminat privirea.

— Ooooh! Adu doi!

— Mai bine ia trei, a hotărât Silver. Vine şi Max la 4 jumate şi e în a doua zi de Maree Roşie.

— Trei covrigi cu glazură de caramel. S-a făcut, am răspuns eu în timp ce-mi scoteam şorţul şi-mi luam geanta. Sigur nu vă deranjează să-mi ţineţi locul?

Fi a dat din mână.

— Nu-i niciodată aglomerat o oră, două după ce deschidem. Şi Knox n-o să stea cu noi în mijlocul Săptămânii Rechinilor.

— Săptămâna Rechinilor?

A arătat spre plasturi şi Midol.

— A, da. Săptămâna Rechinilor. Mulţumesc!

Le-am aruncat bezele şi am luat-o spre uşă.

Şcoala era la mai puţin de două străzi, aşa că m-am dus pe jos şi am avut timp să mă montez. Mă săturasem de oamenii care credeau că pot să judece pe cineva după comportamentul familiei. Trăisem toată viaţa în umbra blestemăţiilor făcute de Tina şi mă scotea din minţi că şi Waylay avea acelaşi gen de problemă.

Era doar un copil. Ar fi trebuit să stea peste noapte la prietene, să se joace, să fure mâncare de fast-food. Nu să aibă de-a face cu consecinţele reputaţiei maică-sii.

Şi, mai rău, n-avusese destulă încredere în mine să-mi spună că avea probleme cu profesoara. Cum să rezolv o problemă dacă nu ştiam că există?

Şcoala generală din Knockemout era o clădire joasă de cărămidă, aflată în mijlocul oraşului. Avea în dreapta terenul de joacă standard cu rumeguş şi în faţă platforma lungă unde opreau zilnic autobuzele care-i aduceau pe elevi.

Orele se terminaseră deja, dar speram că o mai găsesc pe doamna Felch în şcoală.

Uşile din faţă erau încă deschise după exodul în masă al elevilor, aşa că am intrat. Mirosea a ceară pentru podele şi dezinfectant. Era abia prima săptămână de şcoală, dar panourile cu anunţuri din faţa sălilor tuturor claselor a

şasea erau pline de desene. Mai puţin cel din faţa sălii 303. Panoul era gol, cu excepţia unui calendar cu o numărătoare inversă şi a unei bucăţi de hârtie cu numele doamnei Felch.

Nu ne întâlniserăm la seara festivă de începere a şcolii. Nu venise pentru că era bolnavă, iar eu îmi petrecusem aproape o oră amintindu-le cu amabilitate părinţilor şi personalului că nu eram sora mea. Îmi venea să-mi dau palme că nu făcusem un efort s-o cunosc înainte să i-o las în grijă pe nepoată-mea.

Am zărit o femeie în spatele catedrei. Aş fi zis că e puţin trecută de cincizeci de ani. Părul cu şuviţe cărunte era prins într-un coc aşa de strâns, că pun pariu că o durea capul din cauza lui. Era îmbrăcată din cap până în picioare în nuanţe de bej şi strângea din buze în timp ce căuta ceva în telefon. Avea aerul cuiva dezamăgit de aproape tot ce-i oferea viaţa.

Am bătut în treacăt în uşă şi am intrat.

— Doamnă Felch, nu mă cunoaşteţi, dar...

Femeia a ridicat privirea şi aproape că a scăpat telefonul din mână, iar ochii i s-au îngustat în spatele ochelarilor.

— Nu te prosti cu mine. Ştiu că tu eşti.

Doamne, Dumnezeule! Nenorocita aia de moară de zvonuri nu ajunsese încă la corpul profesoral?

— Nu sunt Tina. Sunt Naomi Witt. Nepoata mea, Waylay, e în clasa dumneavoastră şi aş vrea să discutăm despre modul în care o trataţi.

Nu făcusem niciodată faţă confruntărilor. La dracu', preferasem să mă strecor pe geamul din subsolul unei biserici ca să fug de la o nuntă decât să-i spun ginerelui că nu mă mărit cu el.

Dar în clipa aia simţeam o văpaie în măruntaie. Să dau înapoi nu era o opţiune. Nici să mă retrag.

— Cum am tratat-o? Am tratat-o aşa cum merită să fie tratată, a mârâit doamna Felch şi ridurile i s-au adâncit. O tratez aşa cum merită să fie tratată fata unei curve.

— *Poftim?*

— Aşa cum ai auzit.

Am zărit cu coada ochiului ceva care mi-a atras atenţia şi mi-am dat seama că aveam o problemă mult mai mare decât o profesoară îngrozitoare care preda la clasa a şasea.

27. Răzbunarea şoarecilor de câmp

Knox

Am intrat la Honky Tonk prin bucătărie, învârtind cheile pe deget şi fluierând.

— Cineva e binedispus, a comentat Milford, bucătarul-şef.

M-am întrebat cât de nemernic eram de obicei, dacă buna mea dispoziţie era ştire de ultimă oră, după care am hotărât că de fapt nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

M-am asigurat că-mi pun pe faţă grimasa mea obişnuită şi am intrat în bar. Erau vreo şase matinali răspândiţi pe-acolo. Max şi Silver mâncau negrese în spatele barului şi se ţineau de burtă.

Fi a ieşit din baie cu mâinile pe şale.

— Dumnezeule. De ce trebuie să fac pipi de 147 de ori pe zi când sunt pe stop?

Când m-a văzut, a gemut.

— Ce dracu’ cauţi aici? E Seara Menstruală.

— Sunt proprietarul, i-am adus aminte şi m-am uitat prin bar.

— Mda. Şi eşti şi suficient de deştept să nu te arăţi când ai pe tură trei femei la menstruaţie.

— Unde-i Naomi? am întrebat.

— Nu vorbi pe tonul ăsta cu mine azi, Knoxky. Că-ţi sparg faţa.

Nu vorbisem pe niciun ton, dar ştiam că nu e cazul să insist.

— V-am adus negrese.

— Ne-ai adus negrese ca să nu plângem în bucătărie.

Aici avea dreptate. Fi îmi ştia secretul. Lacrimile erau kriptonita mea. Nu puteam să fac faţă unei femei care plânge. Când vedeam lacrimi, mă simţeam disperat, neajutorat şi ofticat.

— Unde-i Naomi? am întrebat din nou, încercând să-mi modulez tonul.

— Sunt în regulă, Knox. Mulţumesc de întrebare. Deşi am senzaţia că-mi mototoleşte cineva uterul pe dinăuntru, ca să poată fi expulzat prin canalul femeiesc, sunt *încântată* să lucrez în seara asta.

Am deschis gura să ripostez, dar a ridicat un deget.

— Ne, ne. În locul tău, eu m-aş abţine.

Am închis gura şi m-am îndreptat spre Silver, la bar.

— Unde-i Naomi?

Şi-a păstrat cu grijă expresia cât mai neutră, dar privirea i-a fugit spre Fi, care făcea nişte mişcări exagerate care sugerau tăierea gâtului.

— Pe bune? am întrebat.

Directoarea mea comercială şi-a dat ochii peste cap.

— Bine. Naomi a venit, dar a fost o problemă cu profesoara lui Waylay. S-a dus să se ocupe de ea şi ne-a rugat să-i ţinem noi locul.

— Ne aduce covrigi, a intervenit Max, cu o bucată de negresă între dinţi şi jonglând cu două beri.

Eram destul de sigur că încălca regulile de igienă, dar am avut destulă minte să nu zic nimic.

M-am uitat la femeile din faţa mea.

— Şi credeaţi că o să mă enervez că s-a dus să rezolve ceva la şcoală?

Fi s-a strâmbat.

— Nu. Dar azi nu-i prea mare activitate. Am zis că o să fie mai amuzant aşa.

Am închis ochii şi am început să număr până la zece.

— De ce nu te-am dat încă afară?

— Pentru că sunt uluitoare! a gângurit ea, desfăcând larg braţele, după care a tresărit şi şi-a dus mâinile la abdomen.

— Mama lor de menstruaţii!

— Amin! a susţinut-o Silver.

— Pune-ţi unul dintre nenorociţii ăia de plasturi şi mai şi aşază-te, am sfătuit-o.

— Ei, da, uite unde era domnul Menstruaţie, a sărit Fi.

— De când lucrez cu Surorile Sincronizate, am aflat lucruri pe care nu mi-aş fi dorit niciodată să le aflu. Cine-i profesoara?

— Ce profesoară? a întrebat Max când a trecut pe lângă noi cu două pahare goale.

Negresa dispăruse. Speram că nu căzuse într-una dintre beri.

— Profesoara lui Waylay, am zis exasperat. A zis ce problemă are?

— Ai vreun motiv să te interesezi? a întrebat Fi, părând mult prea încrezută pentru gustul meu.

— Mda. O plătesc să fie aici şi nu e aici.

— Ai un ton agresiv şi eu nu reacţionez deloc bine la agresivitate când sunt pe stop, l-a avertizat Silver.

De-asta nu mă apropiam de Honky Tonk în perioadele de Cod Roşu, şi de-asta le notasem în calendar.

— Doamna Felch, a strigat Max de la masa de două persoane din colţ pe care o rechiziţionase.

Stătea pe un scaun, cu picioarele ridicate pe celălalt şi cu un şervet umed pe frunte şi ochi.

— Eu, personal, nu-s mare admiratoare a doamnei Felch. A învăţat cu ea unul dintre copii. Le dădea teme de Crăciun, şi-a adus aminte Fi.

— Fir-ar să fie.

Fi şi Silver s-au întors să se uite la mine şi Max a aruncat o privire de sub compresa ei.

— Doamna Felch e măritată, am zis.

— De obicei, asta înseamnă „doamna”, a remarcat Fi, privindu-mă cam de sus.

— Doamna Felch e măritată cu domnul Felch. *Nolan* Felch.

Fi s-a prins prima.

— Aaaaah, rahat. Nu-i bine.

— Stai, nu cumva Tina...

— Mda. Asta e. Trebuie să plec. Încercaţi să nu alungaţi toţi clienţii.

Fi s-a strâmbat.

— Au venit pentru că primesc gratis shoturi de Bloody Mary pe care le dăm la Ora Nasoală.

— Mă rog. Ne vedem.

Cât mergeam spre parcare, am jurat să nu mai calc la Honky Tonk în perioadele cu Cod Roşu.

Aproape că ajunsesem la camionetă când tocmai intra în parcare Buick-ul Lizei. Dar la volan era tatăl lui Naomi, încruntat şi îngrijorat, nu bunică-mea. Pe locul pasagerului era Amanda, care părea agitată.

— Toate bune? am întrebat, dându-mi seama de atmosferă.

— A dispărut Waylay, m-a anunţat Amanda, cu mâna în dreptul inimii. S-a dus la căsuţă să-şi ia lucrurile şi trebuia să se întoarcă direct la Liza. Aveam o seară cu cină şi filme.

— Nu s-a întors şi a dispărut şi bicicleta ei, a adăugat Lou tăios. Speram s-o fi văzut-o Naomi.

Am înjurat în barbă.

— Naomi nu-i aici. Au fost nişte probleme la şcoală, cu profesoara lui Way, şi s-a dus să rezolve.

— Poate că acolo s-a dus şi Waylay, a zis Amanda şi l-a prins pe soţul ei de braţ.

— Acum mă duceam şi eu la şcoală, am zis sumbru.

— La vreo întâlnire părinţi-profesori? s-a strâmbat Lou.

— Nu, dar fără discuţie că o să-i apăr spatele fetei voastre când intră într-o ambuscadă.

N-am ţinut cont de limita de viteză şi stopuri în drum spre şcoala generală şi am observat că şi Lou făcea exact la fel în urma mea. Am tras pe două locuri de parcare lipite şi am dat năvală pe uşile din faţă ca un front unit.

Nu mai pusesem piciorul în şcoală de când eram elev. Nu părea să se fi schimbat mare lucru de-atunci.

— De unde ştim încotro s-o luăm? s-a întrebat Amanda când am intrat.

Am auzit voci ridicate venind de pe unul dintre holuri.

— Pariez că pe-acolo, am zis.

— Sora ta mi-a distrus viaţa!

Nu i-am mai aşteptat. Am pornit în fugă spre sursa ţipetelor. Am ajuns la uşa deschisă la timp s-o văd pe doamna Felch, care tremura de furie, încleştându-şi pumnii şi aplecându-se la Naomi.

Am intrat în clasă, dar niciuna dintre ele nu m-a băgat în seamă.

— Din ce mi-ai spus, soţul tău v-a distrus căsnicia. Şi cu siguranţă nu-i de vină un copil de unsprezece ani, a zis Naomi, cu mâinile în şolduri, fără să dea înapoi.

Purta altă fustă de blugi cochetă, cu tivul destrămat şi fire care-i mângâiau coapsele. Îmi şi plăcea cum arată, dar şi detestam că o purta ca să servească bere altor bărbaţi.

— Are sângele maică-sii, nu? N-aveţi niciuna nimic nevinovat, a şuierat doamna Felch, ridicând un deget ameninţător în faţa lui Naomi.

Planurile mele cu Naomi şi fustiţa ei strâmtă trebuiau să mai aştepte.

— Tâmpenii.

Concluzia mea le-a făcut pe amândouă să se răsucească spre mine.

Doamna Felch a căscat ochii în spatele ochelarilor. Eram al naibii de înfricoşător când voiam, iar acum voiam să semăn teroare de-a dreptul. Am făcut doi paşi în faţă, şi ea a dat înapoi până s-a lipit de catedră, ca un şobolan cu lentile bifocale încolţit.

— Knox, a spus Naomi printre dinţii încleştaţi. Mă bucur că ai venit.

Şi-a înclinat capul şi a arătat discret spre paravanul care separa o garderobă chiar în uşă.

Am aruncat o privire într-acolo şi am zărit ceva cu păr blond şi albastru. Waylay, care ţinea un borcan cu Dumnezeu ştie ce, mi-a făcut un semn jenat cu degetul de pe podea, unde stătea pe burtă.

— Ei, drăcia dracului! am mormăit.

— Nu-i nevoie să vorbeşti urât, s-a răstit doamna Felch.

— Pe dracu’ nu e! am ripostat, aşezându-mă în aşa fel încât să blochez o parte din deschiderea spre garderobă. Şi cred că o să fie de acord şi bunicii lui Waylay.

Am dat din cap spre Lou, care, până în momentul ăla, o ţinuse pe Amanda pe loc, prinzând-o zdravăn de puloverul subţire.

— Se pare că avem o şedinţă de familie, am spus şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Ţinând cont de ce-a ajuns fata voastră, să nu vă gândiţi nicio clipă că o să mă las convinsă de etalarea asta de sprijin familial, a zis doamna Felch şi a pufnit. Waylay Witt e o delincventă juvenilă, iar maică-sa e un furuncul pe fundul societăţii şi nu face decât să distrugă căsnicii şi să bage pilule în ea.

— Parcă ziceaţi că nu-i nevoie să vorbim urât.

— Ei, mama mă-sii, a şoptit Amanda şi am bănuit că tocmai depistase ascunzătoarea nepoată-sii.

— Poftim?

Lou nu s-a prins până nu i-a arătat nevastă-sa.

— Ah, la dracu', a mormăit el în barbă.

S-a apropiat şi s-a oprit astfel încât să fim cu umerii aproape lipiţi. Amanda s-a mutat în dreapta lui, iar împreună cream un perete între Waylay şi profesoara ei de doi bani.

Naomi a părut uşurată şi s-a întors iar să înfrunte monstrul.

— Doamnă Felch, s-a răstit ea, atrăgându-i din nou atenţia femeii.

Am pocnit din degete spre Waylay şi am arătat spre uşă, iar ea a început să se târască din ascunzătoare.

Naomi a început să dea din braţe şi să se ducă spre cealaltă parte a clasei, ca şi cum făcea o criză.

— Empatizez cu dumneavoastră. Sincer. Cu siguranţă nu meritaţi ce v-au făcut soţul dumneavoastră şi sora mea. Totuşi, *sunteţi* responsabilă nu doar să-i învăţaţi pe aceşti elevi, ci şi să-i faceţi să se simtă în siguranţă în clasa

dumneavoastră. Şi ştiu din surse sigure că daţi greş spectaculos la îndatorirea asta.

Adidaşii lui Waylay au dispărut pe coridor.

— Tina mi-a luat bărbatul în patul ei şi...

— Ajunge.

M-am răstit şi buza femeii a început să tremure.

— Da, cum a zis el, a intervenit Amanda şi a luat-o spre uşă. Dumnezeule! Tocmai mi-am adus aminte. Mi-am lăsat geanta pe coridor.

Şi a ieşit pe uşă... cu geanta în mână.

Naomi s-a întors şi s-a oprit în faţa mea.

— Aveţi la dispoziţie weekendul să vă hotărâţi dacă vă schimbaţi comportamentul în aşa fel încât *toţi* elevii, inclusiv nepoata mea, să se simtă în siguranţă la ore. Dacă refuzaţi, atunci nu numai că o s-o mut pe Waylay, dar o să mă şi duc la conducerea şcolii şi o să fac un scandal monstru.

Am întins un braţ ca s-o cuprind peste piept şi am tras-o spre mine. Naomi pusă pe harţă putea fi un pic mai înfricoşătoare. Asta când nu-şi urla frustrările în pernă.

— Şi chiar o s-o facă, a intervenit Lou mândru. N-o să se oprească până nu te scoate din clasă. Şi o să fim şi noi lângă ea şi o s-o susţinem la fiecare pas.

— Nu aşa trebuia să fie, a şoptit doamna Felch.

S-a lăsat obosită pe scaun.

— Trebuia să ne pensionăm împreună. Să mergem cu rulota prin ţară. Şi acum nu pot nici să mă uit la el. Singurul motiv pentru care a rămas e că l-a lăsat ea la fel de repede cum l-a şi agăţat.

Bănuiam că lui Lou n-avea cum să-i fie uşor să audă aşa ceva despre una dintre fetele lui. Dar o ascundea bine.

Am simţit cum se risipeşte furia lui Naomi.

— N-aţi meritat ce vi s-a întâmplat, a zis ea din nou, cu glas mai blând. Dar nici Waylay nu merită. Şi n-o să las pe

nimeni să aibă impresia că ea e responsabilă pentru deciziile pe care le iau adulţii. Amândouă meritaţi ceva mai bun decât aţi primit.

Doamna Felch a tresărit, după care s-a lăsat iar pe scaun.

Am strâns-o aprobator pe Naomi.

— Vă lăsăm să vă bucuraţi de weekend, a spus ea. Puteţi să-mi scrieţi pe e-mail ce hotărâţi. Altfel, ne vedem luni dimineaţă.

— Waylay Regina Witt!

Se pare că Naomi nu terminase cu ţipetele când ne-am întors în parcare, unde Amanda şi Waylay stăteau lângă maşina bunică-mii.

— Ei, hai, Naomi, a început Amanda.

— Nu mă lua pe mine cu „ei, hai, Naomi”, mamă. Cineva care n-are nici 1,50 m şi are şuviţe albastre ar face bine să explice de ce am venit să discut ceva cu profesoara ei şi mi-am găsit nepoata ascunsă în garderobă cu un borcan cu şoareci la ea! Trebuia să fii la Liza, cu bunicii tăi.

Waylay se uita la vârfurile adidaşilor; erau ăia roz pe care i-i luasem eu. Mai pusese un medalion cu o inimioară pe şireturi. Pe o perniţă de iarbă uscată din fundul borcanului de la picioarele ei erau doi şoricei.

— Doamna Felch a fost o pacoste în…

— Să *nu* termini propoziţia aia, a întrerupt-o Naomi. Ai deja destule probleme.

Waylay şi-a luat o expresie de răzvrătire.

— N-am făcut nimic rău. Am venit la şcoală în prima zi şi ea a fost rea cu mine. Adică foarte rea. A ţipat la mine, în faţa tuturor, la cantină, când mi-am vărsat laptele cu ciocolată. N-a lăsat pe nimeni în pauză şi a zis că din cauza mea, pentru că nu respect ce le aparţine altora. După aia, când împărţea nişte foi despre nu ştiu ce târg tâmpit cu prăjituri, să le dăm părinţilor, a zis că eu n-am nevoie, că

oricum mama e prea ocupată în dormitor ca să găsească bucătăria.

Naomi părea în pragul unui anevrism.

— Controlează-te, am avertizat-o şi am împins-o în spatele meu.

Apoi am pus mâna pe umărul lui Waylay şi am strâns.

— Uite ce-i, puştoaico. Cred că toţi înţelegem că nu eşti obişnuită să ai lângă tine un adult care să-ţi păzească spatele. Dar trebuie să te înveţi. Naomi n-o să plece nicăieri. Şi îi ai şi pe bunici. Şi ne ai şi pe mine, şi pe Liza J, şi pe Nash. Însă ne-ai speriat de ne-a sărit sufletul când ai fugit aşa.

Şi-a frecat piciorul de asfalt.

— Îmi pare rău, a zis posomorâtă.

— Vreau să zic că acum ai o grămadă de oameni de partea ta. Nu-i nevoie să te descurci singură. Şi mătuşă-ta Naomi e-n stare de mult mai multe decât să lase nişte şoricei în sertarul profesoarei.

— Voiam să-i virusez şi calculatorul. Unul dintre viruşii ăia enervanţi care îţi tot pun litere şi cifre când scrii ceva, a zis ea, înroşindu-se la faţă de indignare.

Mi-am muşcat falca, să-mi ascund zâmbetul.

— OK. Asta merge, am recunoscut. Dar nu e o soluţie pe termen lung. Profesoara ta e o problemă pe care n-o poţi rezolva singură. Trebuie să-i spui mătuşă-tii mizeriile astea, ca să poată să se ocupe cum tocmai a făcut acum.

— Doamna Felch părea speriată, a spus Waylay, riscând o privire în spatele meu, spre Naomi.

— Mătuşa ta poate să fie foarte înspăimântătoare când nu-şi mai trimite ţipetele în pernă.

— Am dat de belea? a întrebat Waylay.

— Da, a răspuns Naomi ferm.

Exact când Amanda o asigura:

— Sigur că nu, scumpo.

— Mamă!
— Ce-i? a întrebat Amanda cu ochii mari. A trecut prin câteva zile de şcoală traumatizante, Naomi.
— Mama ta are dreptate, a intervenit Lou. Am putea să cerem o întâlnire de urgenţă cu directorul şi preşedintele consiliului. Poate că ar putea să convoace o şedinţă extraordinară de consiliu în seara asta.
— Doamne, ce jenant! a gemut Waylay.

Nu ştiam ce dracu' căutam să mă bag într-o gâlceavă de familie, dar tot m-am băgat.
— Ce-ar fi s-o lăsăm pe doamna Felch să fiarbă în weekend? Naomi i-a explicat deja clar. O să ne ocupăm de ce trebuie luni dimineaţă.
— Tu ce cauţi aici, de fapt? s-a interesat Lou, întorcându-şi furia spre mine.
— Tată!

Se părea că era rândul lui Naomi să fie jenată când a păşit lângă mine.
— Waylay, dă drumul şoarecilor acolo, lângă copaci, i-am ordonat fetei.

Mi-a aruncat o privire precaută înainte s-o şteargă spre fâşia îngustă de pădure dintre şcoală şi covrigărie. Am aşteptat până s-a îndepărtat suficient să nu ne mai audă şi abia după aia m-am întors spre Lou.
— Sunt *aici* fiindcă Naomi se băga într-o situaţie despre care nu ştia nimic. Felch a avut un dinte împotriva Tinei încă de astă-vară, când bărba-su i-o trăgea Tinei. Tot oraşul vorbea numai de asta. Şi acum, încă o dată, Naomi face curat în urma soră-sii. Şi am sentimentul că asta a făcut toată viaţa. Aşa că poate o lăsaţi mai moale sau, şi mai bine, o ajutaţi de data asta la curăţenie.

Lou părea pe punctul să sară la mine, dar am văzut că pe Amanda o atinsesem într-un punct sensibil. Şi-a pus mâna pe braţul soţului ei.

— Knox are dreptate. Nu ajută pe nimeni să punem sub semnul întrebării ce face Naomi.

Naomi a tras adânc aer în piept şi apoi l-a lăsat să iasă încet. Mi-am trecut mâna în sus pe spatele ei, apoi din nou în jos.

— Trebuie să mă întorc la lucru, a zis ea. Am pierdut deja o oră din tură. Vreţi, vă rog, s-o duceţi voi pe Waylay acasă şi să încercaţi să n-o mai lăsaţi să fugă?

— Sigur că da, scumpo. Şi acum, că ştim cum se furişează, o să o urmărim mai atent.

— Îi iau roata din faţă de la bicicletă, a anunţat Lou.

— Trebuie să trec la capitolul despre disciplină din cartea mea de la bibliotecă, s-a hotărât Naomi. Fir-ar să fie! Nu-mi place să citesc pe sărite.

— Fata lui Judith schimbă parola la WiFi când fac copiii prostii şi n-o schimbă la loc până nu expiră pedeapsa.

Waylay s-a întors cu borcanul gol şi am simţit-o pe Naomi cum mai trage o dată adânc aer în piept.

— Doamna Felch are probleme mult mai mari decât tine, Waylay. Dar Knox are dreptate. Trebuie să vii să-mi povesteşti lucrurile astea. Nu-mi spune că totul e bine când nu e bine. Sunt aici ca să te ajut. Nu poţi să pleci pe furiş şi să te răzbuni pe oricine îţi face o nedreptate. Mai ales nu cu şoricei de câmp nevinovaţi.

— Le-am adus mâncare şi voiam să pun şi apă în sertar cu ei, a explicat Waylay.

— O să discutăm dimineaţă despre asta. Bunicii tăi o să te ducă acasă şi ei hotărăsc dacă vor să te pună să freci podelele sau încă mai ai voie să te uiţi la filme azi.

— Categoric o să fie filme, a şoptit Lou.

— Dar trebuie să speli toate vasele, a adăugat Amanda.

— Îmi pare rău că v-am făcut să vă îngrijoraţi, a zis Waylay încet şi a ridicat privirea să se uite la Naomi. Şi-mi pare rău că nu ţi-am zis.

— Scuzele se acceptă, a răspuns Naomi, după care s-a aplecat şi a îmbrăţişat-o scurt. Acum trebuie să mă întorc la lucru.

— Te duc eu, m-am oferit.

— Mulţumesc. Ne vedem cu toţii dimineaţă.

S-a auzit un cor de saluturi, iar Naomi a luat-o spre camionetă.

Am aşteptat până a deschis uşa din dreapta, apoi am întrerupt-o pe Amanda, care făcea planuri de cumpărat îngheţată în drum spre casă.

— Puteţi să-mi faceţi un serviciu şi să treceţi pe la Honky Tonk să luaţi Explorerul? O aduc eu pe Naomi acasă diseară.

Aveam planuri cu ea.

28. A treia bază

Knox

— A fugit de-acasă, a spus Naomi, uitându-se fix pe geam şi strângând în braţe punga cu covrigi calzi.

— N-a fugit. S-a furişat, am contrazis-o eu.

— Oricum, ce spune asta despre mine ca tutore? Am lăsat o fetiţă de unşpe ani să se plimbe prin oraş cu un borcan plin cu şoareci şi un virus de computer.

— Daze, trebuie să încetezi să te mai consumi aşa pentru chestia asta cu custodia. Chiar crezi că vreun judecător normal la cap o să decidă că lui Way îi e mai bine cu maică-sa?

S-a întors spre mine, cu ochii sclipind.

— Ia să nu te consumi tu, când sistemul judiciar o să-ţi pună *ţie* toate deciziile de viaţă sub microscop!

Am clătinat din cap şi am virat pe un drum pe care abia încăpea camioneta.

— Serviciul nu e-n partea aia, a remarcat ea.

— Nu ne-ntoarcem încă la serviciu, i-am explicat în timp ce ne hurducam pe drumul cu făgaşe.

— Trebuie să mă-ntorc. Sunt de serviciu şi trebuia să fiu deja la muncă.

— Iubito, trebuie să încetezi cu obsesia pentru lucrurile pe care *ar trebui* să le faci şi să-ţi mai faci timp şi pentru ce *ai vrea* să faci.

— *Vreau* să mă întorc la muncă. Azi n-am timp să mă ucizi în pădure.

Copacii se îndepărtau de drum şi în faţa noastră se deschidea un câmp cu iarbă înaltă.

— Knox, ce faci?

— Tocmai m-am uitat la tine cum ai înfruntat-o pe prigonitoarea care încerca să se răzbune pe un copil.

— Unii nu ştiu să-şi gestioneze durerea, a zis ea uitându-se iar pe geam. Aşa că o aruncă pe oricine se nimereşte pe-aproape.

— Mda, bine, mi-a plăcut să te văd în chestia aia ca o fustă, înfruntând un agresor.

— Şi atunci m-ai răpit? Unde suntem?

Am tras camioneta lângă copaci şi am oprit motorul.

— A treia bază. Sau cel puţin aşa i se spunea când eram eu în liceu. Pe vremuri şuteam câteva beri şi veneam să facem foc de tabără aici. Jumate din clasă şi-a pierdut virginitatea aici.

Peste buze i-a trecut o umbră de zâmbet.

— Şi tu?

Mi-am strecurat braţul în spatele scaunului ei.

— Nu. Eu, în hambarul Laurei Beyler.
— Knox Morgan, m-ai adus aici să ne giugiulim când eu ar trebui să fiu la lucru?
Părea adorabil de îngrozită.
— A, n-am în plan doar o giugiuleală, i-am răspuns şi m-am aplecat să-i desfac centura.
Mi-am îndeplinit misiunea, după care i-am luat punga cu covrigi şi am aruncat-o pe bancheta din spate.
— Doar nu vorbeşti serios. Trebuie să lucrez.
— Iubito, nu glumesc cu sexul. În plus, lucrezi pentru mine.
— Mda. În *barul* tău, care e plin de femei cu sindrom premenstrual care îşi aşteaptă covrigii.
Am clătinat din cap.
— Ştie tot oraşul că e Cod Roşu. N-o să fie aglomerat astă-seară.
— Mă simt foarte aiurea să ştiu că tot oraşul urmăreşte ciclul menstrual al femeilor.
— Hei, nu facem decât să considerăm normale discuţiile despre rahaturile alea menstruale. Acu', dă-ţi fundul ăla sexy mai încoace.
Naomi Fata Bună se războia cu Naomi Fata Rea, dar după cum îşi muşca buza, îmi dădeam seama care dintre ele o să câştige.
— Cu fustiţa aia şi cum ai sărit în apărarea lui Way, abia am reuşit să nu încep să te pipăi în faţa lui Way şi a părinţilor tăi şi aproape că am murit. Avem noroc că am reuşit să ajung până aici, pentru că am condus cu o erecţie aşa de zdravănă, că nu mi-a mai rămas pic de sânge în creier.
— Vrei să spui că te-ai excitat când m-ai văzut că ţip?
— Daze, cu cât mai repede taci din gură, cu atât mai repede pot să te trag peste consola asta dintre noi şi să te fac să uiţi de muncă şi de profesoare de doi bani.

S-a uitat o clipă la mine pe sub pleoapele grele.

— OK.

Nu i-am dat ocazia să se răzgândească. Am prins-o pe sub braţe şi am tras-o în poală, călare peste coapsele mele, cu fusta de blugi ridicată sus în jurul taliei.

— Ţi-am zis ce tare-mi plac fustele astea? am întrebat înainte să-mi zdrobesc buzele de gura ei.

S-a tras de lângă mine.

— De fapt, ai zis că le deteşti, mai ţii minte?

Am scrâşnit din dinţi, în timp ce ea zâmbea diabolic şi se freca de scula mea prin blugi.

— Am minţit.

— E de-a dreptul iresponsabil ce facem, a zis ea.

I-am tras în jos de decolteul bluzei de la Honky Tonk, cu sutien cu tot, până am ajuns cu nasul în sânii ei. Sfârcurile deja plângeau după gura mea. Dacă mai aveam măcar un gram de sânge în creier, în faţa priveliştii ăleia a luat-o în jos.

— E şi mai iresponsabil să mă faci să mă uit la tine cum lucrezi tot schimbul cu fustiţa aia nenorocită fără să te satisfac întâi.

— Ştiu că ar trebui să fiu ofensată când vorbeşti aşa, dar...

M-am aplecat şi am prins între buze un sfârc roz obraznic. N-aveam nevoie să termine ce-avea de zis. Simţeam prin blugi cât era de umedă. Ştiam ce efect aveau cuvintele mele. Şi nu era nimic în comparaţie cu ce eram capabil să-i fac.

S-a înfiorat lipită de mine când am început să sug şi a ajuns imediat cu degetele la centura mea.

Mi-am mutat şoldurile ca să ajungă mai bine şi s-a auzit claxonul.

A icnit.

— Ups! Scuze. A fost fundul. Adică am lovit claxonul cu fundul. Nu că a claxonat fundul.

M-am trezit rânjind între sânii ei. Femeia asta era nostimă din prea multe puncte de vedere.

Împreună am reuşit să tragem până la jumătatea coapselor blugii mei şi să eliberăm scula care zvâcnea; şi n-am mai claxonat decât o singură dată. Nu voiam să mai aştept. Aveam nevoie să ajung în ea şi, dacă era să mă iau după micile gemete şoptite care-i ieşeau din gât, era şi ea de acord. Am ridicat-o cu un braţ în jurul şoldurilor şi m-am folosit de cealaltă mână ca să-mi ghidez erecţia exact unde îi trebuia, cuibărită în tărâmul acela de basm strâmt şi umed.

Tărâmul *meu* de basm strâmt şi umed.

Naomi era a mea. Cel puţin pentru moment. Şi era suficient.

Cu ambele mâini pe şoldurile ei, am tras-o în jos când eu mă împingeam în sus, învăluit în ea.

Mi-a strigat numele şi a trebuit să trec prin toată gimnastica mentală de urgenţă ca să nu termin chiar în clipa aia. Vaginul ei tremura şi-mi ţinea fiecare milimetru din sculă captiv.

Am ţinut-o acolo, înfiptă în mine, cât gura mea îi redescoperea bustul perfect. Jur că simţeam ecoul fiecărei atingeri în pereţii care mă ţineau captiv.

Era paradisul. Era...

— La naiba, iubito, am zis şi i-am eliberat sânul. La naiba. Prezervativ.

A gemut încet.

— Knox, dacă mişti vreun muşchi, o să termin. Şi dacă termin...

— O să mă mulgi de o să mi-o smulgi, am presupus eu.

Avea ochii închişi strâns şi buzele întredeschise. Imaginea extazului în lumina apusului.

Nu eram un adolescent. Nu uitam de protecţie. La dracu', nu numai că aveam un prezervativ în portofel, ca orice bărbat responsabil, aveam câteva şi în torpedou.

— Ai făcut vreodată...

A clătinat din cap înainte să reuşesc să pun şi restul întrebării.

— Niciodată.

— Nici eu.

I-am trecut uşor degetele peste sâni şi în jurul lor.

Atunci a deschis ochii şi şi-a muşcat buza.

— E prea bine.

— Nu vreau să faci nimic ce nu vrei să faci, am avertizat-o.

Dar *eu* voiam. Voiam să termin fără prezervativ. Voiam să mă dezlănţui în ea şi să simt cum ne amestecăm. Voiam să fiu primul bărbat care ajunge acolo. Să fiu în amintirea ei primul cu care a făcut ceva memorabil.

— Iau... iau pilule, a zis ea şovăitor.

Limba mi-a ţâşnit să-i excite şi celălalt sfârc.

— Sunt curat, am şoptit. Pot să-ţi arăt.

Naomi era genul care credea în date. Dacă voia să se uite la dosarul meu medical, n-aveam nicio problemă. Mai ales dacă asta însemna să mă mişc în ea, s-o simt cum mă strânge fără nimic între noi până termină.

— OK, a zis ea.

Senzaţia care-mi urca în piept era mai plăcută decât când câştigasem nenorocitul ăla de premiu la loto. Faptul că avea încredere în mine că o să am grijă de ea.

— Eşti sigură? am insistat.

Avea ochii deschişi şi se uita direct la mine.

— Knox, e prea bine. Nu vreau să joc fără riscuri. Nu de data asta. Am chef să fiu nesăbuită şi... în fine. Doar mişcă-te odată!

O să-i ofer cea mai bună partidă de care avusese parte vreodată.

Mi-am strecurat mâinile în spatele ei şi pe sub ea şi i-am cuprins în palme curbele fundului.

Ne-am pus pe amândoi la încercare şi am ridicat-o doar doi centimetri.

Am gemut amândoi, iar ea şi-a lipit fruntea de-a mea. Era mai bine decât foarte bine să mă mişc în ea fără nimic între noi. Părea *cum trebuie*.

Când a început să tremure în jurul meu, am terminat-o cu cântările. Era momentul să trec la cucerire.

— Ai grijă să te ţii bine, iubito, am avertizat-o.

Inima îmi bătea de parcă tocmai aş fi urcat vreo douăşpe etaje.

Am aşteptat până s-a prins de spătarul scaunului.

— Uite ce-o să se întâmple. O să încep să mă mişc şi tu o să termini cât de repede şi de tare o să poţi. După aia o să te stârnesc încet-încet din nou şi când o să termini a doua oară, o să fiu şi eu lângă tine.

— Bun plan. Foarte organizat. Obiective măsurabile, a răspuns ea şi apoi m-a sărutat de m-a lăsat fără aer în plămâni.

M-am mai tras câţiva centimetri şi am simţit-o gemându-mi în gură.

— Aşteaptă, i-am adus aminte şi apoi am smucit-o din nou în jos în timp ce mi-am împins şoldurile în sus.

Am avut nevoie de toate resursele să nu-mi dau drumul şi să intru mai departe în ea, iar şi iar.

— Dumnezeule, Naomi, am şoptit când vaginul a început să-i tremure în jurul meu.

— Ţi-am zis că mai am puţin, mi-a amintit ea, părând iritată şi jenată.

— Tot ce faci mă face să vreau şi mai mult, am gemut.

Până să poată reacţiona la mărturisirea mea idioată, mi-am îngropat faţa în celălalt sân şi am început să mă mişc. Încet, hotărât. Deşi preţul era mare.

La a treia împingere, a avut un orgasm ca un fulger şi a apăsat pe claxon, care a părut să scoată un strigăt victorios. Când i s-a încordat restul trupului, muşchii din jurul meu s-au strâns în valuri, în cea mai dulce tortură cu putinţă. Aproape că am văzut cruciş străduindu-mă să îmi reţin ejacularea în testiculele care clocoteau.

Nu mai avusesem o femeie ca ea. Nu mai simţisem niciodată aşa ceva. Şi dacă aş fi stat să mă gândesc, aş fi considerat că ăsta-i un avertisment. Dar prins în vâltoarea momentului, mă durea în cot. Puteam să-l ignor câtă vreme mă călărea Naomi Witt.

— Bravo, am gemut în timp ce mă strângea şi-mi dădea drumul într-un ritm mai încântător decât muzica.

— O, Doamne. O, Doamne, a intonat ea până când trupul i s-a lăsat vlăguit peste mine.

Am rămas nemişcat în ea şi am lipit-o de mine. Îi simţeam inima bătând lângă inima mea. Apoi mi-a tras una în umăr.

— Mi-ai mai promis una, a zis ea înfundat, cu gura îngropată în gâtul meu.

— Iubito, încerc să rezist aici, să mă ţin de cuvânt!

Şi-a ridicat capul ca să se uite la mine printre şuviţe castanii şi caramel. I-am scos părul din ochi şi i l-am dat pe după urechi, iar gestul mi s-a părut ciudat de intim. Şi-mi doream să nu-l fi făcut. Pentru că aveam senzaţia că s-a mai înnodat un fir, legându-mă de ea.

— Deci şi ţie ţi se pare aşa bine? Adică, nu doar „e în regulă”?

Ca să-şi sublinieze ideea, şi-a împins aproape fără convingere şoldurile, iar eu n-am putut să-mi reţin geamătul.

— Ce dracu', Naomi, când te simt că termini pe mine, nu e nimic doar „în regulă”. De ce dracu' crezi c-am zis că mă bag în aiureala asta cu iubitul fals?

A rânjit.

— Pentru că ai văzut cât de dezamăgiţi erau ai mei şi ai vrut să mă ajuţi ca un erou morocănos de provincie ce eşti.

— Obrăznicătură! Am fost de acord pentru că m-am trezit şi tu nu erai lângă mine, iar eu voiam să fii acolo.

— Serios?

— Voiam să fii acolo ca să te întorc în patru labe şi să ţi-o trag aşa de tare, de să nu mai fii în stare să stai jos în următoarele patruzeci şi opt de ore fără să te gândeşti la mine.

A deschis gura şi a scos ceva între geamăt şi scâncet.

— Încă n-am terminat cu tine, Daisy.

M-am crispat tot pe dinăuntru de cât de dură era declaraţia. De obicei, nu eram aşa de-al naibii de vorbăreţ în toiul sexului. Dar Naomi se îndoia de ce o făcusem să simtă. Şi nu mergea aşa. Nici măcar pe termen scurt.

— Pot să încep să mă mişc acum? a întrebat ea.

— Iisuse! Dumnezeule! Da!

Şi a început să mă călărească, muncindu-mă de parcă penisul meu era un armăsar care trebuia îmblânzit. Cu fiecare alunecare, fiecare geamăt, fiecare unghie înfiptă în pielea mea simţeam cum restul lumii se mai îndepărtează un pic, până când n-am mai rămas decât noi doi.

Aveam amândoi broboane de sudoare pe piele, iar respiraţiile ni se amestecau când gâfâiam.

Nimic nu se compara cu senzaţia pe care o aveam când eram cu totul în ea. Nimic nu se compara cu senzaţia de a o revendica şi a de fi revendicat.

— Naomi, i-am rostit numele printre dinţi când am simţit-o că începe iar să zvâcnească în jurul meu.

Mici zvâcnituri care mă scoteau cu totul din minţi.
— Knox. Da. Te rog, a scâncit ea.
I-am prins sfârcul şi l-am supt îndelung şi profund. A fost prea mult pentru amândoi. Când a fost cuprinsă de primul val al orgasmului, mi-am pierdut controlul şi m-am împins în canalul ei fierbinte şi strâmt de parcă de asta depindea viaţa mea.
Poate că aşa şi era.
Pentru că atunci când a pornit primul jet, când mi-a strigat numele să-l audă lumea întreagă, când s-a strâns în jurul meu şi a muls al doilea şi al treilea jet din mine, m-am simţit renăscut. Viu. Golit şi umplut până în buză cu ceva ce nu recunoşteam. Ceva care mă speria de nu mai ştiam de mine.
Dar am continuat, şi la fel a făcut şi ea, orgasmele noastre durând la nesfârşit.
De-asta. De-asta nu era suficient o singură dată. De-asta nu mai eram sigur acum ce era suficient.

29. Casa lui Knox

Knox

— Frumoasă casă, a remarcat Naomi în timp ce încuiam uşa în urma noastră şi aprindeam luminile.
— Mersi. A construit-o bunicul meu, am răspuns căscând.
Fusese o zi lungă, urmată de o seară lungă la Honky Tonk şi aveam nevoie de somn.

— Serios? a întrebat ea şi a ridicat privirea spre platforma de deasupra livingului, tavanul din scânduri şi candelabrul din coarne de cerb.

Cabana era mică şi cu un aer mai mult rustic. Două dormitoare, o baie. Podeaua era din pin. Şemineul din piatră trebuia curăţat zdravăn, dar încă îşi făcea treaba. Canapeaua de piele se lăsase în sfârşit cum voiam eu.

Era casa mea.

— Ăştia sunt părinţii tăi? a întrebat ea luând în mână o fotografie înrămată de pe una dintre măsuţe.

Nu ştiam de ce o mai păstram. Părinţii mei dansau la un picnic în curtea Lizei J şi a bunicului. Zâmbetele şi paşii li se sincronizau. Vremuri mai fericite, care, atunci, păreau că or să ţină o veşnicie.

Bineînţeles, era o minciună.

Vremurile mai fericite se termină întotdeauna.

— Ascultă, Daze. Sunt frânt.

Cu povestea cu frate-miu împuşcat, asaltul orgasmelor şi munca, aveam nevoie de opt ore de somn înainte să fiu în stare de ceva.

— Ah. Da. Sigur, a zis ea şi a pus cu grijă poza la loc pe masă.

Deşi am observat că a îndreptat-o spre canapea, cam cum îmi plăcea şi mie să stea.

— Mă duc acasă. Mersi că m-ai susţinut azi, cu profesoara lui Way... şi cu părinţii mei. Şi după aia cu toate orgasmele alea şi restul.

— Iubito, nu te duci acasă. Îţi spuneam doar de ce n-o să fac nicio mişcare când mergem sus.

— Ar trebui să mă duc acasă, Knox. Trebuie să mă trezesc devreme, s-o iau pe Way de la Liza.

Părea la fel de obosită cum mă simţeam şi eu.

Nu mă gândisem decât în trecere până acum, dar fetele mele de la Honky Tonk se cărau acasă la 2 sau 3 noaptea,

iar în cursul săptămânii trebuiau să se trezească la 6 sau 7, în funcţie de cât de mult le ajutau partenerii lor.

Mi-am adus aminte de perioada de un an în care Fi adormea la birou în fiecare zi, din cauza copiilor care dormeau prost. Ajunsese până acolo, încât a trebuit să fac ce uram cel mai tare. M-am implicat.

Am dezlănţuit-o pe Liza J asupra ei şi, în mai puţin de o săptămână, bunică-mea îi făcuse pe amândoi să doarmă câte zece ore în fiecare noapte.

— Tu ai liber mâine, nu?

Naomi a încuviinţat, după care a căscat.

— Atunci ne trezim în… – m-am uitat la ceas şi am înjurat – trei ore şi mergem la micul-dejun la Liza J.

Asta era elegant să fac. Ceea ce de obicei nu mă prea interesa. Dar simţeam o urmă de vinovăţie când mă gândeam că eu aş rămâne în pat în timp ce Naomi s-ar fi târât la micul-dejun în familie şi apoi ar fi încercat s-o împiedice pe Waylay tot restul zilei să încalce legea.

În plus, puteam să mă întorc acasă după aia şi să dorm până când aveam eu chef.

Mi-a plăcut cum privirile i s-au îmblânzit şi au devenit visătoare o clipă. Apoi a revenit Naomi cea practică şi dornică să mulţumească pe toată lumea.

— Nu trebuie să te trezeşti odată cu mine. Ai nevoie de somn. Mă duc acasă acum şi poate putem…

Privirea i-a coborât pe trupul meu, iar obrajii i-au căpătat o nuanţă rozalie delicată.

— … să recuperăm altă dată.

— Mda. Frumos. Vrei apă? am întrebat-o şi am tras-o în bucătărie.

Era mai mare decât bucătăria din căsuţă. Dar nu cu mult. Presupun că unii musafiri ar fi considerat-o „încântătoare”, cu dulapurile de hicori, blaturile verde-închis şi o insuliţă pe roţi pe care puneam corespondenţa.

— Apă?

— Da, iubito. Vrei să bei apă înainte să mergem la culcare?

— Knox, sunt nedumerită. E vorba doar de sex. Am fost amândoi de acord. Dacă nu-s părinţii mei pe-aproape. Iar atunci e o relaţie. Dar părinţii mei nu sunt aici, iar eu sunt aşa de obosită, că nici măcar un orgasm nu cred că m-ar mai ţine trează. Deci ce dracu' facem?

Am umplut un pahar la robinet şi după aia am luat-o de mână şi am pornit spre scară.

— Dacă pleci, trebuie să te duc până acasă pe întuneric şi după aia să mă întorc. Ceea ce mai amână cel puţin cu un sfert de oră băgatul în pat şi, Daze, sunt obosit mort.

— Am toate lucrurile la căsuţă, a zis ea şovăind şi muşcându-şi buza.

— Ce lucruri îţi trebuie în următoarele trei ore, Daisy?

— O periuţă de dinţi.

— Am una în plus sus.

— Demachiantul şi loţiunea de faţă.

— Am apă şi săpun, am răspuns şi am început s-o trag în sus pe scară.

— Tot nu...

M-am oprit şi m-am întors spre ea.

— Iubito, nu vreau să stau să mă gândesc sau să mă întreb ce înseamnă toate astea. Vreau doar să-mi pun capul pe pernă şi să ştiu că eşti în siguranţă şi dormi. Îţi promit, putem să despicăm firul în patru mâine. Dar acum am nevoie să închid ochii şi să nu mă gândesc la nimic.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Bine. Dar categoric despicăm firul în patru mâine şi reconfirmăm regulile de bază.

— Minunat. Abia aştept.

Înainte să apuce să se răzgândească, am tras-o după mine pe scări şi în dormitor.

— Uau, a zis ea cu gura căscată, clipind spre patul meu.

Patul şi canapeaua sunt cele mai importante piese de mobilier din casa unui bărbat. Alesesem un pat imens, cu tăblii la căpătâi şi la picioare, de culoare închisă.

Ca de obicei, era nestrâns. Nu văzusem niciodată ce rost are să-ţi faci patul dacă oricum o să-l întinzi după aia ca să te culci. Bine că Naomi aproape cădea din picioare de oboseală, pentru că dacă n-ar fi gonit-o cearşafurile mototolite, atunci sigur ar fi fugit când vedea mormanul de lenjerie şi tricouri de lângă noptieră.

I-am dat un ghiont în direcţia băii şi am scotocit sub chiuvetă până am găsit o periuţă de dinţi încă în ambalajul original prăfuit.

— Să înţeleg că n-ai prea mulţi oaspeţi peste noapte? a întrebat ea, ştergând de praf plasticul.

Am ridicat din umeri. Nu mai petrecusem niciodată noaptea cu o femeie în casa asta. Treceam deja de graniţele invizibile ale înţelegerii noastre aducând-o aici peste noapte. În niciun caz n-aveam să stau să discut în detaliu cu ea ce însemna asta.

Ea era aia care era învăţată să împartă viaţa, chiuveta şi patul cu cineva. Ea era aia care tocmai ieşise dintr-o relaţie.

Minunat. Acum eram obosit şi *enervat*.

Stăteam unul lângă altul şi ne spălam pe dinţi. Nu ştiu de ce, rutina familiară mi-a adus aminte de copilărie. Când eram mici, Nash şi cu mine stăteam în fiecare seară în patul părinţilor, aşteptându-i să termine de spălat pe dinţi, ca să ne poată citi următorul capitol din ce carte era la rând.

Am alungat amintirea şi m-am uitat la Naomi, care avea o privire pierdută.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Toată lumea vorbeşte despre noi, a răspuns ea, clătindu-şi periuţa.
— Care lume?
— Tot oraşul. Toată lumea zice că suntem împreună.
— Mă îndoiesc. Marea majoritate zic doar că ne-o tragem.
A aruncat un prosop spre mine şi l-am prins cu o singură mână.
— Bine. Părinţii mei şi asistenta socială a lui Waylay cred că avem o relaţie, iar restul oraşului crede că facem doar sex.
— Şi?
Părea exasperată.
— Şi? Mă face să arăt ca o... în fine, ca sor-mea. Nu te cunosc decât de trei săptămâni. Ţie nu-ţi pasă ce crede lumea despre tine? Ce se spune despre tine?
— De ce să-mi pese? N-au decât să şuşotească pe la spate cât vor. Câtă vreme nu-i niciunul aşa de tâmpit să-mi spună în faţă, mă doare-n cot de ce spun.
Naomi a clătinat din cap.
— Mi-aş dori să semăn mai mult cu tine.
— Ce? Să fii un măgar egoist?
— Nu. Orice-o fi opusul cuiva care încearcă să le facă pe plac celorlalţi.
— Cineva care încearcă să nu le facă pe plac celorlalţi?
— Habar n-ai ce extenuant e să-ţi faci griji tot timpul pentru toţi ceilalţi, să te simţi responsabil pentru ei, să vrei să fie fericiţi şi să te placă.
Avea dreptate. Habar n-aveam cum e.
— Păi, nu-ţi mai face griji.
— Sigur că tu spui aşa!
A luat prosopul, şi-a şters periuţa de dinţi şi apoi blatul.
— Cum spui tu, pare simplu.
— Este simplu. Nu-ţi place ceva? Nu mai face.

— Doamnelor şi domnilor, filosofia de viaţă a lui Knox Morgan, a zis ea dându-şi ochii peste cap.

— Pat, am ordonat. E prea târziu pentru filosofie.

A aruncat o privire la hainele de pe ea. Era desculţă, dar încă mai purta fusta de blugi şi bluza de la Honky Tonk.

— N-am nicio pijama.

— Să înţeleg că asta înseamnă că nu dormi dezbrăcată?

Ca şi făcutul patului, purtatul pijamalei n-avea niciun rost după părerea mea.

S-a uitat la mine.

— Sigur că nu dormi dezbrăcată, am dedus eu.

— Poate să izbucnească un incendiu în toiul nopţii, a insistat ea, cu braţele încrucişate.

— N-am echipament de pompieri în care să dormi.

— Ha, ha.

— Bine.

Am lăsat-o în baie şi m-am dus la şifonier, unde am găsit un tricou curat.

— Poftim, i-am zis când m-am întors în baie.

S-a uitat la el, după care a ridicat privirea spre mine. Îmi plăcea cum arată. Somnoroasă şi aproape perfectă, ca şi cum tura şi ora târzie îi tociseră armura.

— Mersi, mi-a zis uitându-se la tricou, apoi din nou la mine, până m-am prins.

— Îţi dai seama că te-am văzut deja dezbrăcată, da?

— E altceva. Ieşi.

Am clătinat din cap şi am ieşit din baie, închizând uşa în urma mea.

După două minute, stătea în prag, îmbrăcată în tricoul meu. Era înaltă, dar bluza tot îi ajungea până la jumătatea coapsei. Se spălase pe faţă şi-şi ridicase o parte din păr într-un coc mic în creştet.

Vecina mea era pe punctul să se bage în patul meu. Ştiam că era o greşeală. Dar eu eram cel care voia s-o facă. Doar de data asta.

Am schimbat locurile, ea strecurându-se în dormitorul meu, iar eu rechiziţionând baia ca să-mi scot lentilele de contact din ochii obosiţi.

Cu ultimele puteri, am stins lumina în baie şi m-am dus spre partea mea de pat. Naomi era întinsă pe spate, cu braţele sub cap, privind în tavan. Am stins veioza de pe noptieră şi m-am dezbrăcat pe întuneric, după care am aruncat hainele în direcţia grămezii de rufe murdare.

Am dat deoparte pătura şi m-am lăsat în sfârşit pe pat, cu un oftat. Am aşteptat o clipă, privind în întuneric. Nu trebuia să însemne nimic. Nu trebuia să fie alt fir, alt nod.

— Eşti bine?

— Perna mea miroase ciudat, a răspuns ea nemulţumită.

— Dormi pe partea lui Waylon.

I-am tras perna de sub cap şi i-am aruncat-o pe-a mea.

— Hei!

— Mai bine?

Am auzit-o cum mirosea perna.

— Mai bine.

— Noapte bună, Naomi.

— Noapte bună, Knox.

M-am trezit auzind o bubuitură, un ţipăt şi o înjurătură.

— Naomi? am întrebat răguşit, încercând să-mi dezlipesc pleoapele.

Am început s-o zăresc la picioarele patului, unde făcea un soi de gimnastică, încercând să-şi pună fusta.

— Scuze, a şoptit ea. Trebuie să fac duş înainte să merg la Liza la micul-dejun.

— E un duş şi aici, i-am atras atenţia şi m-am ridicat într-un cot ca s-o văd cum îşi întoarce fusta pe dos.

— Dar îmi trebuie alte haine şi rimel. Uscător de păr. Culcă-te la loc, Knox. N-are rost să umblăm amândoi ca nişte zombi.

M-am uitat cu ochii cârpiţi la ceasul de pe telefon. Era 7:05. Am hotărât că patru ore nu însemnau *cu adevărat* că mi-am petrecut noaptea cu o femeie.

Farmecul burlăciei era că eu hotăram cum îmi petrec ziua. Nu trebuia să iau în calcul planurile altcuiva sau să nu fac ce voiam ca să poată face altcineva ce vrea.

Dar până şi mie mi se părea nedrept că Naomi trebuia să umble toată ziua chioară de somn, în timp ce eu dormeam. În plus, ideea de mic-dejun suna bine.

Mi-am lăsat picioarele să cadă din pat cu o bufnitură.

— Ce faci? m-a întrebat ea, încercând să-şi îndrepte tricoul.

Acum era pe faţă, dar cu faţa-n spate.

— N-are rost să te duci acasă, să faci duş şi după aia să te întorci la Liza, când aici e un duş foarte bun.

— Nu pot să mă duc la masă în uniformă, a replicat ea exasperată. *Nu* mă fac de ruşine ducându-mă îmbrăcată în hainele de-aseară.

— Bine. Fă-mi o listă.

Arăta de parcă tocmai începusem să vorbesc în swahili.

— O listă cu ce?

— Cu ce ai nevoie ca să faci faţă micului-dejun fără să te faci de ruşine. Tu faci duş. Eu îţi aduc lucrurile.

S-a uitat la mine.

— Te străduieşti din cale-afară de tare pentru o aventură de-o noapte.

N-aş putea să spun de ce, dar afirmaţia asta m-a ofticat. M-am ridicat şi am cules o pereche de blugi de pe jos.

— Dă-mi lista, am zis şi mi-am tras blugii pe mine.

Şi-a pus mâinile în şolduri şi s-a încruntat la mine.

— Ţi-a zis vreodată cineva că eşti morocănos dimineaţa?

— Mda. Toate persoanele care au avut ghinionul să mă vadă înainte de ora 10. Spune-mi ce vrei să-ţi aduc şi după aia mişcă-ţi fundul la duş.

După patru minute, eram în drum spre uşă, cu o listă obscen de lungă pentru un mic-dejun într-o sâmbătă, la care bunică-mea avea să stea în capul mesei în pijamaua de camuflaj.

Am trecut în fugă din curtea mea din spate într-a ei şi am urcat pe terasa din spate a căsuţei. Cheia era ascunsă în acelaşi loc de când mă ştiam. Într-o imitaţie de piatră într-una dintre jardinierele de pe balustradă. Am luat-o şi am băgat-o în broască, dar am descoperit că uşa era deja descuiată.

Minunat, acum trebuia să-i ţin şi o predică despre măsurile de siguranţă.

Înăuntru mirosea a aer curat, prăjituri la cuptor şi lămâi.

Bucătăria era curată lună, cu excepţia corespondenţei deschise de pe blat. Naomi o ţinea într-un organizator mic, probabil în ordine alfabetică, însă acum plicurile erau puse într-un teanc dezordonat.

Biroul din nişa din living era deschis, dând la iveală un spaţiu de lucru destul de ordonat, cu laptopul lui Naomi, o cană cu creioane colorate şi un teanc de carneţele. Sertarul de jos era întredeschis.

Deşi nu se vedea niciun morman de lenjerie şi tricouri, mă bucuram să văd un pic de deranj. Observasem că atunci când era stresată, Naomi devenea şi mai ordonată. Un pic de dezordine era un semn bun.

Am urcat câte două trepte odată şi am intrat întâi în baie ca să iau uscătorul de păr şi obiectele de toaletă. După aia am intrat în camera ei şi am luat şortul şi – pentru că sunt bărbat – o bluză cu dantelă, feminină.

Cu prada în mână, am încuiat uşa din spate şi m-am dus acasă.

Când am intrat în dormitor, am găsit-o pe Naomi în baia plină de aburi, cu părul ud şi doar cu un prosop pe ea.

Am rămas încremenit în faţa priveliştii. Îmi plăcea s-o văd aşa. Îmi plăcea să am în spaţiul meu personal o Naomi dezbrăcată, proaspăt ieşită de la duş.

Îmi plăcea aşa de tare, că am trecut la atac.

— Trebuie să-ţi încui uşile, Daisy. Ştiu că nu-i un oraş mare, dar tot se întâmplă şi pe-aici porcării. Ca de exemplu, să fie împuşcat frate-miu.

M-a privit clipind, apoi mi-a smuls geanta cu chestii de fete din mâini.

— Încui întotdeauna uşile. Nu sunt un adult incompetent.

— Uşa din spate era descuiată.

A scotocit prin geantă şi a înşirat ordonat toate produsele în jurul chiuvetei mele. Mai adusesem şi unele în plus, pentru că nu dădeam doi bani pe diferenţa dintre un creion de ochi şi unul de sprâncene.

— Încui uşile de fiecare dată când plec şi în fiecare seară, a continuat ea, luând peria şi trecându-şi-o prin părul ud.

M-am rezemat nonşalant de tocul uşii şi m-am bucurat de spectacol în timp ce-şi folosea rând pe rând cosmeticele.

— Ce-s toate tâmpeniile astea?

— Nu te-ai mai uitat niciodată la o femeie care se pregăteşte să iasă? m-a întrebat aruncându-mi o privire bănuitoare în timp ce-şi contura buzele.

— E doar un mic-dejun!

— Dar nu vreau să arăt ca şi cum tocmai m-am dat jos din patul tău.

Privirea pe care mi-a aruncat-o era tăioasă. M-am uitat în oglindă şi am observat că aveam părul ridicat în toate direcţiile. Barba era turtită într-o parte. Şi aveam o cută de la pernă sub ochiul stâng.

— De ce nu?

— Pentru că nu-i politicos.

Mi-am încrucişat braţele şi am rânjit.

— Iubito, m-ai pierdut.

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre paleta de farduri şi a încercat să întindă o parte din ele pe pleoape.

— Mergem la micul-dejun, a zis de parcă asta ar fi explicat ceva.

— Cu familia.

— Şi nu vreau să mă duc arătând de parcă mi-aş fi petrecut ultimele douăzeci şi patru de ore făcând sex cu tine. Waylay are nevoie de un model de urmat. Şi-n afară de asta, ai mei au destule motive de îngrijorare ca să mai aibă nevoie şi de o a doua fată care trăieşte în promiscuitate.

— Naomi, să faci sex nu înseamnă că trăieşti în promiscuitate, i-am atras atenţia, neştiind dacă să fiu amuzat sau enervat.

— *Eu* ştiu. Dar de fiecare dată când hotărăsc să fac ceva cât de cât aproape de ce-ar face Tina, am senzaţia că am datoria să explic clar că nu sunt ea.

A lăsat din mână fardurile de ochi şi a luat o chestie de-aia de curbat genele.

Începeam să am o imagine mai clară a femeii pe care nu mă puteam împiedica s-o văd goală.

— Ştii că eşti mare figură, nu?

A reuşit să se strâmbe la mine deşi tocmai folosea dispozitivul ăla la unul dintre ochi.

— Nu toată lumea poate să defileze prin oraş fără să dea o ceapă degerată pe ce cred ceilalţi.

— Hai să lămurim ceva, Daisy. Eu nu defilez.

Şi-a încrucişat ochii la mine în oglindă.

— Bine. Mergi lejer.

— De ce simţi nevoia să le tot dovedeşti alor tăi că nu eşti Tina? Oricine are ochi şi urechi şi stă 30 de secunde cu tine îşi dă seama.

— Părinţii au aşteptări de la copiii lor. Aşa stau lucrurile. Unii vor să-i vadă că ajung doctori. Unii vor să-i vadă că ajung sportivi profesionişti. Unii vor doar să crească şi să ajungă adulţi fericiţi şi sănătoşi, care fac ceva în comunităţile lor.

— OK, am zis, aşteptând finalul.

— Părinţii mei sunt în ultimul grup. Dar Tina nu le-a împlinit aşteptările. N-a oferit niciodată nimic. În timp ce eu veneam de la şcoală cu note bune şi foarte bune, ea venea în cel mai bun caz cu note de trecere. În liceu, când am intrat în echipa de hochei pe iarbă şi am început să-i ajut pe alţii să înveţe, Tina chiulea şi a fost prinsă după ore cu iarbă în cabina de pe terenul de baseball.

— Alegerea ei, am remarcat eu.

— Dar închipuie-ţi cum era să-i văd pe părinţii pe care-i iubeam că suferă aşa de mult, iar şi iar. *Trebuia* să fiu fata cuminte. N-aveam de ales. Nu-mi puteam permite niciun fel de rebeliune de adolescentă sau să îmi tot schimb specializările în timp ce-mi găseam calea la facultate. Când ei dăduseră deja greş cu o fiică.

— De-asta te-ai hotărât să te măriţi cu Warner ăla?

De pe chip i-a dispărut orice expresie.

— Probabil, a răspuns prudent. Era o alegere bună. Pe hârtie.

— Nu poţi să-ţi petreci toată viaţa încercând să-i faci fericiţi pe toţi, Naomi.

— De ce nu?

Părea sincer nedumerită.

— Pentru că până la urmă o să dai un pic prea mult şi n-o să-ţi mai rămână destul pentru tine.

— Parc-ai fi Stef.

— Şi acum cine-i răutăcios? Părinţii tăi nu vor să fii perfectă. Vor să fii fericită. Şi tu sari încă o dată să faci curat în urma soră-tii. Ai intrat în rolul de părinte fără niciun avertisment, fără nicio pregătire.

— Nu exista altă variantă.

— Doar pentru că o variantă e nasoală nu înseamnă că nu e o variantă. Ţi-ai dorit măcar copii?

M-a privit în oglindă.

— Da. Am vrut. Chiar mult. Doar că mă gândeam la mijloace mai tradiţionale. Şi că măcar o să mă bucur de partea cu făcutul copilului. Dar mi-am dorit dintotdeauna o familie. Acum o dau în bară şi nu pot nici măcar să completez corect o cerere. Şi dacă nu vreau să fie doar o tutelă temporară? Dacă eu vreau să rămână cu mine definitiv? Dacă Waylay nu vrea să rămână cu mine? Sau dacă judecătorul hotărăşte că nu sunt destul de bună pentru ea?

A fluturat un luciu de buze spre mine.

— Aşa e în creierul meu.

— E-al naibii de obositor.

— Aşa e. Şi *singura* dată când fac ceva pur egoist şi doar pentru mine, lucrurile o iau razna.

— Ce-ai făcut pentru tine?

— Am avut o aventură de-o noapte cu un frizer morocănos plin de tatuaje.

30. Micul-dejun ruşinos

Naomi

— Să ştii că nu e nevoie să vii şi tu, i-am atras atenţia. N-ai prea dormit în ultimele patruzeci şi opt de ore.

— Nici tu, a răspuns Knox, încuind cu mişcări exagerate uşa înainte să plecăm.

Ştiam că vrea să demonstreze ceva. Nu-mi plac oamenii care vor să demonstreze ceva. Cel puţin nu înainte să-mi beau cafeaua.

Am parcurs în tăcere drumul scurt până la Liza. Păsărelele cântau, soarele strălucea, iar mie mi se învârteau rotiţele în cap ca într-un uscător de rufe supraîncărcat.

Dormiserăm împreună. Adică *adormiserăm* în acelaşi pat, fără să facem sex. Nu numai atât, dar mă trezisem în braţele lui Knox „Vikingul” Morgan.

Nu ştiam multe despre relaţiile fără obligaţii. La dracu’, avusesem aşa de multe obligaţii legate de aşa de multe lucruri, că fusesem practic legată fedeleş cea mai mare parte a vieţii. Dar până şi *eu* ştiam că împărţitul patului şi îmbrăţişările erau mult prea intime pentru ce conveniserăm noi.

Adică, nu vreau să fiu înţeleasă greşit. Să te trezeşti cu trupul puternic – şi chiar *puternic* vreau să zic – al lui Knox lipit de spate şi cu braţul lui greu peste mijloc era unul dintre cele mai plăcute moduri de a te trezi.

Dar nu făcea parte din înţelegere. Regulile aveau un motiv să existe. Regulile aveau să mă împiedice să mă îndrăgostesc de vikingul morocănos şi tandru.

Mi-am muşcat buza de jos.

Bărbaţii obosesc şi nu vor să ducă femeile acasă sau să le lase să meargă singure acasă şi să fie mâncate de sălbăticiuni. Omul ăsta trecuse prin douăzeci şi patru de ore traumatizante. Am hotărât că nu lua cele mai raţionale

decizii. Poate că dormea agitat de felul lui. Poate că-şi lua în braţe câinele în fiecare noapte.

Bineînţeles, asta nu explica de ce s-a oferit să dea fuga alături şi să-mi aducă o grămadă de lucruri cât făceam eu duş. De ce stătuse să se gândească să-mi aleagă o ţinută. Am aruncat o privire la şortul cu verde şi alb, cu talie înaltă, şi la bluziţa drăguţă cu dantelă. Ba îmi alesese chiar şi lenjerie. Sigur, erau nişte chiloţi tanga şi nu se asortau cu sutienul. Dar chiar şi aşa.

— Ai terminat de analizat totul în detaliu?

M-am smuls din reverie şi l-am văzut pe Knox aruncându-mi jumătatea aia de zâmbet a lui.

— Doar îmi verificam lista cu ce am de făcut, am minţit eu cu nasul pe sus.

— Cum să nu. Putem să intrăm?

Mi-am dat seama că stăteam în faţa casei. Prin uşa de plasă se simţea aroma baconului cu sirop de arţar, de renume mondial, al lui Stef.

S-a auzit un singur hămăit, urmat de un cor de lătrături când toţi cei patru câini au dat năvală prin uşă şi au coborât de pe prispă.

Waylon era ultimul, cu urechile fluturând în spate şi limba atârnându-i obscen.

— Salut, amice, a zis Knox şi s-a lăsat în genunchi să-şi întâmpine câinele, dar şi pe ceilalţi trei, care au început să ţopăie şi să latre entuziasmaţi.

M-am aplecat şi eu şi am salutat cu mult mai multă demnitate haita înainte să mă ridic.

— Bine, şi care-i planul? l-am întrebat.

Knox i-a mai scărpinat o dată urechile lui Waylon.

— Ce plan?

— La micul-dejun? Cu familia mea? l-am îmboldit eu.

— Păi, Daze, nu ştiu tu ce ai de gând, dar planul meu e să dau pe gât jumate de cafetieră, să halesc nişte bacon şi după aia să mă bag la loc în pat vreo patru sau cinci ore.
— Adică, ne mai... ştii tu... ne mai prefacem?
Pe chip i s-a aşternut o expresie pe care n-o puteam descifra.
— Mda. Încă ne prefacem, a răspuns în cele din urmă.
Nu ştiam dacă era uşurat sau nu.
I-am găsit pe Liza şi pe tata stând de pază în spatele lui Stef, care trăgea cu ochiul în cuptor la două tăvi de copt cu bacon care mirosea dumnezeieşte. Waylay punea masa în solariu, încă în pijamaua ei nouă roz în degrade, turnând cu grijă suc de portocale în pahare.
Am simţit un val brusc de afecţiune pentru ea şi apoi mi-am adus aminte că trebuia să-i găsesc o pedeapsă corespunzătoare azi. Chiar trebuia să ajung să citesc capitolul ăla despre disciplină din cartea pe care o împrumutasem de la bibliotecă.
— Neaţa, porumbeilor. Nu mă aşteptam să te văd, Knox, a zis Liza, zărindu-ne când se îndrepta spre filtrul de cafea, într-un halat albastru pufos pus peste pijamaua subţire de camuflaj.
Knox mi-a pus un braţ pe după umeri.
— Neaţa, i-a răspuns el. N-am putut să rezist la bacon.
— Nimeni nu poate, a intervenit Stef scoţând tăvile din cuptor şi punându-le pe suporturile pe care le descoperisem eu ascunse în spatele bufetului din sufrageria Lizei.
Waylay a venit desculţă şi a mirosit bănuitoare.
— De ce miroase ciudat?
— În primul rând, frumoaso, *tu* miroşi ciudat, i-a răspuns Stef şi i-a făcut cu ochiul. În al doilea rând, e siropul de arţar caramelizat.
Waylay s-a înviorat.

— Îmi place siropul.

Privirile i s-au îndreptat spre mine.

— Neaţa, mătuşă Naomi.

Mi-am trecut mâna prin părul ei blond ciufulit.

— Neaţa, puştoaico. Te-ai distrat cu bunicii aseară sau te-au pus să freci podelele?

— M-am uitat cu bunica şi cu unchiul Stef la *The Princess Bride*. Bunicul a adormit înainte de ţiparii urlători. Mai sunt pedepsită?

Mama a deschis gura, apoi s-a uitat la mine şi a închis-o la loc.

— Da, am hotărât eu. Tot weekendul.

— Da' la bibliotecă putem să mergem?

Eram încă novice la chestia asta cu disciplina, dar m-am gândit că biblioteca era un loc destul de sigur.

— Sigur, am răspuns căscând.

— Cineva are nevoie de cafea, a murmurat mama. Te-ai culcat târziu?

S-a uitat cu subînţeles la Knox şi după aia mi-a făcut cu ochiul.

— Ştii unde-aţi mai putea să mergeţi azi? a intervenit tata.

Acum, că baconul fusese scos din cuptor şi era în siguranţă, se uita peste umărul Lizei, care întorcea o omletă în tigaie.

— Unde? am întrebat prudentă.

S-a întors spre mine.

— Să cumpăraţi o maşină. Ai nevoie de maşină.

Vorbise autoritar, ca şi cum ideea să-mi cumpăr maşină nu-mi trecuse prin cap.

— Ştiu, tată. E pe listă.

Chiar era pe o listă fizică. Un tabel, de fapt, care compara mărci şi modele în funcţie de cât de sigure erau, consum şi cost.

— Tu şi Waylay aveţi nevoie de ceva pe care să vă puteţi baza, a continuat el. Nu puteţi să vă plimbaţi veşnic pe biciclete. Acuşi vine iarna.
— Ştiu, tată.
— Dacă ai nevoie de bani, te putem ajuta noi.
— Tatăl tău are dreptate, dragă, s-a băgat şi mama, întinzându-ne lui Knox şi mie câte o cană de cafea.

Purta pantaloni scurţi de pijama cadrilaţi şi o bluză cu nasturi asortată.
— N-am nevoie de bani. Am bani.
— Mergem după-masă, a hotărât tata.

Am clătinat din cap.
— Nu e nevoie.

Nu-mi terminasem încă tabelul şi *nu* intram într-un parc de maşini fără să ştiu exact ce voiam şi cât merita să dau.
— Ne-am făcut deja planuri să ne uităm la nişte maşini azi, a anunţat Knox.

Ce zice vikingul arţăgos? Planurile astea erau o noutate pentru mine. Şi, spre deosebire de relaţia cu un iubit, cumpăratul unei maşini nu era nici pe departe aşa de uşor de mimat în faţa alor mei.

M-a tras lângă el. Era un gest posesiv care m-a nedumerit şi m-a excitat deopotrivă.
— Mă gândeam să le duc pe Naomi şi Waylay să se uite după un vehicul.

Tata şi-a dres glasul.
— Vin şi eu? a întrebat Waylay, urcându-se în genunchi pe taburet.
— Păi, dacă e maşina noastră, trebuie să mă ajuţi să mă hotărăsc, i-am răspuns.
— Hai să luăm o motocicletă!
— Nu, am răspuns deodată mama şi cu mine.
— Ei, *eu* o să-mi iau imediat ce împlinesc vârsta.

Am închis ochii şi am încercat să alung din minte toate catastrofele care mi-au trecut prin cap ca un film de educaţie rutieră din liceu.

— M-am răzgândit. Eşti pedepsită până la treizeci şi cinci de ani.

— Nu cred că e legal, a comentat Waylay.

— Scuze, Witty, de data asta sunt de partea puştoaicei, s-a băgat şi Stef, sprijinindu-se în coate, de insulă, lângă ea.

A rupt în două o felie de bacon şi i-a dat jumătate nepoată-mii.

— Trebuie să votez cu Way, a zis şi Knox, strângându-mă de umăr şi având pe buze unul dintre zâmbetele alea ale lui doar pe jumate. Poţi s-o pedepseşti doar până face optişpe ani.

Waylay a ridicat pumnul în aer victorioasă şi a luat o îmbucătură de bacon.

— Bine. Eşti pedepsită până la optsprezece ani. Şi nu-i corect să vă coalizaţi împotriva mea, m-am plâns eu.

— Unchiule Stef, ăsta-i cel mai bun bacon pe care l-am mâncat în viaţa mea, a declarat Waylay solemnă şi cu ochii mari.

— Ţi-am *zis* eu! a exclamat Stef triumfător şi a bătut cu palma în blat.

Câinii, crezând că a bătut cineva la uşă, au dat fuga la intrare într-o criză de lătrături.

— Am veşti, a anunţat Liza. Se întoarce Nash acasă.

— E foarte repede, nu? am întrebat.

Omul avea două găuri de glonţ în el; ai fi zis că avea nevoie să stea în spital mai multe zile.

— O ia razna închis acolo. O să-i fie mai bine acasă, a zis Liza, iar Knox a încuviinţat.

— Păi, asta înseamnă că o să fie nevoie de curăţenie la el acasă. Nu putem lăsa microbii să intre în rănile de glonţ,

nu? a intervenit mama, ca şi cum ar fi întâlnit zilnic oameni care erau împuşcaţi.

— Probabil că o să aibă nevoie şi de nişte mâncare, a adăugat tata. Pun pariu că tot ce are în frigider e deja stricat. Fac o listă.

Liza şi Knox au schimbat priviri năucite, iar eu am zâmbit.

— Asta-i Metoda Witt, le-am explicat. E mai bine să nu te opui.

* * *

— M-am culcat cu Knox de două ori în ultimele patruzeci şi opt de ore şi după aia am *dormit cu el* aseară. Şi nu ştiu cât a fost greşeală. Şi ar fi trebuit să fie doar o dată şi categoric fără dormit, dar îmi tot schimbă regulile, mi-am vărsat oful la Stef.

Eram pe prispa din faţă a Lizei şi o aşteptam pe Waylay să-şi strângă lucrurile ca să ne putem întoarce la căsuţă şi să ne pregătim pentru cumpărarea prematură a unei maşini. Era prima dată că-l prindeam singur de la Partida de Sex... şi sosirea părinţilor mei.

Ne tot dăduserăm mesaje în ultimele două zile.

— Iar? *Ştiam* eu! *Ştiam* în mama m... *ştiam* eu! a zis el, sărind de pe un picior pe altul.

— Minunat. Felicitări, domnule Ştie-Tot! Acum îmi spui şi mie ce înseamnă toate astea?

— De unde dracu' să ştiu eu ce înseamnă? Eu sunt ăla care n-a avut curaj să-i ceară numărul de telefon zeului ăluia frumos ca naiba de la salon.

Am rămas cu gura căscată.

— Scuză-mă, dar nu s-a mai întâmplat până acum să n-aibă Stefan Liao curaj în faţa unui tip sexy.

— Hai să nu vorbim despre mine şi căderea mea nervoasă temporară. Treci înapoi la partea cu sexul. A fost bine?

— Fenomenal. Cel mai tare. Şi acum l-am prins în ceva care seamănă cu o relaţie şi habar n-am ce să-i spun lui Way. Nu vreau să creadă că e în regulă să sari din relaţie în relaţie. Sau că nu-i în regulă să fii singură. Sau că e în regulă să ai o aventură de-o noapte cu un tip sexy.

— Detest să te anunţ, domnişorică Crispată, dar toate astea chiar *sunt* în regulă.

— Femeia de treizeci şi şase de ani din mine ştie, m-am răstit eu. Dar lucrurile astea nu dau bine în ochii unui tribunal pentru familie şi chiar e ăsta exemplul pe care vreau să-l dau unei fetiţe de unşpe ani?

— Văd că ai intrat în etapa de analiză excesivă din criza ta, a glumit Stef.

— Nu mai fi nemernic şi începe odată să-mi spui ce să fac!

A întins mâinile şi mi-a prins obrajii în palme.

— Naomi. Ţi-a trecut vreodată prin cap că poate asta-i ocazia ta să începi să trăieşti viaţa pe care o alegi *tu*? Să începi să faci ce vrei *tu*?

— Nu.

Uşa de plasă a zburat şi Waylay a sărit afară, cu Waylon pe urmele ei.

— Nu-mi găsesc manualul de matematică.

— Unde l-ai văzut ultima dată? am întrebat-o.

— Dacă aş fi ştiut, aş şti unde e.

Am pornit toţi trei spre căsuţă. Waylon a luat-o înainte, oprindu-se tot la câţiva metri să miroasă diverse şi să facă pipi pe ele.

— Knox ştie că Waylon e cu tine? am întrebat.

— Habar n-am, a răspuns Waylay şi a ridicat din umeri. Deci tu şi Knox sunteţi un cuplu?

M-am încurcat în picioare, iar Stef a chicotit fără pic de înţelegere lângă mine.

Am oftat.

— Sincer, Way, n-am idee. Nu ştiu ce suntem sau ce vreau de la el sau ce vrea el de la mine. Aşa că probabil că n-o să fim veşnic un cuplu. Dar s-ar putea să petrecem mai mult timp cu el o vreme. Dacă eşti şi tu de acord.

S-a încruntat gânditoare cu privirile-n pământ şi a dat cu piciorul într-o piatră.

— Adică vrei să zici că n-o să pierzi vremea cu el şi alte chestii dacă nu vreau eu?

— Păi, da. Eşti cam importantă pentru mine, aşa că părerea ta contează.

— Hm. Atunci cred că poate să vină la cină diseară dacă vrea.

Nash era acasă şi se odihnea în apartamentul lui proaspăt aprovizionat, unde abia fusese făcut curat. Părinţii mei erau la întâlnirea lor romantică săptămânală, la un restaurant libanez de cinci stele din Canton. Liza îl invitase pe Stef să fie „partenerul ei sexy” la o petrecere la o „fermă de cai de fiţe” din zonă.

Cât despre mine, aveam un SUV nou (pentru mine) pe alee, iar nepoata şi oarecum-iubitul meu erau în curtea din spate şi făceau un foc în vatră în timp ce eu strângeam resturile de la cină.

Waylon era cu mine în bucătărie, în eventualitatea că scăpam pe jos ceva din resturile mai sus pomenite.

— Bine. Dar să nu-ţi imaginezi că poţi să te uiţi la mine cu mutra aia bleagă şi să capeţi de fiecare dată câte o recompensă, l-am avertizat în timp ce mă întindeam spre borcanul cu bunătăţi pe care nu rezistasem să nu-l cumpăr de la magazinul tatălui Ninei.

Waylon şi-a înfulecat biscuitul dând din coadă apreciativ cu atâta entuziasm, încât îşi mişca tot fundul.

— Au! Fir-ar să fie!

— Waylay! Vezi cum vorbeşti! am strigat.

— Scuze!

— Te-a prins! a îngânat Knox, nu suficient de încet.
— Knox!
— Scuze!
Am clătinat din cap.
— Ce ne facem cu ei? l-am întrebat pe Waylon, care a râgâit şi a dat din coadă.
Waylay a scos un chiot triumfător, iar Knox a ridicat pumnii în aer când scânteile au devenit flăcări. După care au bătut cuba.
Le-am făcut o poză în timp ce sărbătoreau şi i-am trimis-o lui Stef.
Eu: Îmi petrec seara cu doi piromani. La tine cum e?
Mi-a răspuns în mai puţin de un minut, cu prim-planul unui cal care arăta foarte demn.
Stef: Cred că m-am îndrăgostit. Cât de sexy aş fi dacă m-aş apuca să cresc cai?
Eu: Cel mai sexy.
— Mătuşă Naomi!
Waylay a dat năvală prin uşa de plasă în timp ce ştergeam blaturile.
— Am pornit focul. Putem să ne apucăm de bezele!
Avea noroi pe faţă şi pete de iarbă pe tricou. Dar arăta ca un copil de unsprezece ani fericit.
— Atunci zic că ar fi bine să ne apucăm.
Cu o mişcare largă, am tras şervetul de pe platoul cu bezele pe care-l pregătisem.
— Uau!
— Haideţi odată, doamnelor, a strigat Knox din curte.
— L-ai auzit, am spus şi am împins-o spre uşă.
— Te face să zâmbeşti.
— Ce?
— Knox. Te face să zâmbeşti. Mult. Şi se uită la tine ca şi cum te place mult.
Am simţit cum roşesc.

— A, da?

Waylay a încuviinţat.

— Da. E mişto.

Am mâncat prea multe bezele şi am stat în jurul focului până s-a făcut întuneric. Mă aşteptam să-l văd pe Knox că găseşte vreo scuză să plece spre casă, dar a venit după noi înăuntru şi m-a ajutat să strâng cât Waylay – însoţită de Waylon – a urcat să se spele pe dinţi.

— Câinele meu pare să se fi îndrăgostit de nepoată-ta, a remarcat Knox.

A luat o sticlă deschisă de vin şi a scos o bere din frigider.

— Clar se înfiripă o aventură, am fost de acord.

A adus un pahar de vin, l-a umplut şi mi l-a întins.

Bine, poate că se înfiripau *două* aventuri.

— Mersi de cină, a zis el deschizându-şi berea şi rezemându-se cu spatele de blat.

— Mersi că l-ai bătut la cap pe vânzătorul ăla până a cedat.

— E o maşină bună, a spus Knox băgându-şi degetele în talia şortului meu şi trăgându-mă mai aproape de el.

Petrecuserăm aproape toată ziua împreună, dar fără să ne atingem. Fusese o tortură specială să fiu aproape de un bărbat care mă făcea să simt aşa de multe că uitam să gândesc, şi totuşi să nu pot să mă întind şi să-l ating.

Mirosea a fum şi a ciocolată. Noua mea aromă preferată. Nu mă puteam abţine. Voiam să-l gust. Aşa că asta am făcut. Mi-am apropiat gura de buzele lui şi am luat o mostră. Pe îndelete. Cu atenţie.

Mâna lui liberă m-a cuprins şi mi s-a întins pe şale, apropiindu-mă de el.

I-am inspirat parfumul şi i-am lăsat căldura să-mi alunge răceala pielii.

Brusc, s-a auzit un tunet pe scări când au năvălit în jos Waylay şi câinele.

— Fir-ar să fie, a mormăit Knox.

Am sărit înapoi şi mi-am luat vinul.

— Putem să ne uităm la televizor înainte de culcare? a întrebat Waylay.

— Sigur. Îi mai zic doar noapte bună lui Knox.

Îi dădeam semnalul de ieşire. Probabil că era extenuat şi eram convinsă că avea lucruri mai bune de făcut decât să se uite pe YouTube la episoade cu adolescente care se machiau.

— A, dar am chef de uitat la televizor, a zis el, trecând în living cu berea.

Waylay s-a aruncat pe canapea şi s-a cuibărit în colţul ei preferat. Câinele a sărit lângă ea. Knox s-a aşezat în celălalt capăt şi a bătut pe perna de-alături.

Aşa că m-am aşezat cu nepoata mea, cu oarecum-iubitul meu şi câinele lui şi ne-am uitat la o fată de cinşpe ani cu două milioane de abonaţi care ne spunea cum să alegi dermatograful potrivit pentru culoarea ochilor.

Braţul lui Knox era cald şi liniştitor în spatele meu, pe spătarul canapelei.

După cinci minute de la începutul clipului, am auzit un sforăit. Knox îşi ridicase picioarele pe măsuţa de cafea şi stătea cu capul lăsat pe spătarul canapelei. Avea ochii închişi şi gura deschisă.

M-am uitat la Waylay, care mi-a zâmbit.

Knox a sforăit din nou şi am chicotit amândouă încetişor.

31. Şmecherii printre cărţi

Naomi

Prima săptămână din septembrie a năvălit în oraş cu umezeala verii şi primele semne că frunzele încep să-şi schimbe culoarea. După câteva zile de atenţie sufocantă, Nash a insistat că se simte destul de bine să înceapă să lucreze la birou şi să lucreze câteva ore pe zi.

Doamna Felch cea îngrozitoare şi-a anunţat pe neaşteptate ieşirea la pensie şi s-a mutat în Carolina de Sud, să stea la soră-sa. Waylay s-a amorezat de noul ei profesor, domnul Michaels, şi a intrat în echipa de fotbal. Am supravieţuit amândouă primului interviu oficial cu asistenta socială şi, deşi nepoată-mea a anunţat-o că nu e mare fan al legumelor pe care o obligam să le mănânce, doamna Suarez a programat o vizită la domiciliu, ceea ce am considerat că e un semn bun.

Când nu ovaţionam de pe tuşă, nu mă culcam cu Knox şi nu citeam pe nerăsuflate cărţi de parenting, lucram. Începusem noul job la bibliotecă şi îmi plăcea la nebunie. Între Honky Tonk şi proiectele pentru comunitate, simţeam că încep într-adevăr să găsesc o rutină care era doar a mea. Mai ales că aproape tot oraşul încetase să-mi mai spună Ne-Tina.

Naomi,

Doamne, îmi pare rău. Mi-e dor de tine. Nimic nu e în regulă aici fără tine. N-am avut niciun drept să-mi vărs stresul pe tine. Încercam doar să-ţi ofer cea mai bună viaţă. Dacă am fi aşteptat, aşa cum am vrut eu, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Cu dragoste,

Warner

Am închis e-mailul cu un clic eficient şi un geamăt.

— Iar Warner? a întrebat Stef ridicându-şi ochii din laptopul lui.

Biblioteca era aproape pustie azi, iar cel mai bun prieten al meu rechiziţionase masa de lângă biroul de proiecte pentru comunitate.

— Da, iar Warner.

— Ţi-am zis să nu le mai deschizi.

— Ştiu. Mai deschid câte unul. E un progres, nu?

— Te distrezi cu vikingul. N-ai nevoie să deschizi e-mailurile plângăcioase, pasiv-agresive, de genul de-ce-nu-eşti-aici-să-mi-speli-rufele, ale altui bărbat.

Am tresărit şi m-am uitat în jur ca să mă asigur că nu trage nimeni cu urechea.

— O parte din mine se bucură să-l vadă milogindu-se, chiar dacă e tot pasiv-agresiv.

— Corect.

— Şi partea mea mai logică îşi dă seama că de fapt nu mai contează. Relaţia pe care-am avut-o cu Warner nu era mai reală ca asta pe care mă prefac că o am cu Knox.

— Apropo, voi chiar vă prefaceţi la greu.

— Ştiu foarte bine care-i situaţia. Ceea ce nu pot spune că se întâmpla când eram cu Warner. Nu înţelegeam că el nu voia de fapt să fie cu mine. Knox e cât se poate de deschis în legătură cu intenţiile lui.

Stef s-a rezemat de spătarul scaunului ca să mă cerceteze.

— Ce-i? am întrebat, verificând să văd dacă n-am firimituri de la micul-dejun pe pulover.

— O femeie aşa de frumoasă, de deşteaptă şi de amuzantă ca tine n-ar trebui să aibă aşa de multe non-relaţii lipsite de entuziasm. Încep să cred că tu eşti numitorul comun, Witty.

Am scos limba la el.
— Foarte frumos, amice.
— Vorbesc serios. L-am categorisit pe Knox, cu bagajul lui emoţional cu tot, în treizeci de secunde după ce l-am văzut. Dar tu-l ţii mai aproape de tine. Ca într-o borsetă.
— Nu m-ai lăsa niciodată să port o borsetă, fie ea emoţională sau nu, l-am necăjit eu. Când o să discutăm despre faptul că încă nu i-ai cerut numărul de telefon lui Jeremiah?
— Niciodată. În plus, nici el nu l-a cerut pe-al meu.
S-au deschis uşile liftului şi a apărut Sloane, împingând un cărucior cu cărţi.
— Cum merge?
Ţinuta deloc de bibliotecară de azi era cu blugi strâmţi până deasupra gleznelor, ghetuţe de piele întoarsă decupate la vârf şi un pulover negru cu petice în formă de inimă la coate. Ramele ochelarilor erau roşii, ca să se asorteze cu inimile de pe mâneci.
— Nu prea rău. Stef, aici de faţă, m-a acuzat că-mi port bagajul emoţional într-o borsetă şi le-am stabilit Agathei şi lui Blaze o întâlnire cu avocatul pro bono, ca să poată să discute despre opţiunile de îngrijire pe termen lung pentru tatăl Agathei, i-am răspuns eu.
Sloane s-a aplecat peste cărucior şi şi-a sprijinit bărbia în palme.
— În primul rând, bună treabă cu motociclistele tale preferate. În al doilea, Stef, ăla cu bancurile care nu se mai termină, spune-mi, te rog, că ai un frate, văr sau nepot mai mare hetero. Nu fac nazuri.
Stef a rânjit.
— A, ba faci.
Sloane a încreţit din nas.
— Nu contează. E amuzant doar când te legi de Naomi.
— Ştii cum se spune.

— Da, da. Dacă nu-ţi place, nu te apropia de etajul bibliotecii.

Şi cu asta, a dispărut printre teancurile de cărţi.

După câteva minute, Stef a ieşit să răspundă la un telefon legat de afacerile lui misterioase, în timp ce eu l-am ajutat pe Wraith, motociclistul solid, să obţină o programare la cel mai apropiat birou de asigurări sociale şi am trimis un e-mail către clienţii bibliotecii despre evenimentele „Book or Treat" din octombrie.

Tocmai terminam de luat notiţe din capitolul despre pubertate din ultima mea carte despre parenting, când am auzit pe cineva dregându-şi vocea.

— Scuză-mă, mă întrebam dacă poţi să mă ajuţi.

Avea ochi verzi severi şi părul roşu scurt, cu ţepi. De sub mânecile cămăşii albe se iţeau nişte tatuaje. Avea un zâmbet timid, un ceas care părea scump şi un lanţ de aur la gât.

Era ceva ciudat în felul în care mă privea.

Nu că ar fi fost neobişnuit. Oricine avusese ghinionul s-o cunoască pe Tina avea în general nevoie de o vreme ca să se înveţe cu chestia asta cu gemenele.

— Cu ce pot să te-ajut? am întrebat zâmbind.

A bătut în laptopul închis pe care-l ţinea la subraţ.

— Caut pe cineva care să poată acorda un pic de asistenţă tehnică. Nenorocitul ăsta nu-mi mai recunoaşte mouse-ul wireless şi nu mai vrea să citească stick-urile. Ştii pe cineva care mă poate ajuta?

Mă privea intens direct în ochi, ceea ce mă făcea să mă simt neplăcut.

— Păi, cu siguranţă nu eu, am glumit şi am râs forţat.

— Nici eu. De obicei, mă ajută nevastă-mea cu chestiile astea, dar e într-o delegaţie şi nu pot să aştept până se întoarce. Am doar nevoie să mă ajute cineva. Nu trebuie să fie vreun profesionist. Aş fi dispus să plătesc şi un copil.

Era ceva în neregulă. Poate că-mi era mie foame. Sau poate că se apropia Codul Roşu. Sau poate că individul se distra călcând în picioare pisoi abia născuţi, iar intuiţia mea de tutore reacţiona.

Singura persoană despre care ştiam că s-ar potrivi descrierii era Waylay. Şi n-aveam de gând să las pe-aproape de ea o persoană care-mi dădea mie fiori.

I-am adresat un zâmbet o idee mai cald decât unul de complezenţă.

— Dumnezeule! Ştii ceva? Am venit abia de curând în oraş şi încă nu m-am orientat bine. Nu-mi vine nimeni în cap, dar dacă-mi laşi un număr de telefon sau o adresă de e-mail o să te anunţ eu imediat ce găsesc ceva.

Bătea uşor cu arătătorul şi mijlociul de la mâna stângă în capacul laptopului. *Unu, doi. Unu, doi. Unu, doi*.

Nu ştiu de ce, m-am trezit că-mi ţineam răsuflarea.

— Ştii ceva? Ar fi nemaipomenit, a răspuns cu un zâmbet cald. Ai un pix?

Uşurată, am împins spre el un carneţel cu antetul Bibliotecii Publice din Knockemout şi i-am întins un pix.

— Uite-aici.

Degetele ni s-au atins când l-a luat şi mi-a susţinut privirea o idee prea mult.

Apoi a zâmbit din nou şi s-a aplecat să mâzgălească un număr.

— Flint mă cheamă, a spus el, bătând cu pixul în foaie ca să accentueze.

Apoi privirea i s-a îndreptat spre ecusonul meu.

— Naomi.

Nu mi-a plăcut cum mi-a pronunţat numele, de parcă m-ar fi cunoscut, de parcă ar fi fost deja intim familiarizat cu mine.

— Sunt convinsă că o să găsesc pe cineva să te-ajute, am spus răguşit.

A dat din cap.

— Minunat. Cu cât mai repede, cu-atât mai bine.

Şi-a luat laptopul şi mi-a mai aruncat o privire, după care mi-a adresat un salut.

— La revedere, Naomi.

— La revedere.

L-am privit cum se îndrepta către scări. Mi-a trebuit un minut întreg ca să-mi dau seama ce mă deranja. Mâinile lui. Mai precis, mâna stângă, care n-avea verighetă.

Eram paranoică. Poate că era un semn că începeam să mă descurc mai bine cu chestia asta cu tutela. Am alungat din minte întâlnirea şi m-am dus în birouaşul meu să adaug *Asistenţă IT locală* pe lista cu întrebări pentru Sloane.

O fi fost ea o mână de om, dar categoric avea idei măreţe despre cum să extindă serviciile pentru comunitate ale bibliotecii. Era şi captivant, şi interesant să faci parte dintr-un proiect care se concentra aşa de mult pe ajutorul pentru ceilalţi.

Am văzut cu coada ochiului mişcare în prag.

Am tresărit şi mi-am dus mâna la piept.

— Fir-ar să fie, Knox! Mi-a sărit sufletul!

S-a rezemat de tocul uşii şi a ridicat o sprânceană.

— Iubito, nu vreau să-ţi spun cum să-ţi faci treaba, dar n-ar trebui să nu ţipi într-o bibliotecă?

32. Un prânz şi un avertisment

Knox

Eram ocupat. Aveam nişte afaceri de care trebuia să văd. Angajaţi la care să ţip. Dar nu mă gândeam deloc la toate astea. Mă gândeam la ea.

Şi iată-mă în bibliotecă, ignorând toate celelalte pentru că mă trezisem cu gândul la ea şi voiam s-o văd.

Petreceam o grămadă de timp cu Naomi Witt în minte de când apăruse pe neaşteptate în oraş. Mă mira un singur lucru: cu cât stăteam mai mult cu ea, cu atât era mai rău.

Azi arăta cu mult prea drăguţă, cum stătea acolo, la biroul ei, pierdută în vreo listă mentală cu lucruri de făcut şi purtând un pulover care i se mula pe toate curbele şi care era de un roz femeiesc caraghios.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat, surprinderea transformându-se în bucurie.

S-a apropiat de mine şi s-a oprit când mai avea puţin şi mă atingea. Îmi plăcea cum se apleca întotdeauna spre mine, în mine. Ca şi cum trupul ei voia să fie tot timpul cât mai aproape de mine. N-aveam senzaţia că se agaţă de mine, aşa cum crezusem. Părea... deloc groaznic.

— Mă gândeam să te scot la prânz.

— Serios?

Părea încântată de invitaţie şi am hotărât că nici asta nu mă deranja. Să se uite o femeie ca Naomi la mine de parcă aş fi eroul zilei era al naibii de plăcut.

— Nu, Daisy. Am apărut doar ca să te ameţesc. Da, serios.

— Păi, chiar îmi *e* foame.

Buzele alea catifelate, colorate în roz-închis, se arcuiau într-o invitaţie pe care n-aveam de gând s-o ignor.

Eram flămând, şi nu de mâncare era vorba.

— Bine. Hai să mergem. Cât ai pauză?

— O oră.

Slavă Domnului!

După numai un minut, ieşeam în soarele de septembrie. Am împins-o spre camionetă, ţinându-i o mână pe talie.

— Şi cărui local elegant îi vom fi clienţi azi? a întrebat ea când am urcat la volan.

Am întins mâna spre bancheta din spate şi i-am pus în poală o pungă de hârtie. A deschis-o şi s-a uitat înăuntru.

— Unt de arahide şi gem, i-am explicat.

— Mi-ai făcut un sandvici.

— Sunt şi nişte chipsuri acolo, m-am apărat eu. Şi ceaiul ăla care-ţi place ţie.

— OK. Încerc să nu mă las fermecată de faptul că mi-ai pregătit un picnic.

— Nu-i picnic, am răspuns şi am întors cheia în contact.

— Şi unde mâncăm prânzul care nu-i picnic?

— A treia bază, dacă eşti în stare.

Şi-a strâns genunchii şi s-a foit un pic pe scaun. Şi-a prins între dinţi buza de jos.

— Şi claxonul?

— Am adus o pătură.

— Pătură şi prânz la pachet. Clar nu-i picnic, m-a tachinat ea.

N-o să mai fie aşa de încrezută când o să-mi bag mâna prin chiloţeii ăia strâmţi pe care-i purta.

— Putem să ne întoarcem şi să mâncăm în bucătăria de la bibliotecă, am ameninţat-o.

A întins mâna şi m-a strâns de coapsă.

— Knox?

Am ridicat garda când am auzit tonul serios.

— Ce-i?

— Mie nu mi se pare că ne prefacem.

Am dat cu capul de tetieră. Ştiusem că urmează discuţia asta şi tot nu voiam s-o purtăm.

În ceea ce mă privea, încetaserăm amândoi să ne mai prefacem imediat ce începuserăm. Când o atingeam, o

atingeam pentru că aşa voiam. Nu pentru că voiam să mă vadă cineva atingând-o.

— Chiar trebuie să facem asta, Daisy, când trece timpul şi ţi se termină pauza?

Şi-a coborât privirea.

— Nu. Sigur că nu.

Am scrâşnit din dinţi.

— Ba da. Dacă e ceva despre care vrei să vorbeşti, atunci vorbeşte. Nu-ţi mai face griji că mă enervezi, pentru că ştim amândoi că tot o să se-ntâmple.

S-a uitat spre mine.

— Mă întrebam... ce facem noi de fapt.

— Nu ştiu ce facem. Ce fac eu e să mă bucur să-mi petrec timpul cu tine fără să-mi fac griji pentru ce urmează sau ce-o să se-ntâmple într-o lună sau un an. Tu ce faci?

— Pe lângă că mă bucur să-mi petrec timpul cu tine?

— Mda.

Ochii ăia căprui frumoşi s-au îndreptat din nou în jos.

— Îmi fac griji pentru ce urmează, a mărturisit ea.

I-am ridicat bărbia, ca s-o fac să se uite la mine.

— De ce trebuie să existe ceva care urmează? De ce nu putem să ne bucurăm pur şi simplu de cum stau lucrurile, fără să murim de grijă pentru ce nu s-a întâmplat încă?

— Aşa funcţionez eu de obicei.

— Ce-ar fi să încercăm o vreme metoda mea? Cu metoda mea, te alegi cu un prânz care nu e picnic şi cel puţin un orgasm până la ora 1.

I s-au înroşit obrajii şi, deşi zâmbetul nu era la fel de larg ca mai devreme, când o luasem prin surprindere, era bun şi aşa.

— Hai să mergem, a spus ea.

Am avut erecţie pe loc. Au dat năvală toate gândurile despre cum o s-o întind pe pătură, dezbrăcată şi rostindu-mi scâncit numele. Voiam să-i simt gustul afară, în razele

soarelui, în briza caldă. Voiam s-o simt mişcându-se sub mine în timp ce restul lumii rămânea nemişcat.

Am băgat în marşarier şi am accelerat.

Abia porniserăm când telefonul lui Naomi a început să sune din adâncurile genţii. L-a scos şi s-a încruntat la ecran.

— E Nash.

I-am smuls telefonul şi am răspuns.

— Knox! a protestat ea.

— Ce-i? m-am răstit în telefon.

— Trebuie să vorbesc cu Naomi, a zis Nash, părând sumbru.

— E ocupată. Spune-mi mie.

— Am încercat, măgarule. Am sunat întâi la tine, dar n-ai răspuns. Am veşti despre Tina.

Şi cu asta, gata cu afurisitul meu de picnic.

În timp ce admiram priveliştea fundului bombat al lui Naomi din faţa mea, mă întrebam cum se descurcă frate-miu, cu rănile lui, pe scări. Apartamentul era la etaj, deasupra salonului. Şi când îl adusesem acasă, în weekendul de dinainte, abia ajunsese, după ce-l ameninţasem că-l iau pe sus şi-l duc în spate.

A deschis uşa chiar când ridicam mâna să bat.

Părea palid şi obosit. Şi nemernicul era fără cămaşă, cu pansamentele la vedere. Ţinea în mână un bandaj şi o rolă de leucoplast.

— Vai, bietul de tine! a murmurat Naomi şi i le-a luat din mână. Stai să te ajut.

Nash s-a strâmbat la mine când Florence Nightingale s-a strecurat pe lângă el. Dacă mai continuă să facă pe eroul rănit cu Naomi, o să-i măresc nenorocita aia de chirie şi o să-l şi împing pe scări.

— Sper să fie ceva serios, l-am avertizat şi am intrat după ea.

Apartamentul avea tavane înalte, cărămidă aparentă şi ferestre înalte, cu arcade, care dădeau spre strada principală. Avea două dormitoare, o baie pe care o curăţasem eu personal şi un living deschis modern, cu o bucătărie mică, dar dată naibii.

Masa din living era plină de documente şi probabil dosare de caz. Era clar că nu reuşea să respecte recomandările doctorilor. Bărbaţii din familia Morgan nu prea înghiţeau să li se spună ce să facă.

— Stai jos, a zis Naomi, trăgându-şi un taburet de lângă insula din bucătărie.

Nash s-a aşezat pe el, cu maxilarele strânse, ca şi cum mişcarea i-ar fi provocat dureri.

— Iei analgezice? l-am întrebat.

Îl obligasem să-şi ia reţeta de la farmacie, dar cutiuţa cu medicamente era tot lângă chiuvetă, unde o lăsasem.

S-a uitat în ochii mei.

— Nu.

Ştiam de ce. Pentru că o generaţie poate s-o otrăvească pe următoarea. Avuseserăm amândoi parte de aşa ceva.

— N-arată prea bine, Naomi, a avertizat-o Nash când a văzut-o că se duce la chiuvetă să se spele pe mâini.

— Rănile nu arată niciodată bine. De-asta există primul ajutor.

S-a şters pe mâini şi mi-a aruncat un zâmbet cald când s-a întors lângă el.

— N-o să leşini, nu? am întrebat-o.

A scos limba la mine.

— Dacă chiar vrei să ştii, am o pregătire vastă pentru acordarea primului ajutor.

Nash s-a uitat la mine când Naomi i-a desprins cu blândeţe leucoplastul de pe umăr.

— Acum câţiva ani, am dat peste un accident de maşină. Era seara târziu şi ploua. O căprioară sărise în faţa maşinii,

iar şoferul virase ca s-o ferească şi intrase direct într-un copac. Era sânge peste tot, iar el avea dureri mari, şi eu n-am putut decât să sun la urgenţe şi să-l ţin de mână. Nu m-am simţit în viaţa mea aşa neajutorată.

Mi-am dat seama că ura asta. Femeia care trăia ca să se asigure că toţi ceilalţi sunt în siguranţă şi fericiţi trebuie să fi detestat să se simtă neajutorată când cineva suferea.

— Şi atunci ai făcut un curs? a întrebat Nash în timp ce ea îi scotea pansamentul de pe rană.

L-am văzut cum îşi încleştează fălcile şi am sesizat încordarea din glas.

Naomi a scos aerul din plămâni şuierând, şi am ridicat privirea.

Umărul lui Nash era dezgolit. Ce se vedea nu era un orificiu regulat, curat. Era un abis de ţesut inflamat, copci înnegrite şi sânge uscat ruginiu.

— Am făcut *trei* cursuri.

Mi-a venit în cap o amintire. Nash, întins pe spate în curtea şcolii, cu sânge curgându-i din nas în timp ce Chris Turkowski stătea pe pieptul lui şi-i îi trăgea pumni în faţă.

Lui Chris îi mersese mai prost decât lui Nash atunci, iar eu fusesem suspendat două zile. Ceea ce şi eu, şi tata, am considerat că merita. „Rudele au grijă unele de altele”, zisese el. Şi atunci chiar credea.

Nu puteam să-mi smulg privirea de la rănile lui frate-miu, în timp ce sângele îmi zvâcnea în cap.

— Knox?

Vocea lui Naomi se auzea mai de-aproape.

I-am simţit mâinile pe umeri şi mi-am dat seama că stătea în faţa mea.

— Vrei să te aşezi o clipă, vikingule? Nu cred că pot să mă descurc cu doi pacienţi în acelaşi timp.

Mi-am dat seama că-şi imagina că o să leşin, aşa că am dat să deschid gura ca să elimin neînţelegerea şi să-i

explic că era furie bărbătească, nu slăbiciune fizică. Dar m-am răzgândit şi i-am făcut pe plac când am înţeles că îngrijorarea pentru mine o depăşise pe cea pentru rănile lui Nash.

Am lăsat-o să mă împingă pe unul dintre fotoliile din living.

— Eşti bine? m-a întrebat, aplecându-se să mă privească în ochi.

— E mai bine acum.

Peste umărul ei, frate-miu mi-a arătat degetul mijlociu.

Naomi m-a sărutat uşor pe frunte.

— Stai aici. Îţi aduc imediat un pahar cu apă, bine?

Nash a tuşit, scoţând un sunet care semăna suspect de mult cu „prefăcut”, însă tusea s-a transformat într-un geamăt de durere.

Aşa-i trebuia. Când Naomi s-a dus în grabă lângă el, i-am întors şi eu salutul cu un deget.

— N-am mai văzut să te lase picioarele când vezi sânge, a remarcat el.

— Ai de gând să treci la subiect sau aşa convingi oamenii să vină în vizită când nu vrea nimeni să fie pe lângă tine?

Naomi mi-a aruncat o privire care spunea „poartă-te frumos” în timp ce desfăcea un pansament nou. Am văzut cum frate-miu şi-a încleştat maxilarul când i l-a pus pe rană. Mi-am îndepărtat privirea până l-am auzit că-şi drege vocea.

— Am veşti despre Tina, a zis el.

Naomi a încremenit cu o fâşie de leucoplast în mână.

— E bine?

Sora ei geamănă furase de la ea, îşi abandonase copilul, iar prima întrebare a lui Naomi era dacă Tina e bine.

Femeia asta trebuia să înveţe că unele legături trebuie tăiate.

— Nu ştim unde e, dar se pare că în oraş există ceva la care n-a vrut să renunţe. I-am găsit amprentele în boxa de depozitare care-a fost spartă.

M-am încordat, aducându-mi aminte de discuţia din salonul lui de la spital.

— Ce boxă de depozitare care-a fost spartă? a întrebat Naomi, trecând la rana de pe piept a lui Nash.

— Proprietarul parcului de rulote a reclamat două spargeri. Una la biroul lui şi una la boxa unde ţine obiectele de valoare lăsate în urmă de chiriaşi. La depozit a fost o spargere simplă. Încuietoarea a fost forţată cu ranga şi a cedat. Lipsesc mai multe. Am găsit peste tot amprentele Tinei.

Am uitat de slăbiciunea mea prefăcută şi m-am ridicat din fotoliu.

— Oraşul ăsta-i al naibii de mic, am remarcat eu venind în bucătărie. Cum dracu' se strecoară pe-aici fără s-o vadă nimeni?

— Am o teorie. Avem o înregistrare de pe camera de securitate de la intrare, a zis Nash, întinzând braţul sănătos şi trăgând spre el un dosar.

L-a deschis şi înăuntru s-a văzut o fotografie cu granulaţie mare a unei femei cu păr lung, brunet, îmbrăcată cu o rochie lungă.

Naomi s-a aplecat peste el ca să se uite la poză. Nu eram sigur, dar am crezut că Nash părea să-i adulmece părul.

Am tras-o lângă mine, departe de el, şi i-am întins poza.

— Ce mama dracului? l-am apostrofat pe muteşte pe Nash.

A ridicat din umeri, apoi a tresărit.

— Idiot încăpăţânat, am mormăit.

Am dus-o pe Naomi la un taburet, unde Nash nu putea ajunge, după care m-am dus la chiuvetă. Îşi ţinea mizeriile

fără reţetă şi colecţia excesivă de suplimente tot în dulap. Am luat o sticluţă de Tylenol, am pus apă de la robinet într-un pahar şi le-am împins pe ambele pe blat spre tâmpitul de frate-miu.

Am zărit pe blat o tavă cu ceva desert în ea. Am ridicat folia de plastic şi am mirosit: tartă cu piersici. Frumos.

Cum sărisem peste prânz şi de vină era Nash, am luat o furculiţă.

— Aia-i rochia mea, a spus Naomi, fără culoare în obraji, şi i-a întins înapoi poza lui Nash.

I-am smuls fotografia din mână şi m-am uitat la ea.

Ce mama naibii? Era rochia ei.

— Am bănuit că se îmbracă în stilul tău, în caz că dă peste cineva în oraş, a explicat Nash. Probabil că ţi-a luat-o când a intrat în camera ta de motel.

Naomi iar îşi muşca buza.

— Care-i problema? am întrebat.

A clătinat din cap.

— Nu-i nimic.

Mi s-a activat detectorul de tâmpenii.

— Daisy.

— Exact asta avea obiceiul să facă în copilărie. Într-a zecea, am stat odată acasă fiindcă mi-era rău. S-a dus la şcoală îmbrăcată ca mine şi i-a spus profesorului de istorie – de care eram îndrăgostită – să se ducă în mă-sa. M-am ales cu detenţie. Şi totul, pentru că părinţii îmi dăduseră mie maşina în weekendul dinainte, fiindcă ea era pedepsită.

Dumnezeule.

— Ai fi făcut bine să nu-ţi ţii gura şi să nu stai în detenţia aia, m-am răstit şi am aruncat dezgustat furculiţa în tavă.

— A găsit ce voia? l-a întrebat Naomi pe Nash.

— Nu ştim. Am auzit că s-a încurcat cu cineva nou acum câteva săptămâni. A făcut Lucian nişte săpături. A zis că

tipul e un şmecher din Washington şi Tina s-a lăudat câtorva prietene că se pregăteşte o lovitură mare.

— Aia-i tarta cu piersici a maică-mii? a întrebat Naomi arătând cu capul spre tava din mâna mea.

— A trecut azi-dimineaţă să mi-o aducă. Şi mi-a furat rufele murdare şi mi-a udat florile.

Naomi a zâmbit nesigur.

— Bun-venit în familie. Pregăteşte-te să fii sufocat.

Ceva era în neregulă şi ea încerca să ascundă. Am lăsat jos tarta şi am luat iar în mână fotografia.

— Mama mă-sii!

— Ce-i? a întrebat Nash.

— Te-am văzut în rochia asta. În faţa salonului, am zis, aducându-mi aminte cum stătea în vitrina de la Whiskey Clipper, împreună cu Liza şi Waylay.

Cu rochia aia, arăta ca o viziune a verii.

Nu mai era palidă; se înroşise toată.

— Ceea ce înseamnă că Tina n-a luat-o de la motel. A intrat în căsuţă.

Naomi şi-a făcut de treabă cu trusa de prim ajutor, în timp ce Nash a înjurat şi şi-a trecut mâna sănătoasă peste faţă.

— Trebuie să-l sun pe Grave.

S-a ridicat şi şi-a luat telefonul de pe masă.

— Da, Grave. Mai avem o problemă.

Am aşteptat până a intrat în dormitor înainte să-mi îndrept iar atenţia spre Naomi.

— A intrat la tine şi tu nu voiai să scoţi niciun cuvânt.

A ridicat privirea în timp ce ocoleam insula. A ridicat mâinile, dar eu m-am dus spre ea până când mi-am lipit pieptul de ele.

— Nu-mi ascunzi mie mizerii de-astea, Naomi. Nu-i datorezi nimic. Nu poţi să trăieşti toată viaţa apărând

oameni care nu merită, la naiba. Şi nu când asta-ţi periclitează *ţie* siguranţa.

A tresărit şi mi-am dat seama că ţipam.

— Ce-a fost în capul tău? O ai pe Way. Dacă Tina şi cine ştie ce ciorditor jegos cu care şi-o trage îţi sparg *ţie* casa, nu acoperi mizeria asta. Nu aperi personajul negativ – protejezi copilul.

M-a împins, dar nu m-am clintit.

— Ai văzut camera mea de motel. Ai auzit ce-a zis Nash – depozitul a fost întors cu susul în jos. Asta face sora mea. Distruge, s-a răstit ea. Dacă ar fi intrat în căsuţă, ar fi răvăşit totul. N-a suportat niciodată să am ceva mai drăguţ ca ea. Aşa că da. Poate că am observat o dată, de două ori câte ceva care nu era la locul lui şi am zis că a fost Waylay, sau tu, sau Liza. Dar Tina n-a intrat acolo.

— Ce vrei să spui?

Şi-a umezit buzele.

— Dacă i-a deschis cineva?

— Cineva, adică Waylay?

Naomi a aruncat o privire agitată spre Nash.

— Dacă Tina i-a transmis că are nevoie să intre şi Waylay a lăsat o uşă descuiată? Tu ai fost ăla care a ţipat la mine că am lăsat uşa din spate neîncuiată. Sau dacă Tina i-a zis de ce are nevoie şi Waylay i-a dat?

— Tu crezi că Way i-ar spune Tinei fie şi numai cât e ceasul după ce a stat câteva săptămâni cu tine? Cu părinţii tăi? La dracu', până şi cu Stef şi Liza? I-ai oferit o familie mare şi fericită. De ce să rişte să strice totul?

— Tina e *mama* ei, a insistat ea. Familia nu încetează să fie familie doar pentru că unul dintre noi face mizerii.

— Exact asta se întâmplă cu familiile, şi tu trebuie să încetezi cu loialitatea asta faţă de nemernica de sor-ta. N-o merită.

— Nu e loialitate faţă de Tina, tâmpitule, a ţipat şi Naomi.

M-a împins iar în piept, dar eram de neclintit.
— Explică-mi, am insistat.
— Dacă Waylay are ceva de-a face cu intrarea Tinei, cum o să dea asta la audierea pentru tutelă? Cum sunt eu aptă să preiau custodia dacă nu pot nici măcar să împiedic infractorii să intre în casă? Or să mi-o ia. O s-o dezamăgesc. O să-mi dezamăgesc părinţii. Waylay o să ajungă să stea cu nişte străini…
I s-a frânt vocea.
Am prins-o şi am tras-o lângă mine.
— Iubito, termină!
— Am încercat, a zis ea şi m-a prins cu degetele de tricou.
— Ce-ai încercat?
— Am încercat să n-o urăsc pe Tina. Am încercat din greu, toată viaţa.
I-am prins ceafa în mână şi i-am apăsat faţa pe gâtul meu.
— Nu mai plânge, Daze, ce naiba? Nu din cauza ei. I-ai dat destul.
A tras aer în piept şi apoi l-a expirat zgomotos.
— Poţi să mă foloseşti pe post de pernă dacă vrei să ţipi, i-am propus.
— Nu fi drăguţ şi amuzant acum.
— Iubito, astea sunt două lucruri de care nu m-a acuzat nimeni până acum.
S-a tras puţin în spate şi a mai respirat o dată adânc ca să se liniştească.
— Nu la asta mă aşteptam când ai zis că mă scoţi la prânz.
— Eu mă aşteptam la strigăte, doar că am crezut că o să fim dezbrăcaţi. Suntem în regulă?
Îmi desena cerculeţe pe piept cu degetele.
— Suntem în regulă. Deocamdată. Mă duc la baie să mă adun.

— Eu mă duc să mai mănânc din tarta maică-tii.

Mi-a mai aruncat unul dintre zâmbetele alea nesigure care mă făceau să simt lucruri pe care nu voiam să le simt. Am întins mâna şi i-am dat părul pe după ureche.

— O să fie în regulă. N-o ia nimeni pe Way. O să avem grijă Nash şi cu mine.

Şi-a frecat obrazul de mâna mea.

— Nu puteţi să-mi rezolvaţi voi problemele.

— A, dar tu poţi să le rezolvi pe ale tuturor? Trebuie să încetezi să-ţi mai faci griji să fie totul bine pentru toţi ceilalţi şi să începi să faci lucrurile OK pentru tine.

N-a zis nimic, dar am simţit că atinsesem un punct sensibil. I-am tras o palmă în joacă peste fund.

— Du-te. Du-te şi ţipă în nişte prosoape de mâini.

După un minut, Nash a ieşit din dormitor.

— Grave trimite nişte băieţi să vadă dacă putem ridica ceva amprente. Unde-i Naomi?

— La baie. Aţi găsit ceva amprente în biroul proprietarului?

A clătinat din cap.

— A fost treabă curată.

— Ce şanse sunt să se fi despărţit? Tina s-a ocupat de depozit şi amicul ei, de birou.

Nash a stat un pic să se gândească.

— Merge.

— Naomi nu crede că Tina i-a spart casa. Îşi face griji că a lăsat-o Way să intre. E îngrijorată cum ar arăta la chestia aia cu tutela.

A expirat zgomotos.

— Dacă vreun judecător se uită la astea două surori şi hotărăşte că Naomi nu e aptă, înseamnă că-l strânge rău roba.

— Aşa-i firea ei. Şi de-asta nu vreau să-şi facă griji că i se furişează vreun străin în casă şi-i răscoleşte lucrurile.

— Ţine duşmanul aproape..., a comentat el.

Am încuviinţat.

— Apropo, te duci la el în weekendul ăsta? a întrebat Nash.

Am luat special o furculiţă de tartă, deşi îmi pierise brusc pofta de mâncare.

— Dacă e acolo.

— Dă-i asta din partea mea.

Nash s-a dus şchiopătând până la masă şi a luat un rucsac.

— Şi poate te gândeşti să nu-i dai bani.

— Ai noroc că m-am săturat să mă tot cert pe tema asta, i-am zis şi am luat rucsacul.

— Îmi tot spune lumea ce noroc am.

— Încă eşti printre noi, nu?

— Ţii minte ce purta când a trecut pe lângă vitrina ta, a zis el, arătând cu capul spre uşa băii.

— Aşa. Şi?

— Înseamnă ceva pentru tine.

— Oare pierderea de sânge te tâmpeşte?

— Doar ziceam că-ţi pasă de ea. Dacă era altă femeie, nu ţi-ai fi bătut capul să-i atragi atenţia că spune tâmpenii. N-ai ajuns să cunoşti destul de bine nicio altă femeie ca să-ţi dai seama că spune tâmpenii, cu atât mai puţin să-ţi pese.

— Ai de gând să ajungi şi la ce ai de spus?

— Mda. N-o da în bară ca de obicei.

33. Un şut scurt

Naomi

— De ce încep meciurile copiilor la asemenea ore imposibile? Şi de ce-i iarba aşa de udă? Uită-te la pantofii ăştia! N-o să-şi mai revină niciodată, s-a plâns Stef în timp ce ne aşezam scaunele pliante de la marginea terenului de fotbal.

— E 9 dimineaţa, nu 4, i-am răspuns sec. Poate că dacă aseară tu şi Liza n-aţi fi pregătit şi băut după aia o carafă întreagă de margarita, nu te-ai schimonosi acum ca un vampir la lumina zilei.

S-a prăbuşit pe scaun, arătând imposibil de elegant cu ochelari de soare Rayban şi un pulover tricotat gros.

— Era ultima seară în oraş, înainte de călătoria la Paris. N-am putut să spun nu la margarita. Pe lângă asta, e simplu să fii veselă şi optimistă, când ţi-o tragi cu regularitate.

— Mai ţine-ţi fleanca, gură-spartă ce eşti! i-am zis şi am aruncat o privire spre restul susţinătorilor lui Waylay.

Părinţii mei stăteau cu Liza, care nu părea prea afectată de jumătatea ei de carafă. Mama făcea ce fac mamele şi se prezenta tuturor pe o rază de cinci-şase metri, întrebând de numele jucătoarelor şi arătând mândră spre Waylay, în tricoul ei cu numărul şase.

Wraith, motociclist dat naibii şi bărbat bine, venea de-a lungul tuşei. Purta un tricou cu Metallica, blugi negri şi o încruntătură perfect încadrată de mustaţa căruntă stil Fu Manchu.

— Arăţi adorabil, ca de obicei, Liza, a zis el cu un zâmbet de lup.

— Încearcă farmecul ăla la altă masă, motociclistule, a ripostat ea.

Dar am observat două pete de culoare în obrajii ei.

— La mine, Knock ’Em Outs! a strigat Wraith.

Cincisprezece fete de toate felurile au luat-o la fugă şi au venit spre improbabilul lor antrenor principal.

— Omul ăsta arată ca unul care încalcă regulile eliberării condiţionate, nu ca un antrenor de echipă de fete, a remarcat Stef.

— E Wraith. Aia cu codiţe e Delilah, nepoţica lui. Joacă la înaintare. E incredibil de rapidă, i-am explicat.

Waylay a ridicat privirea dintre fetele adunate în jurul antrenorului şi mi-a făcut semn cu mâna. Am zâmbit şi i-am răspuns şi eu.

Arbitrul a fluierat de două ori scurt şi câte două fete din fiecare echipă au pornit în fugă spre mijlocul terenului.

— Ce se întâmplă? A început meciul? a întrebat Stef.

— Acum dau cu banul. Ai noroc că eşti aşa de drăguţ. Dacă viitorul tău soţ e pasionat de sport?

Stef s-a cutremurat.

— Ferească Sfântul!

— Când dau cu banul se hotărăşte care echipă are prima lovitură şi care sunt porţile.

— Ia te uită, mămică microbistă ce eşti!

Mi-am îndreptat stingherită hanoracul cu Knock ’Em Out. Cu ajutorul unui eveniment de strângere de fonduri de la şcoală, acum aveam o garderobă de bază pentru galerie. Mascota era o mănuşă de box supradimensionată pe nume Punchy, care mi se părea şi fermecătoare, şi nepotrivită.

— Poate că am citit un pic despre sport.

De fapt, mă documentasem mult. Recitisem *Rock Bottom Girl* şi mă uitasem la *Ted Lasso*, *Driblează ca Beckham* şi *Iubesc pe cine nu trebuie*, ca să fiu sigură.

Fluierul de pe teren a anunţat începutul meciului şi am ovaţionat împreună cu restul mulţimii când a început acţiunea.

După două minute, îmi ţineam răsuflarea şi-l strângeam pe Stef de mână, când Waylay a primit mingea şi a început să dribleze spre poartă.

— Hai, Waylay! Hai! a strigat tata ridicându-se de pe scaun.

Când aveam noi zece ani, Tina jucase un sezon softball, iar tata fusese cel mai mare fan al ei. Era plăcut să văd că nu-şi pierduse entuziasmul.

Waylay a fentat spre dreapta, după care a schimbat direcţia şi a ocolit o apărătoare, după care i-a dat o pasă lui Chloe, nepoata lui Sloane.

— Asta a fost bine, nu? a întrebat Stef. A arătat bine. Viclenie şi inducere în eroare.

— Antrenorul zice că e talentată, am răspuns mândră, înainte să strig: Hai, Chloe!

Chloe a scăpat mingea în aut, iar jocul a fost întrerupt ca să-şi lege şireturile trei jucătoare.

— Talentată. E impresionant.

— E rapidă, e vicleană, e jucător de echipă. Mai are doar una sau două mici probleme la care mai trebuie lucrat.

— Ce fel de probleme?

— Ce-am pierdut?

Sloane a apărut lângă mine, îmbrăcată în blugi şi un tricou cu Nirvana, pe sub un pulover gri subţire. Avea părul blond cu roz strâns într-un coc în vârful capului şi ochelari de soare eleganţi. Buzele erau roşu-rubiniu. I-a făcut semn lui Chloe şi s-a lăsat pe scaunul ei pliant.

— Doar primele două minute. Niciun gol. Şi Wraith n-a urlat încă „Haideţi, doamnelor!”, am raportat.

Ca la un semn, motociclistul solid şi-a făcut mâinile pâlnie la gură şi a strigat:

— Haideţi, doamnelor!

— Şi totul e bine în lume, a zis Sloane, cu un zâmbet satisfăcut. Vreun cartonaş galben pentru Way?

Am clătinat din cap.

— Nu încă.

Deşi dacă era să te iei după ultimele două meciuri, era doar o chestie de timp.
— Şi există vreun premiu? a întrebat Stef.
— Nu tocmai, a răspuns Sloane şi mi-a făcut cu ochiul înainte să se întoarcă iar spre cel mai bun prieten al meu. Arăţi enervant de bine azi.
Stef s-a înfoiat şi şi-a umflat gulerul puloverului.
— Vai, mulţumesc, doamnă bibliotecară sexy. Îmi plac cizmele alea.
Sloane şi-a ridicat picioarele ca să-şi admire încălţările impermeabile, lungi până la genunchi.
— Mersi. Am descoperit încă de la începutul carierei de fotbalistă a lui Chloe că nu sunt înnebunită după pantofii uzi şi şosetele îmbibate cu apă.
— Şi acum îmi spune! s-a plâns Stef.
— Apropo, îmi place aerul ăsta cu buclişoare, a zis Sloane fluturând din mână în faţa mea.
Mi-am aruncat dramatic părul pe spate.
— Mersi. Mi-a arătat Waylay un tutorial.
— Suntem noua generaţie de mămici microbiste sexy, a decis Stef.
— Să bem pentru asta, a propus Sloane, ridicând paharul pe care scria „Aici clar nu e vin”.
— Şi unde-i tăticul microbist sexy? s-a interesat Stef.
— Slavă Domnului că a întrebat cineva! s-a băgat şi Sloane, întorcându-se pe scaun. Uite toate întrebările pe care le-am adunat. Cât de bun e sexul? E morocănos imediat după orgasm, aşa cum e în restul timpului, sau există fisuri în faţada aia de piatră, care dezvăluie inima de ursuleţ de dedesubt?
— Ţi-a sfâşiat ceva haine de pe tine? a întrebat şi Stef. Şi dacă da, ştiu pe cineva care face garderobe întregi în care cusăturile sunt înlocuite cu arici.
— Normal că ştii, am replicat eu sec.

Sloane s-a aplecat puţin.

— E genul care vine cu flori şi-ţi pregăteşte cina? Sau mai degrabă genul care mârâie la orice bărbat care îndrăzneşte să se uite spre pieptul tău?

— Categoric e mârâitor, a hotărât Stef.

— Hei, oameni buni! Sunt aici şi părinţii mei, şi bunica lui, am şuierat eu la ei. Şi mai şi suntem la un meci de fotbal pentru copii.

— Şi acum o să ne spună ce indecenţi suntem, dar nu-şi dă seama că toate discuţiile din jurul terenului sunt despre sex, s-a plâns el.

— Ba nu, am insistat.

— A, crede-mă. Chiar aşa e. Chloe joacă de când avea şase ani. Taţii ăia de-acolo s-ar putea să pară că discută despre unelte electrice şi maşini de tuns iarba, dar de fapt vorbesc despre vasectomii, a intervenit Sloane şi a arătat spre un grup de taţi adunaţi lângă tribune.

— Am uitat. Ne-ai spus de ce nu-i şi Knox aici? a zis Stef, mimând nevinovăţia.

Am oftat.

— Nu-i aici pentru că nu l-am invitat.

Ce nu le-am zis era că nu l-am invitat fiindcă nu credeam că o să vină. Knox Morgan nu părea genul de bărbat care ar apărea de bunăvoie la un eveniment sportiv pentru copii, unde să mai şi stea de palavre o oră.

Era genul de bărbat care te trântea pe spate şi te făcea să ai orgasm în poziţii care n-ar fi trebuit să fie posibile. Ca aseară, când mă pusese pe burtă şi mă pătrunsese pe la spate...

Pereţii vaginului mi s-au contractat involuntar doar când mi-am adus aminte.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu ştiu. Probabil pentru că n-ar fi venit. Şi nu vreau să se obişnuiască prea tare Waylay cu el prin preajmă.

— Naomi, îţi spun cu toată dragostea. E prima dată de când a terminat liceul că iese cu cineva din oraş. E mare lucru. Înseamnă că vede ceva special la tine, ce n-a mai văzut la nimeni altcineva.

Mă simţeam ca o impostoare.

Nu eram specială. Nu cucerisem un burlac care nu se îndrăgostea niciodată. Mă lăsasem dusă de val într-o aventură de-o noapte, recunosc că arzătoare, iar el se încurcase în consecinţe după ce i-o trăsese unei fete bune.

— Ăla nu-i Nash? a întrebat Stef, schimbând în sfârşit subiectul

Am ridicat privirea şi l-am văzut venind încet spre mine.

Sloane a murmurat:

— Fraţii ăştia Morgan sunt făcuţi să atragă privirile.

Şi nu greşea.

Nash Morgan era întruchiparea eroului rănit. Am observat câteva dintre mămici şi chiar şi unul sau doi tătici care aveau aceeaşi părere. Purta nişte blugi uzaţi şi o bluză cu mânecă lungă şi nasturi la gât. Avea o şapcă de baseball trasă pe frunte şi am observat că scăpase de eşarfa care-i ţinea braţul. Mergea încet, cu grijă. Părea nonşalant, dar am bănuit că pasul era dictat mai mult de durere şi oboseală decât de dorinţa de a arăta mişto.

— Neaţa, ne-a salutat el.

— Hei, i-am răspuns. Vrei să stai jos?

A clătinat din cap, cu ochii pe teren, unde Knock ’Em Outs se retrăseseră în apărare.

Waylay a ridicat privirea, l-a văzut şi i-a făcut semn cu mâna. El i-a răspuns fluturând braţul sănătos, dar dincolo de zâmbet am văzut că se strâmba.

Omul ăsta ar fi trebuit să fie acasă, să se odihnească şi să se refacă, nu să se plimbe prin oraş fără eşarfă. Mi-am dat seama că iritarea pe care mi-o provoca frate-su se extindea şi asupra lui.

— Stai, am insistat şi m-am ridicat.

Doar că nu l-am împins pe scaun.

— N-am nevoie să stau jos, Naomi. N-am nevoie nici să stau acasă şi să mă odihnesc. Am nevoie să ies şi să fac ce mă pricep.

— Şi ce-ar fi asta? am întrebat. Să arăţi de parcă te-a călcat o coloană de autobuze şcolare?

— Au! a sărit Stef. Mai bine o asculţi, şefu'. E rea când o apucă.

— Nu mă apucă!

— Ar trebui să te apuce, ţinând cont de bomba care ţi-a căzut în cap, a zis Nash.

Hopa.

— M-am răzgândit. Poţi să te ridici şi să pleci.

Şi-a luat o expresie îngâmfată.

— Nu le-ai spus?

— Ce să ne spună? au sărit deodată Sloane şi Stef.

— N-am apucat.

— Ai apucat să le spui părinţilor tăi? Sau Lizei J, ţinând cont că ea e proprietarul?

— Ce se întâmplă în clipa asta? s-a întrebat Sloane.

Stef a mijit ochii.

— Cred că prietena noastră secretoasă aici de faţă nu ne ascunde numai aventurile ei în pat.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, am pufnit.

— Naomi nu v-a pomenit că Tina are legătură cu o spargere comisă în oraş? a întrebat Nash, ştiind foarte bine că nu le spusesem nimic.

— Categoric n-a pomenit aşa ceva.

— Dar că, înainte să comită jaful, Tina i-a spart casa lui Naomi şi i-a furat o rochie?

Sloane şi-a lăsat ochelarii în jos pe nas ca să se uite la mine.

— Nu-i frumos, scumpo. Nu-i deloc frumos.

— Iar a făcut figura cu Cealaltă Geamănă, nu? a întrebat Stef fără să se uite la mine.

Nu era un semn bun.

— Uite ce e, abia am aflat...

— Ţi-am spus acum trei zile, Naomi.

— Nu mi-e foarte clar cum e legea în Virginia. E în regulă să-i pui bandă adezivă pe gură unui poliţist?

— Nu când e de serviciu, a răspuns Nash şi a rânjit.

— De ce nu ne-ai spus? De ce să nu spui nimic? Dacă e nevoie să căscăm ochii după soră-ta prin oraş, ar fi mai bine să ştim, a punctat Sloane.

— Hai să-ţi explic ceva despre micuţa noastră Witty, i-a spus Stef.

— Şi-acum începe, am mormăit eu.

— Vezi tu, Naomi nu vrea să deranjeze pe nimeni făcând ceva enervant, cum ar fi să vorbească despre ce-i în neregulă. Să ceară ajutor. Sau să-şi susţină cauza când are nevoie sau vrea ceva. Preferă să se-nvârtă ca un şoricel, să se asigure că toată lumea are ce-i trebuie.

— Păi, asta-i aiurea rău, a comentat Sloane.

Am tresărit.

— Uitaţi care-i treaba, oameni buni. Înţeleg că sunteţi îngrijoraţi. Înţeleg. Şi eu sunt. Dar în clipa asta prioritatea mea e să obţin custodia nepoată-mii. N-am nici timp, nici energie să-mi fac griji pentru nimic altceva.

— Geamăna ta diabolică a fost acasă la tine, unde stai cu fiica ei, a intervenit Sloane. A furat de la tine. A comis o infracţiune deghizată ca tine, în aşa fel încât tu să fii aia care suportă din consecinţele. Şi tu consideri că nu merita să spui nimic?

— Mulţumesc mult, Nash, am zis eu.

Sloane şi-a încrucişat braţele la piept.

— Nu da vina pe bărbatul care tocmai a încasat două gloanţe.

— Voi nu credeţi că exageraţi?

— Nu. Reacţionăm corespunzător. Tu eşti aia care nu reacţionează suficient. E în joc siguranţa ta, siguranţa lui Waylay. Şi merită o reacţie, a spus Stef.

Mi-am privit mâinile.

— Deci v-aţi simţi mai bine dacă aş fi îngrozită, îngheţată de spaimă, dacă mi-ar fi teamă că o să se întâmple ceva şi o să rămân fără Waylay. Că până la urmă o să ajungă s-o crească un străin sau, mai rău, că sora mea, persoana de care ar trebui să fiu cel mai apropiată pe lumea asta, o să se întoarcă bine-mersi în oraş şi o s-o ia fără să ştiu. Pe lângă faptul că încerc să dovedesc unei asistente sociale care mă tot prinde în cele mai proaste momente că sunt cea mai responsabilă variantă pe care-o are la dispoziţie, că am două joburi şi că încerc să-i amintesc unei fetiţe că nu totul trebuie să fie cum a fost în primii ei unsprezece ani de viaţă, vreţi să vă fac şi o schiţă despre cum trebuie să mă extenuez doar ca să pot să dorm noaptea, în loc să mă uit în tavan gândindu-mă la toate modurile în care o poate lua totul razna?

— Ăăă, da. M-ar face să mă simt mai bine decât să fiu ţinută cu bună-ştiinţă în ceaţă, a răspuns Sloane.

— *Mulţumesc*, a zis şi Stef. Nash, vrei să închei tu?

— Naomi, ai o grămadă de oameni care ţin la tine. Poate că e momentul să-i laşi să aibă ei grijă măcar o dată, în loc să ai tu grijă de toată lumea.

Am ridicat fruntea.

— O să iau în considerare.

— Ăsta-i tonul ei de snoabă. N-ai cum să te înţelegi cu ea până nu se calmează.

— Mă duc să mă plimb, am anunţat ofensată.

N-ajunsesem prea departe când am auzit:

— Naomi, stai.

Voiam să merg mai departe şi să-i arăt mijlociul, dar pentru că eram eu, m-am oprit şi l-am aşteptat pe Nash să mă ajungă din urmă.

— Nu fac toate asta ca să te enervez, mi-a zis el.

Avea ochii mai albaştri decât ai lui Knox, dar aveau aceeaşi privire intensă a familiei Morgan, care-mi întorcea stomacul pe dos.

— Trebuie să fii cu ochii-n patru. Şi familia ta la fel. E iresponsabil să nu le spui mizerii de-astea şi e genul de lucru care nu dă bine în dosarele de tutelă.

— Ai zis că n-am de ce să-mi fac griji!

— Vorbesc cu tine pe limba ta. Să fii tutore, să fii părinte nu înseamnă să obţii steluţe aurii de la vreo autoritate. Înseamnă să faci ce trebuie, chiar dacă e greu. *Mai ales* când e greu.

Lui îi era uşor să vorbească, nu-l prinsese asistenta socială aproape despuiat după o aventură de-o noapte.

A întins mâna şi m-a strâns de umăr.

— Ne-am înţeles?

— În locul tău, m-aş gândi foarte serios să iau mâna aia de-acolo.

Am întors capul şi atunci l-am văzut. Knox venea spre noi fără să se grăbească. Dar privirea din ochii lui n-avea nimic relaxat. Părea ofticat.

Nash şi-a lăsat mâna unde era, chiar şi când Knox s-a apropiat.

Într-o clipă, m-am trezit luată pe sus şi mutată lângă Knox, cu braţul lui peste umeri. Publicul îşi împărţea atenţia între jocul de pe teren şi drama noastră.

Am zâmbit ca şi cum am fi pălăvrăgit despre fluturaşi şi vreme.

Cei doi fraţi se încruntau unul la altul.

— Îi aduceam doar aminte fetei tale că rudele au grijă unele de altele, a zis Nash.

— Şi acum ai terminat de adus aminte. De ce nu-ţi mişti fundul acasă, să te odihneşti naibii, ca să fii în formă şi să poţi să ai grijă de rude?

— Îmi place meciul. Cred că mai rămân. Mi-a făcut plăcere să te văd, Naomi.

N-am zis nimic, dar l-am privit cum se ducea spre Liza şi părinţii mei. Niciunul dintre fraţii Morgan nu părea să fie binedispus dimineaţa.

— Ce cauţi aici? am întrebat lăsând capul pe spate ca să mă uit la Knox.

Se uita pe teren, unde Nina ratase cu totul mingea şi lovise în schimb tibia unei adversare.

— Am auzit că-i meci şi-am zis să trec şi eu pe-aici.

Îmi desena leneş cercuri cu degetul mare pe braţ. Am simţit o furnicătură care a pornit din locul unde mă atingea şi mi-a străbătut tot corpul. Oarecum-iubitul meu morocănos şi tatuat se târâse din pat duminică dimineaţă devreme, după ce închisese tura la bar, doar ca să fie cu mine şi cu Waylay. Nu eram sigură cum să interpretez informaţia.

— E devreme, am observat.

— Da.

— Nash era doar îngrijorat, am spus, încercând să duc discuţia mai departe.

— Aşa face el.

Publicul a devenit mai zgomotos, iar atenţia mi s-a întors la meci. L-am simţit pe Knox cum se încordează lângă mine când Waylay a interceptat o pasă şi a pornit driblând în atac.

— Hai, Way! a ţipat Wraith.

— Nu te lăsa, Waylay! a strigat şi tata.

— Hai, puştoaico! a şoptit Knox, cu ochii pe tricoul cu numărul şase.

Mi-am strâns degetele în bluza lui când am văzut-o că se apropie de poartă.
Chiar când şi-a tras piciorul în spate ca să şuteze, a intrat în ea altă jucătoare şi au căzut amândouă.
Suporterii au scos un geamăt colectiv.
Nina şi Chloe au tras-o pe Waylay în picioare şi am văzut ce roşie era la faţă.
— Hopa!
— Hopa ce? a întrebat Knox.
— Ce rahat, arbitrule? a urlat Waylay.
— Ah, fir-ar să fie, am şoptit eu.
— Tocmai i-a zis arbitrului „rahat”? a întrebat Knox.
Arbitrul a fluierat şi s-a dus glonţ la Waylay, căutându-se în buzunar.
Am gemut când a scos cartonaşul galben şi l-a ridicat în faţa mutrei revoltate a nepoată-mii.
— Aşa face la fiecare meci. Parcă nu şi-ar putea controla gura.
— Ei, haide. A fost fault, a ţipat Wraith.
— Scuze, domnule antrenor. Nu putem folosi un asemenea limbaj pe teren, a spus arbitrul.
Waylay a deschis iar gura. Din fericire, Chloe a avut inspiraţia să pună mâna peste abisul plin de înjurături. Waylay s-a zbătut să scape.
— E al treilea cartonaş galben în trei meciuri. Nu pot s-o fac să înceteze.
Knox şi-a băgat degetele în gură şi a fluierat.
Toată lumea, inclusiv Waylay, s-a uitat spre noi.
— Way! a strigat el, făcându-i semn cu degetul. Vino încoace!
Chloe i-a dat drumul, iar Waylay, cu ochii în pământ şi obrajii roşii, a venit spre tuşă.
Knox mi-a dat drumul şi a prins-o pe Waylay de ceafă.

— Înţeleg, puştoaico, înţeleg foarte bine. Dar nu poţi să spui mizeriile alea pe teren sau la şcoală.
— De ce nu? Tu aşa spui. Şi mama spune.
— Noi suntem adulţi şi n-avem un cârd de alţi adulţi care să ne sufle-n ceafă şi să ne spună ce să nu facem.
— Şi ce-ar trebui să fac? Mi-a pus piedică! Puteam să dau gol.
— N-ai decât să spui cât de tare vrei tu, dar în minte. Laşi să se vadă din ochi, din pori, cu fiecare răsuflare, dar *nu* mai spui aşa ceva pe teren. Eşti mult mai bună de-atât, Way, ce naiba! Ai temperament, dar dai dovadă de mult mai multă putere dacă-l controlezi în loc să-l laşi să zburde. Foloseşte-l, pentru că altfel te foloseşte el. Ne-am înţeles?
Waylay a încuviinţat solemn.
— Cred că da. Când pot să-njur?
— Când ne uităm împreună la fotbal american.
Privirea lui Waylay s-a îndreptat spre faţa mea, încercând să-mi evalueze reacţia.
— Nu-ţi face griji din cauza mătuşă-tii. E mândră de nu mai poate de tine. Dar nu faci decât să te tragi singură în jos când ai izbucniri de-astea. Aşa că hai să-i mai dăm ceva pentru care să fie mândră, bine?
Waylay a oftat, după care a dat iar din cap.
— Mda. Bine. Dar pot să înjur când ne uităm la fotbal american?
— Fii sigură că poţi, a răspuns Knox şi i-a ciufulit părul.
— Şi când o să termin şcoala?
— Poţi să-njuri cât îţi doreşte sufletul după ce termini facultatea. Poate după masterat, dacă vrei o diplomă sau mai ştiu eu ce.
Waylay a ridicat colţul gurii.

— Ei, aşa-i mai bine, a zis Knox. Şi acu', mişcă-te şi bagă mingea în plasă, ca să putem să mergem să luăm o îngheţată după aia.

— Dar e dimineaţă, a răspuns ea, uitându-se iar la mine, ca şi cum aş fi fost vreun monstru care era împotriva înjurăturilor şi îngheţatei.

— Cel mai potrivit moment pentru îngheţată e după o victorie mare, a asigurat-o el.

Waylay i-a zâmbit.

— OK. Mersi, Knox. Scuze, mătuşă Naomi.

— Te-am iertat, am liniştit-o eu. Sunt deja mândră de tine. Şi acum, du-te şi fii extraordinară.

Nu era cel mai bun sfat. Dar mă simţeam cam copleşită când îl vedeam pe Knox stând lângă Wraith. Tata şi apoi Nash s-au dus şi ei lângă el. Au ridicat împreună un zid de testosteron, gata să le apere şi să le îndrume pe fetele lor.

— Şi ai fi zis că n-are cum să fie mai sexy, a spus mama, strecurându-se lângă mine.

— Vorbeşti de Knox sau de tata?

— Ambii. De fapt, toţi. Şi antrenorul Wraith are un farmec al lui. Iar Nash e la fel de sexy ca frate-su.

— Mamă!

— Era doar o observaţie. Femeile Witt au gusturi foarte bune în materie de bărbaţi. Mă rog, majoritatea dintre noi.

Mi-am pus mâna la gură şi am încercat să-mi înăbuş râsul.

Timpul se scurgea şi scorul era tot egal, 1-1.

— Haideţi, doamnelor! a strigat Wraith.

Am văzut-o pe Waylay aruncând o privire spre noi, am zărit un mic zâmbet pe faţa ei şi am simţit iar furnicăturile. Avea o galerie întreagă care aştepta să sărbătorească, iar pentru ea asta însemna ceva.

— Te descurci minunat cu ea, a spus mama.

— Serios?

— Uită-te la zâmbetul ăla. Uită-te cum tot aruncă priviri încoace, cum se asigură că suntem tot aici. N-ai decât să zici ce vrei despre Tina, dar faptul că ţi-a dat-o ţie pe fiică-sa e cea mai bună alegere pe care-a făcut-o vreodată.

Mi s-au umezit ochii.

— Mersi, mamă, am şoptit.

Şi-a trecut braţul printr-al meu, apoi s-a încordat.

— Iar are mingea!

Nepoata lui Wraith se blocase între două apărătoare şi trimisese mingea în zbor la picioarele lui Waylay.

— Du-te! am strigat într-un glas, iar publicul s-a ridicat în picioare.

Ne-am agăţat una de alta în timp ce Waylay a driblat şi ultima apărătoare care mai stătea între ea şi poartă.

— Of, Doamne, o să mi se facă rău.

— Du-te, Waylay! a ţipat mama.

Şi aşa a făcut. Mi-am ţinut răsuflarea când ne uitam cum mingea pluteşte la ralanti spre poartă.

Publicul urla. Îl auzeam pe Stef răcnind mai tare decât oricine:

— Bag-o în chestia cu plasă!

Fata din poartă a plonjat, dar mingea a trecut cu efect pe lângă degetele ei şi s-a dus drept în plasă.

Am ţipat împreună cu mama şi am început să ţopăim la unison.

— Asta-i nepoată-mea! a zbierat mama.

— Al naibii să fie că da! a răcnit şi Wraith.

— Dar-ar dracii, că ai dreptate! a strigat Liza, în timp ce Sloane şi Stef se îmbrăţişau.

Arbitrul a fluierat finalul meciului.

— Gata meciul!

Waylay a rămas încremenită, uitându-se la mingea din plasă de parcă nu-i venea să creadă ce tocmai făcuse. Apoi s-a întors. Colegele de echipă au venit în fugă spre

ea, ţipând şi chicotind. Dar ea privea dincolo de ele. Se uita la mine. După care a luat-o la fugă.

Ceea ce am făcut şi eu. Am prins-o când a sărit în braţele mele şi am învârtit-o.

— Ai reuşit!

— Ai văzut? Ai văzut ce-am făcut, mătuşă Naomi?

— Am văzut, scumpo. Sunt tare mândră de tine!

— Putem să mergem să luăm îngheţată şi pot să înjur când mă uit cu Knox la fotbal american?

— Da şi cred că da.

M-a îmbrăţişat strâns şi a şoptit:

— E cea mai frumoasă zi din viaţa mea.

Încercam să clipesc ca să scap de lacrimi când mi-a tras-o cineva din braţe. Era Knox, care a ridicat-o pe umeri în timp ce restul jucătoarelor şi părinţilor s-au adunat s-o felicite. Knox mi-a aruncat unul dintre rarele lui zâmbete largi care mă ameţeau.

— Am stat de vorbă cu Sloane şi te iertăm, a anunţat Stef, punându-şi braţul în jurul meu.

— Dacă suntem şi noi invitaţi la îngheţată, a precizat Sloane.

— Şi incluşi în viaţa ta.

I-am îmbrăţişat strâns pe amândoi şi, pe deasupra umerilor lor, l-am văzut pe tata bătându-l pe Knox pe spate.

34. Ginerele

Naomi

Mi-am trecut tija cercelului prin lobul urechii şi m-am tras în spate ca să admir efectul.

— Ce zici? am întrebat-o pe Waylay, care era întinsă pe burtă în patul meu, cu bărbia sprijinită în mâini.

A studiat cerceii.

— E mai bine, a hotărât ea. Sclipesc ca scrisul cu Honky Tonk de pe tricou şi ies mai mult în evidenţă când îţi scuturi părul.

— Nu-mi scutur părul, am zis şi am ciufulit-o.

Nepoată-mea era tot mai dispusă să-mi tolereze manifestările de afecţiune în ultima vreme.

— A, ba da. De câte ori îl prinzi pe Knox că se uită la tine, eşti toată...

A tăcut, dar şi-a scuturat părul blond şi a clipit.

— Ba nu!

— Ba da.

— Eu sunt adultul, eu sunt la conducere şi eu spun că nu, am insistat, aruncându-mă în pat lângă ea.

— Mai faci şi mutra aia leşinată de câte ori intră el în cameră sau primeşti vreun mesaj de la el.

— A, e ca mutra aia leşinată pe care-o faci tu când spune cineva numele domnului Michaels? am necăjit-o eu.

Waylay a făcut o mutră care putea fi foarte bine descrisă drept leşinată.

— Ha! Vezi? *Aia* e o mutră leşinată, am zis întinzând acuzator degetul spre ea.

— Ai vrea tu, s-a strâmbat ea, însă tot cu zâmbetul pe buze. Pot să-ţi folosesc fixativul, dacă tot mi-ai răvăşit părul?

— Bineînţeles.

S-a dat jos din pat şi a luat tubul pe care-l lăsasem pe toaletă.

— Eşti sigură că ţi-ai luat tot ce-ţi trebuie? am întrebat-o uitându-mă la geanta de voiaj roz din prag.

Waylay fusese invitată la petrecerea de ziua Ninei şi urma să rămână şi peste noapte. Era prima dată când îşi petrecea noaptea cu cineva care nu făcea parte din familie şi-i simţeam agitaţia.

— Sunt sigură.

Şi-a scos limba printre dinţi în timp ce-şi peria cu grijă părul pe frunte, înainte să pulverizeze fixativul.

— Lucrez până la închidere diseară, aşa că dacă te hotărăşti că nu vrei să rămâi peste noapte, îi suni pe bunica şi bunicul, sau pe Liza, sau pe Knox, şi vine unul dintre ei să te ia.

M-a privit cruciş în oglindă.

— De ce să nu vreau să rămân? E o petrecere în pijamale.

Era deja îmbrăcată în pijama, aşa cum era solicitat în invitaţie. Dar purta adidaşii roz pe care i-i cumpărase Knox, cu veşnic prezentul medalion în formă de inimioară.

— Vreau doar să ştii că indiferent ce e, poţi să suni oricând şi o să vină cineva. Chiar şi când o să fii mai mare.

Mi-am dres glasul, iar Waylay a lăsat din mână fixativul.

— Ce-i? a întrebat şi s-a întors spre mine.

— Ce să fie?

— Întotdeauna îţi dregi glasul înainte să spui ceva ce crezi că n-o să-i placă cuiva.

Fir-ar să fie de copil isteţ!

— Mai ai vreo veste de la mama ta?

Şi-a coborât privirea.

— Nu. De ce?

— Mi-a zis cineva că a fost în oraş nu de mult.

— În oraş?

Waylay s-a încruntat ca şi cum vestea ar fi tulburat-o, iar eu am încuviinţat.

— N-am vorbit cu ea.

— Asta înseamnă că o să se întoarcă să mă ia? a întrebat Waylay.

Am dat să-mi dreg glasul, după care m-am oprit. Nu ştiam ce să răspund.

— Ţi-ai dori? am întrebat-o.

Waylay se uita atent la adidaşi.

— Sunt în regulă aici cu tine, a răspuns până la urmă.

Am simţit cum mi se risipeşte încordarea din umeri.

— Şi mie-mi place că eşti cu mine.

— Chiar?

— Da. Deşi ai imitat groaznic cum îmi dau părul pe spate.

A zâmbit, apoi zâmbetul i s-a şters de pe faţă.

— Întotdeauna se întoarce.

Sunase altfel de data asta. Sunase mai mult ca un avertisment.

— O să vedem ce facem când o să fie cazul. Hai să te ducem la petrecere. Eşti sigură că ţi-ai luat periuţa de dinţi?

— Doamne, mătuşă Naomi! Nu-i prima mea petrecere în pijamale!

— OK, OK! Dar lenjerie?

Eu: Cum e Parisul?

Stef: Am băut prea multă şampanie şi am dansat cu un bărbat pe care-l cheamă Gaston. Al naibii de mişto. Dar mi-e dor de tine şi familie.

Eu: Şi nouă ne e dor de tine.

Stef: Se mai desfăşoară vreo dramă de care ai „uitat” să-mi spui?

Eu: Ce frumos din partea ta să nu ţii ranchiună! Şi nu. Nicio dramă de raportat, în afară de faptul că Waylay se duce la o petrecere în pijamale.

Stef: Asta înseamnă că o să ai şi tu petrecerea ta în pijamale? Dacă da, pune-ţi ursuleţul pe care ţi l-am trimis!

Knox o să-şi piardă minţile! Ups. Trebuie să închei. Îmi face semn Gaston!

La Honky Tonk, vineri seara e un moment haotic. Era multă lume, muzica era tare şi nu-i păsa nimănui dacă era mahmur a doua zi, aşa că erau o mulţime de comenzi de băutură.

Mi-am ridicat părul de pe ceafă şi am aşteptat-o pe Max să termine de introdus o comandă.

— Unde-i Knox azi? a strigat Silver de după bar.

— A ieşit cu Lucian, i-am răspuns eu tot strigând ca să acopăr *Sweet Home Alabama*.

Formaţia era rezonabilă, dar era înghiţită de mulţimea care voia şi ea să cânte.

— A zis că trece pe-aici mai târziu.

Max s-a îndepărtat de POS şi a început să arunce băuturi pe tăvi.

— Bacşişurile sunt bune astă-seară.

— Pare să fie o seară cu shoturi, am remarcat eu şi am ridicat din sprânceană.

— E un tip nou în zona ta, mi-a atras ea atenţia, arătând spre peretele de dincolo de ringul de dans. Cum merge petrecerea în pijamale?

— Way mi-a dat mesaj să-mi spună să nu-i mai dau mesaje, iar Gael mi-a trimis o poză cu fetele care-şi fac mani-pedi şi au deja măşti pe faţă. Pare că se distrează de minune.

Am dus două beri la o masă de călăreţi şi i-am salutat scurt pe Hinkel McCord şi Bud Nickelbee în drum spre bar.

L-am zărit şi pe noul client. Îşi trăsese scaunul spre perete şi stătea jumătate în întuneric. Dar tot distingeam părul roşu. Tipul de la bibliotecă. Cel care avea nevoie de asistenţă tehnică.

Am simţit o furnicătură nervoasă în ceafă. Poate că stătea în Knockemout. Poate că exageram eu şi nu era

decât un om normal căruia i se stricase laptopul şi îi plăcea să bea o bere rece vineri seara.

Sau poate că nu.

— Poftim, băieţi! am zis în timp ce împărţeam băuturi la o masă de patru persoane care se transformase într-una de şase.

— Mersi, Naomi. Şi mulţumesc că i-ai făcut mătuşă-mii legătura cu organizaţia aia de servicii medicale la domiciliu, a zis Neecey, ospătăriţa bârfitoare de la Dino.

— Mi-a făcut plăcere. Hei, îl ştie cineva pe tipul de lângă peretele din spate? am întrebat.

S-au întors la unison patru capete. Knockemout nu era preocupat de subtilitate.

— N-aş zice că mi se pare cunoscut, a răspuns Neecey. Părul roşu sigur iese în evidenţă. Cred că mi l-aş aduce aminte dacă l-aş fi văzut.

— Te necăjeşte, Nay? s-a interesat Wraith, părând cât se poate de serios.

M-am silit să râd.

— Nu. Doar că l-am recunoscut de la bibliotecă. Nu ştiu dacă e din oraş.

Mi-am dorit brusc să fi fost Knox aici.

După doar două secunde, m-am bucurat sincer că nu era. Pentru că de data asta, când s-a deschis uşa, m-am rugat să se despice podeaua şi să mă înghită.

— Ei, şi cine dracu’ e spilcuitu’ ăsta? s-a întrebat Wraith în gura mare.

— Ah, nu. Nu, nu, nu, nu, nu, am şoptit.

Warner Dennison al Treilea cerceta barul, cu o expresie batjocoritoare pe faţa lui frumoasă.

M-am gândit să mă întorc şi s-o şterg la bucătărie. Dar era prea târziu. Mă privea în ochi, fără să se obosească să-şi ascundă surprinderea.

— Naomi, a strigat chiar când formaţia încheia un cântec.

Toate capetele s-au întors spre mine şi apoi din nou spre Warner.

Am rămas încremenită, dar el era în mişcare, făcându-şi loc printre mese ca să ajungă la mine.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat.

— Eu? Dar tu ce dracului cauţi într-un asemenea loc? Şi ce porţi? a întrebat şi a întins mâna spre mine.

M-a prins de biceps ca şi cum ar fi vrut să mă îmbrăţişeze, dar m-am opus.

— Aici lucrez, am răspuns şi i-am pus mâna în piept.

Afară s-a auzit un motor de motocicletă ambalat şi el a tresărit.

— Nu mai lucrezi. E caraghios. Ai demonstrat ce voiai să demonstrezi. Vii acasă.

— Acasă? am întrebat şi am reuşit să râd sec. Warner, mi-am vândut casa. Acum stau aici.

— Nu fi caraghioasă. Vii acasă cu mine.

Pentru că nu voiam să fac o scenă, am renunţat să mai încerc să mă extrag din strânsoarea lui.

— Ce vrei să spui? Nu mai suntem împreună.

— Ai fugit de la nuntă, după care mi-ai ignorat săptămâni la rând apelurile şi e-mailurile. Ai vrut să demonstrezi ceva şi ai reuşit.

— Şi ce anume crezi tu că am demonstrat?

I s-au dilatat nările şi am observat că avea maxilarul încleştat. Se enerva, ceea ce mi-a întors stomacul pe dos.

— Ai vrut să văd cum e viaţa fără tine. Am priceput.

Ne bucuram de atenţia totală a întregului bar.

— Warner, hai să stăm de vorbă în altă parte, i-am propus.

L-am tras dincolo de bar, pe coridorul spre toalete.

— Mi-e dor de tine, Naomi. Îmi lipsesc cinele împreună. Mi-e dor să vin acasă şi să văd că mi-ai spălat toate rufele. Mi-e dor să te scot în oraş şi să mă laud cu tine.

Am clătinat din cap, în speranţa că o să găsesc vreo logică în capul meu. Nu-mi venea să cred că e aici.

— Uite ce e, a zis el, îmi cer scuze pentru ce s-a-ntâmplat. Băusem prea mult. N-o să se mai întâmple.

— Cum m-ai găsit? am întrebat, reuşind în cele din urmă să mă smulg din strânsoarea lui.

— Mama e prietenă pe Facebook cu mama ta. A văzut nişte poze pe care le-a încărcat mama ta.

De data asta mi-a părut rău că nu-i spusesem mamei exact de ce-am fugit de la nuntă. Dacă ar fi ştiut motivul pentru care l-am părăsit pe Warner, clar n-ar fi pus indicatoare spre încoace.

Warner m-a prins de încheieturi.

— Toate bune aici? a întrebat Max, iţindu-se în capul coridorului.

— Toate bune, am minţit eu.

— Vezi-ţi naibii de treaba ta, a mormăit el fără să-şi ia ochii de la mine.

— Warner!

Mi-am adus aminte toate micile insulte pe care le arunca în şoaptă, la adresa mea şi a multor altora.

— Hai să mergem undeva unde putem sta de vorbă, a propus Warner şi m-a strâns şi mai tare de încheieturi.

— Nu. Trebuie să mă asculţi. Nu merg nicăieri cu tine şi categoric nu mă întorc la tine. S-a terminat. Relaţia noastră s-a terminat. Nu mai avem despre ce să discutăm. Du-te acasă, Warner.

S-a mai apropiat un pas.

— Nu plec nicăieri dacă nu vii cu mine.

Am simţit miros de alcool în respiraţia lui şi am tresărit.

— Cât ai băut?

— Dă-o-n mă-sa, Naomi! Încetează să mai dai vina pentru orice pe un pahar, două. Şi apoi, ţi-am lăsat libertate şi

uite ce-ai făcut cu ea, a zis el arătând în jur. Tu nu eşti aşa. N-ai ce căuta într-un loc ca ăsta, cu oameni ca ăştia.

— Dă-mi drumul, Warner, i-am cerut calm.

În loc să mă elibereze, m-a împins în perete şi m-a ţintuit acolo.

Nu mi-a plăcut. Nu era ca atunci când mă înghesuia Knox şi aveam toate simţurile pline de el, când voiam să fac orice să fiu mai aproape de el. Acum era altceva.

— Trebuie să pleci, Warner.

— Dacă vrei să plec, vii cu mine.

Am clătinat din cap.

— Nu pot să plec. Sunt la serviciu.

— Lasă dracului locul ăsta, Naomi. Dă-o dracului de criză de nervi. Sunt dispus să te iert.

— Ia-ţi naibii mâinile de pe ea. Acum.

Mi s-au înmuiat genunchii când am auzit vocea lui Knox.

— Fă paşi, cretinule! Nu te băga între mine şi logodnica mea, a răspuns Warner.

— Nu-i cel mai inteligent răspuns, a comentat Lucian cu blândeţe.

Stăteau în capul coridorului, iar Lucian ţinea mâna pe umărul lui Knox. Nu-mi dădeam seama dacă-l ţinea în loc sau îl asigura că-i apără spatele.

Şi brusc Knox nu mai stătea în capul holului, iar Warner nu mai ţinea mâinile pe mine.

— Lasă-l pe el primul, a strigat Lucian.

Warner şi-a luat elan şi am văzut cu groază cum îl loveşte pe Knox cu pumnul şi-i dă capul pe spate.

— Nu-i rău, a comentat Lucian, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, o întruchipare a relaxării.

Knox şi-a lăsat pumnii să vorbească. Primul pumn a lovit în nas şi am auzit trosnetul. Warner a ripostat orbeşte şi a nimerit în umărul lui Knox. În timp ce lui Warner îi curgea sânge din nas, Knox a lovit încă o dată şi apoi încă o dată,

iar Warner s-a prăbuşit. Lucian l-a tras înapoi înainte să apuce să continue.

— Ajunge, a zis el calm, în timp ce Knox se zbătea să se elibereze. Vezi de Naomi.

Când mi-a auzit numele, şi-a dezlipit privirea de fostul meu logodnic şi s-a uitat la mine.

— Ce dracu'? a mârâit Warner când Lucian l-a ridicat în picioare. Îmi sun avocatul! O să fii la puşcărie până dimineaţă!

— Succes! Frate-su e comandantul poliţiei, iar avocatul meu e de zece ori mai scump ca al tău. Ai grijă la uşă, l-a avertizat Lucian.

După care a deschis uşa de la bucătărie chiar cu faţa lui Warner. Din bar s-au auzit ovaţii când au intrat cei doi.

Şi atunci nu m-am mai gândit cine o să cureţe petele de sânge de pe geam, pentru că în faţa mea a apărut Knox, cu o falcă-n cer şi alta-n pământ.

35. Toată povestea şi un happy-end

Knox

— Trebuie să mă duc la baie, a anunţat Naomi şi a dispărut la toaletă.

— Fir-ar să fie, am mormăit eu, încleştându-mi pumnii.

Simţeam adrenalina şi furia curgându-mi prin vene şi dându-mi sângele în clocot.

M-am gândit să intru pe teritoriul interzis după ea, dar Max, Silver şi Fi mi-au luat-o înainte.

— Nu puteţi să plecaţi toate în acelaşi timp din bar, ce dracu’? le-am strigat prin uşă.

— Du-te naibii, Knoxy. Ne ocupăm noi, mi-a răspuns Fi.

— Şi noi ne ocupăm de asta, a declarat Wraith, aruncându-şi un şervet pe umăr şi intrând după bar. O să primiţi toţi bere sau shoturi, fin’că nu ştiu cum naiba să torn altceva.

Dinspre mulţime s-au auzit urale zgomotoase.

Uşa bucătăriei s-a deschis şi a apărut Milford, bucătarul, cu două coşuri de friptură de vită şi nachos într-o mână şi o pungă cu gheaţă învelită într-un prosop în cealaltă. Mi-a aruncat gheaţa, după care a fluierat de mi-a spart timpanele.

Sloane a sărit şi a luat coşurile.

— Hei! Cine are nachos?

S-au ridicat mâini în tot barul.

— Dacă aflu că vreunul dintre voi minte, vă fac viaţa un iad cu mâna mea un an întreg.

Sloane nu era o bibliotecară cu maniere elegante. Avea un temperament legendar şi, când o stârneai, devenea un uragan de categoria 5.

Au mai rămas ridicate doar două mâini în tot barul.

— Aşa-i mai bine, a comentat ea.

— Ne ocupăm noi, şefu’. Vezi de doamna ta, a insistat Milford.

— Lucian a...

— Domnul Rollins a ieşit cu gunoiul, a răspuns el cu un rânjet, după care s-a dus înapoi în bucătărie.

Aş fi vrut să intru în baie, dar mi-era teamă că nu mă lasă gaşca de femei. Puteam să pocnesc un nenorocit fără să stau pe gânduri, dar aveam destulă minte ca să fiu puţin îngrozit de femeile de la Honky Tonk.

— Naomi, am zis bătând cu pumnul în uşa băii. Dacă nu ieşi de-acolo, fie intru eu, fie mă duc şi-i mai dau o lecţie de bun-simţ nenorocitului.

Uşa s-a deschis şi Naomi, cu rimelul întins, s-a încruntat la mine.

— Nu faci aşa ceva!

M-am simţit uşurat şi m-am rezemat de ea.

— Acum o să te ating, pentru că am nevoie. Şi te avertizez dinainte, pentru că dacă te ating şi tu tresari, o să mă duc în parcare şi o să încep să-l pocnesc până n-o să mai fie în stare să atingă niciodată o femeie.

A făcut ochii mari, dar a încuviinţat.

— Suntem OK? am întrebat.

A dat din nou din cap.

Din punctul meu de vedere, era suficient. Am tras-o pe lângă toalete şi biroul lui Fi, până în coridorul următor, care ducea la biroul meu.

— Nu pot să cred ce s-a-ntâmplat, a gemut ea. Mi-e îngrozitor de jenă.

Nu-i fusese jenă. Fusese îngrozită, la naiba. N-o să uit cât trăiesc privirea pe care-o avea când am ajuns pe coridor.

— Ce tupeu pe el să vină aici, să spună că mă vrea înapoi pentru că-i e dor să fac curat după el!

Am strâns-o de mână.

— Fii atentă, Daisy!

— La ce? La cum i-ai făcut faţa varză? Crezi că i-ai spart nasul?

Ştiam că i l-am spart. Asta şi era ideea.

— Fii atentă la asta, am repetat şi am arătat spre tastatura de lângă uşă. 0522.

S-a uitat la tastatură şi după aia la mine.

— De ce-mi dai codul?

— Dacă apare individul ăsta sau oricine altcineva pe care nu vrei să-l vezi, vii aici şi baţi 0522.

— Eu încerc să fac o cădere nervoasă şi tu vrei să ţin minte cifre.

— Tastează codul, Naomi.

A făcut ce i-am zis, bombănind despre ce pacoste sunt bărbaţii. Şi nu greşea.

— Bravo. Vezi luminiţa verde?

A dat din cap.

— Deschide uşa.

— Knox, trebuie să mă întorc. O să vorbească lumea. Am şase mese, mi-a spus, cu mâna deasupra clanţei.

— Trebuie să deschizi uşa aia, la dracu', şi să-ţi tragi sufletul.

Ochii ăia căprui s-au căscat şi am simţit cum ritmul lumii încetineşte şi apoi se opreşte de tot. Momentul ăla, când s-a uitat la mine cu speranţă, încredere şi doar un picuţ de dorinţă, a avut efecte. Efecte pe care nu voiam să le analizez, pentru că erau plăcute şi nu voiam să pierd timpul întrebându-mă cum ar putea să meargă prost.

— OK, a zis ea până la urmă şi a deschis uşa.

Am tras-o peste prag şi am închis uşa în urma noastră.

— Uau. Fortăreaţa solitudinii, a zis ea cu respect.

— E biroul meu, am răspuns eu sec.

— E refugiul tău. Bârlogul tău. N-are voie nimeni în afară de Waylon aici. Şi tocmai mi-ai dat codul.

— Nu mă face să regret, am replicat, mişcând-o până a ajuns cu spatele la uşă şi luptându-mă cu dorinţa s-o iau în braţe şi s-o ţin strâns.

— O să încerc, mi-a promis cu un oftat.

— Ce s-a întâmplat acolo a fost o porcărie, am început eu şi i-am luat capul în mâini.

A tresărit.

— Ştiu. Îmi pare tare rău. Habar n-aveam că vine. N-am mai vorbit cu el de la repetiţia cinei. Am încercat să-l duc departe de clienţi şi să rezolv în particular, dar...

— Iubito, dacă te mai aduce vreodată un bărbat în situaţia asta, vreau să-l pocneşti cu genunchiul în ouă cât de tare poţi tu şi, când se apleacă, să-i tragi un genunchi şi în nas. După aia, fugi cât te ţin picioarele. Mă doare undeva dacă te dai în spectacol. Îmi pasă că am intrat în barul meu şi am găsit un bărbat cu mâinile pe fata mea.

Buza de jos a-nceput să-i tremure şi nu voiam decât să pun mâna pe Warner Cum Mama Mă-sii Îl Chema şi să-l dau cu capul de un geam.

— Îmi pare rău, a şoptit Naomi.

— Iubito, nu vreau să-ţi pară rău. Nu vreau să fii speriată. Vreau să fii la fel de ofticată ca mine că un nemernic şi-a imaginat că poate să-şi pună mâinile pe tine. Vreau să ştii care-i valoarea ta, aşa ca nimeni sănătos la cap să nu-şi imagineze vreodată că poate să te trateze aşa. Ne-am înţeles?

A dat şovăitor din cap.

— Bun. Cred că-i momentul să-mi spui toată povestea, Daze.

— Nu e nevoie să discutăm...

— Nu ieşi de-aici până nu-mi spui tot. Şi vreau să zic absolut tot.

— Dar nu suntem de fapt împre...

I-am acoperit buzele cu mâna.

— Ăăă, Naomi. N-are importanţă ce zice o nenorocită de etichetă, ţin la tine şi dacă nu-ncepi acu’ să vorbeşti, nu pot să fac ce trebuie ca să mă asigur că nu se mai întâmplă niciodată.

A rămas nemişcată multă vreme.

— Dacă-ţi spun, mă laşi să mă întorc la treabă? m-a întrebat vorbind printre degetele mele.

— Da, o să te las să te întorci la treabă.
— Dacă-ţi spun, promiţi să nu te duci după Warner?
Partea asta n-avea să-mi placă absolut deloc şi ştiam.
— Da, am minţit.
— Bine.
Mi-am luat mâna de pe gura ei, iar ea a trecut pe sub braţul meu şi s-a dus în mijlocul camerei, între birou şi canapea.
— E vina mea, a început ea.
— Tâmpenii.
S-a întors şi m-a fixat cu privirea.
— Nu-ţi spun nimic dacă o să mă tot întrerupi ca moşii ăia de la balcon din *Muppets*. O să murim amândoi de foame aici şi până la urmă o să simtă cineva mirosul de cadavre în descompunere şi o să spargă uşa.
M-am sprijinit de birou şi mi-am întins picioarele.
— Bine. Continuă cu aprecierile tale depreciative.
— Mişto aliteraţie!
— Vorbeşte, Daze.
A expirat îndelung.
— Bine. OK. Am fost împreună o vreme.
— Istorie. Asta e. Tu ai depăşit momentul, el, nu.
A încuviinţat.
— Am fost împreună suficient cât să mă gândesc la etapa următoare.
Mi-a aruncat o privire.
— Nu ştiu dacă ştii, dar eu chiar bifez lucruri pe liste.
— Nu mai spune!
— Oricum, pe hârtie eram compatibili. Era logic. Era o relaţie logică. Şi nu că nu făcea planuri pentru vacanţele de anul viitor. Dar nu se mişca pe cât de repede consideram eu că ar trebui.
— I-ai zis că sau trece la treabă, sau la revedere, am ghicit eu.

— Mult mai elocvent, evident. I-am zis că eu cred că avem un viitor împreună. Lucram la firma familiei lui şi ne vedeam de trei ani. Pur şi simplu, era logic. I-am spus că dacă nu vrea să fie cu mine, trebuie să mă lase în pace. Când, după câteva săptămâni, a împins peste masă o cutiuţă de bijuterii, la restaurantul lui italienesc favorit, o parte din mine s-a simţit foarte uşurată.

— Şi cealaltă parte?

— Cred că ştia că era o greşeală.

Am clătinat din cap şi mi-am încrucişat braţele.

— Iubito, ştiai cu mult înainte că e o greşeală.

— Păi, ştii cum se spune despre privitul în urmă.

— Că te face să te simţi ca un idiot?

I-am văzut buzele zvâcnind.

— Aşa ceva. Nu prea vrei să auzi ce urmează.

— Hai, spune până la capăt, am mârâit. Mi-am descărcat tot sufletul în faţa ta în noaptea când a fost împuşcat Nash. O să fim chit.

A oftat şi am ştiut că învinsesem.

— Am început să planificăm nunta. Şi când spun „să planificăm”, mă refer la mine şi la maică-sa, pentru că el era ocupat la serviciu şi nu voia să aibă de-a face cu detalii. Se întâmplau diverse la firmă şi era foarte stresat. A început să bea mai mult. Să se răstească la mine pentru nimicuri. Am încercat să mă descurc mai bine, să fac mai multe, să am mai puţine aşteptări.

Mă mâncau palmele să-l strâng de gât pe dobitoc.

— Cu vreo lună înainte de nuntă, ieşiserăm la cină cu un alt cuplu şi el băuse prea mult. Am condus eu spre casă şi el m-a acuzat că am flirtat cu celălalt tip. Am râs, pentru că era absurd. Lui nu i s-a părut amuzant. A...

S-a oprit şi s-a înfiorat.

— Spune! i-am cerut dur.

— A... m-a luat de păr şi mi-a tras capul pe spate. Am fost aşa de surprinsă, că am virat şi aproape că am lovit o maşină parcată.

Am avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu sar de pe birou şi să plec în trombă în parcare ca să-l cotonogesc pe nenorocit.

— A zis că n-a vrut, a continuat ea, de parcă nu tocmai declanşase o bombă cu ceas în mine. Mi-a cerut mii de scuze. Mi-a trimis zilnic flori o săptămână întreagă. „A fost stresul”, a zis. Încerca să obţină o promovare ca să ne asigure viitorul.

Mă sufocam de furie înăbuşită şi nu ştiam sigur cât o să mă mai pot preface că sunt calm.

— Ziua nunţii era foarte aproape şi el părea că regretă sincer. Am fost destul de proastă, destul de nerăbdătoare să trec la etapa următoare, că l-am crezut. Totul era bine. Mai mult decât bine. Până în seara repetiţiei.

Mi-am înfipt degetele în biceps, în timp ce Naomi a început să se plimbe de colo-colo prin faţa mea.

— A apărut la repetiţie duhnind ca un butoi şi a mai băut câteva pahare şi la cină. Am auzit-o pe maică-sa făcând comentarii meschine despre cum şi-ar fi dorit să poată invita mai multă lume, dar n-a putut, pentru că nu-şi permiteau ai mei.

Maică-sa nenorocitului părea să aibă şi ea nevoie de câteva şuturi.

— M-am înfuriat aşa de tare, că am deschis discuţia când am plecat de la restaurant.

S-a cutremurat şi a început să-mi fie teamă că dacă mai scrâşnesc mult, o să-mi fac praf plombele.

— Slavă Domnului că eram singuri în parcare. Părinţii mei plecaseră deja, iar Stef şi restul invitaţilor erau încă înăuntru. Era aşa de furios, de parcă ar fi apăsat un comutator. Nu mă aşteptam.

A închis ochii şi am ştiut că retrăia momentul ăla.

— M-a plesnit peste faţă. Tare. Nu suficient de tare să mă dea jos, dar suficient cât să mă umilească. Am rămas acolo în stare de şoc, cu mâna la obraz. Nu-mi venea să cred că a făcut aşa ceva.

Nu cred că-şi dădea seama, dar şi-a dus mâna la obraz, ca şi cum încă mai simţea palma.

Nu mai puteam să mă abţin. M-am întors spre uşă şi era cât pe ce să smulg clanţa când i-am simţit mâinile pe spate.

— Knox, unde te duci?

Am apăsat clanţa şi am deschis uşa.

— Să sap un mormânt superficial, ca să am unde să-l pun după ce mă satur de dat pumni.

Şi-a înfipt unghiile în pielea mea prin tricou şi m-a făcut să simt şi altceva în afară de furie.

— Nu mă lăsa singură, a zis şi s-a lipit de spatele meu.

Mama mă-sii.

— A început să se plimbe în sus şi-n jos şi să ţipe. Era vina mea, mi-a spus. Nu era pregătit să se căsătorească. Avea obiective de atins înainte să se concentreze asupra vieţii personale. Era vina mea că-l presasem. El nu-şi dorea decât să-mi ofere tot ce voiam, şi uite la mine, cum mă plângeam în seara de dinainte de nunta pe care el n-o voia.

— Astea-s tâmpenii cât casa, Naomi, şi ştii şi tu foarte bine.

— Mda, a scâncit ea şi şi-a sprijinit fruntea de omoplaţii mei.

Am simţit cum mi se umezeşte bluza de la lacrimile ei.

Fir-ar să fie!

M-am întors s-o iau în braţe şi i-am lipit faţa de piept. Respira întretăiat.

— Iubito, mă omori.

— Mi-e îngrozitor de jenă, a şoptit ea. A fost o palmă. Nu m-a băgat în spital. Nu mi-a pus viaţa în pericol.

— Ceea ce nu înseamnă nici pe departe că ar fi în regulă. Un bărbat nu pune aşa mâinile pe o femeie. Niciodată.

— Dar nici eu nu eram chiar nevinovată. Am încercat să oblig un bărbat să se însoare cu mine. Aproape că am zis „da” chiar şi după ce m-a pocnit. Cât de jalnic e? Eram în subsolul bisericii, îmbrăcată cu rochia, şi-mi făceam griji ce-o să creadă alţii dacă nu merg până la capăt. Îmi făceam griji că-i dezamăgesc.

I-am şters cu degetul lacrimile care se prelingeau pe obraji şi fiecare era ca un cuţit înfipt în inima mea.

— Tot nu ştiu dacă aş fi făcut alegerea bună în cazul în care nu m-ar fi sunat Tina să-mi spună că are probleme. Atunci am ştiut că n-o să merg până la capăt.

După tot ce făcuse Tina, măcar îi oferise lui Naomi scuza de care avea nevoie, când avea nevoie.

— Daisy, i-ai dat de ales. Nu contează cât de proaste sunt opţiunile. Tot el a avut de ales. Putea să-şi petreacă restul vieţii cu tine sau fără tine. El *nu* ţi-a dat ţie de ales când ţi-a făcut rău.

— Dar ar fi trebuit să ascult ce încerca să-mi spună. Nu voia să-şi ia un angajament, iar eu l-am obligat.

— A avut de ales, am repetat. Uite ce e, dacă un bărbat nu se implică total în relaţia cu o femeie, există un motiv. Poate caută ceva mai bun. Poate că e mulţumit de locul pe care-l are în lumea ta şi nu vrea să-ţi facă şi ţie loc în lumea lui. Oricum ar fi, nu merge înainte dacă nu e obligat. După care, chiar dacă te cere, chiar dacă vine la altar, o să insiste că n-a fost ideea lui. Se spală pe mâini de orice responsabilitate pentru toată relaţia. Dar ideea e că a avut de ales la fiecare pas. Nu l-ai forţat să facă nimic.

Naomi şi-a coborât privirea.

— N-a crezut niciodată că sunt destul de bună pentru el.

— Iubito, adevărul e că nici în cea mai bună zi a lui n-o să fie destul de bun pentru *tine*, şi, dar-ar dracii, ştie foarte bine asta.

Deci o manipulase şi încercase să arate că el e mai bun arătând că e mai puternic. Recurgând la forţa fizică. Şi mai departe n-ar fi fost decât tot mai rău.

— Fir-ar să fie, Knox! Nu poţi să fii drăguţ cu mine acum!

— *Nu* plânge. Nu mai vărsa nici măcar o lacrimă pentru un dobitoc care nu te-a meritat de la bun început. Sau o să-i rup ambele mâini şi ambele picioare.

S-a uitat din nou în jos şi apoi a ridicat privirea spre mine.

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că eşti aici. Pentru că... ai grijă de mine şi îmi rezolvi încurcăturile. Înseamnă foarte mult pentru mine.

I-am mai şters o lacrimă rătăcită.

— Ce-am zis eu despre lacrimi?

— Asta a fost pentru tine, nu pentru el.

În loc să mă duc după Warner şi să-i trag un şut până îmi intra bocancul în el, am făcut ceva mai important. M-am aplecat spre gura ei.

S-a înmuiat imediat şi s-a lipit de mine. S-a predat. Am răsucit-o până a ajuns din nou cu spatele la uşă.

— Knox? a şoptit.

Apoi mi-am apăsat genunchiul între coapsele ei şi am lipit-o de uşă cu şoldurile, în timp ce i-am luat în stăpânire gura.

S-a topit lângă mine, dornică şi nerăbdătoare.

Am simţit pe loc erecţia.

Geamătul discret şi sexy pe care l-a scos din fundul gâtului când m-am frecat de ea mi-a luat minţile. Am lins şi am sărutat şi am gustat până când tot aerul din jur era

încărcat, până când pulsul meu s-a sincronizat cu bătaia inimii ei.

M-am opintit în ea de două, de trei ori, după care mi-am băgat mâna între noi şi sub fusta aia pe care adoram s-o urăsc.

Când i-am găsit marginea de mătase a chiloţilor am gemut. Ştiam doar după atingere că era una dintre perechile pe care i le cumpărasem eu. Şi-mi plăcea să ştiu că poartă ceva ce i-am dat eu, atât de aproape de piele, într-un loc pe care doar eu îl vedeam.

— Nu merită nicio secundă din energia ta. N-a meritat niciodată, am zis, trăgând chiloţii într-o parte, mai mult grăbit decât delicat.

— Ce faci? a întrebat ea cu ochi strălucitori de dorinţă.

— Îţi aduc aminte ce meriţi.

Mi-am băgat două degete în locul ei cald şi umed şi i-am simţit ţipătul în gură. Se strângea deja în jurul meu, implorând un orgasm.

— Vrei să mă opresc?

Tonul era mai dur decât avusesem de gând, dar nu puteam fi blând şi galant când mă excitase în halul ăsta.

— Dacă te opreşti, te omor, a gemut ea.

— Bravo, am răspuns şi am muşcat-o uşor de gât.

I-am tras-o cu degetele, începând lent şi continuând tot mai repede. Am privit-o în ochi cu o dorinţă obsesivă să văd cum o distruge orgasmul pe care i-l ofeream. Dar aveam nevoie de mai mult. Aveam nevoie s-o gust.

A scâncit când m-am lăsat în genunchi, iar scâncetul a devenit un geamăt surd când mi-am apăsat gura între picioarele ei.

— Călăreşte-mi mâna, Naomi! Călăreşte-o când te fac să termini. Adu-ţi aminte cine eşti! Ce meriţi.

A fost ultimul ordin pe care i l-am dat, pentru că limba mea era ocupată s-o stârnească, desenând cercuri pe

clitorisul ei sensibil. Avea un gust dumnezeiesc când se încorda peste faţa mea.

Simţeam erecţia zvâcnind în spatele fermoarului cu o dorinţă aşa de intensă, că n-o recunoşteam. *A mea*. Voiam s-o revendic, s-o fac să fie a mea, ca să ştie toţi dobitocii că n-au nicio şansă.

— Knox, a gemut ea, şi atunci am simţit cum îmi strânge şi-mi trage degetele.

Era al naibii de frumos.

— Aşa, iubito! am şoptit. Simte-mă în tine.

Am supt blând şi mi-am văzut de treabă cu limba pe mugurele umflat.

A gemut sfâşietor şi am simţit-o cum termină cu degetele mele în ea. Era un miracol. O operă de artă. Şi nimeni n-o merita. Nici Warner. Nici chiar eu.

Dar faptul că nu meritam ceva n-avea să mă împiedice să-l iau.

Zvâcnirile s-au oprit. Strânsoarea s-a transformat în spasme fără vlagă, iar pe mine tot mă durea erecţia. Voiam s-o pătrund şi să-i simt ecourile orgasmului.

Însă m-a tras în picioare şi i-am simţit degetele pe curea. M-am sprijinit cu palmele de uşă, iar ea mi-a eliberat cu respect erecţia, după care s-a lăsat în genunchi.

— Nu e nevoie, Naomi, am şoptit, răguşit de dorinţă.

— Aşa vreau.

Avea buzele întredeschise şi i-am simţit răsuflarea pe coapsă. Am zvâcnit, iar ea a scos un sunet de aprobare şi, înainte să apuc să spun sau să fac ceva, buzele alea roz perfecte se deschideau, iar vârful mi-a dispărut între ele.

A fost ca un fulger.

Ultimul meu gând coerent a fost că singurul lucru care l-a salvat pe Dobitocul Warner de bătaia vieţii lui a fost gura perfectă a lui Naomi.

36. Spargerea

Knox

Nash a căscat şi şi-a trecut mâna peste faţă. Stătea la masă, în pantaloni de trening, cu tuleie vizibile pe faţa lui de obicei bine bărbierită.

— Uite ce-i, ţi-am zis. Nu-mi aduc aminte absolut nimic de când am fost împuşcat. Nu-mi aduc aminte nici măcar când am oprit maşina.

Era după ora 2 noaptea, iar Lucian insistase să ne vedem şi să discutăm despre ce se întâmplă.

Mi-am întors telefonul să văd dacă mi-a scris Naomi. Trebuia să-mi dea mesaj imediat ce ajungea acasă. După seara de care avusese parte, nu eram liniştit că o lăsasem să meargă singură acasă. Dar Lucian insista că trebuie să stăm de vorbă cu Nash.

— E normal? Să nu-ţi aduci aminte? am întrebat.

Nash a ridicat din umărul sănătos.

— De unde mama dracului să ştiu? E prima dată că trage cineva în mine.

Era impertinent, dar sub ochi avea cearcăne care n-aveau nicio legătură cu ora.

Lucian, pe de altă parte, arăta de parcă abia îşi intra în ritm. Era îmbrăcat parţial cu alt costum scump. Cravata şi haina erau întinse pe spătarul canapelei lui Nash. Şi în copilărie dormea puţin şi uşor. De câte ori rămânea peste noapte, era ultimul care adormea şi primul care se trezea.

Nu discutaserăm niciodată despre coşmarurile care-l ţineau treaz noaptea. Nu era nevoie.

— Avem nevoie de înregistrarea de la camera de bord, a zis el.

S-a aplecat, cu coatele pe genunchi şi un pahar de bourbon în mână.

Frate-miu clătina deja din cap.

— Du-te naibii, Luce. Ştii că nu pot. E probă într-o anchetă în desfăşurare. Ştiu că pentru voi doi legea nu înseamnă mare lucru...

— Avem acelaşi obiectiv. Să aflăm cine mama dracului a hotărât să bage două gloanţe în tine şi să te lase să mori, am intervenit eu. În locul tău, nu m-ar deranja nişte perechi de ochi şi de urechi în plus.

Mi-am verificat iar telefonul. Niciun mesaj.

— Care-i problema ta? a întrebat Nash, arătând cu capul spre telefonul meu. Iar te bate Liza la *Words with Friends* de-ţi sună apa-n cap?

— Naomi n-a ajuns încă acasă.

— E un drum de cinci minute, a remarcat Nash.

Lucian s-a uitat la mine.

— Nu i-ai zis?

— Ce să-mi zică?

— A apărut azi fostul lui Naomi la Honky Tonk. A pus mâinile pe ea. A speriat-o.

— Dumnezeule! Unde-aţi pus cadavrul?

Lucian a zâmbit şmechereşte.

— Nu-i nevoie să ştii.

Nash s-a ciupit de puntea nasului.

— Chiar nu-mi trebuie toată hârţogăria aia.

— Calmează-te, i-am spus. Nu-i mort. Dar dacă-şi mai arată vreodată mutra în oraşul ăsta, nu promit nimic.

— Knox i-a acordat dreptul la prima lovitură, de faţă cu martori.

— Şi ce-a mai făcut de faţă cu martori? I-a rupt gâtul?

— Doar nasul cretinului. L-am dus în parcare şi l-am ajutat să înţeleagă că dacă se mai apropie vreodată la 150 de kilometri de Naomi, avocatul meu o să considere un obiectiv personal să-l bage în faliment împreună cu familia lui şi cu firma familiei lui.

— Şi Luce l-a mai dat şi cu capul de uşa bucătăriei, am adăugat eu vesel şi dornic să-i recunosc meritele.

Frate-miu a luat bourbonul neatins pe care i-l pusese în faţă Lucian şi l-a dat pe gât.

— Fir-ar al naibii! Nu-mi place când sunt lăsat pe dinafară.

— N-ai pierdut mare lucru, l-am liniştit eu.

— Tu ce dracu' cauţi aici? m-a întrebat el.

— Mă zgâiesc la două pacoste.

— Ce dracu' cauţi aici, să te uiţi la noi, când ar trebui să fii acasă cu ea? Probabil că e dată peste cap de toată povestea. Speriată. Jenată. Îngrijorată de cum o să dea la audierea pentru tutelă. E ultimul lucru de care are nevoie, după toată mizeria cu Tina.

Nu-mi plăcea cât de bine o cunoştea frate-miu pe Naomi.

— E în regulă. Am stat de vorbă. Mă duc la ea imediat ce îţi bagi minţile în cap şi ne dai înregistrarea de pe camera de bord.

— Ce mizerie cu Tina? a întrebat Lucian.

Nash tocmai îl punea la curent cu detaliile despre spargeri când mi-a sunat telefonul. Numai că n-am sărit de pe scaun să răspund.

— Era şi cazul, Daisy!

— Knox?

Mi s-a zbârlit părul pe ceafă când am auzit cum îmi rosteşte numele.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat în timp ce-mi luam deja cheile.

Nash şi Lucian s-au ridicat şi ei.

— A fost cineva aici. A intrat cineva. E un dezastru. O să-mi trebuiască o veşnicie să fac curat.

— Ieşi din casă! am mârâit.

Lucian îşi punea haina, iar Nash făcea tot ce putea să-şi tragă o cămaşă pe el. I-am aruncat adidaşii.

— Nu-i nimeni aici. Am verificat.

— O să discutăm noi şi despre asta, am asigurat-o sumbru. Acum du-te înapoi în maşină, încuie naibii uşile şi mergi la Liza. Nu cobori din nenorocita aia de maşină până nu iese taică-tu să te ia.

— Knox, e toiul nopţii...

— Mă doare undeva şi dacă-i în toiul colonoscopiei. Treci în maşină în clipa asta! Închid acum şi vreau să-l suni pe Nash. Rămâi la telefon cu el până îl sun eu pe taică-tu.

— Knox...

— Nu te contrazice cu mine, Naomi. Urcă odată în maşina aia!

Am auzit-o mormăind şi după aia sunetele grăitoare ale motorului pornit.

— Bravo! Acum sună-l pe Nash.

Am închis înainte să apuce să mai spună ceva şi am căutat în telefon numărul lui Lou.

— Căsuţa? a întrebat Nash.

I s-a luminat ecranul telefonului şi am văzut numele lui Naomi.

— Da.

— Îl duc eu pe Nash, a anunţat Lucian luând cheile din cuierul de lângă uşă.

— Nu poţi să conduci maşina de poliţie, Luce, a protestat Nash.

— Ia să mă vezi!

— Alo, Lou? Avem o problemă.

Am plecat în trombă, de parcă eram într-o urmărire în viteză, cu mine în frunte, urmat de Lucian şi Nash, care veneau într-un SUV al departamentului de poliţie din Knockemout, cu semnalele luminoase pornite.

Am strâns mâinile pe volan când am văzut pe toată lumea, inclusiv câinii, pe prispa Lizei. Ce anume din „staţi naibii în casă” nu înţeleseseră?

Am frânat brusc în faţa căsuţei lui Naomi, iar Lucian a oprit lângă mine.

M-am întors spre el.

— Te rog, fă-mi un serviciu şi trimite-i pe toţi înăuntru, să nu mai stea pe-aici şi să aştepte să înceapă cineva să-i ia la ţintă.

Fără niciun cuvânt, Lucian a încuviinţat şi a dispărut în noapte.

— Întăririle sunt pe drum, mi-a spus Nash în timp ce urcam în grabă treptele.

Uşa de plasă era atârnată într-o balama, iar uşa de dincolo de ea era larg deschisă.

— Naomi a zis că nu-i nimeni înăuntru.

— Şi ea de unde ştie? a întrebat Nash, părând aproape la fel de ofticat ca mine.

— Pentru că înainte să mă sune, s-a plimbat prin casă cu un cuţit de pâine în mână.

— O să aveţi o discuţie pe tema asta, nu?

— Tu ce crezi?

— Cred că o să aveţi o discuţie.

Trebuia să recunosc că era destul de plăcut că-mi recuperasem fratele.

— Fir-ar al naibii! am zis când am intrat.

„Dezastru” era puţin spus. Pernele de pe canapea erau aruncate pe podea. Sertarele biroului fuseseră scoase şi golite pe jos. Garderoba era deschisă şi tot ce fusese înăuntru era împrăştiat prin living.

Dulapurile şi sertarele de la bucătărie erau golite toate. Uşa frigiderului era deschisă şi jumătate din mâncare era aruncată pe linoleum.

— Cineva a fost ofticat rău şi grăbit, a remarcat Nash.

Am luat-o în sus pe scară, încercând să-mi ţin sub control furia. Naomi fusese agresată de două ori în aceeaşi seară, şi de fiecare dată eu fusesem cu un pas în urmă. Mă simţeam... neajutorat, inutil. De ce ajutor îi eram dacă n-o puteam ţine în siguranţă?

L-am auzit pe frate-miu pe scară în urma mea, urcând mai încet ca mine.

Am văzut pilota roz a lui Waylay pe hol şi m-am dus spre camera ei. Era mai rău ca la parter. Hainele ei noi erau scoase din dulap şi comodă. Aşternutul fusese smuls, iar salteaua era întoarsă şi sprijinită de perete. Ramele tablourilor care atârnaseră pe pereţi de când mă ştiam erau pe podea. Câteva erau sparte.

— Fostul sau sora? s-a întrebat Nash cu voce tare.

Dormitorul lui Naomi fusese scotocit în grabă. Aşternutul luat de pe pat, dulapul deschis şi golit. Ca şi măsuţa de toaletă.

Pe blat era o amestecătură de cosmetice pe care mă îndoiam că o făcuse Naomi. Pe oglindă era scris cu ruj CURVĂ.

Am văzut roşu, şi n-avea nicio legătură cu nuanţa rujului.

— Stai calm, m-a sfătuit Nash. Nu-i de niciun ajutor dacă o iei pe arătură şi faci o criză de nervi.

Am scotocit prin toate colţurile la etaj ca să ne asigurăm că nu e nimeni. Când am coborât la parter, Nash era palid şi transpirat, iar în faţă mai trăseseră două maşini de poliţie, care luminau pădurea din jur în albastru şi roşu.

Am ieşit pe terasa din faţă ca să-mi îndes nişte aer curat în plămâni şi să-mi pot înăbuşi furia tot mai mare.

Şi atunci am văzut-o, stând pe drumul de pământ, îmbrăcată cu uniforma de la bar şi o cămaşă de flanel veche de-a lui bunică-miu deasupra. Waylon i se sprijinea de gambă, cât de protector poate să fie un baset.

Nici măcar nu mi-am dat seama când am luat-o la fugă pe trepte. Ştiam doar că eram tras spre ea.

— Eşti bine? m-a întrebat ea, părând îngrijorată.

Am clătinat din cap şi am cuprins-o cu braţele.

Ea mă întreabă pe *mine* dacă sunt bine.

— Sunt bine, am minţit.

37. Ras şi frezat

Naomi

— Unde mergem? l-am întrebat pe Knox când am lăsat în urmă Knockemout.

— Mergem la cumpărături? s-a interesat Waylay plină de speranţă de pe bancheta din spate.

Primise bine vestea că ne mutăm deocamdată la Liza J. Sigur, o minţisem în faţă şi-i spusesem că aveam gândaci la căsuţă şi trebuia să stăm cu ceilalţi la Liza câteva zile.

Iar ea era încântată de sejurul prelungit.

Pe de altă parte, alor mei nu le era uşor. Nu că eram cu toţii sub acelaşi acoperiş; erau în al nouălea cer pe tema asta. Însă Knox insistase să spun adevărul. Tot adevărul, începând cu motivele pentru care fugisem de Warner.

În timp ce mama i-a scris un mesaj pe Facebook în termeni foarte fermi mamei lui Warner, la ora 4 dimineaţă,

Knox trebuise să-l ţină efectiv pe tata ca să nu plece după fostul meu logodnic.

Tata se calmase considerabil după ce Lucian îl asigurase că Knox nu numai că a şters pe jos cu el, dar i-a mai spart şi nasul pe deasupra.

Adevărul doare, aşa mă şi aşteptasem, şi de-asta nici nu-l împărtăşisem de la bun început. Însă părinţii mei făcuseră faţă bine.

În timp ce mâncam clătitele făcute de mama ca să-şi calmeze anxietatea, am stat de vorbă până aproape la 5 dimineaţa, după care am mers la culcare cu Knox în dormitorul lui din copilărie. Eram convinsă că n-o să pot să dorm, dar după ce şi-a pus braţul greu peste mine şi m-a tras lângă el, am căzut într-o uitare fără vise şi aşa am rămas până la 10.

M-am trezit singură, pentru că Knox plecase în oraş ca s-o ia pe Waylay de la petrecere.

Am ieşit cu stacana de cafea pe veranda din faţă şi i-am aşteptat, gândindu-mă cum omul ăsta tot muta limitele înţelegerii noastre. Iar când s-au întors, când Knox şi-a pus mâna pe creştetul blond al lui Waylay, a ciufulit-o şi i-a dat un ghiont plin de afecţiune, mi-am dat seama cât de neclare deveneau aceste limite în sufletul meu. Intrasem în belea. Şi n-avea nicio legătură cu spargerea dată de sora mea infractoare sau cu fostul logodnic.

Mă îndrăgosteam de bărbatul de care jurasem să nu mă îndrăgostesc. Dar Knox făcea în aşa fel încât să-mi fie imposibil să nu mă îndrăgostesc. Să fie inevitabil.

Din nefericire, în momentul ăla, a apărut asistenta socială, pregătită să facă ancheta la domiciliu despre care uitasem complet. Nu mi-am închipuit expresia de surprindere de pe chipul doamnei Suarez când am încercat s-o mân pe Waylay în casa Lizei şi i-am îndrugat o scuză vagă că nu eram pregătite pentru vizită.

Din fericire, a intervenit din nou Knox, trimiţând-o pe nepoată-mea în bucătărie să ne-aducă nişte cafea pentru drum. Când Waylay era destul de departe ca să nu mai audă, el a fost cel care i-a explicat doamnei Suarez situaţia.

Nu îmi plăcea deloc ce însemna asta pentru audierea de custodie.

— Nu mergem la cumpărături, i-a răspuns Knox lui Waylay în timp ce intra pe breteaua spre autostradă.

— Pentru ce-s toate chestiile alea din spate? a întrebat ea.

Eram şi eu curioasă, dincolo de grijile pe care mi le făceam întrebându-mă ce părere avea asistenta noastră socială că lăsasem să se petreacă mai multe spargeri la noi acasă. Înainte să pună prelata peste platforma camionetei, zărisem o grămadă de pungi de cumpărături.

— Provizii, a răspuns el misterios.

I-a sunat telefonul şi am văzut pe ecran numele lui Jeremiah.

— Da, a răspuns Knox.

Omul ăsta chiar nu era pasionat de palavre.

— Ajungem în circa 45, a adăugat el. Da. Ne vedem acolo.

S-a dovedit că „acolo” era Hannah’s Place, un cămin pentru persoane fără adăpost aflat la periferia Washingtonului.

Era o clădire mai nouă de cărămidă, pe un teren întins îngrădit. Knox a intrat pe poartă şi a întors spre intrare, unde l-am văzut pe Jeremiah sub o copertină.

— Au ajuns rezervele, a remarcat Jeremiah cu un rânjet în timp ce coboram. Mişto freză, Way.

Waylay şi-a pus mândră mâna pe codiţa împletită pe care şi-o ridicase în jurul capului, ca pe o coroană.

— Mersi.

Femeia de lângă Jeremiah era scundă, îndesată şi foarte, foarte curajoasă, pentru că s-a repezit direct la Knox şi l-a îmbrăţişat strâns.

— Uite-l şi pe al doilea frizer favorit al meu! a zis ea.

Knox a strâns-o şi el în braţe.

— Cum am căzut pe locul doi de data asta?

Femeia s-a lăsat puţin pe spate şi a zâmbit diabolic.

— Jer mi-a adus două sute de suluri de hârtie igienică.

— Vedem noi ce părere ai după ce te uiţi la ce ţi-am adus eu.

— Văd că mi-ai adus doi voluntari noi.

— Shirley, ţi le prezint pe Naomi şi Waylay. Shirley a renunţat la un salariu de peste un milion într-o corporaţie ca să administreze adăpostul ăsta.

— Cui îi trebuie săli de consiliu şi birouri pe colţ când poţi să-ţi petreci timpul făcând bine? a comentat Shirley şi ne-a strâns mâinile.

— Mă bucur de cunoştinţă, i-am răspuns eu.

— La fel. Mai ales dacă veniţi cu mână de lucru şi nu vă deranjează să aprovizionaţi rafturile şi să umpleţi cutii.

— Suntem şi pregătite, şi în stare, am răspuns, dându-i un cot lui Waylay, care părea puţin îmbufnată.

— Pune-le unde vrei, a zis Knox. Mă instalez şi eu şi după aia putem începe.

Waylay şi cu mine am mers după Shirley înăuntru.

— Preferam să mergem la cumpărături, mi-a şoptit Waylay.

— Poate găsim un mall după aia, i-am răspuns şi am strâns-o de umeri.

Un lucru era sigur: Knox Morgan era plin de surprize.

— Mi se pare destul de tare ce fac ei acolo, a spus Waylay în timp ce-i urmăream prin ferestrele înalte pe Knox şi Jeremiah la treabă în frizeria lor improvizată.

Timp de două ore, am sortat împreună cu alţi voluntari mâncare şi haine donate, iar Knox şi Jeremiah s-au ocupat de un şir nesfârşit de locatari ai adăpostului, pe scaunele instalate sub copertina de pe trotuar.

Era o zi frumoasă de început de toamnă, iar atmosfera era de sărbătoare.

Personalul, voluntarii şi locatarii formaseră un fel de familie mare şi indisciplinată, care făcea ca ideea de lipsă a adăpostului să pară o provocare ce trebuie depăşită, nu un stigmat consolidat.

Knox şi Jeremiah prefăceau părul neîngrijit, nestăpânit şi zbârlit în freze lucioase şi elegante. Şi mi-am dat seama că astfel schimbau şi felul în care se vedea fiecare dintre beneficiari.

În momentul ăsta, Jeremiah trecea cu un brici peste părul negru al unui băieţel, făcându-l să chicotească aproape fără întrerupere. Bărbatul din scaunul lui Knox avea o barbă lungă şi neîngrijită şi păr cărunt fragil. Faţa lui bronzată avea cute adânci, iar umerii îi erau lăsaţi. Purta pantaloni de trening curaţi şi o bluză cu mâneci lungi, ambele cu câteva numere prea mari.

Stătea cu ochii închişi, părând să se bucure de o clipă de extaz total, în timp ce Knox îi punea un prosop cald pe faţă şi se pregătea să-l bărbierească.

— Da, e destul de tare, am fost de acord şi am mângâiat-o pe cap.

— Ăştia doi fac aşa o dată pe lună de ani de zile, a intervenit Shirley, ivindu-se lângă mine. Locatarii noştri se aleg cu tunsori de 200 de dolari, care categoric schimbă felul cum îi văd alţii. Ne considerăm foarte norocoşi că i-am atras atenţia lui Knox Morgan cu ce facem aici.

Mă întrebam dacă şi pe clădirea asta se află numele lui. Şi dacă da, îl deranja mai puţin decât la secţia de poliţie?

L-am privit cum dădea deoparte prosopul cu un gest larg, făcându-l pe bărbatul de pe scaun să zâmbească larg.

— Ţi-am adus o cafea.

Când m-am ridicat de la masa unde împătuream tricouri, în faţa mea s-a materializat un pahar de cafea imens.

Knox era lângă mine şi avea în mână un al doilea pahar, mai mic, iar în ochi, privirea aia care-mi făcea inima să tresalte în piept.

Omul ăsta jucase azi rolul eroului pentru mai mult de douăzeci de oameni – fără să mă pun la socoteală şi pe mine –, după care dăduse fuga să-mi aducă mie o vadră de cafea.

Am simţit un val cald, luminos care mi-a înmuiat genunchii.

— Mersi, i-am zis cu ochii umezi.

— Ce dracu', Daze?

Bineînţeles că băgase de seamă că eram cât pe ce să plâng în cafea. Pentru că el observa totul.

— Iubito, ce s-a-ntâmplat? Ţi-a zis cineva ceva?

Se încrunta spre geam, parcă în căutarea cuiva pe care să dea vina.

— Nu! l-am asigurat. Doar că... E... extraordinar, Knox. Ştii, nu?

— E o tunsoare, Naomi, a ripostat el sec.

Am clătinat din cap. Ca femeie, înţelegeam implicit că o tunsoare era rareori doar o tunsoare.

— Nu. E mai mult de-atât. Schimbi felul cum îi vede lumea pe fiecare dintre oamenii ăştia. Şi schimbi felul în care se văd ei.

— Taci din gură! m-a pus el la punct morocănos.

Dar i s-a ridicat colţul gurii, apoi mi-a luat cafeaua din mâini şi a pus-o pe masă, lângă un teanc de tricouri, după care m-a tras spre pieptul lui.

— Tu să taci, i-am răspuns eu şi mi-am pus mâinile pe umerii lui.

— Unde-i Way? m-a întrebat, căutând-o cu ochii ăia albaştri ai lui.

Fir-ar să fie!

Lumina aia aurie idioată se întorsese şi ameninţa să-mi sfârtece pieptul. Omul ăsta îşi petrecuse ziua tunzând femei şi bărbaţi fără adăpost. După care îmi adusese mie cafea şi acum era în alertă, ca să se asigure că Waylay e în siguranţă. Era la fel de protector cu ea cum era şi cu mine.

Eram pierdută.

— E acolo, cu Shirley, i-am răspuns, arătând spre terenul de joacă, unde Waylay dădea în leagăn o fetiţă, iar Shirley organiza un fel de joc.

Waylay ne-a văzut privind-o şi ne-a făcut semn.

I-am răspuns, în timp ce lumina caldă din piept refuza să dea înapoi.

Trebuia să plec de-aici. Departe de braţele astea puternice, ca să-mi pot aduce aminte de ce n-avea cum să meargă între noi. De ce nu eram cu adevărat împreună.

Pentru că el n-a vrut. Pentru că atunci când vine vorba, nimeni nu mă alege de fapt pe mine.

Vocea aia micuţă şi răutăcioasă şi-a făcut treaba şi mi-a spart ca o săgeată balonaşul de speranţă.

Knox s-a încordat lângă mine şi am simţit că mă strânge mai tare.

— Eşti bine? l-am întrebat.

— Ţi-ai tras fetiţă, Knox? s-a auzit o voce subţire şi piţigăiată.

M-am întors în braţele lui şi l-am văzut pe bărbatul care stătuse mai devreme pe scaunul lui Knox. În loc să arate ca un suflet pierdut, acum părea cu câţiva ani mai tânăr. Un vulpoi cu părul tuns scurt şi dat pe spate şi cu barba îngrijită şi cenuşie pe maxilarul puternic.

Braţele lui Knox s-au strâns şi mai tare în jurul meu, lipindu-mi spatele de el.

— De fapt, două, am răspuns eu zâmbind şi arătând spre Waylay, care chicotea de ceva ce-i zisese un băiat de vârsta ei.

— Drăguţă, a remarcat omul. Ca maică-sa.

Teoretic, aş fi putut să-l corectez. Dar cum mama lui Waylay era geamăna mea identică, am hotărât s-o iau ca pe un simplu compliment, aşa cum şi fusese gândit.

— Mulţumesc.

— Păi, nu faci şi tu prezentările? l-a întrebat pe Knox în timp ce se scărpina pe braţ.

Mişcările lui aveau o uşoară instabilitate.

Au trecut câteva secunde de tăcere stânjenitoare, pe care m-am simţit obligată s-o întrerup.

— Eu sunt Naomi, am zis şi i-am întins mâna.

— Naomi, a repetat el. Eu sunt...

— E Duke, l-a întrerupt Knox.

Duke a dat din cap şi şi-a coborât o clipă privirea.

— Mă bucur de cunoştinţă, Duke, am spus eu, cu mâna tot întinsă.

— Atunci plăcerea e de partea mea, a răspuns el în cele din urmă.

Mi-a strâns mâna şi i-am simţit palma aspră şi caldă. Avea nişte ochi remarcabili, de culoarea argintului pur.

— S-ai grijă de ele, Knox, a spus el în cele din urmă.

Knox a mârâit un răspuns şi m-a tras un pas în spate, iar mâna mi-a alunecat din strânsoarea lui Duke. Bărbatul a plecat târşâindu-şi picioarele spre bucătăria mare.

— Plecăm, a anunţat Knox. Du-te şi ia-o pe Way.

Îl enervase ceva. Foarte bine. Asta o să mă împiedice să mă îndrăgostesc lulea de el.

Fără niciun cuvânt, am luat cafeaua pe care mi-o adusese şi m-am dus afară s-o chem pe Waylay.

Am convins-o să plece de pe terenul de joacă spunându-i că e timpul să mergem acasă. În timp ce ne luam la revedere, l-am zărit pe Knox cu Duke lângă camionetă.

Îi dădea un rucsac care arăta plin ochi şi aveau o discuţie care părea aprinsă. Duke tot dădea din cap, se uita în jos şi se scărpina absent pe braţ.

N-a ridicat privirea până când Knox i-a întins un plic alb şi i-a zis ceva.

— Cu cine vorbeşte Knox? a întrebat Waylay.

— Un bărbat pe care-l cheamă Duke. L-a tuns mai devreme.

— E în regulă?

Nu ştiam dacă se referă la Knox sau la Duke.

— Nu ştiu, scumpo.

38. B.I.N.E

Knox

Am dat-o-n bară deja din atâtea puncte de vedere, că nu mă puteam împiedica să agravez situaţia. Chiar şi când ştiam ce trebuie să fac mai departe.

— Knox, a gemut Naomi, cu vocea înăbuşită de o pernă.

De data asta, nu ţipa de frustrare. Se străduia să nu facă zgomot în timp ce i-o trăgeam acasă la bunică-mea. În dormitorul unde crescusem.

Stătea sprijinită în mâini şi genunchi, în faţa mea.

Credeam că o să fie mai uşor dacă nu-i văd ochii. Dacă nu văd cum devin sticloşi, cu pleoapele grele, când o aduceam la orgasm ultima oară.

Greşisem al naibii de tare.

Am strâns-o mai tare de ceafă şi nu m-am mai împins în ea, ceea ce m-a costat. Dar merita, ca să rămân acolo, intrat cu totul în ea.

Am simţit-o cutremurându-se lipită de mine, în jurul meu, când am sărutat-o pe omoplat. Limba mea a ţâşnit să-i simtă gustul. Aş fi vrut s-o inspir cu totul. Să-mi întipăresc în memorie fiecare secundă din senzaţia asta.

Mă băgasem până peste cap. Mă înecam. Mă atrăsese mai mult decât puteam duce, iar eu fusesem idiotul care se dusese de bunăvoie după ea. Uitând tot ce învăţasem, toate promisiunile pe care le făcusem vreodată, toate motivele pentru care n-ar fi trebuit să fac asta.

Era foarte posibil să fie deja prea târziu.

— Knox.

Geamătul era întretăiat şi i-am simţit pereţii vaginului fremătând, iar sângele meu îi răspundea pulsând.

Am mângâiat-o pe spate, venerând căldura mătăsoasă de sub mâna mea.

Şi-a scos capul din pernă şi s-a uitat la mine peste umăr. Avea părul ciufulit, buzele umflate şi pleoapele grele. Mai avea doar câteva secunde până să termine. Până să-mi ofere miracolul ăla. Am simţit cum mi se strâng testiculele şi mi-am înfipt dinţii în buză.

De asta aveam nevoie. Asta aveam nevoie să-i ofer. O ultimă dată.

Am tras-o în sus până am ajuns să stăm amândoi în genunchi şi i-am lipit spatele de mine.

Şi-a ridicat braţele deasupra capului şi s-a întins să mă prindă de gât, de umăr.

— Te rog, Knox! Te rog!

Nu-mi mai trebuia altă încurajare. I-am prins sânul cu o mână şi pe cealaltă am lăsat-o în jos, între picioarele ei, fără să ies din ea.

Încă o împingere solicitantă şi capul i s-a lăsat pe spate şi s-a sprijinit pe umărul meu.

Am ieşit aproape cu totul înainte să intru la loc.

Îşi dădea drumul. Muşchii i se unduiau în jurul meu, mă strângeau, în timp ce-i mângâiam clitorisul, făcând-o să-şi piardă cu totul minţile.

Şi apoi am urmat-o. M-am aruncat din spatele ei, lăsându-i orgasmul să mă stoarcă. Mi-am dat drumul dur, adânc. A fost al naibii de plăcut când a ţâşnit jetul fierbinte.

S-a arcuit pe spate, acceptând ce aveam să-i dau.

Savurând chiar.

Îmi plăcea la nebunie.

O iubeam la nebunie *pe ea*.

Abia când m-am descărcat complet şi încă mă mişcam în ea, căutând apogeul, mi-am adus aminte cât de-al naibii de greşit era. Cât de nenorocit eram că-i făceam aşa ceva, deşi ştiam ce urmează.

Dar nu mă puteam abţine.

Aşa cum nu m-am putut abţine să ne împing pe amândoi pe saltea, cu braţele în jurul pieptului ei, ţinând-o lipită de mine.

Eram încă în ea când puneam la cale să închei totul.

O oră mai târziu, Naomi dormea adânc când m-am dat jos din pat.

Voiam să beau ceva. O porţie dublă de ceva suficient de tare să mă facă să uit, să mă facă să nu-mi mai pese. Şi pentru că-mi doream să fiu amorţit, am ignorat nevoia şi mi-am umplut un pahar cu apă.

— Cineva s-a deshidratat.

Eram destul de zguduit ca s-o las pe bunică-mea să mă ia prin surprindere.
— Dumnezeule, Liza J! Ce te furişezi aşa?
A aprins lumina şi m-a cercetat din spatele ochelarilor ei bifocali.
— De mult n-ai mai furişat o fată în patul de-aci, a remarcat ea.
Purta pantaloni scurţi de pijama în carouri şi o bluză cu mâneci scurte asortată. Arăta ca un tăietor de lemne în vacanţă.
— N-am furişat niciodată vreo fată în pat sub acoperişul tău, am minţit eu.
— Tâmpenii! Deci Callie Edwards nu făcea decât să inspecteze acoperişul prispei la 1 noaptea în vara aia din ultimul an?
Uitasem de Callie. Şi de toate celelalte. De parcă acum creierul meu n-avea loc decât pentru o singură femeie. Şi asta era problema.
— Io n-am nimic împotrivă să te văd cu ele, a zis ea şi m-a împins din drum ca să-şi ia şi ea un pahar cu apă.
— Să mă vezi cu cine?
Mi-a aruncat o privire gen „lasă tâmpeniile”.
— Naomi. Şi Waylay. Pari fericit.
Nu eram fericit. Numai fericit nu eram. Eram la un pas de o cădere abruptă din care n-aveam să-mi revin niciodată. O cădere care avea să distrugă tot ce clădisem.
— Nu-i nimic serios, m-am apărat.
— Te-am văzut io ce faţă aveai aseară când ai venit. Când ai văzut cum era cât p-aci să dea de belea fata ta.
— Nu-i fata mea, am insistat, ignorând deliberat ideea ei.
— Nu-i a ta, o să ajungă, vrei, nu vrei, a altcuiva. O fată aşa drăguţă? Atentă. Dulce. Amuzantă. Mai devreme sau mai târziu, o să apară cineva cu un IQ mai mare ca al tău.
— Foarte bine.

O să-şi găsească pe altcineva. Merita pe altcineva. Cineva departe de-aici, unde n-o să trebuiască să dau peste ea la magazin sau s-o văd peste bar sau pe stradă. Naomi Witt o să devină doar o nălucă în amintire.

Numai că ştiam că nu-i adevărat. N-o să dispară. Cârligul fusese aruncat. Muşcasem momeala. N-o să fie nicio zi în viaţa mea în care să nu mă gândesc la ea. În care să nu-i spun numele în minte de zece ori, doar ca să-mi aduc mie aminte că o avusesem cândva.

Am băut apa cu înghiţituri mari, încercând să scap de nodul din gât.

— Frate-tu se uită la ea de zici că-i o cină caldă de duminică, a remarcat Liza cu şiretenie. Poate că o să fie destul de deştept să ştie ce noroc a avut.

O parte din apă a luat-o pe-alături şi a ajuns în plămâni. M-am înecat şi am tuşit.

Cât mă sufocam şi încercam să respir, am văzut scena în minte. Naomi şi Waylay stând de cealaltă parte a mesei de Ziua Recunoştinţei. Mâna lui Nash pe ceafa ei. Zâmbindu-i, ştiind ce-i pus deoparte pentru el după ce pleacă toată lumea acasă.

O vedeam mişcându-se deasupra lui în întuneric, îi vedeam buzele alea dulci deschizându-se. Părul care-i cădea în ochi când îi şoptea numele. *Nash*.

Altcineva avea să-şi audă numele rostit de gura ei. Altcineva avea să se simtă cel mai norocos bărbat din lume. Altcineva avea să-i aducă după-masa cafeaua şi să-i vadă luminându-se ochii căprui.

Altcineva avea să le ducă pe ea şi pe Waylay la cumpărături pentru începutul şcolii.

Şi acel cineva putea să fie foarte bine chiar fratele meu.

— Eşti în regulă? a întrebat Liza, smulgându-mă din viziunea mea.

— Sunt bine.

Altă minciună.

— Ştii cum se spune, nu? Beteag. Indecis. Nevrotic. Şi emotiv, a mormăit Liza. Stinge lumina când termini. Curentu' nu creşte-n pom.

Am stins lumina şi am rămas în bucătăria întunecată, urându-mă din toată inima.

Aveam cioburi de sticlă în mucoasa intestinelor.

Aşa mă simţeam când i-am ţinut lui Naomi uşa la Dino. Purta altă rochie, dar în loc de croiala lungă şi vaporoasă a rochiilor ei de vară, asta avea mâneci lungi. Ştiam, de când mă îmbrăcasem lângă ea azi-dimineaţă, că purta şi una dintre perechile de chiloţi pe care i le cumpărasem eu.

Faptul că era ultima dată când aveam dreptul s-o privesc cum se îmbracă aproape că mă adusese în genunchi.

Ca şi micul-dejun cu toată familia ei.

O mare familie fericită, adunată în jurul mesei. Până şi Nash, care tot nu ieşea pe teren, era prezent la distracţie. La dracu', Stef intrase pe FaceTime de la Paris, doar ca să-şi dea cu părerea despre baconul pe care-l făcuse Naomi.

Amanda era încântată că e toată lumea sub acelaşi acoperiş şi încropise un mic-dejun de fiţe. Lou, care mă urâse din tot sufletul cea mai mare parte a timpului de când venise în oraş, se purta acum de parcă eram un nou-venit în familie de nivelul lui Stef.

Bănuiam că o să-şi schimbe curând părerea.

Chestia asta cu *marea familie fericită* nu era reală şi era cu atât mai bine cu cât înceta mai repede toată lumea să se prefacă.

O dusesem pe Waylay în staţia de autobuz cât Naomi se pregătea de muncă. Nu mă simţeam în largul meu să le scap din ochi pe niciuna dintre ele câtă vreme cine dăduse spargerea ar mai fi putut fi în oraş. Căutând încă să mai facă rău.

Şi de-asta ce aveam de gând să fac era şi mai problematic.

Când Naomi a pornit spre o masă de lângă geam, am condus-o într-un separeu din spate. Public, dar nu prea public.

— Am făcut o listă pentru Nash, a zis ea, scoţând din geantă o foaie de hârtie şi netezind-o pe masă.

Fericită şi fără să aibă nicio idee ce urma să fac.

Numele lui frate-miu m-a luat prin surprindere.

— O listă cu ce?

— Cu datele când cred că s-ar putea să fi intrat Tina în căsuţă şi cu orice persoane suspecte de care mi-am putut aduce aminte. Nu-i mare lucru şi nu ştiu cum ar putea să-i fie de ajutor. Dar a zis că i-ar prinde bine dacă aş putea măcar să restrâng perioada când a avut loc spargerea anterioară, a răspuns ea şi a luat un meniu.

— O să i-o dau, i-am promis, visând la o tărie.

— E totul în regulă? m-a întrebat ea şi şi-a lăsat capul într-o parte ca să mă studieze. Pari obosit.

— Daze, trebuie să stăm de vorbă.

Cuvintele mă sufocau şi aveam senzaţia că mă strânge pielea. Totul părea în neregulă.

— De când îţi vine ţie să înşiri cuvinte?

Avea încredere în mine, ceea ce mă făcea să mă simt ca un rahat. Uită-te la ea, cum crede că iubitul ei a scos-o la masă în miezul zilei. Dar o avertizasem, nu? Îi spusesem să nu se lase să ajungă prea aproape de mine.

— Lucrurile au devenit... complicate, am început.

— Uite ce-i, ştiu că-ţi faci griji din cauza spargerii. Dar cred că imediat ce o să fie instalat sistemul nou de securitate, o să fie o uşurare pentru toţi. Warner s-a întors acasă, aşa că dacă el a fost, într-o criză de personalitate distructivă, e prea departe ca să mai facă aşa ceva. Şi dacă a fost Tina, e posibil fie să fi găsit ce căuta, fie să-şi fi

dat seama că nu-i la mine. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine şi Way.

N-am răspuns. Nu puteam. Trebuia doar să scot cuvintele alea pe gură.

A întins mâna peste masă şi m-a prins de încheietură.

— Apropo, voiam să ştii cât de recunoscătoare sunt că eşti aici. Şi că ne ajuţi. Îmi dă sentimentul că nu sunt singură. Şi probabil că pentru prima dată în viaţa mea, nu trebuie să fiu singura responsabilă pentru absolut orice detaliu. Mulţumesc, Knox!

Am închis ochii şi m-am străduit să nu vomit.

— Uite ce-i. Cum am zis.

A trebuit să-mi încleştez dinţii ca să pot spune până la capăt.

— Lucrurile sunt complicate şi în parte e vina mea.

A ridicat privirea şi s-a încruntat.

— Eşti în regulă? Pari obosit.

Eram extenuat, la naiba. Şi plin de dispreţ pentru mine.

— Sunt bine. Dar cred că e momentul să merg mai departe.

Ţi-ai tras fetiţă? Cuvintele alea îmi răsunau în cap.

Naomi îşi ţinea încă mâna pe încheietura mea.

— Să mergi mai departe?

— Eu m-am simţit bine. Sper că şi tu. Dar trebuie să terminăm cu chestia asta înainte să ajungă vreunul dintre noi să se ataşeze prea tare.

S-a uitat la mine cu ochii ăia căprui uluiţi şi nemişcaţi.

Fir-ar al naibii.

— Adică eu, a zis, aproape în şoaptă.

— Adică... ce facem noi...

Mă sperie de nu mai ştiu de mine.

— Chestia asta dintre noi şi-a trăit traiul.

Pentru că nu pot să am încredere în mine când sunt cu tine, mi-am zis.

— M-ai adus aici, într-un loc public, ca să te desparţi de mine? Incredibil!

Îşi trăsese mâna şi ştiam că n-aveam s-o mai simt niciodată. N-aveam idee ce putea să mă distrugă mai repede, faptul că ştiam asta sau faptul că ştiam ce-o să se întâmple dacă nu terminam acum.

— Uite ce-i, Naomi, am ştiut amândoi despre ce-i vorba când am început povestea asta. Cred doar că trebuie să ne retragem înainte să fie vreunul dintre noi depăşit de situaţie.

— Doamne, ce idioată sunt! a şoptit ea, ducându-şi degetele la tâmple.

— Ştiu că ai luna viitoare audierea pentru custodie şi sunt dispus să păstrez aparenţele ca să pară că suntem împreună, în cazul în care crezi că o să te-ajute la tribunal. Şi tot o să fiu cu ochii pe tine şi pe Way, până ştim sigur cine v-a spart casa.

— Ce mărinimos eşti! a răspuns ea cu răceală.

Puteam face faţă la furie. La dracu', puteam să mănânc furia pe pâine în fiecare zi. Nu puteam face faţă însă la lacrimi, la suferinţă, la *durere*.

— Am zis de la început că nu mă bag la obligaţii.

O avertizasem. Încercasem să fac ce trebuie. Şi totuşi, mă privea de parcă aş fi rănit-o cu bună-ştiinţă.

Şi apoi, brusc, i s-a schimbat faţa. Blândeţea şi focul din priviri au dispărut.

— Înţeleg. Sunt prea mult pentru tine. Waylay e prea mult. Toată povestea asta e prea mult. Chiar şi-n zilele bune, sunt prea mult şi totuşi nu-s destul.

A râs fără urmă de veselie.

— Daisy, nu, i-am ordonat înainte să mă pot controla.

A tras aer în piept încet şi adânc, după care mi-a aruncat un zâmbet de complezenţă, pe care l-am simţit ca pe-un satâr în inimă.

— Cred că e ultima dată când ai ocazia să-mi spui ce să fac şi să-mi zici Daisy.

Am simţit în mine ceva care n-avea nicio legătură cu uşurarea la care mă aşteptasem. Nu. Senzaţia aia care urca în mine semăna cu începutul incandescent al panicii.

— Nu fi aşa.

S-a strecurat la marginea separeului şi s-a ridicat.

— Nu era nevoie s-o faci aşa. În public, ca să nu fac vreo scenă. Sunt fată mare, Knox. Şi într-o bună zi o să găsesc genul de bărbat care vrea o pacoste cu nasul pe sus şi plină de pretenţii. Unul care vrea să se bage în haosul meu şi să rămână acolo. Evident, nu eşti tu ăla. Măcar mi-ai zis de la început.

M-am ridicat şi eu, simţind că am pierdut cumva controlul asupra situaţiei.

— N-am spus aşa ceva.

— Astea au fost cuvintele tale şi ai avut dreptate. Ar fi trebuit să ascult prima dată când le-ai spus.

Şi-a luat geanta şi a smuls foaia de hârtie de pe masă.

— Mulţumesc de oferta să te prefaci că eşti interesat de mine, dar cred că o s-o refuz.

Nici măcar nu mă mai privea în ochi.

— Nu trebuie să se schimbe nimic, Naomi. Poţi să lucrezi în continuare la bar. Tu şi Liza aveţi o înţelegere. Totul poate să rămână la fel.

— Trebuie să plec, a zis şi a pornit spre uşă.

Am prins-o de braţ şi am tras-o spre mine. Păruse foarte firesc şi avea şi avantajul că o obligam să se uite în ochii mei. Nodul din stomac a cedat temporar când i-am întâlnit privirea.

— Uite, am zis, smulgând plicul din buzunarul de la spate şi întinzându-i-l.

— Ce-i asta? O listă cu motivele pentru care nu-s destul de bună?

— Sunt bani.

S-a tras înapoi de parcă i-aş fi spus că e un plic cu păianjeni.

— Ia-i. O să vă fie de ajutor.

Mi-a lipit plicul de piept.

— Nu vreau banii tăi. Acum nu vreau nimic de la tine. Şi mai ales nu vreau banii tăi.

Cu asta, a încercat să se elibereze. Din reflex, am strâns-o mai tare.

— Ia-ţi. Mâinile. De. Pe. Mine, Knox, a zis cu blândeţe.

Acum nu mai avea flăcări în priviri. Avea gheaţă.

— Naomi, nu trebuie să fie aşa.

— La revedere, Knox.

Mi-a scăpat din strânsoare şi m-a lăsat să mă uit ca un idiot după ea.

39. Despărţirea

Naomi

Prea complicată. Prea mult. Prea pretenţioasă. Nu merită efortul.

Gândurile mi se învălmăşeau în cap într-un carusel aflat într-un cerc vicios în timp ce mergeam pe trotuar, iar Knockemoutul părea înceţoşat prin ochii mei plini de lacrimi.

Îmi făcusem o viaţă aici. Îmi clădisem o fantezie în minte. Considerasem cafelele aduse după-masa şi

şoaptele fierbinţi cu totul altceva decât erau. Nu mă voia. Nu mă voise niciodată.

Mai rău, n-o voise nici pe Waylay. O luasem pe pupila mea tânără şi impresionabilă şi o târâsem în relaţia mea cu un bărbat care n-avea să fie niciodată alături de ea pe termen lung.

Îi citisem asta în ochi. Mila. Îi părea rău pentru mine. *Biata de Naomi, aşa de proastă să se îndrăgostească de băiatul rău care nu i-a făcut nicio promisiune*.

Şi banii! *Tupeul* bărbatului care crede că poate să-mi frângă inima şi după aia să-mi arunce nişte bani, de parcă aş fi fost o prostituată şi cumva asta ar fi reparat lucrurile. Mai adăuga un grad de umilinţă.

Aveam să mă duc acasă la Liza J, să mă prefac că am o migrenă şi să stau în pat până diseară. Apoi, să am o discuţie prea mult amânată cu mine despre cum am ales bărbatul greşit. Din nou.

Şi când o să termin să-mi ţin predici, o să mă asigur că Waylay n-o să ajungă niciodată într-o astfel de situaţie.

Of, Doamne. Stăteam în cel mai mic orăşel dintre orăşelele mici. O să-l tot văd. Peste tot. La cafenea. La serviciu.

Era oraşul *lui*. Nu al meu.

Oare chiar era aici locul meu?

— Bună, Naomi! mi-a strigat Bud Nickelbee ieşind de la magazinul de bricolaj. Voiam să-ţi zic că am trecut pe la tine azi-dimineaţă şi ţi-am reparat uşa din faţă.

Am rămas locului.

— Ai reparat-o?

A dat din cap.

— Am auzit de belea şi nu voiam să-ţi mai baţi capul şi cu reparaţiile.

L-am îmbrăţişat strâns.

— N-ai idee ce mult înseamnă pentru mine. Mulţumesc mult, Bud.

A ridicat din umeri, după care m-a bătut stângaci pe spate.

— Mi-am imaginat că ai destule mizerii pe cap şi am zis că meriţi şi tu să-ţi tragi sufletul un pic.

— Eşti un om bun, Bud.

— Biiiiineee. Tu eşti în regulă? Vrei să chem pe cineva? Pot să-i zic lui Knox să vină să te ia.

Am scuturat din cap energic, până când magazinul şi proprietarul lui s-au înceţoşat în faţa mea.

— Nu! m-am răstit. Adică nu, mulţumesc.

S-a deschis uşa de la Dino şi mi-a stat inima când l-am văzut pe Knox ieşind pe trotuar.

M-am întors şi m-am rugat să devin invizibilă.

— Naomi, m-a strigat el.

Am pornit în cealaltă parte.

— Haide, Naomi. Stai.

Însă cu doar câteva cuvinte îşi pierduse definitiv privilegiul de a fi ascultat când îmi spune ce să fac.

— Hei, Knox. Nu cred că doamna vrea să stea de vorbă cu tine, l-am auzit pe Bud.

— Dă-te din drum, Bud, a mârâit Knox.

Eram o tâmpită. Dar măcar eram o tâmpită care se mişca repede.

Am mers mai departe grăbită, hotărâtă să-l las pe Knox la fel de departe în urmă ca şi pe fostul meu logodnic.

Dacă un bărbat nu se implică total în relaţia cu o femeie, există un motiv.

Poate caută ceva mai bun.

Am simţit o durere fizică în piept când mi-a răsunat în cap ce-mi spusese Knox despre Warner.

Oare exista cineva care să considere că-i sunt de-ajuns? Nu prea mult sau prea puţin, ci exact persoana pe care o aşteptase toată viaţa?

Simţeam înţepături în ochi când am trecut în fugă de colţ.

Am dat vina pe lacrimi pentru că n-am văzut-o pe femeia care ieşea pe trotuar.

— Îmi pare rău, am spus imediat după ce am intrat în ea.

— Doamnă Witt.

Of, Doamne, nu.

Yolanda Suarez, asistenta socială severă care nu mă prinsese nici măcar o dată în formă bună, părea năucită de coliziune.

Am deschis gura, dar n-a ieşit niciun sunet.

— Eşti în regulă? m-a întrebat.

Minciuna îmi stătea pe vârful limbii. Aşa de familiară, că părea aproape adevărată. Dar nu era. Uneori, adevărul e mai puternic decât orice intenţie.

— Nu, nu sunt în regulă.

După zece minute, mă uitam la inimioara desenată în spuma ceştii de *latte* din faţa mea.

— Deci asta-i tot. M-am prefăcut că am o relaţie cu un bărbat care mi-a spus să nu mă îndrăgostesc de el şi după aia m-am îndrăgostit. Fostul meu logodnic şi-a făcut apariţia la muncă şi a făcut o scenă. Cineva mi-a spart casa şi nimeni nu ştie sigur dacă a fost el, Tina sau vreun tâlhar oarecare. A, şi Waylay a încercat să se răzbune cu şoareci de câmp pe o profesoară răutăcioasă.

Vizavi de mine, Yolanda a ridicat ceaşca de ceai verde şi a sorbit din ea, după care a lăsat-o pe masă.

— Ei, asta-i!

— V-am adus nişte fursecuri, a spus Justice, părând trist.

A împins un platou pe masă, lângă cotul meu.

— Astea au fost inimi? am întrebat şi am ridicat ceva care arăta clar ca o jumătate de inimă cu glazură.

Justice a tresărit.

— Le-am rupt în două. Speram să nu observi.

— Mulţumesc, Justice, eşti tare drăguţ.

Înainte să plece, m-a strâns de umăr şi a trebuit să-mi muşc obrazul ca să nu încep să plâng.

— Practic, ce spun e că sunt un dezastru suficient de mare ca să nu mă pot ascunde şi că meriţi să ştii adevărul. Dar pe cuvânt că, deşi viaţa mea nu arată aşa, sunt o persoană extrem de organizată şi descurcăreaţă şi o să fac tot ce e nevoie s-o ţin pe Waylay în siguranţă.

— Naomi, Waylay are mare noroc că eşti tutorele ei şi orice tribunal din statul ăsta o să ajungă la aceeaşi concluzie. Prezenţa ei la şcoală s-a îmbunătăţit. Notele au crescut. Are prieteni adevăraţi. Ai un impact pozitiv în viaţa fetiţei ăsteia.

Pentru prima dată în viaţă, nu voiam o steluţă aurie. Voiam să mă vadă cineva. Să mă vadă cu adevărat, să vadă dezastrul total care eram.

— Şi lucrurile pe care le fac greşit?

Mi s-a părut că am zărit o umbră de milă în zâmbetul doamnei Suarez.

— Asta înseamnă să fii părinte. Toţi facem tot ce putem. Suntem extenuaţi, nedumeriţi şi avem senzaţia că toţi ceilalţi par să fi rezolvat toate problemele şi să ne judece. Dar nimeni nu-i aşa. Toţi improvizăm pe parcurs.

— Serios? am şoptit.

Yolanda s-a aplecat peste masă.

— Aseară l-am pedepsit pentru trei zile pe băiatul meu de doisprezece ani pentru că mă scosese deja din sărite, după care mi-a zis că mama prietenului lui, Evan, face chifteluţe mai bune ca mine.

A mai sorbit din ceai.

— Şi azi o să-i cer scuze şi o să anulez pedeapsa dacă-şi face curat în cameră. Chiar dacă mama lui Evan cumpără chifteluţele congelate de la Grover.

Am reuşit să zâmbesc timid.

— Viaţa e mult mai grea decât era pe vremuri, i-am mărturisit. Am crezut că dacă am un plan şi respect regulile, o să fie simplu.

— Pot să-ţi dau un sfat?

— Te rog.

— La un moment dat, o să trebuiască să încetezi să-ţi mai faci aşa de multe griji pentru ce le trebuie celorlalţi şi să începi să te gândeşti la ce-ţi trebuie ţie.

Am clipit.

— Aş fi zis că altruismul e o calitate potrivită pentru un tutore, am spus şi mi-am tras nasul defensiv.

— Ca şi să fii un model pentru nepoata ta şi să-i arăţi că nu trebuie să se dea peste cap ca să fie iubită. Că nu-i nevoie să-şi dea foc doar ca să încălzească pe altcineva. Nu e o problemă să ceri să-ţi satisfaci nevoile proprii – e ceva eroic, iar copiii văd. Văd întotdeauna. Dacă dai un exemplu care-i arată că nu merită să fie iubită decât dacă dă totul tuturor, o să asimileze mesajul ăsta. Şi nu-i totuna să ai grijă de cineva pentru că-l iubeşti şi să ai grijă de cineva pentru că vrei să te iubească.

Era o *mare* diferenţă. Una dintre ele era autentică şi altruistă, iar cealaltă era manipulatoare, o încercare de a impune controlul.

— O să te descurci, Naomi, m-a asigurat Yolanda. Ai o inimă mare şi, mai devreme sau mai târziu, când o să se termine cu toată drama asta, cineva o să se uite la tine şi o s-o vadă. Şi o să vrea să aibă grijă de tine în schimb.

Mda, sigur.

Îmi dădeam seama că singura persoană pe care mă puteam baza eram eu. Şi Stef, sigur. Dar faptul că e gay împiedica o poveste de dragoste.

— Şi acum, apropo de Knox.

Am ridicat capul. Fusese suficient să-i aud numele şi simţisem un junghi în inimă.

— Ce-i cu el?

— Nu ştiu nicio femeie din oraş care n-ar fi căzut pradă farmecului lui Knox Morgan, ţinând cont de timpul şi atenţia pe care ţi le-a acordat. Şi o să mai zic ceva – nu l-am văzut niciodată uitându-se la cineva cum se uită la tine. Dacă a mimat sentimentele astea, ar trebui să-i dea cineva un Oscar. Îl ştiu de foarte multă vreme. Şi nu-mi aduc aminte să fi făcut vreodată ceva ce nu vrea să facă, mai ales când e vorba de femei. Dacă a fost de acord de bunăvoie să mimeze o relaţie, atunci înseamnă că el a vrut aşa.

— A fost ideea lui, am şoptit şi am simţit o scânteie de speranţă, pe care am înăbuşit-o imediat.

Dacă un bărbat nu se implică total în relaţia cu o femeie, există un motiv.

— A avut o perioadă grea cu moartea maică-sii şi tot ce-a urmat, a continuat ea. N-a avut parte de viaţa de familie pe care-i avut-o tu în copilărie. Uneori, dacă nu ştii ce e posibil, nu poţi să speri să ai aşa ceva.

— Doamnă Suarez.

— Cred că de-acum poţi să-mi spui Yolanda.

— Yolanda, avem practic aceeaşi vârstă. Tu de unde te-ai ales cu toată înţelepciunea asta?

— Am fost căsătorită de două ori şi am patru copii. Părinţii mei au fost căsătoriţi cincizeci de ani. Părinţii soţului meu au divorţat şi s-au recăsătorit de atâtea ori, că nu mai putem ţine nici unii socoteala. Dacă e ceva ce înţeleg, e dragostea şi cât de-al naibii de încurcată poate să fie.

* * *

— Bună, scumpo, cum a fost prânzul?

Mama avea pe ea un tricou pătat cu noroi, iar pe cap, o pălărie de soare. Ţinea într-o mână un pahar de ceai cu gheaţă şi o mănuşă de grădinărit pe cealaltă.

— Bună, mamă, am zis şi am încercat să-mi feresc privirea cât mă duceam spre verandă.

Amanda Witt avea un simţ foarte ascuţit care-i spunea când e ceva în neregulă cu cineva şi nu-mi doream o discuţie.

— Unde-i Way?

— A dus-o taică-tu la mall. Ce-i cu tine? Ce s-a-ntâmplat? S-a înecat cineva cu o grisină la masă?

Am clătinat din cap, pentru că n-aveam încredere că pot să vorbesc.

— S-a întâmplat ceva cu Knox? a întrebat ea, mai blând de data asta.

Am încercat să înghit nodul din gât, dar mă înecam cu lacrimile.

— Bine, hai să ne aşezăm, a zis mama şi m-a dus pe coridor până în dormitorul lor.

Era o cameră luminoasă şi frumoasă, în tonuri de crem şi gri. Avea un pat cu patru stâlpi, iar ferestrele dădeau spre curtea din spate şi pârâu. În faţa geamului erau două fotolii, iar între ele, o măsuţă pe care se afla o vază cu flori.

— Stai să întind ăsta, a spus ea şi a aşezat halatul de baie jerpelit al tatei pe unul dintre fotolii.

Ura halatul ăla şi încercase în toate felurile să scape de el de-a lungul anilor. Dar tata găsea de fiecare dată o cale să-l readucă la viaţă.

S-a trântit pe fotoliul acoperit şi mi-a făcut semn să mă aşez.

— Stai jos. Vorbeşte.

Am clătinat din cap chiar în timp ce mă aşezam.

— Mamă, chiar n-am dispoziţia potrivită să vorbesc în clipa asta.

— Păi, nasol, scumpo.

— Mamă!

A ridicat din umeri.

— Te-am lăsat mult prea mult cu atitudinea asta de „nu vreau să fiu o povară”. Era mai uşor pentru mine să mă bazez că o să te porţi întotdeauna frumos. Că n-o să am niciodată probleme cu tine. Şi nu-i corect faţă de tine.

— Ce vrei să spui?

— Fată dragă, scumpă, cu inimă de aur, spun aşa: încetează să mai fii aşa de-al naibii de perfectă.

Nu eram sigură dacă eram mai pregătită să port discuţia asta mai mult decât discuţia despre Knox.

— Toată viaţa ai încercat să compensezi pentru soră-ta. Să nu fii povară pentru nimeni, să nu ceri niciodată ce-ţi trebuie, să nu dezamăgeşti niciodată.

— Am senzaţia că un părinte n-ar trebui să se plângă de-aşa ceva.

— Naomi, n-am vrut niciodată să fii perfectă. Am vrut doar să fii fericită.

— Sunt... fericită, am minţit.

— Taică-tu şi cu mine am făcut tot ce-am putut s-o ajutăm pe Tina să fie fericită şi sănătoasă. Dar nu era ăsta destinul ei. Şi ne-au trebuit mulţi ani, însă până la urmă am înţeles că nici destinul nostru nu e s-o transformăm în ceva ce ea nu e. Am făcut cum am putut mai bine. Dar alegerile Tinei nu sunt măsura valorii noastre. E o lecţie grea, dar am priceput-o. Acum e rândul tău. Nu poţi să încerci toată viaţa să compensezi pentru greşelile soră-tii.

— N-aş zice că asta am făcut *toată* viaţa.

Mama a întins mâna şi m-a mângâiat pe obraz. Am simţit pământul zgrunţuros pe piele.

— Aoleu! Scuze.

Şi-a umezit degetul mare şi s-a aplecat să mă şteargă, ca pe un copil mic.

— Sunt prea mare pentru aşa ceva, m-am plâns şi m-am tras înapoi.

— Ascultă, scumpo. Ai voie să ai nevoi. Ai voie să faci greşeli. Ai voie să iei hotărâri cu care taică-tu sau eu s-ar putea să nu fim de acord. E viaţa ta. Eşti o femeie frumoasă, cu inimă mare, inteligentă, care trebuie să înceapă să-şi dea seama ce vrea.

Ce voiam?

În clipa asta, voiam doar să mă târăsc în pat şi să-mi trag pătura pe cap o săptămână. Dar nu puteam. Aveam responsabilităţi. Şi una dintre responsabilităţile astea îl trăsese pe tata pe sfoară s-o ducă la mall.

— Vrei măcar să fii tutore?

Am rămas încremenită.

— Nu pot să-mi închipui că se potriveşte perfect cu planurile tale să te ocupi de un copil care împlineşte acuşi doisprezece ani.

— Mamă, nu pot s-o las să ajungă în grija unor străini.

— Dar taică-tu şi cu mine? Nu te-ai gândit că am fi încântaţi să facem loc în vieţile noastre unei nepoate?

— N-ar trebui să fiţi nevoiţi s-o creşteţi voi pe fata fetei voastre. Nu-i corect. Tata s-a pensionat. O să te pensionezi şi tu curând. Croaziera aia a fost prima călătorie importantă pe care-aţi făcut-o vreodată împreună.

— Vrei să fii tutorele ei? a repetat mama, fără să ia în seamă argumentele mele solide.

Voiam? Voiam să fiu înlocuitor de mamă pentru Waylay?

Am simţit în piept o urmă din căldura aia luminoasă. Alunga răceala care se instalase acolo.

— Da, am răspuns, simţind cum gura mea face imposibilul şi se arcuieşte într-un zâmbet.

Era adevărul. Îmi doream mai mult decât îmi dorisem vreodată ceva de pe lista mea. Mai mult decât orice obiectiv pe care încercasem obsesiv să-l ating.

— Chiar îmi doresc. O iubesc. Îmi place s-o am pe lângă mine. Îmi place când vine de la şcoală dând pe dinafară de veşti pe care vrea să mi le spună. Îmi place s-o văd cum se transformă într-un copil isteţ, puternic, cu încredere în ea, care, din când în când, lasă garda jos şi îmi dă voie să mă apropii de ea.

— Ştiu cum e, mi-a răspuns mama cu blândeţe. Mi-aş dori să se întâmple mai des.

Au! Lovitură directă.

— Knox şi cu mine ne-am despărţit, am zis în grabă. N-am fost niciodată cu adevărat împreună. Doar făceam sex absolut minunat. Dar din neatenţie m-am îndrăgostit de el, ceea ce mă avertizase să nu fac. Şi acum crede că sunt prea complicată şi că nu merită efortul.

Mama s-a uitat la paharul ei de ceai cu gheaţă, apoi din nou la mine.

— Cred că o să avem nevoie de ceva mai tare.

După câteva ore, mă furişam tiptil pe terasă, cu telefonul în mână. Telefonul pe care *el* mi-l cumpărase. Ceea ce însemna că trebuia spulberat într-un milion de bucăţele cât mai repede.

Restul familiei se pregătea pentru cină. O cină de la care Knox era absent în mod bătător la ochi. Mama o distrăsese pe Waylay, cerându-i să ne facă după cină o prezentare de modă cu haina de iarnă şi puloverele pe care i le cumpărase fraierul de tata.

Mă durea capul de atâtea zâmbete false pe care le afişasem.

Am format numărul înainte să-mi piară curajul.

— Witty! Ce-i? L-au găsit pe nenorocitul care ţi-a spart casa?

Le dădusem mesaje lui Stef şi lui Sloane despre spargere. Dar vestea asta merita un apel.

— Stef, am început, dar mi s-a frânt vocea.

— Rahat. Ce s-a-ntâmplat? Eşti bine? Waylay e bine?

Am clătinat din cap, încercând să scap de nodul din gât. Când mi-am adus aminte ce zisese Knox.

Nu mai vărsa nici măcar o lacrimă pentru un dobitoc care nu te-a meritat de la bun început.

Mi-am dres vocea.

— Knox a rupt-o cu mine.

— Ce gunoi fermecător! A rupt-o mimat sau a rupt-o de-a binelea?

— De-a binelea. Sunt prea „complicată”.

— Şi ce dracu’ vrea? O toantă? Toantele sunt îngrozitoare în pat şi sunt şi mai rău la oral.

Am reuşit să scot un chicotit jalnic.

— Ascultă-mă, Naomi. Dacă omul ăla nu-i destul de deştept să-şi dea seama ce uluitor de inteligentă, şi frumoasă, şi blândă, şi grijulie, şi bizar de extraordinară la jocuri de societate eşti, e pierderea lui. Ceea ce înseamnă că el e un tont. Îţi interzic să-ţi mai petreci fie şi numai o secundă întorcând pe toate părţile povestea asta şi să ajungi la concluzia falsă că tu eşti aia care are o problemă.

Ei, şi cu asta gata cu planurile mele pentru seara asta.

— Nu pot să cred că m-am îndrăgostit de el, Stef. Ce-a fost în capul meu?

— Ai zis „uite un bărbat superb, care-i extraordinar în pat, care o duce pe nepoată-mea la autobuz şi-mi aduce cafea după-masa ca să nu fiu ţâfnoasă”. Toate semnele erau acolo pentru că le-a pus el acolo. Dacă mă-ntrebi pe mine – ceea ce ştiu că n-ai făcut –, pun pariu că nu se prefăcea. Chiar asta simţea şi l-a speriat de moarte. Nenorocitul ăla frumos şi tatuat!

— Chiar trebuie să încetez să-ţi mai dau mesaje despre tot ce mi se întâmplă. Devine codependenţă.

— O să discutăm asta cu terapeutul nostru de cuplu, a glumit Stef. Ascultă, mă întorc în Knockemout în câteva zile. Ce vrei să faci până atunci? Să pleci de-acolo? Să-ţi cumperi o garderobă nouă de „du-te naibii”?

Vorbea serios. Dacă-i ziceam că am chef să mă duc la Roma şi să cheltui o sumă ridicolă pe pantofi, mi-ar fi rezervat biletele de avion. Dacă-i ziceam că vreau să mă răzbun pe Knox şi să-i umplu casa cu biluţe de polistiren şi nisip pentru litiere, Stef şi-ar fi făcut apariţia cu un camion plin cu provizii.

Poate că nu-mi trebuia un partener de viaţă. Poate că aveam deja unul.

— Cred că vreau să mă prefac că nu există, suficient de mult timp cât să uit că există.

Voiam să fac în aşa fel încât să nu aibă importanţă. Voiam să nu simt absolut nimic când intra într-o cameră. Voiam să uit că mă îndrăgostisem de el.

— E enervant de matur din partea ta, a remarcat Stef.

— Dar vreau să sufere cât uit.

— Bravo! Deci Regina Gheţurilor curată, cu o urmă de Lebădă.

Am reuşit un zâmbet vag, în ciuda prăpastiei căscate din piept.

— Cam aşa.

— Ţine ochii pe căsuţa poştală după o livrare de la Sephora.

Niciun fel de cosmetice scumpe n-aveau cum să mă facă să mă simt mai bine, indiferent de cantitate. Dar ştiam şi că aşa-mi arăta el cât de mult mă iubeşte, iar eu puteam să-i dau voie s-o facă.

— Mersi, Stef, am şoptit.

— Hei, fruntea sus, Witty! Ai un copil căruia trebuie să-i dai exemplu. Tăria de caracter nu-i ceva rău de transmis. Ieşi şi distrează-te. Chiar dacă nu ţi se pare distractiv din prima, prefă-te până îţi iese.

Aveam sentimentul că o să mă prefac multă vreme.

Knox Morgan nu e genul de bărbat pe care să-l uiţi vreodată.

40. Consecinţele prostiei

Knox

— Nu te mai uita aşa la mine, am ordonat.

Waylon a oftat de i-au fluturat fălcile.

Părea mai jalnic ca de obicei, ceea ce însemna ceva pentru un baset. Mai şi stătea la mine în braţe, cu lăbuţele pe pieptul meu şi se holba mustrător.

Se pare că nu era foarte încântat că stăteam iar la cabană toată ziua.

Nu considera că aşa o scuteam pe Naomi să mă vadă la cină.

Nu-i păsa că făceam ce trebuia.

Şi *făceam* ce trebuia, mi-am reamintit.

Nu conta cât de rănită părea.

— Mama naibii, am mormăit şi mi-am trecut mâna prin barbă.

Dacă o mai tărăgănam, n-aş fi făcut decât să complic lucrurile şi mai tare şi să rănesc şi mai multe sentimente.

Când stătea la masă la Dino, era relaxată şi fericită. Aşa de-al naibii de minunată, că nici nu mă puteam uita direct la ea, nici nu-mi puteam lua privirea de la ea. Şi după aia îi pierise toată strălucirea.

Eu o făcusem. Eu alungasem strălucirea.

Dar asta trebuia făcut, fir-ar să fie.

Curând o să mă simt mai bine. Întotdeauna era aşa. O să vină uşurarea că pusesem capăt unei complicaţii şi n-o să mai simt aşa de... neliniştit.

Cum n-aveam nimic mai bun de făcut, mi-am deschis a treia bere.

Era luni. Lucrasem toată după-masa la Whiskey Clipper şi mă mutasem în birou când clienţii şi personalul începuseră să se uite urât la mine. Veştile se află repede în Knockemout. Avusesem de gând să lucrez seara la bar, dar când am intrat pe uşă la Honky Tonk, Max şi Silver m-au huiduit. După aia Fi mi-a arătat degetul mijlociu şi mi-a zis să mă întorc când o să-nvăţ să nu mai fiu aşa ticălos.

De-asta nu mă încurcam eu cu femei din Knockemout. Deveneau feroce când le stârneai. Aşa că venisem acasă. Să mă bucur de singurătate.

O să treacă repede. N-o să mă mai simt ca naiba. O să-i treacă şi lui Naomi. Şi toată lumea o să meargă mai departe.

Waylon a mârâit iar şi a aruncat o privire grăitoare şi bleagă spre castronul gol.

— Bine.

A sărit de pe mine şi i-am dat să mănânce, după care m-am întors în living, unde m-am aruncat pe canapea şi am întins mâna după telecomandă.

Dar am atins rama fotografiei. Pentru că oricum n-aveam nimic mai bun de făcut, am luat-o şi m-am uitat la ea. Părinţii mei fuseseră fericiţi. Ne clădiseră o viaţă, lui Nash şi mie. O viaţă bună.

Până când se prăbuşise totul, pentru că fundaţia era instabilă.

Mi-am trecut degetul peste chipul zâmbitor al mamei şi m-am întrebat, doar o clipă, ce părere ar fi avut despre Naomi şi Waylay.

Ce părere ar fi avut despre mine.

Am luat o înghiţitură lungă din sticlă şi mi-am îndreptat atenţia spre faţa tatei. Nu se uita la cameră, la cine făcuse poza. Era atent la mama. Ea fusese lumina şi liantul. Tot ce dădea putere şi aducea fericire în familie. Şi când ea dispăruse, ne prăbuşiserăm în noi înşine.

Am pus poza înapoi, cu faţa în jos, ca să nu mai fiu nevoit să privesc spre trecut.

Trecutul şi viitorul erau locuri unde n-aveam ce să caut. Singurul care conta era momentul de faţă. Şi momentul de faţă... în fine, mă simţeam tot ca dracu’.

Pregătit să mă amorţesc pentru restul serii, am întins iar mâna după telecomandă, când o bătaie puternică în uşă l-a trimis pe Waylon în fugă spre intrare, cu urechile fluturând.

Am luat-o după el, într-un ritm mai demn.

Aerul rece al serii de septembrie a pătruns în casă când am deschis uşa.

În prag stătea Nash, cu maxilarele încleştate şi pumnii strânşi pe lângă el.

— Ai noroc că trebuie s-o fac doar cu dreapta.

— Ce să fa...

N-am apucat să duc întrebarea până la capăt, că pumnul lui frate-miu m-a pocnit în faţă. Ca orice lovitură pe neaşteptate, m-a ameţit şi m-a dat înapoi un pas.

— Au! Mama mă-sii! Ce dracu’, Nash?

A trecut pe lângă mine şi a intrat în casă.

— Ce ţi-am zis eu? a mârâit la mine peste umăr.

A deschis frigiderul şi s-a servit cu o bere.

— Dumnezeule! Despre ce? am întrebat, mişcându-mi falca.

— Naomi, a răspuns Lucian.

— Iisuse, Lucy. Tu de unde-ai apărut?

— Eu am condus.

M-a bătut pe umăr şi a intrat după Nash în bucătărie.

— Te simţi mai bine? l-a întrebat pe frate-miu.

Nash i-a dat o bere şi a ridicat din umeri.

— Nu prea. Are faţa tăbăcită, să meargă cu capul ăla greu.

— Ce căutaţi aici, ticăloşilor? m-am interesat, după care i-am luat berea din mână lui Lucian şi am dus-o la obraz.

Nash i-a dat alta.

— Naomi, bineînţeles, a răspuns Lucian, care a luat berea şi s-a aplecat să-l mângâie pe Waylon.

— Dă-o-ncolo de treabă. Mizeria aia nu-i treaba voastră.

— Poate că nu. Dar tu, da, a remarcat Lucian.

— Ţi-am zis să n-o dai în bară, a intervenit Nash.

— Tâmpenii. Nu poţi să vii la mine acasă, să mă pocneşti în figură, să te joci cu câinele meu şi să-mi bei berea.

— Pot, dacă eşti un nemernic idiot şi încăpăţânat, s-a răstit frate-miu.

— Nu. Nu vă aşezaţi. Nu vă instalaţi confortabil. Am şi eu în sfârşit o seară doar pentru mine şi n-am de gând s-o pierd cu voi.

Lucian şi-a luat berea şi s-a dus în living. S-a cufundat într-unul dintre fotolii şi şi-a pus picioarele pe măsuţa de cafea, părând suficient de mulţumit de el ca să rămână acolo toată seara.

— Uneori chiar vă urăsc, nenorociţilor! m-am plâns eu.

— Sentimentele sunt reciproce, a mârâit Nash.

Dar mâna lui era blândă când s-a aplecat să-i ofere lui Waylon afecţiunea pe care-o cerea. Câinele a început să dea din coadă frenetic.

— Nu pe noi ne urăşti, a declarat Lucian calm. Te urăşti pe tine.
— Du-te naibii. De ce să mă urăsc?
Trebuia să iau măsuri. Trebuia să cumpăr vreo 400 de hectare de teren şi să-mi ridic naibii o cabană în mijloc şi să nu spun nimănui pe lumea asta unde stau.
— Pentru că tocmai ai trimis la plimbare cel mai bun lucru de care ai avut parte vreodată, mi-a răspuns Nash.
— O femeie n-o să fie niciodată cel mai bun lucru de care o să am parte vreodată.
Cuvintele aveau un gust suspect de minciună.
— Eşti cel mai tâmpit nenorocit din tot statul, a comentat frate-miu obosit.
— Nu greşeşte, a adăugat Lucian.
— De ce dracu' v-a apucat pe voi grija dacă ies sau nu cu cineva? Oricum, n-a fost niciodată pe bune.
— Faci o greşeală imensă, a insistat Nash.
— Şi ce-ţi pasă ţie? Acum ai şi tu o şansă cu ea.
Numai ideea, numai fracţiunea de secundă în care mi l-am imaginat cu Naomi, m-a îngenuncheat.
Frate-miu şi-a lăsat jos berea.
— Da, clar, îl pocnesc iar.
Lucian şi-a lăsat capul pe spate pe spătar.
— Am zis că te las o dată. Te-am lăsat. Găseşte altă cale să treci de ţeasta aia groasă.
— Bine. Hai să încercăm ceva nou. Adevărul.
— Ce noutate! a comentat Lucian.
N-aveam să scap de niciunul dintre ei până nu-şi făceau numărul.
— Zi ce ai de zis şi după aia căraţi-vă.
— Aşa se-ntâmplă de câte ori se vede cu el, i s-a plâns Nash lui Lucian.
Lucian a încuviinţat.
— Îmi dau seama.

Nu-mi plăcea că frate-miu şi cel mai bun prieten al meu păreau să se fi întâlnit şi să fi discutat problemele mele.

— Pe cine să văd?

Nash mi-a aruncat o privire, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

— Ei, hai, dă-o-n mă-sa. M-am despărţit de Naomi pentru că risca să sufere. Am făcut ce trebuia şi n-are nicio legătură cu nimeni altcineva. Aşa că încetează şi nu mă mai analiza atâta.

— Deci e doar o coincidenţă că te vezi cu el şi a doua zi hotărăşti că lucrurile devin prea serioase?

— N-are nicio legătură cu nimic din ce fac eu, am insistat.

— Cât i-ai dat? a întrebat Nash.

— Ce vrei să spui?

— Câţi bani i-ai dat? Pentru că tu asta faci. Încerci să rezolvi problemele cu bani. Încerci să-ţi cumperi izbăvirea de durere. Dar nu poţi. Nu poţi să-l plăteşti pe tata să se lase de băut. N-ai putut să mă mituieşti pe mine să duc o viaţă care să-ţi convină ţie. Şi să dea dracu', nici tu nu te simţi mai bine după ce te-ai despărţit de Naomi dacă-i dai un teanc de bani.

Lucian a întors privirea spre mine.

— Spune-mi că nu-i aşa.

Am trântit sticla pe blat, împroşcând bere peste tot.

— Am *avertizat-o*. I-am *spus* să nu se ataşeze. Ştia că nu există nicio şansă. Nu-i vina mea că e ea romantica aia care-a crezut că pot să mă schimb. Nu *pot* să mă schimb. Şi de ce mama dracului am discuţia asta cu voi? N-am greşit cu nimic. I-am spus să nu se îndrăgostească.

— Faptele sunt mai importante decât cuvintele, băi, cretinule!

Nash şi-a aruncat în sus mâna sănătoasă.

— Luce, ocupă-te tu!

Lucian s-a aplecat în fotoliu şi şi-a sprijinit coatele de genunchi.

— Cred că fratele tău încearcă să-ţi spună că deşi ai zis că nu poţi şi nu vrei să-ţi pese, faptele tale i-au spus altceva.

— Am făcut sex, am zis sec.

Sex grozav. Sex incredibil.

Lucian a clătinat din cap.

— Ai tot apărut când avea nevoie. I-ai dat un loc unde să stea şi o slujbă. Ai fost la şcoală la nepoată-sa. L-ai cotonogit pe fostul.

— I-ai cumpărat telefon. Ai ajutat-o să-şi ia maşină, a adăugat Nash.

— Te uitai la ea de parcă era singura femeie pe care-o vedeai. Ai făcut-o să creadă, a continuat Lucian.

Waylon s-a dus la el şi i s-a aruncat în braţe.

— Şi după aia ai încercat s-o cumperi, a completat Nash.

Am închis ochii.

— N-am încercat s-o cumpăr. Am vrut să fiu sigur că are tot ce-i trebuie.

Şi mi-a aruncat banii în faţă.

— Şi cum spune asta „nu ţin la tine”? a întrebat Lucian.

— Nu poţi să foloseşti banii ca înlocuitor de sprijin acordat cuiva.

Vocea lui Nash era destul de nefericită cât să mă facă să deschid ochii şi să mă uit la el. Să mă uit pe bune la el.

Asta credea el că am făcut când i-am oferit banii de la loterie? Când aproape că i-i băgasem pe gât?

Cariera lui de poliţist fusese un punct sensibil pentru noi. Dar în loc să stau şi să discut cu el, încercasem să-l manipulez cu promisiunea unei grămezi de bani. Suficientă cât să nu mai trebuiască să-şi facă griji sau să muncească vreodată. Mie mi se păruse că aşa am grijă de el.

— Ar fi trebuit să ţii banii. Poate atunci n-ai fi ajuns să zaci plin de sânge într-un şanţ nenorocit, am zis calm.

Nash a clătinat din cap.

— Tu tot nu înţelegi, nu, Knox?

— Ce să înţeleg? Că eşti mai încăpăţânat ca mine? Că dacă m-ai fi ascultat, laşul ăla care-a furat maşina nu te-ar fi lăsat aproape mort? Apropo, Luce, ai aflat ceva?

— Mă ocup, a răspuns Lucian.

Nash nu a băgat în seamă discuţia.

— Nu înţelegi că tot o să port uniforma aia. Şi dacă ştiu că o să mai fiu împuşcat o dată chiar mâine. Tot o să intru în clădirea aia plătită cu banii tăi, chiar dacă ştiu că e ultima mea zi pe lumea asta. Pentru că asta faci când îţi place ceva. Te duci. Chiar dacă faci pe tine de frică. Şi dacă voi doi vă mai băgaţi în treaba poliţiei sau vă trece măcar prin cap să faceţi pe justiţiarii, vă arunc pe amândoi într-o celulă.

— Hai să fim de acord să nu fim de acord, a propus Lucian.

Coada lui Waylon a început să bată în braţul fotoliului.

— Aţi terminat? am întrebat, prea obosit să mă mai cert.

— Aproape. Vrei să faci ce trebuie, e nevoie să-i spui lui Naomi motivul real pentru care ai părăsit-o.

— Serios? Şi care-i motivul real? am întrebat epuizat.

— Că ţi-e frică de moarte că o să te îndrăgosteşti de-a binelea şi o să ajungi ca tata. Ca Liza J. Că n-o să fii în stare să ţii răul sub control.

Cuvintele m-au lovit ca nişte săgeţi în centrul ţintei pe care nu ştiam c-o port.

— Amuzant. Credeam că fratele meu mai mare e cel mai deştept om de pe Pământ. Acuma îmi dau seama că e doar un prost care are halucinaţii.

A pornit spre uşă, dar s-a oprit când a ajuns prag.

— Ai fi putut fi fericit, omule. Nu doar în siguranţă. Fericit. Aşa cum eram pe vremuri.

Lucian l-a pus pe Waylon pe podea şi a ieşit după Nash.

După ce-au plecat, luând cu ei berea mea şi frustrările lor făţarnice, am rămas pe întuneric şi m-am uitat la televizorul închis, făcând tot ce puteam să nu mă gândesc la ce spuseseră.

Am mers chiar până într-acolo încât am început să caut loturi mari de teren, cât mai departe de Knockemout.

Telefonul m-a anunţat că am primit un mesaj.

Stef: Pe bune? Te-am avertizat, omule. Nu puteai să nu fii aşa un nemernic egoist?

Am aruncat telefonul şi am închis ochii. Să fi fost adevărat că eforturile mele sincere de a avea grijă de oamenii la care ţineam se rezumau la încercarea mea de-a împinge un munte de bani între noi? Banii le ofereau lor siguranţă şi pe mine mă apărau.

Bătaia la uşă l-a trezit pe Waylon.

A lătrat scurt, după care a hotărât că fotoliul era mult mai confortabil şi a adormit imediat la loc.

— Du-te naibii! am strigat.

— Deschide odată uşa, Morgan.

Nu erau nici Nash, nici Lucian, care să se fi întors pentru runda a doua. Era mai rău.

Am deschis uşa şi l-am găsit în prag pe tatăl lui Naomi, în pantaloni de pijama şi o bluză de trening. Lou părea ofticat. Dar pe mine mă amorţise bourbonul pe care trecusem după ce ultima serie de musafiri neinvitaţi mă lăsase fără bere.

— Dacă vii să-mi tragi un pumn în faţă, ţi-a luat-o deja altcineva înainte.

— Foarte bine. Sper că a fost Naomi, a zis Lou şi a intrat în casă.

Chiar aveam nevoie de terenul ăla izolat.

— E prea elegantă pentru aşa ceva.

Lou s-a oprit în hol şi s-a întors spre mine.

— Aşa e. E şi prea rănită să vadă adevărul.

— De ce-i toată lumea aşa de obsedată de „adevăr”? am întrebat şi am folosit gestul care sugera ghilimelele. De ce nu poate lumea să-şi vadă de treaba ei şi să rămână fiecare la adevărul lui?

— Pentru că-i mai uşor să-l vezi pe-al altcuiva. Şi mult mai distractiv să-i tragi altcuiva un şut când nu mai vede nimic în jur.

— Credeam că măcar tu o să dansezi de bucurie. Nu ţi-a plăcut niciodată să mă vezi cu ea.

— N-am avut *încredere* când erai cu ea. E o diferenţă.

— Şi presupun că ai venit să-mi explici.

— Cred că da. Cineva tot trebuie s-o facă.

O să fac şi un şanţ cu apă în jurul buncărului meu, ca ultimă linie de apărare.

— Am patruzeci şi trei de ani, Lou, ce naiba? N-am nevoie de un moment tată-fiu.

— Nasol. Pentru că fix asta o să capeţi. Îmi pare rău că ai suferit pierderi aşa de mari în copilărie. Îmi pare rău că mama ta a murit şi tatăl tău te-a abandonat. Ne-a spus Liza câte ceva. Îmi pare rău că ţi-ai pierdut bunicul după numai câţiva ani. Nu e drept. Şi nu pot să te acuz că vrei să te ascunzi de toată durerea asta.

— Nu mă ascund. Sunt o carte deschisă, ce naiba? I-am spus fetei tale la ce să se aştepte din partea mea. Nu-i vina mea că şi-a făcut speranţe.

— Ceea ce ar fi adevărat, cu o excepţie.

Mi-am trecut mâna peste faţă.

— Dacă te las să-mi spui care e excepţia, pleci?

— N-ai făcut-o pentru că nu-ţi pasă. Ai făcut-o pentru că îţi păsa al naibii de mult şi asta te speria.

Am pufnit în pahar şi am făcut tot ce-am putut să nu bag în seamă greutatea din piept.

— Fiule, ai dat-o în bară în stil mare, a continuat el. Oi fi eu tatăl lui Naomi şi poate că sunt subiectiv din cauza

asta, dar ştiu că fiică-mea e unică. O femeie pe care-o întâlneşti o dată în viaţă. Exact ca maică-sa. Şi nu-mi place ce spune despre tine faptul că nu crezi că o meriţi.

Am lăsat paharul jos. Nu zisese că n-o merit. Zisese că eu cred că n-o merit.

— Tu o meriţi pe Amanda?

— La dracu', nu! Încă nu. Dar de când am cunoscut-o am încercat în fiecare zi să fiu genul e bărbat care o merită. M-a făcut un om mai bun. Mi-a dat genul de viaţă la care nici nu visasem. Şi da, am avut şi noi perioade grele. Majoritatea, legate de Tina. Dar fapt e că n-am regretat niciodată că am stat cu ea.

Am rămas tăcut, dorindu-mi să fiu oriunde în altă parte.

— Mai devreme sau mai târziu, trebuie să accepţi că nu eşti responsabil pentru alegerile făcute de alţii. Mai rău, uneori nici nu le poţi rezolva problemele, a continuat Lou, privindu-mă direct în ochi. Eu nu sunt responsabil pentru alegerile fiicei mele sau pentru consecinţele lor. Tu nu eşti responsabil pentru alegerile tatălui tău. Dar eşti responsabil pentru alegerile pe care le faci tu. Şi asta include şi să întorci spatele celui mai bun lucru care o să ţi se întâmple vreodată.

— Uite ce-i, Lou, a fost o discuţie plăcută şi...

Mi-a pus mâna pe umăr şi m-a strâns hotărât, ferm.

— N-o puteai salva pe mama ta de accident, aşa cum nu-l puteai salva nici pe tatăl tău de dependenţă. Acum îţi faci griji că n-o să fii în stare să salvezi pe nimeni altcineva. Sau să suporţi să pierzi pe altcineva.

Aveam un nod în gât, şi mă ardea.

Lou m-a strâns mai tare de umăr.

— Undeva în tine, adânc, există un bărbat mai puternic decât a fost vreodată tatăl tău. Îmi dau seama. Şi bunica ta îşi dă seama. Şi fiica mea îşi dă seama. Poate că e timpul să te uiţi în oglindă.

41. Noua Naomi

Naomi

Knox: Uite ce e. Ştiu că aş fi putut rezolva situaţia altfel. Dar crede-mă. E mai bine aşa. Dacă tu sau Waylay aveţi nevoie de ceva, vreau să ştiu.

Knox: Probabil că ţi-a spus deja Liza, dar compania de securitate instalează sâmbătă alarma la căsuţă. La cât e meciul de fotbal al lui Waylay?

Knox: Eşti bine?

Knox: Doar pentru că nu suntem împreună, nu înseamnă că nu vreau să fiţi în siguranţă.

Knox: Nu poţi să mă eviţi veşnic.

Knox: N-am putea să ne purtăm naibii ca nişte adulţi? E un orăşel mic. O să dăm unul peste altul mai devreme sau mai târziu.

Am deschis un ochi somnoros şi m-am uitat la ecranul telefonului.

Mulţumită că nu-i un anumit frate Morgan care nu mai exista pentru mine, am răspuns.

— Ce-i? am întrebat răguşit.

— Hopa sus, Witty, s-a auzit glasul vesel al lui Stef din celălalt capăt al lumii.

I-am răspuns cu un geamăt înăbuşit şi m-am întors pe partea cealaltă.

Îmi trăsesem păturile peste cap, într-o tentativă copilărească de a mă izola de tot restul lumii. Din

nefericire, consecinţa nedorită era că mă înconjurasem şi de mirosul *lui*. Faptul că dormeam într-un pat unde căzusem pradă farsei nu contribuia decât la o cădere bruscă.

Dacă era să supravieţuiesc, trebuia să ard cearşafurile astea şi să-i iau Lizei un aşternut nou.

— Judecând după salutul exuberant, bănuiesc că nu ţi-ai dat încă jos fundul din pat pentru Ziua în care Categoric Uiţi de El, a presupus Stef.

Am gemut.

— Ai noroc că nu suntem pe acelaşi continent, pentru că ţi-a expirat timpul.

— Ce timp?

— Timpul pentru „vai de mine, mi-e dor de falsul meu iubit sexy”. Au trecut cinci zile. Perioada acceptabilă de doliu s-a terminat. Eşti renăscută oficial ca Noua Naomi.

Mi se părea complicat să renaşti.

— Nu pot să mă ofilesc ca Vechea Naomi?

Vechea Naomi îşi petrecuse ultimele câteva zile afişând zâmbete prefăcute pentru Waylay şi cititorii de la bibliotecă şi apoi încercând fără tragere de inimă, câteva ore pe zi, să cureţe dezastrul din căsuţă. Toate astea, în timp ce evita să se gândească la Knox.

Eram istovită.

— Nu e o opţiune. E 6 jumate, ora ta. Ziua ta începe acum.

— De ce eşti aşa de nesuferit? am gemut eu.

— Sunt zâna ta cea nesuferită. Ai de început o transformare, mica mea omidă.

— Nu vreau să fiu fluture. Vreau să mă ascund în coconul meu.

— Nasol. Dacă nu te dai jos din pat în următoarele zece secunde, trec la artileria grea.

— M-am dat jos, am minţit.

A zis ceva caustic în franceză.

— În caz că ai nevoie de traducător, aşa se zice în franceză la tâmpenii. Acuma, vreau să-ţi dai jos fizicul mincinos din pat şi să te duci să faci un duş, pentru că Liza raportează că părul tău e mai unsuros decât friteuza de la un bar sportiv în seara cu ofertă la aripioare. După aia vreau să deschizi comanda aia de la Sephora pe care ţi-am trimis-o şi să ieşi naibii din depresia aia.

— Îmi plac depresiile.

— Ba nu. Îţi plac strategiile şi listele cu lucruri de făcut. Îţi dau câte una din fiecare.

— Se face prea mult tam-tam cu prietenii care te cunosc foarte bine, m-am plâns eu pernei.

— OK. Bine. Dar vreau să se consemneze că tu m-ai obligat.

— Ce te-am obligat?

— Ai o fetiţă de unşpe ani care te respectă. Chiar vrei s-o înveţi că atunci când un băiat îţi răneşte sentimentele renunţi la viaţă?

M-am ridicat în şezut.

— Te urăsc.

— Ba nu mă urăşti.

— De ce nu pot să-mi plâng de milă?

Nu era vorba doar de sentimente rănite şi ştia foarte bine. Knox mă avertizase. Îmi spusese să nu mă îndrăgostesc de el, să nu-i judec sentimentele după ce face. Şi *tot* mă îndrăgostisem de el. Ceea ce însemna că eram o idioată. Măcar Warner încercase să ascundă de mine cine era cu adevărat.

Era o scuză; nu una grozavă, dar era o scuză.

Însă cu Knox nu exista aşa ceva.

Îl iubeam. Îl iubeam de-adevăratelea. Îl iubeam suficient cât să nu fiu sigură că pot supravieţui chinului după ce fusesem dată deoparte.

— Pentru că toată vorbăria asta cu „ce idioată sunt” şi „cum am putut să mă îndrăgostesc de el” pe care ţi-o îndrugi e o pierdere de timp şi de energie. Şi îi dă şi un exemplu mizerabil lui Waylay, care a avut destule exemple mizerabile cât să-i ajungă toată viaţa. Mişcă-ţi fundul din pat, fă un duş şi pregăteşte-te să-i arăţi cum să-i faci unui nenorocit viaţa zob.

Am coborât picioarele pe podea.

— Tu chiar eşti bun la chestia asta cu încurajările.

— Meriţi mai mult de-atât, Witty. Ştiu că undeva, în sufletul tău, nu crezi că-i aşa. Şi îţi trimit pe e-mail strategia pentru azi.

De la: Stef

Către: Naomi

Subiect: Noua Naomi, Ziua 1

1. Mişcă-ţi fundul jos din pat.

2. Duş.

3. Machiaj.

4. Coafat.

5. Garderobă. (Ştiu ce tare-ţi place să bifezi puncte de pe listă.)

6. Mic-dejunul campionilor.

7. Antrenamentul de fotbal al lui Waylay. Zâmbeşte. Luminează tot terenul cu frumuseţea ta plină de graţie.

8. Fii gazda unei adunări sociale spontane. Invită prieteni, rude şi pe Nash (partea asta e foarte importantă). Trebuie să arăţi fantastic (tot foarte important). Să te simţi bine (cel mai important) sau să te prefaci până-ţi iese.

9. Du-te la culcare mulţumită de tine.

10. Clăteşte. Repetă.

Mulţumită că bifasem deja patru puncte de pe listă, m-am aventurat la parter. Restul casei era cufundat încă în tăcere.

Stef mă cunoştea prea bine. Şi chiar era mai uşor să mimez o atitudine pozitivă când arătam bine pe dinafară.

Mă aştepta cafeaua proaspătă. Mi-am turnat generos într-o cană roşie, veselă, şi am cercetat bucătăria.

Încăperea căpătase o nouă viaţă de când fusesem invitată prima dată înăuntru. Ca şi cea mai mare parte a casei. Draperiile nu erau doar trase, ci fuseseră şi spălate, călcate şi puse la loc. Soarele dimineţii se strecura prin geamurile curate.

Fuseseră eliminate praful şi funinginea adunate de ani întregi, iar gunoiul strâns în dulapuri şi sertare fusese aruncat. Dormitoare închise de aproape douăzeci de ani erau acum pline de viaţă. Bucătăria, sufrageria şi solariul deveniseră inima unei case pline de oameni.

Împreună, aduseserăm la viaţă un spaţiu care fusese prea multă vreme lipsit de aşa ceva.

Mi-am luat cafeaua în solariu şi am rămas lângă geamuri, privind cum cădeau frunze în pârâu şi erau duse la vale pe apă.

Pierderea era tot prezentă.

Golurile lăsate de fiica şi soţul Lizei nu fuseseră umplute ca prin minune. Dar mi se părea că acum sunt mai multe lucruri în jurul lor. Meciuri de fotbal sâmbăta. Cine în familie. Seri de film, când toată lumea vorbea prea mult ca să mai audă ce se întâmpla pe ecran. Seri leneşe, petrecute cu grătare şi joacă în pârâu.

Câini. Copii. Vin. Desert. Seri de jocuri.

Ridicaserăm ceva special în jurul Lizei şi al singurătăţii ei. În jurul meu şi al greşelilor mele. Nu era sfârşitul. Greşelile erau făcute ca să înveţi din ele, să le depăşeşti. Nu erau făcute ca să distrugă.

Tărie de caracter.

După părerea mea, Waylay era deja întruchiparea tăriei de caracter. Avusese parte de o copilărie plină de

instabilitate şi nesiguranţă şi învăţa să aibă încredere în adulţii din viaţa ei. Poate că era un pic mai uşor pentru că ea nu se dezamăgise niciodată singură, aşa cum făcusem eu.

Presupun că aici puteam să învăţ eu de la ea.

Am auzit târşâitul unor papuci, întrerupt de ţăcănitul unor gheruţe de căţel pe gresie.

— Neaţa, mătuşă Naomi. Ce-avem la micul-dejun? a întrebat Waylay căscând din bucătărie.

Am abandonat melancolia de dimineaţă şi m-am întors în bucătărie.

— Neaţa. De ce ţi-e poftă?

A ridicat din umeri şi s-a aşezat pe un taburet la insulă. Avea părul blond ciufulit într-o parte şi pleoştit în cealaltă şi purta o pijama roz de camuflaj şi papuci pufoşi pe care Randy şi Kitty încercau cel puţin o dată pe zi să-i fure şi să-i ascundă în pătuţurile lor.

— Hm. Ce-ai zice de nişte ouă jumări cu brânză? a zis ea. Uau! Arăţi bine.

— Mersi, i-am răspuns şi am întins mâna după tigaie.

— Unde-i Knox?

Întrebarea mi-a picat ca un cuţit în inimă.

— S-a mutat înapoi la cabana lui, am răspuns prudent.

Waylay şi-a dat ochii peste cap.

— *Aia* ştiam. De ce? Credeam că vă merge bine împreună. Vă sărutaţi tot timpul şi râdeaţi o grămadă.

Instinctul îmi spunea să mint. S-o protejez. În definitiv, nu era decât un copil. Dar tot încercasem să-i protejez pe alţii şi se tot întorsese împotriva mea.

— Sunt câteva lucruri despre care trebuie să stăm de vorbă, i-am spus în timp ce scoteam untul şi ouăle din frigider.

— Eu n-am făcut decât să-i zic lui Donnie Pacer că e un puţoi, pentru că o împinsese pe Chloe şi i-a zis că e o

ratată idioată, s-a apărat ea. Şi n-am înjurat, pentru că n-am voie.

M-am ridicat cu un carton de ouă în mână şi am clipit.

— Ştii ceva? Revenim la asta într-o clipă.

Dar nepoată-mea nu era dispusă să renunţe la apărare.

— Knox a zis că-i bine să iei apărarea oamenilor. Că e datoria celor puternici să aibă grijă de cei care au nevoie să fie protejaţi. A zis că eu sunt cineva puternic.

Rahat.

Am înghiţit în sec şi am clipit ca să îmi înăbuş lacrimile care mă înţepau şi ameninţau să-mi distrugă machiajul.

De data aceasta, durerea nu era doar pentru mine. Era pentru o fetiţă al cărei erou nu ne voia pe niciuna dintre noi.

— Asta-i drept. Şi e bine că eşti cineva puternic, fiindcă trebuie să-ţi spun nişte lucruri dificile.

— Se întoarce mama? a întrebat ea în şoaptă.

N-am ştiut ce să răspund. Aşa că am început din altă parte.

— Căsuţa nu e plină de gândaci, am izbucnit.

Randy a sărit pe mine şi m-a privit cu nişte ochi căprui sentimentali, iar eu m-am aplecat să-l scarpin după urechi.

— Nu?

— Nu, scumpo. Ţi-am spus aşa pentru că nu vreau să-ţi faci griji. Dar se pare că e mai bine să ştii ce se întâmplă. Ne-a spart cineva casa. A răscolit totul şi a luat câte ceva. Nash crede că de fapt căuta ceva anume. Nu ştiu ce căuta sau dacă a găsit.

Waylay stătea cu ochii pironiţi pe blat.

— De-asta ne-am mutat aici, cu Liza şi bunicii tăi.

— Şi Knox?

Am înghiţit iar în sec.

— Ne-am despărţit.

Degetul cu care se juca pe blat a încremenit.

— De ce v-aţi despărţit?

Fir-ar ei să fie de copii, cu întrebările lor fără răspuns!

— Nu ştiu sigur, scumpo. Uneori oamenii vor lucruri diferite.

— Păi, şi el ce voia? Nu eram destul de bune pentru el?

Mi-am pus mâna peste a ei şi am strâns-o.

— Cred că suntem mai mult decât foarte bune pentru el şi poate că s-a speriat din cauza asta.

— Ar fi trebuit să-i spui.

— Da, ar fi trebuit.

— Nu-s un copil care s-o ia razna, să ştii.

— Ştiu. Dintre noi două, eu sunt mai copil.

Replica mi-a adus o urmă de zâmbet.

— Mama a fost?

— Ce să fie mama ta?

— Mama a spart casa? Ea face chestii de-astea.

De-asta n-aveam eu discuţii sincere cu lumea. Punea întrebări care cereau şi mai multă sinceritate după aceea.

Am răsuflat zgomotos.

— Sincer, nu ştiu sigur. E posibil. Ai vreo idee ce-ar fi putut să caute?

A ridicat din umerii ăia de fetiţă care duseseră deja mai multe poveri decât era cinstit.

— Habar n-am. Poate ceva care să valoreze mulţi bani.

— Păi, indiferent dacă a fost sau nu mama ta, n-ai de ce să-ţi faci griji. Liza a chemat pe cineva să instaleze azi un sistem de securitate.

A dat din cap, iar degetele au pornit din nou să deseneze modele pe blat.

— Vrei să-mi spui ce simţi despre toate astea? am întrebat-o.

S-a aplecat s-o scarpine pe Kitty pe cap.

— Nu ştiu. Mă simt prost, cred. Şi supărată.

— Şi eu, la fel.

— Knox ne-a părăsit. Credeam că ne place. Că ne place pe bune.

Mi s-a frânt iar inima şi am jurat că o să-l fac pe Knox Morgan să plătească. M-am dus la ea şi am cuprins-o cu braţul.

— Ne plăcea, scumpo. Dar uneori oamenii se sperie când încep să ţină prea mult la cineva.

A gemut.

— Cred şi eu. Dar tot pot să fiu supărată pe el, nu?

I-am dat părul din ochi.

— Da. Sigur că poţi. Sentimentele tale sunt reale şi justificate. Nu lăsa pe nimeni să-ţi spună că n-ar trebui să simţi ce simţi cu adevărat. Bine?

— Mda. Bine.

— Ce zici să dăm o petrecere diseară dacă e de acord Liza? am întrebat strângând-o lângă mine.

Waylay s-a înviorat.

— Ce fel de petrecere?

— Mă gândeam la un foc de tabără, cu cidru de mere şi bezele topite, am zis în timp ce spărgeam un ou într-un bol.

— Sună mişto. Pot să le invit pe Chloe şi Nina?

Îmi plăcea că avea prietene şi o casă unde să vrea să le aducă şi pe ele.

— Sigur că da. O să vorbesc cu părinţii lor.

— Poate că putem s-o rugăm pe Liza să aleagă nişte muzică country din care le plăcea lui Nash şi maică-sii, a propus ea.

— Asta-i o idee grozavă, Way. Şi apropo de petreceri...

A oftat şi a ridicat privirea în tavan.

— Vine ziua ta.

Liza, părinţii mei şi cu mine aveam deja un dulap plin cu cadouri frumos împachetate. O tot sâcâiam cu toţii de

câteva săptămâni pe tema aceasta, dar ea rămânea enervant de neinteresată.

— Te-ai gândit cum vrei să sărbătoreşti?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Of, Doamne, mătuşă Naomi! Ţi-am zis de nouă milioane de ori că nu-mi plac zilele de naştere. Sunt idioate, şi te dezamăgesc, şi sunt jenante.

Deşi aveam o grămadă pe cap, am zâmbit.

— Nu că vreau să te fac să te simţi vinovată, dar bunica-ta o să se isterizeze dacă n-o laşi măcar să-ţi facă un tort.

Am văzut pe chipul ei că-şi făcea nişte socoteli.

— Ce fel de tort?

I-am dat cu spatula peste nas.

— Asta-i cel mai frumos la zilele de naştere. Poţi să alegi.

— Hm, o să mă gândesc.

— Asta-i tot ce vreau de la tine.

Pusesem deja ouăle în tigaie când am simţit nişte braţe cuprinzându-mă de talie şi o faţă apăsată pe spate.

— Îmi pare rău că Knox a fost un puţoi, mătuşă Naomi, a zis ea, cu glasul înăbuşit.

Mi s-a pus un nod în gât şi i-am strâns mâinile. Afecţiunea asta pe care mi-o arăta când mă aşteptam mai puţin era ceva foarte nou şi foarte fragil. Mi-era teamă să nu fac sau să zic ce nu trebuie şi s-o alung.

— Şi mie. Dar o să fim în regulă. O să fim mai mult decât în regulă, i-am promis, iar ea mi-a dat drumul.

— Hei, nenorociţii ăia nu mi-au furat blugii noi cu floricele roz când au spart casa, nu?

Fi: Eu nu ştiu ce se întâmplă între voi. Dar Knox tocmai mi-a oferit 1 000 de dolari să te pun de serviciu diseară, pentru că ai sunat să zici că eşti bolnavă la ultimele două ture. Pot fie să-i împart cu tine, fie să-i zic să se ducă naibii. Tu decizi!

Eu: Scuze. Nu pot. Fac un foc de tabără diseară şi eşti invitată şi tu.

Fi: Ba bine că nu! Pot să vin şi cu familia mea enervantă?

Eu: Aş fi dezamăgită dacă nu i-ai aduce şi pe ei.

42. Vechiul Knox

Knox

N-aveam de gând să recunosc, dar atitudinea de prinţesă de gheaţă mă ucidea. Trecuseră cinci zile de când îi spusesem adevărul. De când pusesem capăt relaţiei ca să-i cruţ sentimentele. Şi mă simţeam al naibii de mizerabil.

Uşurarea la care mă aşteptasem după ce-am terminat cu ea n-a mai venit. În schimb, mă simţeam rău şi aiurea. Aproape vinovat. Era chiar mai rău decât prima mahmureală de după treizeci de ani.

Voiam să fie totul cum era înainte să apară Naomi cu afurisitele alea de margarete în păr. Dar nu se putea. Nu când ea era în oraş şi mă evita.

Nu era simplu, ţinând cont că stătea la bunică-mea. Renunţase la schimburile de la Honky Tonk. Mă aşteptasem să mă simt uşurat că nu trebuie să dau ochii cu ea, dar cu cât trecea mai mult fără să-mi răspundă la mesaje sau apeluri, cu atât mai aiurea mă simţeam.

Ar fi trebuit să-i treacă până acum. La dracu'! Şi mie ar fi trebuit să-mi treacă până acum.

— Programarea ta de la 5 s-a anulat, m-a anunţat Stasia când m-am întors la Whiskey Clipper după pauza de prânz pe care o petrecusem la Dino, unde avusesem parte de încruntături şi pizza rece pe care nici măcar n-aveam chef s-o mănânc.

Stasia şi Jeremiah făceau curat şi se pregăteau de închidere.

— Pe bune?

Era al treilea client care anula programarea săptămâna asta. Doi dintre ei se reprogramaseră la Jeremiah şi stătuseră pe scaunul lui aruncându-mi priviri critice. Niciunul dintre ei n-a avut sânge în el să-mi spună ceva. Dar nici nu era nevoie. Mi-o luasem suficient de la fetele de la Honky Tonk.

— Bănuiesc că i-ai scos tu cumva din sărite, a comentat Stasia.

— Nu-i treaba nimănui cu cine mă văd sau nu mă văd eu, am ripostat, cufundând pieptenele în alcool şi aşezând la loc foarfeca.

— Aşa-i în oraşele mici, a sărit şi Jeremiah. Treaba oricui e treaba tuturor.

— Da? Atunci pot să mă pupe cu toţii undeva.

— Clar, pare mult mai fericit de când a scăpat din relaţia aia îngrozitoare, a remarcat Stasia.

Se prefăcea că se scarpină la nas cu degetul mijlociu.

— Cine vă plăteşte salariul?

— Unele lucruri sunt mai valoroase decât banii.

Nu-mi trebuiau jignirile astea. Aveam de făcut chestii. O viaţă de trăit. Şi nemernicii ăştia nu puteau să uite de mine şi de Naomi.

— Mă duc la Honky Tonk, am anunţat.

— Să ai o seară minunată! a strigat Jeremiah în urma mea, iar eu i-am arătat degetul mijlociu.

În loc să mă duc la bar, m-am ascuns în birou. Nu părea un refugiu. Părea o închisoare. Săptămâna asta petrecusem mai mult timp încuiat aici decât toată luna trecută. Nu mai fusesem niciodată aşa de la zi cu actele. Sau de rupt de tot ce se întâmpla cu afacerile mele.

— De ce dracu' sunt aşa de interesaţi toţi ăştia din oraş cu cine ies sau nu ies eu? am mormăit în barbă.

Am luat cecul pentru chirie al unuia dintre apartamentele de la etaj. Chiriaşul pusese în plic şi un post-it pe care scria „Ai dat-o-n bară!”

Începeam să mă îngrijorez că toţi ceilalţi aveau dreptate. Că greşisem. Ceea ce mi se potrivea cam ca ideea să port costum şi cravată în fiecare zi toată viaţa.

Îmi plăcea libertatea. De-asta aveam firmele mele. Deşi cred că uneori conducerea propriilor firme era cam ca o mie de cătuşe afurisite care mă legau de responsabilitate. Însă era o responsabilitate pe care eu o alesesem.

Puteam să-mi administrez afacerile fără să-mi fac griji pentru alţii... Mă rog, în afara celor care erau angajaţi. Şi a clienţilor.

Fir-ar să fie!

Trebuia să încetez să mă mai gândesc la asta.

Am ieşit pe coridor şi am intrat la Honky Tonk. Era încă devreme pentru o vineri seară, dar muzica era dată tare şi simţeam aroma de aripioare de la bucătărie. Eram ca acasă. Deşi am cercetat rapid barul, căutând-o pe Naomi. Nu era acolo, iar dezamăgirea pe care-am simţit-o m-a înjunghiat ca un cuţit.

Silver şi Max erau în spatele barului. Fi pălăvrăgea cu Wraith. S-au uitat toate trei la mine.

— Bună seara! am zis, vrând să văd în ce ape se scaldă.

— Huuuo! mi-au răspuns în cor.

Silver şi Max au întors şi degetul mare în jos; Fi mi-a arătat şi degetul mare în jos, şi mijlociul. Celălalt chelner,

Brad, un proaspăt angajat adus ca să mai echilibreze estrogenul, a refuzat să mă privească în ochi.

— Pe bune?

Cei câţiva clienţi din sală au râs pe înfundate.

— Pot să vă dau afară pe toţi, le-am reamintit.

Şi-au încrucişat braţele la unison.

— Aş vrea să te văd că-ncerci, a anunţat Max.

— Mda. Sunt convinsă că te-ai descurca de minune de unul singur să fii barman, chelner şi administrator într-o sâmbătă seară, a comentat Silver.

Inelul din nas i se mişca în ritm cu nările care fremătau.

Mama mă-sii.

Îmi dădeam seama când prezenţa mea nu era dorită.

— Foarte bine. Plec.

— Bine, a zis Max.

— Pa, a adăugat Silver.

— Du-te naibii. Plec şi eu, a anunţat Fi.

— Foarte bine. Mă rog.

M-am hotărât să mă duc acasă şi să fac un program nou, în care astea trei n-o să mai fie niciodată împreună la bar. Chiar dacă însemna să mai angajez cinci oameni. O să angajez bărbaţi, care n-au menstruaţie şi nu mă bat la cap.

Aveam fantezii despre viaţa asta cât m-am plimbat fără grabă cu motocicleta în jurul oraşului, până să mă îndrept spre casă. În definitiv, nu mă aştepta nimeni. N-avea cine să mă tragă la răspundere. Puteam să fac ce voiam. Ceea ce era exact ce-mi doream de la viaţă.

Eram aşa de distras să-mi aduc aminte ce minunată era viaţa mea fără Naomi, că aproape că n-am văzut maşinile de la Liza.

Preţ de o clipă, am intrat în panică, întrebându-mă dacă nu s-a întâmplat ceva. Dacă n-a mai fost vreo spargere sau poate chiar ceva mai rău.

După care am auzit muzica şi râsetele.

Am trecut încet, sperând s-o zăresc. N-am avut noroc. Mi-am parcat motocicleta pe alee şi mă duceam spre intrarea în casă când am simţit în nări mirosul focului de tabără.

Dacă Liza voia să dea o petrecere şi nu-mi spunea, era treaba ei, am hotărât eu şi am intrat.

Waylon a atacat, zgâriindu-mi blugii cu ghearele, lătrând şi plângându-se ce foame i s-a făcut de la gustarea de după-masă.

— Da, da. Hai. Fă întâi pipi şi după aia cina.

M-am dus direct în bucătărie şi am deschis uşa din spate. Câinele s-a repezit afară printre picioarele mele.

Nu s-a oprit la locul lui obişnuit. Avea picioruşele butucănoase prea ocupate să alerge spre casa Lizei.

Din punctul meu de observaţie, vedeam focul, pe care-l făcuse cineva chiar lângă pârâu. Vedeam mese cu mâncare, scaune de camping şi mai mult de doisprezece oameni forfotind şi părând să se distreze de minune.

Câinii Lizei, Randy şi Kitty, au fugit de la mese ca să-l întâmpine pe Waylon. Am zărit-o pe Waylay, cu părul sub o beretă roz-aprins pe care pun pariu că i-o tricotase Amanda. Prietenele ei Nina şi Chloe zburdau în curtea laterală. Junghiul din piept m-a luat prin surprindere. Waylay s-a lăsat în genunchi în iarbă şi i-a tras o alintătură bună, ceea ce l-a făcut pe Waylon să se întoarcă în extaz cu burta în sus.

Mi-am trecut absent mâna peste piept şi m-am întrebat dacă n-o fi vreo indigestie de la pizza aia rece de doi bani.

În curte s-au văzut nişte faruri când a mai tras acolo o maşină. O dubiţă pe care am recunoscut-o. Fi, soţul ei şi copiii s-au revărsat ducând scaune pliante, farfurii acoperite şi un bax de bere.

Minunat. Familia mea şi acum şi angajaţii mei îi luau partea. De-asta aveam nevoie de 400 de hectare departe de-aici.

După care am văzut-o.

Naomi, în lumina focului.

Purta colanţii ăia care-i arătau fiecare centimetru din picioarele ei de-un kilometru. Cizme cu margini copilăroase îmblănite. Un pulover gros scurt, pe sub o vestă matlasată. Părul era o grămadă de bucle care luceau chihlimbariu la lumina flăcărilor. Purta o beretă tricotată exact ca a lui Waylay, doar că era roşu-închis.

Zâmbea. Râdea. Radia.

Durerea din piept a devenit ceva fizic şi m-am întrebat dacă n-ar trebui să sun la un cardiolog. Nu era normal. Nu aşa ar fi trebuit să meargă lucrurile.

Mai terminasem şi înainte relaţii înainte să devină complicate, şi după aia nu simţisem decât uşurare. Dacă mai dădeam vreodată peste vreuna dintre cuceriri, era simplu. Plăcut. Nu promiteam niciodată nimic, iar ele nu se aşteptau la nimic.

Însă de data asta, în ciuda eforturilor mele, existaseră aşteptări. Deşi nu părea să sufere. Era lângă pârâu, lângă nemernicul de frate-miu, cu care avea aparent o discuţie intimă.

Mâna ei înmănuşată s-a întins şi l-a prins de braţ.

Mi s-au încleştat pumnii şi am început să văd roşu.

Fratele meu nu pierduse nici măcar o secundă, nu?

N-a fost o decizie conştientă să mă duc la ea, dar picioarele mi s-au mişcat cu de la sine putere. Am pornit prin iarbă spre micul grup vesel, cu gânduri de distrugere în minte.

Nu voiam să fie cu el. Nu voiam să fie cu nimeni.

Nu suportam ideea s-o văd stând lângă el, cu atât mai puţin ce altceva or mai fi făcut. La dracu'!

Liza J m-a strigat, iar Amanda mi-a aruncat un zâmbet compătimitor în timp ce mă îndreptam spre festivităţi.

— Voi doi n-aţi pierdut vremea, nu? m-am răstit când am ajuns la ei, de cealaltă parte a focului.

Nash a avut îndrăzneala să-mi râdă în faţă.

Dar cu Naomi lucrurile stăteau cu totul altfel. Zâmbetul plăcut i-a dispărut de pe chip şi, când s-a uitat la mine, nu o prinţesă a gheţii, gata să-mi arunce priviri reci, am văzut. Ci o femeie foc şi pară, pregătită să mă ardă de viu.

Uşurarea a venit rapid şi a fost copleşitoare. Apăsarea din piept s-a ridicat cu câţiva milimetri. Dacă-mi arunca priviri reci şi mă îndepărta, însemna că nu-i pasă. Dar flăcările pe care le-am văzut în ochii ăia căprui superbi îmi spuneau că mă urăşte din toată inima.

Era oricând mai bine decât un dezinteres rece.

Nash a făcut un pas în faţă, aşezându-se efectiv între mine şi Naomi, ceea ce n-a făcut decât să mă scoată şi mai rău din sărite.

— Ai vreo problemă? m-a întrebat el.

Aveam o problemă de 1,90 m, cu două găuri de glonţ în ea.

— Problemă? Cu tine, care te serveşti din firimiturile mele? Nu. Mai bine să nu se risipească.

Eram un nemernic desăvârşit şi mersesem mult prea departe. Meritam bumbăceala pe care urma să mi-o tragă Nash. O parte din mine şi-o dorea. Îşi dorea pedeapsa fizică în locul dezastrului emoţional care mă sfâşia.

Nu puteam gândi ca lumea cu ea aşa de aproape. Aşa de aproape şi n-o puteam atinge. Nu puteam să întind mâna şi să revendic ce aruncasem.

Nash şi-a tras pumnul în spate, dar înainte să lanseze lovitura, între noi a apărut un alt trup.

— Eşti ca un copil care face o criză de nervi, s-a răstit Naomi, la doar câţiva centimetri de mine. Şi nu eşti invitat. Aşa că du-te acasă.

— Daisy, am spus şi am întins mâna spre ea automat.

Şi între noi s-a îngrămădit un alt trup.

— Dacă nu vrei să rămâi în istorie drept cel mai tâmpit nemernic din oraşul ăsta, îţi sugerez să te dai naibii în spate, a zis Sloane.

Se încrunta la mine de parcă tocmai îl lăsasem lat pe Moş Crăciun la un dineu al bibliotecii.

— Dă-te din calea mea, Sloane, i-am mârâit în faţă.

După care am simţit o mână în piept şi am fost împins *cu forţă* înapoi.

— Ţinta greşită, amice.

Lucian, îmbrăcat mai lejer decât îl văzusem în ultimii zece ani, în blugi şi cu o geacă pufoasă, m-a prins de haină.

Furia din ochii lui m-a anunţat că eram într-o situaţie delicată. Puteam să-l pun jos pe frate-miu, mai ales că avea o singură mână sănătoasă. Dar nu eram aşa de tâmpit să cred că pot să-i pun jos şi pe Nash, şi pe Lucian şi să supravieţuiesc.

— N-am nevoie să mă aperi tu, idiotule mare şi plin de bani, s-a răstit Sloane la Lucian.

El n-a băgat-o în seamă şi a preferat să mă ducă pe mine departe de foc. Departe de familia mea. De câinele meu tâmpit, care avea nasul băgat în ceva ce părea să fie o caserolă cu hotdogi.

— Dă-mi drumul, Luce! l-am avertizat.

— O să-ţi dau drumul când n-o să fii hotărât să te scufunzi şi să tragi şi trecători nevinovaţi după tine.

Interesant. Nu era enervat că venisem la Nash şi la Naomi, ci pentru că mă luasem de Sloane.

— Credeam că nu poţi s-o suferi, l-am tachinat.

Lucian m-a împins din nou şi m-am împleticit în spate.
— Dumnezeule, Knox! Nu trebuie să fii aşa măgar chiar tot timpul.
— Aşa m-am născut.
— Tâmpenii. Tu alegi ce arăţi lumii. Şi în clipa asta tu alegi aiurea.
— Am făcut ce trebuia, omule.
Lucian a scos o ţigară şi o brichetă.
— N-ai decât să-ţi spui aşa, dacă te ajută să dormi noaptea.
— I-am spus să nu se ataşeze. Am avertizat-o.
M-am uitat peste umărul lui Lucian şi am văzut-o pe Naomi lângă foc, cu spatele spre mine. Şi cu braţul lui Nash în jurul ei.
Iar am simţit apăsarea in piept şi junghiul era de-acum o rană de cuţit.
Poate că i-am zis să nu se ataşeze, dar nu mi-am făcut şi mie acelaşi serviciu. N-am crezut nicio clipă că ar trebui să-mi fac griji din cauza asta.
Dar Naomi Witt, mireasa fugită de la nuntă şi femeia care făcea obsesiv curăţenie, mă prinsese în mrejele ei.
— Am făcut ce trebuia, am repetat, ca şi cum dacă repetam era şi adevărat.
Cu ochii pe mine, Lucian şi-a aprins ţigara.
— Nu ţi-a trecut niciodată prin cap că de fapt ce trebuia era să fii bărbatul care n-a putut să fie taică-tu?
La naiba! Asta a lovit ameţitor.
— Du-te dracului, Lucy!
— Încearcă să te-aduni, Knox!
Şi cu asta, s-a dus înapoi la foc şi m-a lăsat singur pe întuneric.
Am văzut cu coada ochiului o străfulgerare roz şi m-am trezit cu Waylay la câţiva metri de mine, cu Waylon la picioarele ei.

— Salut, Way! am spus, simţindu-mă brusc cel mai mare şi mai idiot nemernic de pe faţa Pământului.

— Salut, Knox!

— Cum merge?

A ridicat din umeri, cu ochii ăia albaştri aţintiţi asupra mea şi cu faţa inexpresivă.

— Cum merge antrenamentul la fotbal? Am vrut să trec pe-acolo, dar...

— E în regulă. Nu trebuie să te prefaci. Mătuşa Naomi şi cu mine suntem învăţate cu oameni care nu ne vor.

— Way, nu-i drept, ce mama naibii? Nu de-asta n-au mers lucrurile între mătuşa ta şi mine.

— Da, mă rog. Probabil că n-ar trebui să înjuri în faţa copiilor. Ar putea să înveţe de la tine.

Au!

— Vorbesc serios, puştoaico. Voi sunteţi prea bune pentru mine. Mai devreme sau mai târziu, v-aţi fi dat seama amândouă. Meritaţi ceva mai bun.

Şi-a coborât privirea spre vârfurile cizmelor. Inimioara strălucea pe şireturi şi mi-am dat seama că nu purta adidaşii pe care i-i cumpărasem eu. Şi asta durea.

— Dacă ai crede aşa, te-ai strădui tare să fii destul de bun. Nu ne-ai arunca de parcă am fi gunoaie.

— N-am zis niciodată că sunteţi gunoaie.

— N-ai zis tu prea multe, nu? Acuma, las-o în pace pe mătuşa Naomi. Ai dreptate. Merită ceva mai bun decât unu’ care nu-i destul de deştept să vadă ce minunată e.

— Ştiu ce minunată e. Ştiu ce minunată eşti şi tu.

— Nu suficient de minunată ca să rămâi.

Încruntătura pe care mi-a aruncat-o era mult mai matură decât cei unşpe ani ai ei. Mă detestam că i-am dat un motiv în plus să aibă vreo îndoială că era altfel decât isteaţă, frumoasă, şmecheră.

— Waylay! Haide, a strigat-o Nina, ridicând o pungă enormă cu bezele.

— Ar trebui să pleci, mi-a zis Waylay. O faci tristă pe mătuşa Naomi şi nu-mi place.

— O să-mi pui şoareci de câmp în casă? am întrebat, sperând că o glumă poate să mai repare din stricăciuni.

— De ce să-mi bat capul? N-are rost să te răzbuni pe cineva prea tâmpit să-i pese.

S-a întors şi a luat-o la goană spre foc, după care s-a oprit.

— Câinele tău rămâne cu mine, m-a anunţat. Hai, Waylon!

M-am uitat la un copil care nu numai că-mi plăcea, dar pe care-l şi respectam, îndreptându-se către petrecere împreună cu nenorocitul ăla de câine al meu. Naomi a prins-o cu un braţ şi s-au întors amândouă cu spatele la mine.

Numai de-al naibii, am luat un hogdog şi o bere de pe masă. Am salutat-o pe bunică-mea cu jumătate de gură şi după aia m-am dus singur spre casă.

Când am ajuns, le-am aruncat pe ambele la coş.

43. Băuturi ziua în amiaza mare

Naomi

Knox: Îţi datorez scuze pentru aseară, la Liza. Am sărit calul.

Am tras adânc aer în piept, am oprit maşina şi m-am uitat la uşa laterală de la Honky Tonk. Era prima mea tură de la Despărţire şi eram cu nervii încordaţi la maxim. Era o tură de prânz în weekend. Şansele să fie Knox înăuntru erau sub zero.

Dar tot aveam nevoie de o încurajare înainte să cobor din maşină.

La celălalt job, fusesem în regulă toată săptămâna. Biblioteca părea un nou început şi n-aveam amintiri cu Knox în fiecare colţ. Dar Honky Tonk era altceva.

— Eşti în stare. Dă-te jos din maşină. Strânge banii de bacşişuri şi zâmbeşte până te dor toţi muşchii feţei.

Knox îşi făcuse criza de furie la focul de tabără şi trebuise să-l scoată Lucian de-acolo. Încercasem cam fără tragere de inimă s-o storc pe Sloane de informaţii despre comportamentul cavaleresc al lui Lucian. Dar pe dinăuntru eram răscolită după ce fusesem aşa de aproape de Knox.

Părea furios şi aproape rănit. Ca şi cum să stau lângă frate-său era vreun fel de trădare. Era caraghios. Omul mă aruncase ca pe o chitanţă care nu-i trebuia şi acum avea tupeu să-mi spună că mă mişcam prea repede, când nu făcusem decât să-i dau lui Nash lista pe care-o făcusem cu oameni sau incidente care mi se păruseră în neregulă.

M-am uitat în oglinda retrovizoare.

— Eşti o Prinţesă Lebădă a Gheţii, mi-am spus, după care am coborât din maşină şi am intrat în bar.

Am simţit cum mă cuprinde uşurarea când am văzut că nu e înăuntru. Milford şi un alt bucătar erau deja în bucătărie şi se pregăteau pentru ziua de lucru. I-am salutat şi m-am îndreptat spre bar. Era încă întunecat. Scaunele erau puse unele peste altele, aşa că am dat drumul la muzică, am aprins luminile şi am început să pregătesc pentru deschidere.

Am dat jos scaunele, am pornit automatul de băuturi răcoritoare şi tocmai porneam încălzitorul, când s-a deschis uşa.

A intrat Knox, iar privirea i s-a oprit direct asupra mea.

Am rămas fără suflare şi brusc am uitat cum să trag aer în piept.

Fir-ar să fie! Cum poate să arate aşa de bine un bărbat care m-a rănit aşa de tare? Nu era corect. Purta blugi şi un tricou cu mânecă lungă şi nasturi la gât. Ăsta era verde-închis. Avea o vânătaie palidă pe bărbie, care-l făcea să pară periculos. Un pericol sexy şi delicios.

Dar Noua Naomi era suficient de deşteaptă. N-aveam s-o iau de la capăt.

M-a salutat din cap, dar eu mi-am văzut de încălzitor şi am încercat să mă prefac că el nici nu există. Cel puţin până a ajuns prea aproape ca să-l mai pot ignora.

— Salut! a zis el.

— Salut! am repetat şi am pus capacul metalic pe încălzitor, dând deoparte ambalajul de plastic.

— Azi sunt eu la bar, m-a anunţat după ce a şovăit o clipă.

— Bine.

Am trecut pe lângă el să ajung la chiuvetă, unde aşteptau două tăvi cu pahare curate.

Am ridicat una dintre ele, după care m-am trezit că îmi e smulsă din mâini.

— Mă descurc, am insistat.

— Acum mă descurc eu, a spus el, ducând-o la dozator şi lăsând-o pe blatul de oţel inoxidabil.

Mi-am aruncat privirile în tavan şi am luat a doua tavă. Şi aceasta mi-a fost luată imediat. Fără să-l bag în seamă, am dat drumul la încălzitoarele de pe blatul pentru expedierea mâncării şi m-am dus la POS să verific dacă are hârtie pentru bonuri.

Îl simţeam cum se uită la mine; privirea lui părea să aibă greutate şi temperatură. Detestam că eram aşa de conştientă de el.

Practic puteam să-l simt cum mă scanează din cap până în picioare. Azi îmi pusesem blugi, în locul vreuneia dintre fustele mele, pentru că avusesem senzaţia că sunt necesare toate straturile posibile de protecţie.

— Naomi.

Mi-a rostit răguşit numele, ceea ce m-a făcut să mă înfior.

M-am uitat la el şi i-am adresat cel mai fals zâmbet.

— Da?

Şi-a trecut mâna prin păr şi apoi şi-a încrucişat braţele.

— Îţi datorez scuze. Aseară...

— Nu-ţi bate capul. Am uitat, am răspuns, căutându-mi ostentativ carneţelul şi banii de casă în şorţ.

— Nu trebuie să fie... ştii tu. Ciudat.

— A, pentru mine nu-i nimic ciudat, am minţit. Ce-a fost, a fost. A trecut. Mergem amândoi mai departe.

Când s-a uitat de sus la mine, avea ochii ca argintul topit, iar atmosfera era încărcată parcă de un trăsnet iminent. Dar m-am silit să-i susţin privirea.

— Bine, a răspuns el cu maxilarul încleştat. Foarte bine.

N-am aflat cât de departe a mers Knox decât la o oră de la începutul celei mai plicticoase ture din viaţa mea. În mod normal, sâmbătă la prânz poţi conta pe ceva activitate, dar toţi cei şapte clienţi păreau mulţumiţi să soarbă din beri şi să-şi mestece fiecare îmbucătură de 137 de ori. Chiar şi cu Brad, noul coleg care trebuia instruit, tot aveam prea mult timp de gândire.

În loc să pierd vremea la bar şi să am de-a face cu privirile melancolice ale lui Knox, făceam curat.

Curăţam peretele de lângă barul de servire şi mă chinuiam cu o pată deosebit de dificilă, când s-a deschis

uşa din faţă şi a intrat o femeie. Sau mai degrabă a păşit mândră înăuntru. Purta cizme negre de piele întoarsă cu tocuri-cui, genul de blugi care arătau de parcă fuseseră vopsiţi direct pe ea şi o jachetă scurtă de piele.

Avea trei brăţări pe încheietura mâinii drepte şi unghiile vopsite într-un roşu superb şi criminal. Mi-am pus în cap s-o întreb ce culoare era.

Părul negru era tuns scurt şi zbârlit în creştet. Avea nişte pometi cu care puteai să tai sticlă, machiaj fumuriu profesionist pe pleoape şi un zâmbet ironic.

Voiam să fiu prietenă cu ea. Să merg la cumpărături cu ea. Să aflu totul despre ea, ca să pot să-i urmez paşii şi să descopăr şi eu genul ăla de încredere în mine.

Zâmbetul i s-a lăţit când l-a zărit pe Knox în spatele barului şi brusc n-am mai fost sigură că mai vreau să fim prietene. I-am aruncat o privire lui Knox şi am ştiut categoric că nu vreau să fiu prietenă cu ea. Nu când îl vedeam cum se uită la ea cu familiaritate afectuoasă.

Femeia n-a scos niciun cuvânt, dar s-a dus spre bar, cu ochii pe el. Când a ajuns, nu s-a aşezat pe un taburet şi nici n-a comandat ceva ce bănuiesc că ar fi fost cea mai mişto băutură din lume. Nu. S-a întins peste bar, l-a prins de bluză şi l-a sărutat pe gură.

Mi s-a strâns stomacul şi a coborât ca o ghiulea până în centrul Pământului.

— Ah, rahat, a gemut Wraith de la masa lui.

— Ăăă, asta-i iubita şefului? a întrebat Brad, chelnerul pe care trebuia să-l instruiesc.

— Aşa cred, am răspuns, dar parcă eram strangulată. Mă întorc imediat. Ţine asta.

I-am întins cârpa murdară şi am ocolit la distanţă barul.

— Naomi!

Knox părea enervat. Dar toanele lui nu mai erau problema mea.

Inima îmi bătea aşa de tare, că o simţeam în urechi în timp ce mă duceam spre baie, iar toţi cei din bar erau cu ochii pe mine.

M-am prefăcut că nu-l aud că mă strigă şi nici pe ea cum îl salută.

— Knox? Pe bune? Era şi timpul, a zis o voce răguşită.

— Fir-ar al naibii, Lina! Nu puteai şi tu să suni înainte? E cel mai prost moment cu putinţă.

N-am mai auzit nimic altceva, pentru că am intrat în baie şi m-am dus direct la chiuvetă. Nu eram sigură dacă voiam să plâng, să vomit sau să iau coşul de gunoi şi să i-l arunc lui Knox în cap. Încercam să mă controlez şi să mă gândesc la un plan care să implice toate trei variantele, când s-a deschis uşa.

Fosta mea prietenă imaginară a intrat în baie, cu mâinile în buzunarele de la spate şi cu ochii pe mine.

Puteam să-mi închipui ce vedea. O ratată jalnică, pe la 35 de ani, care suferea din dragoste şi avea un gust îngrozitor la bărbaţi. Eu asta vedeam în oglindă în fiecare dimineaţă, înainte să ascund toate astea sub rimel şi ruj.

— Naomi, a spus ea.

Mi-am dres glasul, în speranţa că o să pot dizolva nodul care-şi făcuse sălaş în gâtul meu.

— Eu sunt, am răspuns veselă.

A sunat de parcă mă înecam cu pioneze, dar măcar aveam o faţă inexpresivă.

— Uau! Ce hotărâtă eşti! Îmi place. Bravo ţie! Nu mă mir că i-ai luat minţile şi l-ai îmblânzit cu totul.

Nu ştiam ce să spun, aşa că am tras un şervet de hârtie şi l-am trecut peste blatul perfect uscat şi curat.

— Sunt Lina, a zis ea şi s-a apropiat, cu mâna întinsă. Angelina, doar că nu-mi place că-i lung.

Am întins mâna mecanic şi i-am strâns-o.

— Mă bucur de cunoştinţă, am minţit, iar ea a râs.

— Nu te bucuri. Nu asta este impresia pe care o laşi. Dar o să mă revanşez şi o să-ţi ofer ceva de băut.
— Fără supărare, Lina, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc e să stau la barul fostului meu iubit şi să beau cu noua lui iubită.
— Nicio supărare. Dar nu-s noua lui iubită. De fapt, sunt mai fostă decât tine. Şi clar nu bem aici. Trebuie să mergem undeva departe de urechile mari şi tâmpite ale lui Knox.

Chiar speram că nu-şi bate joc de mine.
— Ce zici? a întrebat şi şi-a aplecat capul. Knox are palpitaţii afară şi toţi ceilalţi sunt pe telefon şi relatează la Radio Şanţ ce s-a întâmplat. Eu zic să le dăm ceva s-o ia razna.
— Nu pot să plec în mijlocul turei.
— Evident că poţi. Avem poveşti de povestit. Compătimiri de compătimit. Băuturi de băut. Îl are pe băiatul ăla drăguţ să-l ajute. O să se descurce. Iar tu meriţi o pauză după dezastrul ăla.

Am tras adânc aer în piept şi am dezbătut. Ideea să stau toată tura aici cu Knox era doar un pic mai puţin îngrozitoare decât să-mi smulgă cineva pe rând unghiile de la picioare în timpul unui consult ginecologic.
— Ce culoare e oja? am întrebat.
— Burgundy Blood Bath.

Sloane: Tocmai am auzit că a apărut la bar noua iubită a lui Knox şi au început să facă sex pe masa de biliard. Eşti bine????? Ai nevoie de lopeţi şi prelate?

Eu: Am fost răpită de noua iubită care e de fapt o fostă iubită de mai demult. Am ieşit să bem ceva la Hellhound.

Sloane: Stai să-mi trag pantalonii pe mine! Vin într-un sfert de oră!

Hellhound era un bar de motociclişti la vreun sfert de oră de oraş, spre Washington. Parcarea din faţă era pe jumătate ocupată cu motociclete. Lambriul exterior din scândurele maro ieftine nu făcea locul cu nimic mai primitor.

Înăuntru, lumina era slabă, mesele de biliard, din belşug, iar dintr-un tonomat aflat într-un colţ se auzea Rob Zombie. Barul era lipicios, iar eu a trebuit să-mi controlez nevoia de-a cere un burete şi nişte Pine-Sol.

— Ce să fie? a întrebat barmanul.

Nu zâmbea, dar nici nu intimida din cale-afară. Era genul înalt şi masiv, cu păr şi barbă cărunte. Purta o vestă de piele peste un tricou alb cu mâneci lungi, ridicate până la cot, ca să lase să se vadă tatuaje pe ambele braţe.

Mă duceau cu gândul la Knox. Ceea ce mă făcea să vreau alcool.

— Cum te cheamă, frumosule? a întrebat Lina, în timp ce se instala pe un scaun la bar.

— Joel.

— Joel, eu vreau cel mai bun scotch pe care-l ai. Şi să fie dublu.

Fir-ar să fie. Ştiam eu că o să comande o băutură mişto.

— S-a făcut. Şi tu, drăguţă? a întrebat uitându-se la mine.

— Ah. Ăăă. O să vreau un vin alb, am răspuns, simţindu-mă persoana cea mai puţin interesantă din bar.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Vine imediat.

— Nu-i Knox, dar am o chestie cu vulpoii ăştia cărunţi, a comentat Lina.

Am mormăit neutru.

— Ei, hai! Chiar dacă Knox e un idiot – ceea ce chiar e –, poţi totuşi să apreciezi exteriorul foarte reuşit, a insistat Lina.

Nu eram în dispoziţie să apreciez nimic legat de vikingul care-mi călcase inima în picioare.

Vulpoiul Joel ne-a trântit băuturile în faţă şi a plecat.

— Ce căutăm aici? am întrebat.

Lina a ridicat paharul.

— Bem. Ne cunoaştem una pe alta.

— De ce?

— Pentru că n-ai văzut mutra lui Knox după ce l-am sărutat şi el nici n-a deschis gura.

Asta era bine.

Stai.

Nu. N-avea nicio importanţă.

Chiar dacă nu era cu Lina, tot mă părăsise. Nu-mi trebuia să-mi bat capul cu concurenţa.

Mi-am trecut degetele pe buza paharului şi am întrebat:

— Ce mutră?

Lina a arătat cu degetul spre mine.

— Teamă. Îl ştiu de când abia dacă era bărbat şi nu l-am văzut *niciodată* speriat. Dar am văzut teamă când ai plecat.

Am oftat. Nu voiam să aud aşa ceva. Nu voiam să mă prefac că ar mai fi speranţă, când de fapt nu mai exista deloc.

— Nu ştiu de ce i-ar fi teamă că plec. El e ăla care a plecat deja.

— Stai să ghicesc. N-a fost vina ta. A fost a lui. El nu se bagă în relaţii, complicaţii sau responsabilităţi. N-au niciun viitor şi te eliberează ca să poţi să ai tu viitor.

Am clipit.

— Tu chiar îl cunoşti!

— Trebuie să te anunţ că deţin impresionantul titlu de prima non-iubită oficială, mulţumesc frumos. Eram în primul an de facultate. El avea douăzeci şi patru de ani. Ne-am cunoscut la o petrecere şi a durat patru săptămâni

minunate, pline de hormoni şi mahmureli până când idiotul s-a speriat şi mi-a dat ordinele de marş.

— După cum l-ai salutat, bănuiesc că pentru tine s-a terminat mai bine decât pentru mine.

Lina a zâmbit şi a sorbit din scotch.

— Mi-a subestimat încăpăţânarea. Vezi tu, puteam să mă descurc foarte bine fără el ca iubit. Dar voiam să-l ţin prin preajmă ca prieten. Aşa că l-am târât într-o prietenie. Vorbim o dată la câteva luni. Înainte să câştige la loto, ne vedeam o dată la câţiva ani. Întotdeauna pe teren neutru. Ne ajutam unul pe altul la agăţat.

Am dat vinul pe gât din trei înghiţituri mari. Până să-l pun jos pe bar, a apărut altul.

— Mersi, Joel, am spus şi am schimbat un pahar cu altul. Dar care-i problema lui?

Lina a pufnit şi a mai sorbit o gură de scotch.

— Care-i problema oricui? Bagajul emoţional. Oamenii se întâlnesc, ies scântei, după care îşi petrec tot timpul încercând să ascundă cine sunt cu adevărat, ca să rămână atrăgători. După aia ne mirăm că n-a mers.

Avea dreptate, într-un fel.

— Dacă toată lumea s-ar prezenta cu bagajul emoţional cu tot, închipuie-ţi ce economie de timp am face. Bună, sunt Lina. Am probleme legate de tata şi un istoric de gelozie, combinat cu un temperament care înseamnă că nu trebuie să mă calci niciodată pe coadă. Şi se ştie că pot să mănânc dintr-un foc o tavă întreagă de negrese şi că nu-mi împăturesc niciodată rufele spălate.

N-am putut să nu râd.

— Rândul tău.

— Bună, Lina. Eu sunt Naomi şi mă tot îndrăgostesc de bărbaţi care nu consideră că au un viitor alături de mine. Dar eu tot sper că viitorul pe care mi-l imaginez eu împreună cu ei o să fie suficient de bun ca să vrea să

rămână cu mine. Şi o urăsc pe sora mea geamănă, ceea ce mă face să cred că sunt o persoană rea. A, şi Knox Morgan mi-a distrus orgasmele pentru tot restul vieţii.

De data asta, a fost rândul Linei să râdă. În faţa ei a apărut alt scotch.

— Omul ăsta chiar ştie ce face, a remarcat ea, arătând spre prietenul nostru.

— Când vin aici două doamne şi vorbesc despre acelaşi bărbat, nu le las io fără băutură, ne-a asigurat el.

— Joel, eşti un adevărat gentleman!

Uşa de la intrare s-a dat de perete şi a apărut Sloane. Era nemachiată şi purta o imitaţie de cizme Ugg, colanţi şi un tricou al echipei de fotbal american Virginia Tech supradimensionat. Avea părul împletit într-o coadă groasă adusă peste umăr.

— Tu trebuie să fii cocota cea nouă, s-a repezit Sloane.

— Şi tu trebuie să fii cavaleria care vine s-o salveze de Bestie pe prinţesa Naomi, a presupus Lina.

Am pufnit în paharul cu vin.

— Sloane, ea e Lina. E fosta iubită originară a lui Knox. Sloane e o bibliotecară excesiv de protectoare, cu un păr extraordinar.

Apoi am arătat spre bar:

— Iar el e Joel, vulpoiul nostru cărunt care ne dă de băut.

Sloane s-a aşezat lângă mine şi, înainte să se instaleze confortabil, a apărut Joel.

— Şi tu te vezi tot cu ăla? a întrebat el, iar ea şi-a sprijinit bărbia în palmă.

— Nu, Joel. Am venit doar ca sprijin moral.

— Vrei să bei cât sprijini moral?

— Şi încă cum! Cum faci Bloody Mary?

— Iute ca dracu’.

— Un Bloody Mary şi un rând de Fireball.

Joel a salutat şi s-a dus să pregătească băuturile.

Unul dintre bărbaţii de la cea mai apropiată masă de biliard a venit spre noi. Avea nişte ţepi impresionanţi pe umerii vestei şi o mustaţă Fu Manchu de poveste.

— Vă iau un rând, javrelor?

Ne-am răsucit la unison pe scaunele de bar.

— Nu, mersi, am răspuns eu.

— Du-te naibii, i-a replicat Lina cu un zâmbet răutăcios.

— Dacă-ţi închipui că tu ne spui „javre” şi noi o să te invităm la discuţii, ca să nu mai vorbim de pat, o să fii foarte dezamăgit, a ripostat Sloane.

— Plimbă ursu’, Reaper, l-a îndemnat Joel fără să ridice ochii din vodca pe care o turna în paharul lui Sloane.

Mi-a vibrat telefonul pe bar şi m-am uitat la el.

Knox: Nu e cum a părut. Nu mă văd cu Lina.

Knox: Nu că ar fi treaba ta.

Knox: Mama mă-sii. Măcar răspunde-mi la mesaj şi zi-mi unde eşti.

Pentru cineva care terminase cu mine, clar trimitea o tonă de mesaje.

Naomi: *E un loc minunat care se cheamă Nu-i treaba ta. Încetează. Să. Mai. Trimiţi. Mesaje*.

Am împins telefonul spre Sloane.

— Ia! Tu te ocupi de ăsta.

Lina şi-a ridicat telefonul şi ne-a arătat un mesaj.

Knox: Unde dracu’ ai dus-o?

— Vezi? a zis ea. Frică.

— Nu cred că mă întorc la muncă azi, am anunţat eu.

— Hei, Waylay e la muzeu la Washington cu Nina şi taţii ei. N-ai cum să-ţi petreci o după-amiază de sâmbătă de toamnă mai bine decât îmbătându-te.

— Ce vrea să însemne Waylay? a întrebat Lina.

— E nepoata mea.

— Nepoata despre care Naomi nu aflase pentru că sora ei geamănă de care nu mai ştia nimic e naşpa, a adăugat Sloane.

Şi-a răsucit vârful cozii în jurul degetelor şi s-a uitat în gol spre meciul de fotbal american de pe ecran.

— Eşti bine? am întrebat-o.

— Da. Doar că m-am săturat de bărbaţi.

— Amin, surioară, am spus eu şi am ridicat paharul.

— Sora mea, mama lui Chloe? E bisexuală. De câte ori iese cu un bărbat care o enervează, ajunge să iasă doar cu femei cel puţin un an. E eroina mea. Mă face să-mi doresc să nu-mi mai placă aşa tare penisurile.

Joel i-a pus în faţă un Bloody Mary cu o bucată de bacon deasupra şi nici n-a clipit când a auzit cuvântul „penis”.

Am tresărit.

— Te rog, nu pronunţa cuvântul „penis”.

— Experienţa mea cu dotarea lui Knox e de-acum aproape douăzeci de ani. Aşa că nu pot decât să-mi închipui cât de mult mai bun a devenit cu vârsta, a comentat Lina compătimitoare.

— Ştii, cu toată povestea asta cu tutela, poate că-i mai bine să mă concentrez să fiu un părinte model şi să uit că sunt femeie cu…

— Nevoi sexuale? a completat Sloane.

Am ridicat paharul de vin de pe bar.

— Câte pahare de vin trebuie ca să uiţi de sex?

— De obicei, cam o sticlă jumate. Dar vine la pachet cu o mahmureală care-ţi înmoaie genunchii pe trei zile, aşa că n-aş recomanda, a răspuns Lina.

— Chiar m-a făcut să cred, am şoptit.

Joel a pus shoturile în faţa noastră, iar eu m-am uitat într-al meu.

— Ştiu că a zis că n-o să iasă nimic. Dar m-a făcut să cred. A tot fost lângă mine. Nu doar lângă mine, şi lângă Waylay.
— Ia stai, dă un pic înapoi. Knox Morgan? A stat cu copilul tău? De bunăvoie?
— A dus-o la cumpărături. A venit la meciul ei de fotbal şi a convins-o să nu mai înjure. I-a zis că oamenii puternici le iau apărarea celor care nu se pot apăra singuri. A dus-o la o petrecere. S-a uitat cu ea la fotbal american.
Lina a clătinat din cap.
— E complet dus cu capul.
— Aşa-s toţi bărbaţii, a comentat Sloane.
Joel s-a oprit şi s-a uitat urât la ea.
— În afară de tine, Joel. Tu eşti un erou printre personaje negative, s-a corectat ea.
Barmanul a dat din cap, mi-a turnat încă un pahar de vin şi a dispărut din nou.
Sloane s-a lipit de paiul din pahar ca şi cum ar fi fost un shake de proteine după un concurs de culturism.
— OK, serios acuma. Ce se-ntâmplă cu tine? am întrebat-o. Are vreo legătură cu ce-a făcut Lucian aseară?
— Lucian? Ei, ăsta chiar că-i un nume sexy, a remarcat Lina.
Sloane a pufnit.
— Un nume sexy, potrivit pentru un bărbat sexy, am confirmat eu.
— Lucian Rollins n-are nimic sexy, ne-a tăiat-o Sloane când s-a întrerupt din băut ca să ia o gură de aer.
— OK. Categoric minţi. Fie asta, fie ţi-a căzut în cap un volum întreg din clasificarea zecimală Dewey.
Sloane a clătinat din cap şi şi-a luat shotul.
— Nu vorbesc despre Lucian. Niciuna dintre noi nu vorbeşte despre Lucian. Vorbim despre Knox.
— Putem să nu mai vorbim despre el? am întrebat eu.

Parcă-mi intra în inimă un cuţit X-Acto de câte ori îi auzeam numele.
— Bineînţeles, a răspuns Lina.
— Noroc, a zis Sloane şi şi-a ridicat paharul.
Am ciocnit şi am dat pe gât whiskeyul.
Un bărbat cu o scobitoare care-i atârna periculos din gură a venit spre noi şi s-a sprijinit cu cotul de bar, înghesuind-o pe Lina. Tricoul nu reuşea să-i acopere burta care se iţea pe deasupra blugilor negri.
— Care dintre doamne vrea să vină să vadă cum e în spatele motorului meu?
Joel ne-a aşezat în faţă încă un rând de shoturi.
Lina l-a luat pe-al ei. Sloane şi cu mine i-am urmat exemplul şi le-am dat pe gât. Lina a pus paharul pe bar şi, până să-şi dea seama Scobitoare ce se petrece, avea tocul cizmei înfipt în pieptul lui.
— Pleacă înainte să te umplu de sânge de faţă cu prietenii tăi.
— Îmi place şi ea, îmi plac *şi* cizmele, mi-a şoptit Sloane.
— Dumnezeule, Python, dă-le pace înainte să apară bătrânica ta şi să te lase fără ouă.
— Ascultă-l pe domnul amabil, Python, a zis Lina, împingându-l cu piciorul.
A alunecat vreo treizeci de centimetri pe bar, după care a ridicat mâinile.
— Am întrebat şi io. Nu ştiam că sunteţi d’alea.
— Pentru că ăsta-i singurul motiv pentru care n-am vrea să ne-o tragem cu tine, nu? a întrebat Sloane.
Nu ţinea la băutură şi dăduse deja pe gât două shoturi şi un Bloody Mary foarte tare.
— Poţi să ne dai nişte apă? l-am întrebat pe Joel.
A încuviinţat, apoi şi-a făcut palmele pâlnie la gură.

— Ascultaţi, nenorociţilor, doamnele n-au nevoie nici de plimbare cu motorul, nici de distracţie. Îl arunc afară pe primul idiot care le mai sâcâie.

S-a auzit un murmur general în jurul nostru şi după aia şi-au văzut toţi de treabă.

— Joel, eşti căsătorit? am întrebat.

Şi-a ridicat mâna stângă şi mi-a arătat verigheta.

— Toţi ăia buni sunt luaţi, m-am plâns.

Uşa din faţă s-a deschis din nou.

— Faci mişto de mine, a gemut Sloane.

Joel i-a dat încă un Bloody Mary, iar ea s-a aruncat după pahar.

M-am întors pe scaun, clătinându-mă puţin din cauza alcoolului care-mi afecta echilibrul.

— O, Doamne, a tors Lina lângă mine. Cine sunt?

— Tot cavalerie, a mormăit Sloane.

Lucian şi Nash au intrat în bar arătând absolut superb.

44. Bonele

Naomi

— Asta n-are cum să fie o coincidenţă, am remarcat eu.

— Knox a chemat poliţia, a zis Lucian arătând cu capul spre Nash. Şi poliţia m-a chemat pe mine.

Nash m-a măsurat din priviri.

— Eşti bine?

— Sunt bine. Ce cauţi aici?

Nash a expirat şi privirea i s-a oprit asupra Linei, care a ridicat dintr-o sprânceană la el.

— Suntem bone, a răspuns el în cele din urmă.

Am rămas cu gura căscată.

— N-avem nevoie de bone. Şi mai ales n-avem nevoie de bone care o să-i povestească lui Knox tot ce spun.

— Nu-mi place să zic ce e evident, dar ţinând cont de tot ce s-a-ntâmplat, nu cred că ar trebui să stai aşa, fără apărare, a spus Nash.

— Cine zice că sunt fără apărare? Lina aproape că i-a străpuns pieptul unuia cu tocul, m-am plâns. Cum ne-aţi găsit?

— Nu mi-aş bate capul cu asta, a zis Lucian fără să-şi ia privirea de la Sloane, care se încrunta la el de parc-ar fi fost încarnarea diavolului.

— Tu trebuie să fii un Morgan, a remarcat Lina, sprijinindu-se cu coatele pe bar şi cântărindu-l pe Nash din cap până în picioare.

— Lina, el e Nash, fratele lui Knox, am făcut eu prezentările.

— Şi, pe această notă, cred că eu o să mă duc acasă, a anunţat Sloane şi s-a dat jos de pe scaun.

Doar că n-a ajuns departe. Lucian s-a dus spre ea şi a prins-o între bar şi el, fără s-o atingă.

Sloane şi-a dat capul pe spate ca să se uite la el.

Era cu vreo treizeci de centimetri mai scundă, ceea ce n-a împiedicat-o să-i arunce priviri ucigătoare.

— Rămâi, a insistat el sumbru.

— Plec, l-a contrazis ea.

— Am numărat trei pahare goale în faţa ta. Rămâi.

— Chem o maşină. Şi acum dă-te din calea mea înainte să te fac soprană.

Lina a renunţat să se mai uite galeş la Nash şi s-a aplecat peste umărul meu.

— OK. Care-i povestea cu ei?
— Nu ştiu. Nu vor să spună nimănui.
— Aaaaa, un trecut secret arzător, a comentat ea.
— Vă auzim, a replicat Sloane sec, fără să întrerupă concursul de priviri cu Lucian.
— Suntem toţi prieteni aici, am început eu.
— Ba nu, a replicat Lucian.

Ochii lui Sloane ardeau, făcând-o să arate ca un spiriduş pe cale să comită o crimă.

— În sfârşit, suntem şi noi de acord o dată.

Telefonul meu a vibrat lângă cotul lui Sloane. După câteva secunde, a primit şi Sloane un mesaj. Nash şi Lucian au dus mâna la buzunar în acelaşi timp.

— Pentru cineva care nu ţine la tine, Knox pare foarte preocupat de ce faci, a comentat Lina şi a ridicat telefonul.
— Şi pare preocupat şi de ce spui despre el, a adăugat Lucian rânjind.

Am clătinat din cap.

— Cred că o să iau şi eu maşina cu Sloane.
— Nu! a protestat Lina şi m-a prins de mână. Nu-i da satisfacţia să-ţi strice ziua. Rămâi. Mai luăm de băut. Mai vorbim. Şi toată lumea care rămâne jură cu mâna pe inimă că nu-i zice nimic lui Knox.
— Eu nu rămân dacă rămâne şi el, a zis Sloane, aruncându-i priviri ucigătoare lui Lucian.
— Şi nu pleci decât cu maşina mea, aşa că stai jos şi comandă naibii ceva de mâncare, a ordonat Lucian.

Sloane a deschis gura şi, preţ de o clipă, mi-a fost teamă că o să-l muşte.

I-am pus mâna pe gură.

— Hai să luăm nişte nachos şi încă un rând de băutură.

Apeluri pierdute: Knox 4.

— Nu-i corect! Ai zis că n-are voie nimeni la ele, Joel, s-a plâns un beţivan cu căciuliţă şi tatuaje sub ochi, aflat la

una dintre mesele de biliard, când ne-am aşezat la o masă cu Lucian şi Nash.

Joel i-a arătat degetul mijlociu în timp ce bonele noastre s-au uitat una la alta.

— Vezi? Ţi-am zis că n-avem nevoie de babysitter. Îl avem pe vulpoiul Joel, am zis.

— Poate că voiam doar să mai stăm şi noi cu voi, a replicat Nash, aruncându-mi zâmbetul sexy marca Morgan.

Am oftat suficient de adânc cât să zbor un şerveţel peste masă.

— Care-i problema, Nay? a întrebat Sloane.

Am stat să mă gândesc o clipă.

— Totul, am răspuns în cele din urmă. Totul e în neregulă, sau stricat, sau haotic. Am avut un plan. Eram organizată. Ştiu că s-ar putea să nu credeţi, dar nu-mi spărgea nimeni casa. Nu trebuia să mă feresc de foşti logodnici sau să-mi fac griji ce exemplu dau unei fetiţe de unşpe ani care merge pe treizeci.

M-am uitat în jurul mesei la chipurile lor îngrijorate.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să zic asta. Uitaţi c-am scos aşa ceva pe gură.

Sloane a îndreptat degetul spre mine.

— Încetează!

Mi-am luat paharul de apă şi am suflat în el.

— Ce să încetez?

— Încetează să te mai porţi ca şi cum n-ai avea dreptul să-ţi exprimi sentimentele.

Lina, care părea perfect lucidă, deşi era la al patrulea scotch, a bătut cu încheieturile degetelor în masă.

— I-auzi! Care-i faza?

— Ea e geamăna cuminte, a explicat Sloane. Sora ei e o javră şi îşi chinuie familia. Aşa că Naomi consideră că misiunea ei în viaţă e să fie copilul cuminte şi să nu

deranjeze pe nimeni cu chestii de-astea cum ar fi sentimentele ei sau dorinţele şi nevoile ei.

— Hei! Eşti rea! m-am plâns eu.

Sloane m-a strâns de mână.

— Spun adevărul, din dragoste.

— Eu sunt nouă pe-aici, dar n-ar fi o idee bună să-i arăţi nepoată-tii cum e o femeie puternică şi independentă care-şi trăieşte viaţa? a intervenit Lina.

— De ce-mi spune toată lumea acelaşi lucru? am gemut eu. Ştiţi ce-am făcut pentru mine? Doar pentru mine?

— Ce-ai făcut? m-a întrebat Lucian cu blândeţe.

Am observat că avea scaunul îndreptat spre Sloane, înghesuind-o aproape protector.

— Knox. Knox a fost doar pentru mine. Am vrut să mă simt bine şi să uit doar o noapte de torentul de nenorociri. Şi uite ce s-a-ntâmplat! M-a avertizat. Mi-a spus să nu mă ataşez. Că n-avem nicio şansă în viitor. Şi eu tot m-am îndrăgostit de el. Care-i problema cu mine?

— Domnilor, fiţi amabili şi interveniţi în discuţie, a propus Lina.

Cei doi au schimbat priviri pline de înţeles.

— Pot să-i aud cum răsfoiesc mental anexa la Codul Bărbaţilor, am şoptit.

Nash aproape că şi-a trecut mâna prin păr, un gest care mă ducea cu gândul la frate-su.

— Tu eşti bine? N-ar trebui să te odihneşti? l-am întrebat.

Şi-a ridicat privirile în tavan.

— Sunt bine, Naomi.

— Nash a fost împuşcat, i-a explicat Sloane Linei.

Şi-a îndreptat privirea de evaluare asupra lui, ca şi cum ar fi putut să vadă prin haine.

— Asta-i nasol, a comentat ea, ridicând paharul la gură.

— N-a fost chiar una dintre experienţele mele preferate, a recunoscut el. Naomi, trebuie să încetezi să te mai întrebi

ce-i în neregulă cu tine sau ce-ai greşit tu şi să înţelegi că problema e cu Knox.

— De acord, a spus Lucian.

— Uite ce-i, noi am pierdut multe în copilărie. Aşa ceva poate să te dea peste cap, a continuat Nash.

Lina l-a cercetat cu interes.

— Pe tine te-a dat?

Nash a zâmbit amuzat.

— Sunt mult mai deştept decât frate-miu.

Lina s-a uitat la mine.

— Vezi? Nimeni nu vrea să fie cinstit şi să-şi pună tot bagajul emoţional pe masă.

— Când ai încredere în cineva şi-i arăţi cine eşti cu adevărat, trădarea e de o mie de ori mai dureroasă decât dacă n-ai fi predat de la bun început armele, a spus Lucian încet.

Am auzit-o pe Sloane trăgând brusc aer în piept.

Probabil că a auzit şi Nash, pentru că a schimbat subiectul.

— Şi zi aşa, Lina. Cu ce ocazie prin oraş? a întrebat el încrucişându-şi braţele şi rezemându-se de spătar.

— Da’ ce? Eşti poliţai? a întrebat ea în glumă.

Mi s-a părut foarte amuzant. Lui Sloane i s-a părut la fel de amuzant că am împroşcat apă pe masă şi ne-am pus amândouă pe râs.

Pe buzele lui Lucian a trecut o umbră de zâmbet.

— Nash e poliţist, i-am spus Linei. E *poliţistul*. Ăla mare, important.

Ea l-a privit pe deasupra buzei paharului.

— Interesant.

— Cu ce treburi prin oraş? am întrebat-o eu.

— Mi-am făcut nişte timp şi eram în zonă. Am zis să-i fac o vizită unui vechi prieten.

— Cu ce te ocupi? a întrebat Sloane.

Lina şi-a trecut degetul peste un cerculeţ de apă de pe masă.

— Cu asigurări. V-aş spune mai multe, dar e incredibil de plicticos. Nici pe departe aşa de captivant cum e să fii împuşcat. Cum s-a întâmplat? l-a întrebat pe Nash.

El a ridicat din umărul sănătos.

— Un control în trafic care-a luat-o razna.

— L-au prins?

— Nu încă, a răspuns Lucian.

Răceala din tonul lui mi-a dat fiori pe şira spinării.

— Mă duc la baie, am anunţat eu.

— Vin şi eu, s-a oferit Sloane, sărind de pe scaun de parcă ar fi electrocutat-o.

Am mers în urma ei pe coridorul întunecat, dar când ea îmi ţinea uşa, m-a oprit Nash.

— Ai o clipă?

Vezica mea era aproape într-o situaţie de criză, dar părea ceva important.

— Sigur, am răspuns şi i-am făcut semn lui Sloane să intre fără mine.

— Voiam doar să ştii că verific lista pe care mi-ai dat-o. Nu m-am întors oficial la serviciu, dar nu înseamnă decât că pot să mă ocup mai bine de asta.

— Apreciez, Nash, am spus şi l-am strâns de braţ.

Nu-i o crimă să-ţi placă muşchii, nu?

— Dacă-ţi mai aduci aminte vreun detaliu despre tipul roşcat, să-mi zici.

— Sigur, am răspuns şi-am dat din cap. Am vorbit cu el doar atunci. Dar iese în evidenţă în mulţime. Musculos, tatuat, păr roşu-aprins.

Privirea lui Nash a devenit distantă, ciudată.

— Eşti bine? l-am întrebat din nou.

A dat aproape imperceptibil din cap şi a zis:

— Da. Bine.

— Crezi că putea să aibă şi el vreo legătură cu spargerea?

Nash şi-a trecut mâna prin păr, reluând ticul nervos tipic Morgan.

— E un joker şi nu-mi plac jokerii. Omul ăsta apare întâmplător la bibliotecă şi stă de vorbă cu tine.

— A zis că avea nevoie de ajutor cu ceva la calculator.

Nash a dat din cap şi am văzut cum aşază piesele de puzzle în cap, încercând să găsească un tipar.

— După aia îl vezi la bar în seara în care-ţi sparge cineva casa. Nu-i o coincidenţă.

M-am înfiorat.

— Eu tot sper că, oricine-ar fi, a găsit ce căuta. Dacă a găsit, n-are niciun motiv să se întoarcă.

— Aşa sper şi eu. Ai stat de vorbă şi cu Waylay?

— Da, până la urmă. A primit destul de bine vestea. Era mai îngrijorată să nu-i fi furat hainele noi decât de spargerea în sine. Nu părea să ştie ce ar putea să caute Tina sau altcineva. Adică, n-avem paleţi cu televizoare furate în living.

— M-am tot gândit, a zis el trecându-şi mâna peste obraz. Nu trebuie neapărat să fie bunuri furate. Dacă Tina s-a lăudat cu o pradă mare, putea să fie vorba despre cu totul alt fel de bani.

— Cum ar fi?

— Oamenii sunt plătiţi pentru tot felul de mizerii. Poate că a renunţat să mai mute bunuri furate şi s-a băgat în altceva. Poate că au pus mâna pe informaţii pe care le voia altcineva. Sau pe care cineva voia să nu le mai afle nimeni.

— Cum poate cineva să piardă sau să ascundă informaţii?

Mi-a zâmbit dulce.

— Nu toată lumea e aşa organizată ca tine, scumpo.

— Dacă e vorba de ceva ce Tina a fost destul de iresponsabilă să piardă, o să mă enervez rău. A pierdut

nouă rânduri de chei de la casă. Nouă. Şi nu vreau nici măcar să-ncep să vorbesc de cheile de la maşină.

Zâmbetul de pe faţă nu i s-a clintit.

— O să fie în regulă, Naomi. Promit.

Am dat din cap. Dar nu puteam să nu mă gândesc la toate felurile în care reuşise Tina să-mi facă rău, în ciuda eforturilor alor mei. Cum ar fi putut un departament de poliţie dintr-un orăşel şi un comandant rănit să ne protejeze?

Şi atunci mi-am dat seama. Poate că era momentul să încep să mă apăr singură.

Nash s-a rezemat de perete. Expresia lui nu trăda nimic, dar eram dispusă să pun pariu că avea dureri.

— E ceva ce tot vreau să te întreb, a zis el serios.

— Serios? am zis răguşit.

Sigur, Nash era la fel de nedrept de superb ca şi nemernicul de frate-său. Clar avea o personalitate mai plăcută. Şi se purta minunat cu copiii. Cu Waylay. Dar dacă mă invita în oraş la câteva zile după frate-său, o să trebuiască să-i spun s-o ia mai uşor.

N-aveam niciun pic de spaţiu pentru alt frate Morgan şi trebuia să mă concentrez asupra nepoatei mele şi tutelei.

— Te superi dacă stau şi eu de vorbă cu Waylay? m-a întrebat.

Am tresărit şi am reluat în cap ce-mi zisese, ca şi cum aş fi ratat eu cumva invitaţia la cină. Nu.

— Cu Waylay? De ce?

— Aş putea să pun întrebarea potrivită şi s-o ajut să-şi aducă aminte ceva important de dinainte să plece maică-sa. O cunoaşte pe Tina mai bine ca oricare dintre noi.

M-am aricit toată.

— Crezi că are vreo legătură cu toate astea?

— Nu, scumpo. Nu cred. Dar ştiu cum e să fii un copil care-şi ţine gura şi nu lasă să se vadă nimic.

Observam asta la el. Knox era genul „ia atitudine şi fă o criză când apare o problemă”. Pe dinafară, Nash era amabilitatea întruchipată, dar în el exista o profunzime tăcută şi mă întrebam ce secrete pândeau de dincolo de faţadă.

— Bine. Dar aş vrea să fiu cu voi când stai de vorbă cu ea. Începe în sfârşit să aibă încredere în mine. Să se deschidă în faţa mea. Aşa că vreau să fiu acolo.

— Fără discuţie.

Mi-a dat după ureche o şuviţă de păr şi m-am gândit ce băiat bun era. După care mi-am dorit să simt degetele lui Knox în păr. După care m-am înfuriat iar.

Uşa băii s-a deschis şi a ieşit Sloane. Mai precis, s-a împleticit. Am prins-o, iar ea s-a uitat în sus la mine, mi-a zâmbit şi mi-a prins obrajii între palme.

— Eşti aşaaaaaa de drăguţă!

— O conduc eu la masă, s-a oferit Nash.

— Şi tu eşti foarte drăguţ, Nash.

— Ştiu. E un blestem, Sloaney Bologna.

— Auu. Ţi-ai adus aminte, a murmurat ea, în timp ce Nash o ducea înapoi la masă.

Am intrat în toaleta femeilor şi am hotărât că nu era un loc unde să vreau să zăbovesc prea mult. Aşa că mi-am văzut repede de treabă şi apoi am ieşit iar pe coridor. Nu pândea nicio bonă, aşa că mi-am scos telefonul şi am deschis e-mailul.

M-am uitat peste umăr să mă asigur că nu s-au materializat nici Lucian, nici Nash, şi am început un să scriu un mesaj nou.

Către: Tina
De la: Naomi
Subiect: Ce cauţi tu
Tina,

Nu ştiu ce cauţi. Dar dacă aşa pot să scap de tine din viaţa mea, o să te-ajut să-l găseşti. Spune-mi ce să caut şi cum pot să ţi-l dau.

N

Dacă puteam găsi prima ce voia Tina, aveam pârghia de care aveam nevoie ca s-o elimin din viaţa mea. Dacă nu era ceva gen coduri nucleare, puteam să i-l dau sau măcar puteam să-l folosesc ca momeală ca s-o atrag afară din ascunzătoare.

Am aşteptat să apară mica înţepătură de vinovăţie. Dar n-a venit. Încă aşteptam când mi-a sunat telefonul în mână.

Knox Morgan.

Nu ştiam dacă e Fireballul sau toate discursurile alea de încurajare, dar mă simţeam mai mult decât pregătită să preiau controlul. Mi-am îndreptat umerii şi am răspuns.

— Ce-i?

— Naomi? Slavă Domnului.

Părea uşurat.

— Ce vrei, Knox?

— Uite ce-i, nu ştiu ce ţi-a zis Lina, dar n-a fost ce crezi tu.

— Ce cred eu e că viaţa ta amoroasă nu mă priveşte, i-am tăiat-o eu.

— Ei, haide. Nu fi aşa.

— O să fiu exact cum am eu chef să fiu şi tu n-o să ai nimic de spus. Trebuie să încetezi să-mi mai dai mesaje şi să suni. S-a terminat. Ai plecat.

— Naomi, doar pentru că nu suntem împreună nu înseamnă că nu vreau să fii în siguranţă.

Vocea lui, durerea care se simţea în ea m-au lovit direct în piept. Aveam senzaţia că nu mai pot respira.

— Foarte cavaleresc din partea ta, dar n-am nevoie să mă ţii tu în siguranţă. Există o întreagă altă linie de apărare. Eşti liber în mod oficial. Bucură-te de libertate!

— Daze, nu ştiu cum să te fac să înţelegi.

— Asta-i situaţia, Knox. Şi chiar înţeleg. Înţeleg că ţi-a păsat şi asta te-a speriat. Înţeleg că Waylay şi cu mine nu eram o recompensă suficient de mare ca să te convingă să-ţi înfrunţi frica. Pricep. Mă descurc. Ai luat decizia, acum trebuie să faci faţă şi consecinţelor. Dar eu nu sunt ca Lina. N-o să insist să fim prieteni. De fapt, consideră că ăsta-i un preaviz. Mâine seară e ultima mea tură la Honky Tonk. Doar pentru că stăm în acelaşi nenorocit de orăşel nu înseamnă că trebuie să ne vedem naibii tot timpul.

— Naomi, nu asta am vrut.

— Sincer, nu-mi pasă ce vrei. De data asta, mă gândesc ce vreau *eu*. Şi acum încetează cu telefoanele. Încetează cu mesajele. Retrage-ţi bonele şi lasă-mă să-mi trăiesc viaţa. Pentru că tu nu mai faci parte din ea.

— Uite ce-i, dacă e pentru că am zis ce-am zis despre tine şi Nash, îţi prezint scuze. Mi-a spus...

— O să te opresc înainte să-mi mai spui o dată *firimitură*. Nu-mi pasă ce spui sau crezi despre mine sau despre orice bărbat cu care o să aleg să ies. N-am nevoie de părerile tale sau de scuzele tale cu jumătate de gură. Cine se scuză cu „îţi prezint scuze”? am întrebat, asigurându-mă că imitaţia nu era nici pe departe măgulitoare.

S-a lăsat tăcerea şi preţ de o clipă am sperat că mi-a închis telefonul.

— Cât ai băut? m-a întrebat.

Am ridicat telefonul şi am ţipat în el.

Am auzit hârşâit de scaune şi în câteva secunde Lucian şi Nash erau în capul coridorului. Am ridicat un deget ca să nu-i las să se apropie.

— Îţi sugerez să uiţi numărul ăsta de telefon, pentru că dacă mă mai suni o dată, n-o s-o mai oblig pe Waylay să-ţi dea câinele înapoi.

— Naomi...

Am închis şi am îndesat telefonul în buzunar.

— Poate vreunul dintre voi să mă ducă acasă? Mă doare capul.

Dar nu era nimic în comparaţie cu durerea din piept.

45. Bătaie în bar

Knox

Am dat buzna la Honky Tonk plin de draci. Nu dormisem toată noaptea. După convorbirea aia cu Naomi. Femeia asta avea o încăpăţânare de coşmar. Nu-i păsa că încercam să fac ce-i mai bine pentru ea. Nu voia să vadă lucrurile din punctul meu de vedere. Renunţa la o slujbă bună doar pentru că avea sentimentele rănite; era un motiv al dracului de idiot să întoarcă spatele banilor.

Şi aveam să-i şi spun.

În loc de salutările obişnuite din partea personalului de la bucătărie, m-am ales cu câteva priviri pe furiş şi brusc toată lumea era prea ocupată cu ce avea de făcut ca să observe măcar că sunt acolo.

Trebuiau toţi să-şi bage minţile în cap şi să termine odată cu asta.

Am împins uşile şi am intrat în bar, unde am găsit-o pe Naomi aplecată la o masă din colţ, râzând de ceva ce-i zicea maică-sa. Lou şi Amanda veniseră pentru băuturile de dinaintea cinei lor romantice săptămânale.

Ştiam că nu ca să-mi susţină mie afacerea erau aici, ci ca să-şi arate sprijinul pentru fata lor.

Restul zonei ei era deja plin. Pentru că ea atrăgea oamenii.

Knockemout o întâmpinase exact cum ne întâmpinase acum mulţi ani şi pe mine şi pe fratele meu. Dacă-şi imagina că o să mă lase în urmă, avea să fie dezamăgită.

Un picior lung, îmbrăcat în blugi, a apărut brusc în faţa mea, stându-mi în cale.

— Ho, cowboy. Arăţi de parcă ai fi cât pe ce să ucizi pe cineva.

— N-am timp de prostii, Lina!

— Atunci nu mai face prostii.

— Nu eu mă ţin de prostii. Ce naiba, i-am zis aşa cum ţi-am zis şi ţie cum stau lucrurile. A fost exact cum am zis. N-are niciun drept să fie ofticată pe mine.

— Te-ai gândit măcar o clipă să-i spui motivul real pentru care eşti cum eşti? a întrebat ea şi a ridicat un pahar cu ceva ce am avut senzaţia că e din stocul meu particular de bourbon.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o calm.

Şi-a mişcat gâtul ca şi cum se încălzea pentru o bătaie.

— Ascultă, Knox. Femeile au un al şaselea simţ când li se servesc jumătăţi de adevăr.

— Baţi undeva?

Naomi a plecat de la masă făcând un semn cu mâna şi se îndrepta spre următoarea, o masă de patru persoane ocupată de motociclişti.

— Ştie că mai sunt lucruri pe care nu le spui. Şi eu am ştiut. Şi sunt dispusă să pun pariu că au ştiut şi toate femeile dintre noi. Nu rezistăm când vedem un bărbat rănit. Fiecare crede că o să fie aia pe care-o s-o lăsaţi să se apropie. Aia care o să vă repare ca prin farmec cu iubire.

— Ei, hai, Lina.

— Vorbesc serios. Dar tu ne tot alungi. Şi cred că din cauză că nu vrei să recunoşti adevărul.

— Parc-ai fi un terapeut de-ăla nenorocit de la televizor.

— În concluzie, prietene, Naomi merită adevărul. Chiar dacă e urât. N-o să te ierte şi n-o „să-i treacă”, aşa cum spui tu foarte elocvent, decât dacă eşti sincer cu ea. Cred că-i datorezi asta.

— Nu-mi prea placi în clipa asta, i-am zis, iar ea a zâmbit.

— Iar mie nu-mi prea pasă.

Şi-a terminat băutura şi a pus paharul gol pe bar.

— Ne vedem mai încolo. Încearcă să n-o dai în bară şi mai rău.

Cuvintele alea îmi răsunau în urechi când am ocolit barul şi am prins-o pe Naomi la POS.

Încă nu mă văzuse. Aşa că am rămas pe loc şi m-am uitat în voie, încordat de dorinţa de-a o atinge. Era roşie la faţă şi avea părul coafat în bucle sexy. Iar avea una dintre fustele alea nenorocite de blugi; asta părea nouă şi chiar mai scurtă ca alelalte. Purta cizme de cowboy şi un tricou Honky Tonk cu mâneci lungi. Arăta ca visul oricărui bărbat.

Arăta ca visul *meu*.

— Trebuie să vorbesc cu tine, i-am zis.

A tresărit când am vorbit, după care m-a privit din cap până în picioare şi s-a întors.

Am prins-o de braţ.

— În caz că n-ai observat, am şapte mese, şefu’. Sunt ocupată. E ultima mea seară. Nu mai e nimic de spus.

— Greşeşti, Daisy. Nu-i ultima ta seară şi ai multe de auzit.

Eram aproape. Prea aproape. Aveam toate simţurile încărcate de ea. Parfumul ei, moliciunea de catifea a pielii, sunetul vocii. Îmi ajungeau toate direct în măruntaie.

Şi simţea şi ea. Atracţia nu dispăruse pur şi simplu pentru că-mi luasem eu tălpăşiţa. Ba chiar ultima

săptămână petrecută fără ea mă făcuse s-o doresc şi mai mult.

Mi-era al naibii de dor să mă trezesc lângă ea. Mi-era dor s-o văd la masa Lizei. Mi-era dor s-o duc pe Waylay în staţia de autobuz. Mi-era dor de cum mă simţeam când mă săruta ca şi cum nu s-ar fi putut abţine.

Din boxe s-a auzit un imn country vioi, şi tot barul a izbucnit în urale.

— Sunt ocupată, vikingule. Dacă mă târăşti de-aici, nu faci decât să-ţi scazi profitul.

Mi-am încleştat maxilarul.

— Rezolvă-ţi mesele. Într-un sfert de oră iei pauză. La mine în birou.

— Da, bine, a răspuns ea sarcastic.

— Dacă nu eşti la mine în birou într-un sfert de oră, vin aici, te arunc pe umăr şi te duc pe sus.

M-am aplecat spre ea, destul de aproape s-o sărut.

— Şi fusta ta nu-i în niciun caz potrivită pentru aşa ceva.

Am simţit-o înfiorându-se lângă mine când mi-au trecut buzele pe lângă urechea ei.

— Un sfert de oră, Naomi, am repetat şi am lăsat-o acolo.

După şaisprezece minute, eram singur în birou şi un car de nervi. Am deschis uşa aşa de violent, că s-au zgâlţâit balamalele. Când am ajuns la bar, Naomi şi-a iţit capul la barul de servire ca o căprioară care simte pericolul.

M-am dus direct la ea.

Ochii ăia ai ei s-au mărit când a văzut ce aveam de gând.

— Te-am avertizat, i-am spus când a făcut un pas în spate şi apoi încă unul.

— Să nu îndrăzneşti, Knox!

Dar am îndrăznit.

Am prins-o de braţ şi am îndoit-o de mijloc. Era pe umărul meu în mai puţin de-o secundă. Cât ai zice peşte.

Barul a rămas completă tăcut; nu se mai auzea decât Darius Rucker în boxe.

— Max, ocupă-te tu de băuturile alea, am spus arătând spre tava lui Naomi.

Naomi se zbătea, încercând să se îndrepte, dar eu n-aveam niciun chef de-aşa ceva. I-am tras o palmă peste fund, pe denim, bumbac şi piele.

În bar s-a dezlănţuit infernul.

Naomi a ţipat şi s-a întins să tragă de tivul fustei.

Purta lenjeria pe care i-o cumpărasem eu şi ştiam că, oricât de rece ar fi fost, îi era al naibii de dor de mine.

— Mi se văd chiloţii! a ţipat ea.

Mi-am pus palma peste fundul ei.

— E mai bine?

— O să te plesnesc de o să ţi se învârtă capul, m-a ameninţat ea în timp ce ieşeam din bar şi o luam spre biroul meu.

Până să bat codul la uşă, renunţase să se mai lupte cu mine şi atârna cu capul în jos şi braţele încrucişate, probabil în semn de bosumflare.

Nu voiam să-mi iau mâinile de pe ea. Îmi doream să am cum să trec prin asta fără să-i dau drumul. Dar nu eram eu grozav la conversaţii nici în condiţii normale, iar când mai aveam şi o erecţie dureroasă, eram şi mai rău.

Am prins-o de şolduri şi am lăsat-o să alunece în jos, până a ajuns cu picioarele pe podea. O clipă am rămas nemişcaţi, lipiţi unul de altul ca şi cum am fi fost un singur trup. Şi doar o clipă, când m-a privit în ochi cu palmele apăsate pe pieptul meu, totul a părut cum trebuie.

După care s-a împins de lângă mine şi s-a dat înapoi.

— Ce dracu' vrei de la mine, Knox? Ai zis că nu vrei să fim împreună. Nu suntem împreună. Nu mă ţin după tine, nu mă milogesc să-mi mai dai o şansă. Ţi-am respectat dorinţa.

Eram îngrijorat că o să primească un răspuns greşit dacă se uită sub centură, aşa că am îndreptat-o spre scaunul din spatele biroului.

— Stai jos.

S-a încruntat la mine jumătate de minut, cu braţele încrucişate, înainte să cedeze.

— Bine, a zis şi s-a aruncat pe scaun.

Dar distanţa nu mă prea ajuta. Am început să-mi dau seama că singurul lucru care mă ajuta era să fiu aproape de ea.

— Tot spui că vrei ceva şi după aia te porţi ca şi cum vrei cu totul altceva, a continuat ea.

— Ştiu, i-am răspuns şi i-am închis gura.

Trebuia să mă mişc, aşa că am început să mă plimb prin faţa biroului, pentru că simţeam nevoia să fie ceva între noi.

— E ceva ce nu ştii.

A început să bată cu degetele în braţe.

— Şi o să mă luminezi curând sau trebuie să-mi iau adio de la bacşişurile alea?

Mi-am băgat mâinile în păr; după aia m-am scărpinat în barbă. Mă simţeam transpirat şi agitat.

— Nu mă grăbi, bine?

— Chiar n-o să-mi lipsească lucratul pentru tine!

— La naiba, Naomi! Lasă-mă o clipă. Nu vorbesc cu nimeni despre mizeria asta. Bine?

— Şi de ce să începi acum? a întrebat ea şi s-a ridicat.

— L-ai cunoscut pe tata, am izbucnit.

S-a lăsat încet înapoi în scaun, iar eu am început iar să mă plimb de colo-colo.

— La adăpost, am spus.

— O, Doamne! Duke, a zis ea dându-şi brusc seama. L-ai tuns. Ai făcut tu prezentările.

Nu făcusem eu prezentările; Naomi se prezentase singură.

— Când a murit mama, el n-a făcut faţă. A început să bea. Nu s-a mai dus la serviciu. A fost prins băut la volan. Atunci ne-au luat Liza şi bunicul. Şi ei sufereau. Pentru ei, să ne aibă în preajmă nu însemna să-şi aducă aminte de ce-au pierdut. Dar pentru tata... Nici nu putea să se uite la noi. A continuat să bea şi aici. Chiar aici, la bar, înainte să fie Honky Tonk.

Poate că de-asta îl şi cumpărasem. De-asta mă simţisem obligat să-l transform în ceva mai bun.

— Când alcoolul nu l-a mai amorţit, a început să caute ceva mai tare.

Au dat năvală o mulţime de amintiri pe care credeam că le-am îngropat.

Tata, cu ochii injectaţi, cu coji şi zgârieturi. Cu faţa plină de vânătăi şi tăieturi de care nu-şi aducea aminte.

Tata, covrig pe jos în bucătărie, ţipând că vede gândaci.

Tata, inconştient în patul lui Nash, cu o cutie goală de pastile alături.

Am riscat să-i arunc o privire – stătea nemişcată, cu ochii mari şi trişti. Era mai bine decât indiferenţa aia rece.

— A intrat şi a ieşit de la dezintoxicare de zece-douăsprezece ori până să-l dea bunicii afară.

Mi-am trecut mâna prin păr şi m-am strâns de ceafă.

Naomi n-a spus nimic.

— Nu s-a mai pus niciodată pe picioare. Nici n-a încercat. Nash şi cu mine nu eram un motiv suficient pentru el să reziste. Pe mama am pierdut-o, dar nu ea a ales să ne părăsească.

Am înghiţit un nod.

— Tata? El a ales. El ne-a abandonat. Se trezeşte în fiecare zi şi alege acelaşi lucru.

A răsuflat întretăiat şi am văzut că avea lacrimi în ochi.

— Să nu cumva! am avertizat-o.

A dat încet din cap şi a clipit să le alunge. M-am întors cu spatele la ea, hotărât să spun tot.

— Liza J şi bunicul au făcut tot ce-au putut să ne fie bine. Îl aveam pe Lucian. Aveam şcoala. Aveam câinii şi pârâul. A durat doar câţiva ani, dar a fost bine. Eram în regulă. Ne trăiam viaţa. Şi după aia bunicul a făcut un atac de cord. S-a prăbuşit când repara burlanul din spatele casei. A murit înainte să ajungă jos.

Am auzit scaunul mişcându-se şi după o clipă braţele lui Naomi au ajuns în jurul mijlocului meu. N-a zis nimic, doar s-a lipit de spatele meu şi s-a apăsat în mine. Am lăsat-o. Eram egoist, dar voiam mângâierea trupului ei lipit de mine.

Am tras aer ca să scap de apăsarea de pe piept.

— Parcă i-aş fi pierdut pe toţi din nou. Prea multe pierderi nenorocite şi fără rost. A fost prea mult pentru Liza J. S-a prăbuşit şi a plâns în faţa sicriului. Era ca un izvor tăcut şi nesecat de lacrimi peste sicriul bărbatului pe care-l iubise toată viaţa. Nu m-am simţit niciodată mai neajutorat în toată viaţa asta nenorocită. A închis pensiunea. A tras draperiile ca să nu mai intre lumina. A încetat să mai trăiască.

Şi eu iar nu fusesem în stare să fac pe cineva pe care-l iubeam să meargă mai departe.

— Draperiile alea au stat trase până la tine, am şoptit.

I-am simţit tresărirea, i-am auzit răsuflarea întretăiată.

— La naiba, Naomi! Ţi-am zis să nu plângi!

— Nu plâng, s-a smiorcăit ea.

Am tras-o în faţa mea. Faţa frumoasă era plină de lacrimi şi buza de jos îi tremura.

— Asta e în sângele meu. Tata. Liza J. N-au putut să facă faţă. S-au pierdut şi totul în jurul lor a luat-o în jos necontrolat. De-acolo vin eu. Nu-mi pot permite să renunţ

aşa. Am deja oameni care depind de mine. La dracu', uneori parcă tot oraşul ăsta nenorocit are nevoie de câte ceva de la mine. Nu pot să ajung într-o situaţie în care să-i las baltă.

A expirat încet şi tremurat.

— Înţeleg de ce te simţi aşa, a spus în cele din urmă.

— Să nu-ţi pară rău pentru mine, i-am zis şi am strâns-o de braţe.

Şi-a trecut o mână pe sub ochi.

— Nu-mi pare rău pentru tine. Mă întreb cum de nu eşti un ghem şi mai mare de traume şi nesiguranţe. Tu şi fratele tău trebuie să fiţi foarte mândri de voi.

Am pufnit, după care am cedat dorinţei de-a o trage spre mine. Mi-am rezemat bărbia pe creştetul ei.

— Îmi pare rău, Naomi. Dar nu ştiu cum să fiu altfel.

A rămas nemişcată lângă mine, apoi şi-a aplecat capul pe spate ca să se uite la mine.

— Uau. Knox Morgan tocmai a spus că-i pare rău.

— Mda, bine, nu te obişnui prea tare.

S-a strâmbat şi mi-am dat seama ce tâmpenie spusesem.

— Rahat. Îmi pare rău, iubito. Sunt un nemernic.

— Mda, a fost ea de acord, smiorcăindu-se eroic.

M-am uitat prin birou. Dar eram bărbat. N-aveam nicio cutie de şerveţele la îndemână.

— Uite, am zis şi am mers împreună spre canapea, unde era geanta mea de sală.

Am tras un tricou din ea şi i-am şters lacrimile care mă sfâşiau în bucăţele pe dinăuntru. Faptul că m-a lăsat m-a ajutat un pic să mă descurc cu bucăţelele.

— Knox?

— Da, Daze?

— Sper că într-o bună zi o să cunoşti femeia care să te facă să simţi că a meritat totul.

I-am ridicat bărbia.

— Iubito, nu cred că înţelegi. Dacă n-aţi fost tu şi Waylay, n-o să fie nimeni.

— Asta-i şi foarte dulce, şi foarte aiurea în acelaşi timp, a şoptit ea.

— Ştiu.

— Mulţumesc că mi-ai spus.

— Mulţumesc că m-ai ascultat.

Mă simţeam... altfel. Cumva mai uşor, ca şi cum aş fi reuşit să-mi deschid şi eu draperiile sau ceva de genul ăsta.

— Suntem OK? am întrebat-o.

Mi-am trecut degetele prin părul ei şi i l-am dat pe după urechi.

— Sau tot mă urăşti?

— Păi, te urăsc mult mai puţin decât când am început tura.

Mi-au zvâcnit buzele.

— Asta înseamnă că eşti dispusă să mai rămâi? Clienţii te iubesc. Personalul te iubeşte. Şi şeful ţine al naibii de mult la tine.

Ţineam mai mult decât al naibii de mult la ea. S-o ţin aşa în braţe. Să vorbesc aşa cu ea. În pieptul meu se întâmpla ceva şi parcă ar fi fost artificii.

A strâns din buze şi mi-a pus mâinile pe piept.

— Knox.

Am clătinat din cap.

— Ştiu. Nu-i corect să-ţi cer să mai rămâi când eu nu pot fi ce meriţi tu.

— Nu cred că inima mea e în siguranţă în preajma ta.

— Naomi, ultimul lucru pe care mi-l doresc e să-ţi fac rău.

A închis ochii.

— Ştiu. Înţeleg. Dar nu ştiu cum să mă apăr de speranţă.

I-am ridicat bărbia.

— Uită-te la mine.

A făcut cum i-am zis.

— Vorbeşte.

A ridicat privirea în tavan.

— Adică, uită-te la noi, Knox. Ştim amândoi că n-o să ducă nicăieri şi totuşi suntem încă literalmente legaţi.

Dumnezeule, ce-mi mai plăcea vocabularul ăsta al ei!

— O vreme, o să pot să ţin minte că nu poţi să fii cu mine. Dar mai devreme sau mai târziu o să încep să uit. Pentru că tu eşti tu. Şi tu vrei să ai grijă de toţi şi de toate. O să-i cumperi lui Waylay o rochiţă care o să-i placă. Sau mama o să te convingă să joci golf cu ea în weekenduri. Sau o să-mi aduci iar cafea când am cea mai mare nevoie de ea. Sau o să-l pocneşti iar în faţă pe fostul meu. Şi o să uit. Şi o să mă îndrăgostesc din nou.

— Ce vrei să fac? am întrebat, strângând-o din nou lângă mine. Nu pot să fiu cine vrei tu să fiu. Dar nu pot să te las liberă.

Mi-a pus mâna pe obraz şi s-a uitat la mine cu ceva ce semăna al naibii de mult cu iubirea.

— Din nefericire, vikingule, astea sunt singurele tale variante. Cineva mi-a spus odată, chiar în încăperea asta, că nu contează cât de nefericite sunt opţiunile. Tot ai de ales.

— Cred că ăla ţi-a mai zis şi că există pe undeva un bărbat care ştie că nici în cea mai bună zi a lui n-o să fie niciodată suficient de bun pentru *tine*.

M-a strâns de obraz şi a început să alunece din strânsoarea mea.

— Trebuie să mă întorc la bar.

Toate instinctele mele se opuneau, dar i-am dat totuşi drumul.

M-am simţit ciudat. Deschis, expus, carne vie. Dar mă simţeam şi mai bine. Mă iertase. Îi arătasem cine eram cu adevărat, iar ea acceptase totul.

— Am vreo şansă să-mi capăt câinele înapoi?

A zâmbit trist.

— Asta e problema ta şi a lui Waylay. Cred că i-ar prinde bine şi nişte scuze din partea ta. Stă cu Liza în seara asta.

Am dat din cap.

— Mda. Bine. Naomi?

S-a oprit la uşă şi s-a uitat înapoi.

— Crezi că dacă am fi mers mai departe... Adică, dacă nu încheiam relaţia, ar fi fost posibil să mă...

Nu puteam rosti cuvintele. Mi s-au oprit în gât.

— Da, a răspuns ea cu un zâmbet trist care mi-a dat fiori.

— Da ce?

— Te-aş fi iubit.

— De unde ştii? am întrebat răguşit.

— Pentru că te iubesc deja, tontule!

Şi cu asta, a ieşit din biroul meu.

46. Tina e o javră

Naomi

M-am dus direct la baie să mă aranjez. Knox Morgan avea clar efecte distructive asupra machiajului. După ce am scăpat de mutra de clovn trist şi m-am dat din nou cu ruj, m-am uitat lung şi bine la imaginea mea în oglindă.

Cioburile mititele ale inimii mele erau acum pisate şi făcute praf fin, mulţumită mărturisirii lui Knox.

— Nici nu-i de mirare, am şoptit imaginii mele.

Există lucruri peste care nu putem trece niciodată. Voiam amândoi să ne iubească suficient cineva ca să compenseze pentru toate dăţile când nu fuseserăm destul de iubiţi. Părea o risipă incredibilă că puteam simţi ce simţeam, dar niciunul dintre noi nu putea fi acel cineva pentru celălalt.

Nu-l puteam face pe Knox să mă iubească suficient şi cu cât îmi trecea mai repede, cu atât mai bine. Poate că într-o bună zi am putea să fim prieteni buni. Dacă aveam succes la audierea pentru custodie şi dacă Waylay şi cu mine hotăram să rămânem definitiv în Knockemout.

Când m-am gândit la Waylay, mi-am scos telefonul din şorţ să-mi verific mesajele. La începutul săptămânii, fusesem de acord să-şi instaleze pe laptop o aplicaţie de mesagerie, ca să-mi poată scrie dacă are nevoie. În schimb, ea îmi descărcase pe telefon o aplicaţie cu GIF-uri, ca să ne putem trimite şi aşa ceva toată ziua.

— A, minunat, am gemut când am văzut zecile de mesaje noi.

Silver: Frumoşi chiloţei.

Max: Ar fi bine să-nsemne că vă împăcaţi!!!!

Mama: Şase emoticoane cu flăcări.

Fi: Ne ocupăm noi de mesele tale, aşa că n-ai decât să ai câte orgasme ai nevoie în birou la Knoxy.

Sloane: Lina tocmai a trimis un mesaj (şi alţi nouă oameni din bar). Nemernicul ăla chiar te-a luat pe sus ca un om al peşterilor? Sper că i-ai aranjat mutra şi ouăle.

Waylay: Mătuşă Naomi, am probleme.

Mi-a stat inima când am citit ultimul mesaj. Îl trimisese acum un sfert de oră. Tremurând toată, am trimis un mesaj cât ieşeam în grabă din baie.

Eu: Eşti bine? Ce s-a-ntâmplat?

Erau o groază de motive care s-o facă pe-o fetiţă de unşpe ani să creadă că are probleme, mi-am zis raţional. Nu însemna că e vreo urgenţă reală. Poate că şi-a uitat tema la matematică. Poate că a spart din greşeală piticul de grădină favorit al Lizei. Poate că i-a venit ciclul.

Mai aveam şi trei apeluri ratate în ultimele cinci minute de la un număr necunoscut. Ceva nu era în regulă.

M-am dus la bucătărie şi am căutat în agendă numărul Lizei.

— Toate bune, Naomi? m-a întrebat Milford în timp ce mă duceam grăbită spre parcare.

— Da. Aşa cred. Doar că trebuie să dau un telefon scurt, am răspuns înainte să ies pe uşă în aerul rece al serii.

— Naomi.

Braţele mi-au căzut fără vlagă pe lângă corp. Cunoşteam vocea aia.

— Tina?

Sora mea geamănă stătea cu capul scos pe geamul şoferului şi iar am avut senzaţia că mă uitam în oglindă. O oglindă deformată. Părul ei înainte decolorat era acum castaniu-închis şi tuns scurt, cam ca al meu. Aveam aceiaşi ochi căprui. Diferenţele erau subtile. Purta o haină din imitaţie de piele ieftină. Avea mai mulţi cercei în ambele urechi. Dermatograful ei era gros şi albastru.

Dar părea la fel de îngrijorată ca mine.

— A luat-o pe Waylay! A luat-o, a zis ea.

Mi-a stat inima şi m-a cuprins un val de greaţă, în timp ce toţi muşchii din corp mi s-au încordat.

— Ce? Cine-a luat-o? Unde e?

— E doar vina mea, s-a jeluit Tina. Trebuie să mergem. Trebuie să mă ajuţi. Ştiu unde a dus-o.

— Trebuie să sunăm la poliţie, am spus, aducându-mi aminte că aveam un telefon în mână.

— Sună-i pe drum. Trebuie să ne mişcăm repede. Haide!

Pe pilot automat, am deschis uşa pasagerului şi am urcat. Mă întindeam după centura de siguranţă când am simţit ceva pufos care îmi prindea încheietura.

— Ce faci? am ţipat.

Tina m-a prins de celălalt braţ şi şi-a înfipt unghiile în încheietură. Am încercat să mă trag, dar n-am fost destul de rapidă şi mi-a prins şi a doua cătuşă de mână.

— Eşti cam proastă ca să fii tu aia deşteaptă, a comentat ea aprinzându-şi o ţigară.

Geamăna mea diabolică tocmai îmi pusese nişte cătuşe pufoase prinse de bordul maşinii.

— Unde-i Waylay?

— Calmează-te.

A aruncat un fum spre mine.

— Copilul e bine. Şi tu o să fii bine dacă o să cooperezi.

— Cum să cooperez? Cu cine? am întrebat şi am smucit de cătuşe.

A chicotit când a ieşit din parcare.

— Amuzant, nu? Le-am găsit într-o cutie cu jucării sexuale în depozitul moşului ăluia cretin de proprietar.

— Scârbos!

Trebuia să mă frec cu clor când se terminau toate astea.

Telefonul meu era pe podea, cu ecranul în jos. Dacă reuşeam să ajung la el, puteam să sun pe careva. Am smucit iar de cătuşe şi am ţipat când mi-au intrat în carne.

— Am primit e-mailul tău, mi-a zis soră-mea degajat. Cu tine şi copilul ăla al meu, m-am gândit că o să găsesc rapid ce caut.

— Ce să găseşti?

Am împins telefonul cu vârful cizmei, ca să încerc să-l întorc. Unghiul nu era tocmai bun şi, în loc să-l întorc, l-am împins şi mai adânc sub bord.

— Nu m-ar mira să nu ştii. Copilul ăla măcar ştie să-şi ţină naibii gura. Omul meu şi cu mine am pus mâna pe nişte informaţii destul de importante, pentru care o grămadă de oameni ar da bani buni. Le ţineam pe un stick. Stick-ul a dispărut.

— Şi ce-are asta de-a face cu Waylay?

De data asta, am împins suficient telefonul ca să-l întorc... şi din nefericire şi ca să-i aprind ecranul. Lumina nu era deloc subtilă.

— Ha-ha! Frumos lucrat, Miro!

Soră-mea s-a aplecat şi s-a întins după telefon. Maşina a ieşit de pe drum şi a intrat pe acostament, iar farurile au luminat în lungime gardul unei păşuni.

— Ai grijă!

M-am lăsat în jos când am trecut prin gard şi ne-am oprit pe păşunea pentru cai. M-am lovit cu capul de bord de-am văzut stele verzi.

— Hopa! a zis Tina şi s-a ridicat cu telefonul meu în mână.

— Au! Dumnezeule, tot n-ai învăţat să conduci, nu?

— Orgasme şi chiloţei, a comentat ea uitându-se printre mesajele mele. Hm, poate că ai devenit mai interesantă ca în liceu.

M-am aplecat ca să-mi duc o mână încătuşată la frunte.

— Ai face bine să nu-i faci nimic rău lui Waylay, ignorantă iresponsabilă ce eşti!

— Încă mai ştii vocabularul. Drept cine dracu’ mă iei? Nu i-aş face rău propriei mele fiice!

Părea insultată.

— Uite ce e, am spus obosită. Du-mă la Waylay.

— Ăsta e planul, Miro.

Miro venea de la Mironosiţa, porecla cu care mă pricopsise când aveam vreo nouă ani şi voia să vadă cât de sus putea să tragă săgeţi cu arbaleta unchiului nostru. Acum mi-aş fi dorit să am arbaleta aia.

— Nu-mi vine să cred că suntem rude.
— Nu eşti singura, a replicat ea şi şi-a aruncat ţigara, şi apoi şi telefonul meu, pe geam.

A dat drumul la radio şi a apăsat pe acceleraţie. Maşina a derapat ca nebuna pe iarbă înainte să treacă pieziş prin gaura căscată din gard.

După jumătate de oră, a ieşit de pe drumul plin de gropi care străbătea o zonă industrială cu aspect dărăpănat dintr-o suburbie a Washingtonului. A oprit lângă un gard de plasă şi s-a proptit în claxon.

Subtilitatea nu era chiar specialitatea soră-mii.

Tot drumul, nu mă gândisem decât la Waylay. Şi la Knox. La părinţii mei. La Liza. Nash. Sloane. Fetele de la Honky Tonk. Cum reuşisem să-mi găsesc un cămin doar ca să vină Tina şi să strice totul. Din nou.

Au apărut două siluete întunecate îmbrăcate în blugi şi piele şi au tras de poartă ca s-o deschidă, cu un scârţâit asurzitor.

Am intrat, iar Tina a oprit maşina în faţa unei rampe de încărcare. Şi-a mai aprins o ţigară. A patra de când plecaserăm.

— N-ar trebui să fumezi aşa de mult.
— Da’ ce eşti tu? Poliţia pulmonară?
— Faci riduri.
— Pentru asta sunt chirurgii esteticieni, a replicat Tina ridicându-şi sânii semnificativ măriţi. Asta-i problema ta. Îţi faci mereu prea multe griji ca să te mai şi distrezi.
— Şi tu nici nu te gândeşti la consecinţe. Uite unde-ai ajuns. Ţi-ai abandonat copilul şi după aia l-ai răpit. M-ai răpit pe mine. Ca să nu mai zic că nu o dată ai furat de la mine. Şi acum transporţi bunuri furate.
— Da? Şi care dintre noi se distrează mai bine?
— De fapt, eu m-am culcat cu Knox Morgan.

S-a uitat la mine prin vălul de fum.

— Faci mişto de mine.

Am clătinat din cap.

— Nu fac mişto de tine.

A lovit în volan şi a chicotit.

— Ce să vezi? Uite cum îşi dă drumul în sfârşit Mironosiţa. Mâine, poimâine o să dansezi la bară la seara amatorilor şi o să furi lozuri din magazine.

Mă îndoiam foarte serios.

— Ce? Cine ştie? Poate că-ţi dai drumul suficient cât să găsim legătura aia dintre noi de care te tot plângeai, a zis Tina, lovindu-mă peste încheietură într-un mod care ar fi putut însemna afecţiune. Dar întâi trebuie să ne ocupăm de treaba asta.

Am ridicat mâinile cu cătuşe.

— De ce treabă aş putea să mă ocup cu jucării sexuale la mâini?

A băgat mâna în suportul de pe uşă şi a scos un set de chei.

— Uite care-i treaba. Am nevoie să-mi faci un serviciu.

— Pentru tine, orice, Tina, am răspuns sec.

— Am pus pariu pe 100 de dolari cu omul meu că pot să te aduc fără să te pocnesc sau să te oblig. I-am zis că te-ai născut fraieră. A spus că n-am cum să te fac să vii aici de bunăvoie şi aşa mai departe. Aşa că uite cum facem. Eu îşi scot cătuşele şi te duc sus la omul meu şi la copil. Tu nu-i spui de astea.

A zburlit blăniţa de leopard mov care era mai aproape de ea.

Sora mea e o cretină.

— Dacă ţi le scot şi tu încerci să fugi sau deschizi gura aia mare, o să mă asigur că n-o mai vezi niciodată pe Waylay.

O cretină care înţelege surprinzător de bine ce-i motivează pe oameni.

A rânjit.

— Mda. Ştiam eu că o placi. Mi-am închipuit că şi ea o să te placă, dacă eşti aşa pasionată de toate rahaturile alea de fetiţe. Ştiam eu că la tine-i cel mai bine s-o parchez până sunt gata s-o iau din loc.

— Waylay e o fetiţă minunată.

— Nu-i gură-mare pârâcioasă ca *alţii*, a replicat ea, aruncându-mi o privire tăioasă. Oricum, eu mi-am câştigat pariul, şi tu ai ocazia să mai stai cu copilul înainte să dăm noi lovitura.

Voia s-o ia pe Waylay cu ea. Am simţit un val rece de greaţă în măruntaie, dar n-am zis nimic.

— Ne-am înţeles?

Am încuviinţat.

— Mda. Da. Ne-am înţeles.

— Hai să-mi iau suta de dolari, a propus ea veselă.

În depozit am mai numărat trei huligani bruneţi, toţi cu puşti. La parter erau parcate douăsprezece maşini care-ţi luau ochii. Unele erau acoperite cu prelate, altele aveau capotele şi uşile deschise. De cealaltă parte a rampei de încărcare erau cutii de televizoare şi alte lucruri care păreau furate.

Era frig, iar eu nu eram îmbrăcată corespunzător.

— Hai să mergem, Mironosiţo. Avem treabă, m-a îndemnat Tina şi m-a condus pe scara metalică spre etaj, o zonă care părea să fi găzduit cândva birouri.

Sor-mea a deschis uşa şi a intrat.

— S-a-ntors mama! a anunţat ea.

Am şovăit în faţa uşii şi m-am rugat la zeii gemenelor bune. Îmi era frică. Aş fi dat orice să-i am cu mine pe Knox, sau pe Nash, sau tot departamentul de poliţie din Knockemout. Dar nu era cazul.

Trebuia să fiu eu eroina în seara asta, pentru că altfel pierdeam totul.

Mi-am îndreptat umerii şi am trecut pragul, hotărâtă să fac ce făceam eu cel mai bine – să fac ordine în haos. Înăuntru era cald, slavă Domnului. Nu prea cald, dar suficient cât să nu-mi îngheţe părţile intime. Se simţea un miros distinct de mâncare la pachet stătută, cel mai probabil dinspre grămada de cutii de pizza şi caserolele întinse pe o masă pliantă lungă.

Ferestrele prăfuite dădeau spre primul nivel şi spre exterior. Pe un al treilea perete era o salteluţă acoperită cu cearşafuri care păreau foarte scumpe şi nu mai puţin de şase perne.

Tot acolo erau şi două suporturi mobile pentru haine, care formau un şifonier improvizat. Pe altă masă pliantă erau aşezate vreo zece-douăsprezece perechi de adidaşi şi mocasini bărbăteşti de lux.

Podeaua era lipicioasă, iar tavanul, găurit. Şi pe ferestre se vedea un strat gros de funingine.

Muream să pun mâna pe nişte Lysol şi să încep să fac curat, până am zărit masa cu un strat de aproape 30 de centimetri de rulouri de bancnote.

— Ţi-am zis io, a anunţat Tina triumfătoare, arătând cu degetul mare spre mine. A venit direct, nu?

Am încremenit când l-am recunoscut pe bărbatul aşezat în scaunul de birou masiv, capitonat cu piele, din faţa televizorului cu ecran plat.

Era roşcatul de la bibliotecă şi de la Honky Tonk. Numai că de data asta nu mai era îmbrăcat ca să se adapteze la mediu. Purta o pereche de blugi de prost gust şi un hanorac Balenciaga portocaliu-aprins.

Îşi freca pistolul deja lucios cu o cârpă.

Am înghiţit un nod.

— Măi, măi. Chiar dublura bătrânicii mele. Mă mai ţii minte? m-a întrebat cu un rictus respingător.

— Domnule Flint, am zis.

Tina a pufnit.

— Îl cheamă Duncan. Duncan Hugo. Ca sindicatul crimei organizate Hugo.

Se dădea mare, de parcă tocmai mi-ar fi spus că iese cu un avocat sexy specializat în drept umanitar sau cu un tehnician dentar care are o casă pe plajă.

— Ce ţi-am zis eu, T? Nu spui nimănui numele meu, ce naiba? s-a răstit Duncan.

— Pfff. E sor-mea, a răspuns ea, deschizând o cutie de pizza şi servindu-se cu o bucată. Dacă nu pot să-i spun ei, atunci cui să spun?

Duncan s-a ciupit de rădăcina nasului. Un gest pe care-l văzusem şi la tata, şi la Knox. Mă întrebam dacă toate femeile Witt au efectul ăsta asupra bărbaţilor.

— Femeie, nu-i seara fetelor în oraş! i-a amintit el. Aici sunt afaceri.

— Sunt afaceri după ce plăteşti. Ai pierdut. Şi eu am câştigat. Scuipă banii.

Nu credeam că-i cea mai bună idee să sâcâi un bărbat care are o armă în mână, însă Tina făcea ce făcea ea de obicei – orice voia, fără să-i pese de consecinţe.

— Pune-i în contul meu, a zis bărbatul, care continua să mă studieze.

A ridicat ţeava pistolului şi s-a scărpinat cu ea la tâmplă.

— Nu cred că e sigur să umbli aşa cu o armă de foc, am intervenit eu.

M-a mai cercetat câteva secunde, după care a afişat un zâmbet răutăcios.

— Asta-i haios. Eşti haioasă.

Minunat. Acum îndreptase arma spre mine, de parcă ar fi fost un deget.

— Dracu’ să te ia cu contul tău, Dunc. Dă-mi banii, a insistat Tina.

— Unde-i Waylay? am întrebat.

— A, da. Unde-i copilul? a întrebat şi Tina, uitându-se în jur.

Rânjetul lui Duncan a devenit mai larg şi mai răutăcios. A lovit cu bocancul scaunul de lângă el, care a alunecat pe podea şi s-a răsucit încet spre noi.

— Mmmmh mmm!

Waylay, cu pijama şi adidaşi, era legată de scaun şi avea un căluş în gură. Avea o expresie revoltată, exact ca a maică-sii. Waylon era în braţele ei şi a început să dea din coadă când m-a văzut.

Am uitat cu totul că mi-era frică şi aproape că mi-a părut rău pentru cretinul roşcat. Dacă nu-l omoram Tina sau eu pentru că o legase pe Waylay, Knox sigur avea să-l ucidă pentru că-i furase câinele.

— De ce e legată? s-a interesat Tina.

Duncan a ridicat din umeri şi s-a scărpinat între omoplaţi cu pistolul.

— Jăvruţa m-a făcut puţoi şi a încercat să-mi tragă un şut în ouă. M-a şi muşcat, a naibii, a răspuns el, ridicând braţul pe care se vedea un bandaj.

— Păi, ai fost puţoi? a întrebat soră-mea încrucişându-şi braţele.

Waylay, cu ochii îngustaţi, a dat din cap vehement.

— Eu?

Duncan a îndreptat pistolul spre piept, ca o imagine a nevinovăţiei întruchipate.

— I-am spus doar să nu mai ia încă o felie de pizza, că o să se îngraşe şi nimănui nu-i plac puicuţele grase.

Tina s-a dus spre el şi i-a înfipt degetul în piept.

— Nu-i spui tu copilului *meu* că se îngraşă. Rahaturile astea le intră în cap fetelor. Tulburări dismorfice ale corpului şi alte rahaturi.

Eram impresionată.

— Sensibile mai sunt javrele astea, mi s-a adresat Duncan, de parcă ar fi aşteptat să-mi dau acordul.
— Dă-mi banii şi dezleag-o! i-a cerut Tina.
N-am putut să nu observ ordinea priorităţilor şi am renunţat la proaspătul meu respect pentru sora mea.
Exasperată, m-am dus spre Waylay. Waylon a sărit din braţele ei şi a încercat să se apropie, dar l-a oprit lesa.
— Ăăă, încă un pas şi avem o problemă, Ne-Tina.
Avertismentul a fost însoţit de sunetul piedicii pistolului, iar Duncan s-a ridicat în picioare.
M-am încruntat la el.
— Mă cheamă Naomi.
— Nu-mi pasă nici dacă te cheamă Queen Latifah. Vreau să stai exact unde eşti acum.
A făcut încă un semn cu pistolul.
— Acuma, Waylay – ce nume o mai fi şi ăsta? –, unde-i nenorocitul ăla de stick de memorie? Ai zece secunde să-mi spui, că dacă nu, o împuşc pe mătuşă-ta direct între ochi.
Tina a căscat gura şi ţigara i-a căzut pe podea.
— Ce dracu’? Asta nu făcea parte din plan, ticălosule!
— Tacă-ţi gura, că te pun jos şi pe tine lângă sor-ta! Hei! Ce-i mai trist ca o geamănă moartă? *Două* gemene moarte! a hohotit Duncan la propria glumă chinuită.
— Trădător nenorocit! a mârâit Tina.
Duncan s-a oprit din râs.
— Stai puţin, T. Încă nu te-am trădat. Chiar am vorbit serios. Putem să luăm stick-ul, să-l vindem şi să începem să construim ceva adevărat. Ceva care n-are nicio legătură cu nemernicul de tata sau cu nenorocita de afacere a familiei!
A fluturat braţele, iar ţeava pistolului s-a dus în toate direcţiile.
— Poţi, te rog, să gesticulezi fără pistol? l-am întrebat.

— Dumnezeule! Iar tu şi problemele cu tăticu’ tău, s-a strâmbat Tina. Tăticu’ e mare mafiot. E greu să mă ridic la înălţimea lui. Vai, vai, ce mă fac?

Am început din nou să mă apropii puţin câte puţin de Waylay.

— Ştii că nu-mi place când vorbeşti ca mama, a urlat Duncan.

— Te dai mare şi tare. Dar cine s-a prefăcut că-i sor-sa şi a păcălit copilul să urce în maşină? Cine-a adus-o pe Naomi?

— Hei! Pentru tine fac toate astea, T. Putem în sfârşit să luăm echipamente ca să facem actele alea de identitate false cu care mă baţi la cap. Sau să facem o fermă de organe de donat pe piaţa neagră.

Mi-am încreţit nasul.

— Scârbos! Există aşa ceva?

— Nu-mi strica bucuria, Bombăne-Tina!

O, Doamne.

Tina i-a tras una în umăr.

— Cum i-ai zis?

Am folosit distragerea ca să mă strecor mai aproape de Waylay.

— Au! Voiam să zic *Ne*-Tina!

Nepoată-mea a ales tocmai momentul ăla să se arunce în faţă şi să încerce să răstoarne scaunul, dar n-a reuşit decât să se lovească de masa cu grămezile mari de bani.

Am dat fuga spre ea şi am descurcat lesa câinelui şi sfoara.

— Încă o mişcare şi şi-o iau amândouă, a avertizat Duncan, cu pistolul îndreptat spre mine şi privirea spre Waylay. Fată, ai cinci secunde să începi să vorbeşti. Unde-i stick-ul?

Ochii lui Waylay erau mari şi speriaţi, şi îndreptaţi spre mine.

— Cinci... patru... trei... doi...

47. Dispărută

Knox

— Ce dracu' ai făcut cu Naomi? s-a interesat Fi, fluturându-şi acadeaua în faţa mea când am intrat în bar.

Am observat că părinţii lui Naomi plecaseră, iar masa lor era ocupată de alţi clienţi.

— Am vorbit cu ea. *Frumos*, am răspuns când a mijit ochii la mine. De ce?

— Nu cred c-a fost aşa de frumos, din moment ce nu se ocupă de mesele ei şi toţi sunt agitaţi şi cu paharele goale.

M-am uitat peste umărul ei şi am făcut ce făceam întotdeauna, adică m-am uitat după Naomi. Dar Fi avea dreptate. Nu era acolo.

— Dac-ai gonit-o în mijlocul turei…

— N-am gonit-o. Am stat de vorbă. A fost bine. Suntem în regulă. Te-ai uitat la baie?

— Ah, vai, cum de nu m-am gândit? a replicat Fi cu un sarcasm ucigător.

— L-ai întrebat ce dracu' a făcut cu Naomi? a întrebat Max când a trecut pe lângă noi.

Am simţit ceva rece în măruntaie. Fără să-mi bag în seamă angajatele, am împins uşile de la bucătărie.

— Naomi e aici?

Milford a ridicat privirea de la puiul pe care-l frigea şi a înclinat capul spre uşa către parcare.

— A ieşit acum câteva minute să dea un telefon. Părea supărată. Iar i-ai zis ceva urât?

Nu mi-am bătut capul să răspund, ci m-am dus direct la uşă şi am deschis-o, cu Fi pe urmele mele. Aerul nopţii muşca tăios, ceea ce nu mă ajuta deloc să scap de spaima îngheţată din mine. Nu se vedea nici urmă de Naomi.

— Fir-ar al naibii!

Nu aveam presimţiri bune.

— Probabil că ia o gură de aer după ce i-ai frânt inima şi după aia ai făcut-o de râs de faţă cu jumate de oraş, a presupus Fi, uitându-se deodată cu mine prin parcare.

Dar nici ea nu părea prea sigură.

— Nu-mi place, am mormăit. Naomi!

Dar nu s-a auzit niciun răspuns.

— Naomi, lui Knox îi pare rău că a fost măgar! a strigat Fi în întuneric.

Nimic.

Mi-a vibrat telefonul în buzunar şi l-am smuls de-acolo.

Nash.

— Ce-i?

— Voiam doar să ştii. Sunt în drum spre Liza. A zis că Waylay a dispărut. A ieşit cu câinele tău şi nu s-a mai întors niciunul dintre ei.

Gheaţa din măruntaie s-a transformat în aisberg.

— Când?

— Acum vreo patruzeci de minute. Liza a ieşit să se uite după ei. Crede că a văzut nişte stopuri care se îndreptau spre drum. Zice că a încercat s-o sune pe Naomi, dar nu răspunde. Am încercat şi eu şi mi-a intrat mesageria. Sunt sigur că nu-i nimic, dar vreau să-i spui lui Naomi.

Fir-ar al naibii! Fir-ar al naibii! Fir-ar al naibii!

Îmi bătea inima de mai avea puţin şi-mi spărgea pieptul.

— Naomi a ieşit să dea un telefon şi n-a mai văzut-o nimeni de-atunci. Stau în nenorocita asta de parcare, şi nu-i aici.

— La dracu'!

— Nu-mi place, am spus, trecându-mi mâna prin păr. Mă duc să le caut.

— Fă-mi un serviciu şi sună-i întâi pe părinţii lui Naomi. Eu mă duc s-o iau pe Liza şi pun nişte băieţi să se uite prin pădure.

— N-o să fie acolo.

— Trebuie să-ncepem de undeva. Te sun eu.

Am format imediat numărul lui Naomi şi am intrat în bar. Fi a venit după mine, cu ochii mari şi îngrijoraţi.

Am pocnit din degete la ea.

— Du-te la imaginile de la camerele de securitate din parcare.

N-a zis nici pâs, a dat din cap şi a plecat în grabă spre birou.

— Naomi e bine, şefu'? m-a întrebat Milford.

— Nu-i afară.

— Hei, mi-ar prinde bine o mână de ajutor. Băştinaşii devin agitaţi şi însetaţi, a zis Max, care tocmai intra în bucătărie.

S-a uitat la noi şi a rămas încremenită.

— Ce-i?

— N-o găsesc pe Naomi, i-am răspuns şi chiar atunci am auzit un ţârâit în telefon.

— Ce dracu' i-ai mai zis de data asta?

— Bună, aţi sunat la Naomi Witt. Mulţumesc de telefon! Lăsaţi un mesaj.

Am apăsat pe reapelare, dar îngrijorarea venea peste mine ca un nor negru îngheţat.

— Haide, Daze, răspunde, am mormăit.

— Stai să încerc şi eu, a zis Max şi şi-a scos telefonul.

— Îmi spui în secunda în care vorbeşti cu ea. Trebuie să ştiu unde e.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat Silver, băgând capul pe uşă.

— Waylay şi Naomi au dispărut, m-am răstit eu la ea.

Toate privirile s-au îndreptat spre mine.

— Care sunt şansele să dispară amândouă în acelaşi moment? a întrebat Max.

Am clătinat din cap şi am căutat prin agendă. Îmi tremurau mâinile. Am format numărul lui Lou.

— Ştiu că e seara voastră romantică şi ştiu că în momentul ăsta nu sunt pe lista voastră de favoriţi, dar cred că avem o problemă, i-am spus imediat ce a răspuns.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Liza a zis că Waylay iar a dispărut. O caută acum împreună cu Nash, dar Naomi a ieşit din bar să dea un telefon şi nu reuşesc s-o găsesc nici pe ea.

— Ne vedem la Honky Tonk în două minute.

— Lou, dacă au păţit ceva...

N-am putut să termin.

— O să le găsim. Adună-te, fiule.

— Knox! m-a strigat Fi, iar îngrijorarea din vocea ei m-a făcut să mă întorc imediat.

— Trebuie să închid, i-am spus lui Lou şi am întrerupt convorbirea. Ce-ai găsit? am întrebat-o pe Fi.

— Are haina şi geanta în spatele barului. Şi pe cameră se vede că s-a urcat într-o maşină acum vreo zece minute.

Zece minute mi se păreau o veşnicie.

— Ce maşină? Cine era la volan?

— Nu mi-am dat seama. De niciuna. Un soi de berlină închisă, de doi bani. Dar pare să se fi urcat de bunăvoie.

— Ce dracu' se-ntâmplă? s-a interesat Wraith, băgând şi el capul în bucătărie. O să iasă revoluţie aici dacă nu începe rapid cineva să toarne beri.

— A dispărut Naomi, l-a informat Fi.

— Fir-aş al dracului!
— Şi Waylay, a adăugat Max cu un smiorcăit.
— Fir-aş al dracului de două ori! a zis Wraith şi a dispărut înapoi în bar.
— Telefonul ei, a spus Fi.
— Nu răspunde.
— Dar are un abonament de familie, nu?

Mintea îmi gonea cu un milion de kilometri pe secundă. Trebuia să ies şi să încep s-o caut. Fiecare secundă pierdută era o secundă în care se îndepărta.

— Da.

Max m-a pocnit în braţ.

— Poţi s-o urmăreşti!

Tehnologie pentru o victorie nenorocită. I-am întins telefonul.

— Găseşte-o!

Cât umbla cu îndemânare pe ecran, eu m-am dus în birou. Mi-am luat haina şi cheile şi m-am întors în bar.

Nu era haosul la care mă aşteptam din partea băutorilor enervaţi într-o sâmbătă seara. Era un haos organizat. Wraith era cocoţat pe bar, cu bocancii făcâdu-şi loc printre pahare de bere. Restul erau strânşi în jurul lui şi-şi puneau hainele.

— A fost văzută ultima dată urcându-se într-o rablă gri-închis cu patru uşi şi purta fustă de blugi şi tricou cu mâneci lungi pe care scrie Honky Tonk.
— Ce dracu'-i asta? am întrebat.
— Echipă de căutare, a răspuns Silver în timp ce-şi trăgea mânecile unei haine de tweed cenuşii.

Uşa din faţă s-a deschis şi toată lumea a întors cu speranţă privirile într-acolo. Erau Lou şi Amanda.

— Lăsaţi-i să treacă, a ordonat Wraith.

Mulţimea le-a făcut loc, iar ei s-au apropiat grăbiţi.

— Am găsit-o! a strigat Max, ridicând triumfătoare telefonul meu. Se pare că e lângă Route 7, lângă ferma Lucky Horseshoe.

I l-am smuls din mână.

— Sună-l pe Nash, i-am zis lui Lou.

Lou s-a întors spre Amanda:

— Sună-l pe Nash. Eu merg cu el.

N-am pierdut timpul cu discuţii în contradictoriu. Am ieşit şi am pornit camioneta înainte să apucăm să închidem uşile. Am demarat din parcare cu acceleraţia la blană şi am intrat derapând pe drum.

— Cine-a luat-o?

— Nu ştiu sigur, i-am răspuns, strângând de volan. Dar dacă lipseşte şi Waylay, pariez pe Tina.

Lou a înjurat în barbă. Chiar atunci mi-a sunat telefonul. Era Nash şi am dat pe speaker.

— Ai găsit-o pe Way? l-am întrebat.

— Nu. O aduc pe Liza J în oraş. Am nişte imagini de la camera de la intrare de la Morrison. O berlină ieftină închisă la culoare a oprit lângă Liza acum vreo oră. Pe acostament era un SUV negru mare care aştepta. Farurile au oprit senzorul de mişcare. Ca timp, se potriveşte cu momentul când a văzut Liza stopurile. Şi am primit un apel despre o coliziune cu fugă de la locul accidentului. Cineva a intrat în gardul de la drum al lui Loy la Lucky Horseshoe.

Lou şi cu mine am schimbat o privire.

— Mergem acolo, după telefonul lui Naomi.

— Nu faceţi nicio tâmpenie, mi-a ordonat Nash.

Lucky Horseshoe era aproape şi părea şi mai aproape pentru că mergeam cu peste 140 de kilometri pe oră.

— Aici ar trebui să fie, a zis Lou uitându-se în telefonul meu.

Am lăsat acceleraţia. După care am frânat când am văzut gardul.

— Rahat!

Urmele de cauciuc ieşeau de pe drum şi treceau direct prin gard. Am tras de volan până am adus farurile pe direcţia urmelor şi am oprit camioneta.

Domnul şi doamna Loy erau în iarbă şi evaluau pagubele. Doamna Loy era înfofolită într-o haină de flanel prea mare şi fuma un trabuc subţire. Domnul Loy a venit direct spre noi.

— Vă vine să credeţi aşa ceva? Un nenorocit a trecut prin gard şi după aia a ieşit tot pe-acolo?

— Ia lanterna din torpedou! i-am spus lui Lou.

Am pus piciorul în pământ, simţind iarba îngheţată cum trosneşte, şi am strigat:

— Naomi!

Niciun răspuns.

Lou a îndreptat raza lanternei spre păşune şi am luat-o după urme.

— Se pare că s-au oprit aici înainte să iasă iar în drum, a zis el.

— A fost un idiot beat.

Am văzut ceva în iarbă şi m-am aplecat. Era un telefon mobil cu margarete cu sclipici pe husă.

Mi-a îngheţat inima şi n-am mai putut respira.

— E-al ei? a întrebat Lou.

— Da.

— Fir-ar al naibii!

— Ce-i asta? E dovadă? s-a interesat domnul Loy.

Am condus înapoi până la Honky Tonk ca prin ceaţă. Lou vorbea, dar nu-l ascultam. Eram prea ocupat să reiau în minte ultima discuţie cu Naomi. Nu voiam s-o pierd, aşa că o îndepărtasem şi tot o pierdusem.

Avea dreptate. Aşa era mai rău. Cu mult mai rău.

Cineva coordonase toate astea. Cineva pusese la cale să mi le ia pe amândouă. Şi aveam să-l fac să plătească al naibii de scump.

Am tras de uşa barului şi s-a revărsat peste mine jumate de oraş.

— Unde e?

— Aţi găsit-o?

— Elmer, idiotule, uită-te la el, ţi se pare că a găsit-o?

— Pare cam ofticat.

Fără să iau în seamă mulţimea sau întrebările, am intrat şi am găsit jumătate din departamentul de poliţie înconjurat de cealaltă jumătate de oraş. Tablele cu meniul zilei fuseseră şterse şi înlocuite cu o hartă schiţată de mână a oraşului, împărţit în careuri.

Fi, Max şi Silver au sărit la mine, iar Nash a ridicat privirea.

— Nu le-ai găsit, a zis Fi, iar eu am clătinat din cap.

Zarva a fost redusă la tăcere de un fluierat ascuţit.

— Mersi, Luce, i-a zis Nash lui Lucian, care a revenit pe loc la convorbirea lui telefonică. Cum ziceam, am emis o alertă generală pentru Naomi Witt, Waylay Witt, o berlină gri şi un Chevy Tahoe negru, model mai nou. Începem căutarea în oraş şi continuăm spre exterior.

Amanda, care-o târa pe Liza J după ea, s-a năpustit spre Lou, care a tras-o lângă el.

— O să le găsim, a promis el, după care şi-a pus braţul liber în jurul bunică-mii.

Nu mai puteam să respir. Nu puteam să înghit. Nu puteam să mă mişc din loc. Credeam că ştiusem înainte ce e frica. Frica să nu devin ca tata. Să nu mă prăbuşesc după o pierdere. Dar frica asta era mai rea. Nu-i spusesem că o iubeam. Nu-i spusesem niciuneia din ele. Şi cineva mi le luase. Nu mă prăbuşisem. Era mai rău. N-avusesem

sânge în mine să iubesc pe cineva suficient cât să mă prăbuşesc.

Mi-am înfipt mâinile în păr şi le-am ţinut acolo în timp ce-mi dădeam seama la ce renunţasem.

Am simţit o mână pe umăr.

— Calmează-te. O să le găsim, mi-a zis Lucian.

— Cum? Cum dracu’ o să le găsim? Nu ştim nimic.

— Avem un număr de înmatriculare al unui Ford Taurus gri din 2002, care a fost declarat furat din Lawlerville acum o oră.

— N-avem încă numere de înmatriculare, a intervenit Nash, oprindu-se ca să se uite la telefon. Ba nu! Ford Taurus gri din 2002 cu capotă de portbagaj cu grund cenuşiu.

A citit un număr de înmatriculare.

— Lawlerville e la jumate de oră de-aici, am spus, făcând socoteli în minte.

Era marginea unei suburbii din Washington.

— Trebuie să fii destul de tâmpit să furi o maşină şi după aia s-o duci înapoi la locul faptei, a remarcat Lucian. Dacă e implicată Tina, trebuie să ţinem cont şi de tâmpenie.

S-a deschis uşa din faţă şi au dat năvală Sloane şi Lina. Sloane părea fără suflare şi speriată, iar Lina părea fioroasă.

— Ce pot să fac? a întrebat Sloane.

— Cui vreţi să-i trag câteva şuturi? s-a interesat şi Lina.

Trebuia să mă mişc. Trebuia să ies de-aici şi să-mi găsesc fetele, să sfâşii pe oricine avusese vreun rol în răpirea lor şi după aia să-mi petrec tot restul vieţii rugându-mă de Naomi să mă ierte.

— Lăsaţi-ne o clipă, doamnelor, a zis Lucian şi m-a dus în spate. Mai e ceva.

— Ce?

— Am un nume.

L-am prins de reverele hainei de lână.

— Spune-mi numele, am mârâit.

Lucian şi-a pus mâinile peste ale mele.

— N-o să te ajute aşa cum îţi imaginezi tu.

— Vorbeşte până nu te pocnesc.

— Duncan Hugo.

I-am dat drumul.

— Hugo, adică familia mafiotă Hugo?

Anthony Hugo era un cap mafiot care acţiona şi în Washington D.C., şi în Baltimore. Droguri. Prostituţie. Extorcări. Şantaj politic. Era băgat în tot ce-ţi trecea prin cap.

— Duncan e fiul. Şi e un pic cam dus. Al lui era garajul unde au găsit maşina folosită când a fost împuşcat Nash. Nu cred că a fost o coincidenţă, dar voiam mai multe informaţii care să confirme înainte să vă spun ţie şi lui Nash.

— De când ştii? m-am interesat, strângându-mi pumnii.

— Nu de suficient timp ca să-ţi pierzi timpul şi energia cu mine astă-seară.

— Fir-ar al naibii, Luce!

— Se spune că a avut de curând o ruptură urâtă cu taică-su. Se pare că Duncan vrea să se descurce pe cont propriu. Mai sunt şi zvonuri despre o femeie cu care lucrează şi cu care şi-o şi trage în ultimele câteva luni.

Totul s-a aşezat la loc perfect, ca ultima piesă de puzzle. Mama ei de Tina Witt!

— Unde e?

Lucian şi-a îndesat mâinile în buzunare, iar chipul nu trăda nimic.

— Asta-i problema. De când s-a despărţit de ta-su, nimeni nu pare să ştie pe unde e.

— Sau nu-ţi spune ţie.

— Mai devreme sau mai târziu, toţi îmi spun totul.

N-aveam timp să-mi fac griji pentru cât de periculos suna.

— I-ai spus lui Nash ceva din toate astea? l-am întrebat în timp ce-mi scoteam cheile din buzunar.

— Doar numărul de înmatriculare. Ar putea fi o coincidenţă.

— Nu e.

Uşa s-a deschis în spatele meu şi a ieşit Sloane.

— Te duci să le cauţi? m-a întrebat ea.

Am dat din cap şi m-am întors spre Lucian.

— Încep din Lawlerville şi mă îndrept spre Washington.

— Stai un pic, a zis el.

— Vin cu tine, m-a anunţat Sloane.

Lucian a venit în faţa ei.

— Tu rămâi aici.

— E prietena mea, şi Waylay e practic a doua mea nepoată.

— Rămâi aici.

N-aveam timp să-l ascult pe Lucian recurgând la tonul lui de intimidare fioros.

— Cred că pleci de la premisa incredibil de nefundamentată că ai avea ceva de spus despre ce fac sau nu fac eu.

— Dacă aflu că ai ieşit din oraş în seara asta, o să am grijă ca biblioteca ta iubită să nu mai primească nici măcar un bănuţ finanţare. După aia o să cumpăr toate loturile de teren din jurul casei tale şi o să construiesc blocuri de apartamente aşa de înalte, că n-o să mai vezi soarele niciodată.

— Nenorocit de...

I-am lăsat într-ale lor. Am deschis uşa camionetei şi m-am urcat la volan. După o clipă, s-a deschis uşa pasagerului şi a urcat Lucian.

— Unde mergem?

— Încep din vârf. Mă duc să-l iau la omor pe Anthony Hugo până ne spune unde-i nenorocitul de fi-su. După aia mă duc să-l găsesc şi-l bat până îi fac zob mutra. După aia o să mă căsătoresc cu Naomi Witt.

— Asta o să fie amuzant, a zis cel mai bun prieten al meu şi şi-a scos telefonul.

— Poţi să-l anunţi pe Nash pe drum şi după aia să afli de la reţeaua aia înspăimântătoare de surse a ta unde-l găsesc pe Anthony Hugo.

Ieşiserăm de zece minute din oraş şi aveam două localizări credibile ale celui mai mare cap mafiot din Washington D.C. Una dintre surse ciripise chiar şi codul de la poarta domeniului.

Lucian Rollins era un nemernic înfricoşător.

I-a sunat iar telefonul.

— Sunt Lucian.

A ascultat câteva secunde, după care mi-a dat mie telefonul.

— E pentru tine.

Probabil că era frate-miu, să mă beştelească pentru că iar luam legea în mâini.

— Ce-i?

— Knox. Sunt Grim.

Grim era jucătorul de pocher pe mize mari, în principal preşedinte al unui club de motociclişti aproape legal.

— Nu-i momentul să punem la cale altă partidă de pocher, omule.

— N-are legătură cu pocherul. E legat de club. Am aflat nişte informaţii care cred că te-ar putea interesa.

— Dacă nu-i vorba de localizarea lui Anthony sau Duncan Hugo, nu mă interesează.

— Atunci o să te intereseze foarte tare. Chelneriţa aia drăguţă a ta tocmai şi-a arătat fizicul minunat la noul atelier de dezmembrări al lui Duncan Hugo.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

— Ce-ai zis?

— Băieţii mei supraveghează clădirea din anumite motive.

— Nu-s poliţai, i-am reamintit eu.

— Hai să zicem că unele afaceri nu-s foarte fericite de concurenţă.

Traducere: clubul lui Grim avea de gând să atace atelierul.

— Urmăreau toate venirile şi plecările. Tocmai am primit o poză de confirmare. Are o soră geamănă, nu?

— Da. De ce?

— Mi-am adus aminte că vorbea de sora ei geamănă la ultima partidă. Se pare că nu spunea tâmpenii despre ea. Nenorocita a prins-o cu cătuşe de bord.

Am apăsat pe accelerator.

— Adresa, i-am cerut.

48. Substituirea

Naomi

— Cinci... patru... trei... doi...

— Stai! De ce crezi tu că Waylay ştie unde e ce dracu' căutaţi voi? am întrebat, încercând cu disperare să-l distrag pe Duncan de la numărătoarea lui inversă mortală. E doar un copil.

— Mmm, mmm, a mormăit Waylay, în mod clar jignită.

Tina n-a spus nimic. Stătea cu privirea lipită de Duncan şi m-am mirat că bărbatul nu luase încă foc de la flăcările pe care le arunca soră-mea. Omul habar n-avea ce fitil aprinsese. Speram doar că explozia iminentă a soră-mii n-o să ne omoare pe toţi.

— Simplu calcul. Tina a luat stick-ul şi după aia stick-ul a dispărut. O singură altă persoană în casă. Plodul căruia-i place tehnologia şi fură.

— Tina ţi-a zis c-a dispărut?

— Nu, Moş Crăciun, a răspuns Duncan şi şi-a ridicat privirile în tavan.

— Ţi-a trecut prin cap că poate l-a ascuns Tina? Poate că l-a luat ca să te scoată pe tine din vreo afacere.

Acum se uitau la mine şi Tina, şi Duncan. Nu ştiam dacă era mai bine sau mai rău, dar măcar pistolul era îndreptat spre podea. M-am lăsat în genunchi şi m-am apucat să deznod sfoara de la încheietura lui Waylay.

— N-o asculta, a zis Tina, părând să revină la viaţă. Face şi acum ce făcea şi cu părinţii noştri. Încearcă să te manipuleze.

— Urăsc tâmpeniile astea, a răspuns el, ridicând iar pistolul. Unde rămăsesem? Cinci?

— Nouă? i-am sugerat încet.

— Trebuie să te duci la baie, m-a anunţat Tina.

— Ce?

M-a privit intens.

— Trebuie să te duci la baie, a repetat, după care s-a întors la Duncan. E la ciclu. Nu vrei s-o împuşti *şi* să ai sânge menstrual peste tot, nu, Dunc?

— Scârbos. Nu-mi mai zice mie prostii muiereşti, s-a plâns el, părând cât pe ce să vomite.

— O duc eu la baie şi după aia facem copilul să spună unde a dosit stick-ul, a adăugat ea şi s-a uitat tăios spre

Waylay. După aia dau o fugă şi-ţi mai iau din puiul ăla fript care-ţi place.

Clar punea ceva la cale. Avea expresia aia vicleană pe faţă. Iar eu sigur nu eram la ciclu. Mai erau două săptămâni până la Codul Roşu.

— Aşa mai merge, a zis Duncan, mulţumit că femeia lui îşi băgase minţile în cap. Oricum, n-aveam de gând să te împuşc, T.

— Ştiu că eşti foarte stresat, iubitule, i-a răspuns Tina în timp ce mă târa în cealaltă parte a încăperii, spre o uşă pe care scria TOA ETĂ. Fă o pauză. Bea o bere. Ne întoarcem imediat, i-a strigat peste umăr.

M-a împins pe uşă într-o baie care ar fi trebuit spălată cu furtunul şi cu un camion de clor.

— Dezbracă-te, mi-a zis când s-a închis uşa.

— Ce? Tina, nu putem s-o lăsăm pe Waylay singură cu el. E nebun.

— M-am prins. Acum scoate-ţi naibii hainele, a insistat ea şi şi-a dat jos pantalonii.

— Ai luat-o razna. Asta nu-i doar o hotărâre nefericită cu consecinţe oribile. Tu chiar ţi-ai pierdut minţile de tot, nu?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu încerc să am relaţii incestuoase cu tine. Nu-i film porno. Facem schimb de locuri. N-o să te lase *pe tine* să pleci şi să chemi ajutoare. Dar o să mă lase pe mine să ies.

Şi-a tras bluza peste cap şi mi-a aruncat-o mie. M-a lovit în faţă.

— Atunci pleacă tu şi cheamă poliţia, am şuierat.

— N-o las pe Way cu nenorocitul ăla idiot.

— Ai abandonat-o deja o dată!

— Am lăsat-o *cu tine*, deşteapto! Ştiam că o să ai grijă de ea până iau potul cel mare.

Ştiam că n-ar trebui să consider că e un compliment, dar era maximum de ce putea oferi Tina.

— Giugiuleşte Beretta aia de parcă-i sula lui şi are un PPK încărcat sub cutia de pizza, a continuat ea. Ştii cum să-l foloseşti? Eşti dispusă să împuşti un om în ouă şi să rişti închisoarea?

— Nu şi da. Dacă aşa poate să scape Waylay de-aici în viaţă.

— Păi, la mine e da şi da. Şi mai şi trag destul de bine. Aşa că dă-mi naibii fusta aia. Şi tu chemi poliţia.

— Nu poţi să le dai un mesaj lui Knox sau Nash şi să le zici unde suntem?

— Telefonul e în maşină, a zis ea, trăgându-şi fusta pe şolduri. Dunc e paranoic, să nu-l urmărească autorităţile. Nu lasă niciun mobil pe lângă el.

Mi-am tras bluza ei pe cap.

— Bine. În regulă. Şi după aia, care-i planul?

— Scăpăm de-aici. Eu sunt tu, dar îi dau lui Waylay codul.

— Care-i codul?

— Spun că „am citit articolul ăla despre distrugerea pădurii tropicale" şi ea ştie că înseamnă „pregăteşte-te să fugi".

Presupuneam că asta însemna pentru Tina să-şi instruiască fata pentru caz de incendiu.

— Bun. Şi după aia?

— O să inventeze un loc unde să fi ascuns stick-ul. Dunc o să-şi trimită oamenii să-l ia. Tu pleci să cumperi puiul ca să sărbătorim, dar de fapt te duci la maşină şi suni la 911.

Nu prea părea un plan grozav. Şi aveam încredere în soră-mea mai mult de-o grămadă, ceea ce nu însemna mare lucru. Dar n-aveam alte variante.

— Şi tu ce-o să faci? am întrebat ca să trag de timp. Chiar dacă treci de Duncan, tot mai sunt oameni înarmaţi afară.

— O să fac orice trebuie s-o scot pe Waylay de-aici.

Mi-am tras fermoarul blugilor ei şi mi-am pus cizmele.

Ne-am uitat una la alta.

— Plesneşte bluza peste ţâţele tale, am remarcat.

A întins mâna după un sul de hârtie igienică.

— Umple.

— Pe bune? am scâncit eu.

— Dacă avem amândouă ţâţe mari, n-o să bage de seamă diferenţa. A ras deja şapte beri astă-seară.

— *Trebuie* neapărat să faci cumva să ai gusturi mai bune la bărbaţi, m-am plâns eu în timp ce-mi îndesam hârtie igienică în sutien.

Tina a ridicat din umeri.

— Nu-i aşa rău când nu-i beat.

— Hei! Doamnelor! Mişcaţi-vă încoace. Sunt gata să împuşc pe cineva.

— Chiar pare de vis, am mormăit.

— Încearcă să nu mai mergi aşa ţeapănă, a şuierat Tina şi m-a împins spre uşă.

Ne-am întors în Raiul Burlacilor şi am fost uşurată să văd că Waylay era încă în viaţă şi părea furioasă. Waylon stătea lângă scaunul ei, ca un paznic. A început să dea din coadă când m-a văzut, iar mie mi-a fost teamă să nu observe Duncan.

Din fericire, era prea prins cu un joc video care părea să presupună împuşcarea unor femei îmbrăcate sumar.

— Ha! Suge puşca, javră!

Tina şi-a dres vocea şi s-a uitat la Waylay.

— Am citit articolul ăsta despre distrugerea pădurii tropicale...

Waylay a făcut ochii mari pe deasupra benzii adezive lipite peste căluş. Am dat din cap spre ea, apoi spre maică-sa. A clipit de două ori, iar Tina m-a atins cu cotul.

— Au. Adică, lasă vorbăria despre ce tâmpenii ai citit şi aşază-te acolo... lângă fata mea, am zis şi mi-am dat părul peste umăr, arătând în direcţia lui Waylay.

— Waylay, scumpete, eşti bine? Îmi pare rău de tot ce se întâmplă. E numai vina mea şi probabil pentru că sunt aşa de îngâmfată şi mă cred mai bună ca toată lumea, a spus Tina şi s-a trântit pe canapeaua jerpelită de lângă fiică-sa.

Avea genunchii depărtaţi şi vedeam tot pe sub fusta mea... ăăă, a ei.

Waylay şi-a dat ochii peste cap.

L-am auzit pe Duncan ridicându-se în spatele meu. M-a luat prin surprindere cu o palmă peste fund.

— Curul ăsta arată foarte bine în blugi azi, Teen, mi-a zis înainte să dea pe gât restul de bere.

A aruncat cutia peste umăr şi a râgâit.

— Am *cele mai bune* gusturi la bărbaţi, am zis şi m-am încruntat la Tina.

— Ha! Sor-ta are tanga ca tine, a remarcat Duncan, arătând spre lenjeria ei expusă. Voi chiar că sunteţi gemene.

Era un idiot. Din nefericire, era un idiot înarmat. Şi n-aveam altă variantă în afara planului Tinei.

— Stăteam de vorbă cu Ti... cu Naomi, adică, am început eu.

— N-a împroşcat sânge peste tot, nu?

Am scrâşnit din dinţi.

— Nu. Doar cantitatea firească de fluide corporale pe podea şi pe pereţi.

Tina şi-a dres glasul sugestiv. Bietul Waylon se uita când la ea, când la mine, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă ce se petrece.

— Oricum, am stat de vorbă cu mătuşa ta, care te iubeşte aşa de mult, Waylay. Am fost de acord că e în regulă să-i spui lui Duncan unde ai ascuns stick-ul, am zis.

— Mda. Poţi să-mi spui, puştoaico. Sunt foarte de încredere, a adăugat Duncan, părând să uite că tocmai

ameninţase viaţa maică-sii şi a mătuşă-sii cu câteva minute înainte.

— Spune-i unde e *abscons* şi îşi trimite oamenii să-l ia, s-a băgat şi Tina, pronunţând cuvintele rar.

Categoric *nu* aşa se folosea cuvântul abscons.

Duncan mi-a dat un ghiont cu cotul.

— Du-te şi scoate-i banda aia de pe gură.

M-am apropiat de Waylay şi m-am aplecat.

— Eu sunt, Naomi, i-am şoptit.

S-a uitat cruciş, de parc-ar fi zis „dăăăă". Waylon s-a ridicat şi m-a lins pe gambă.

— A, acu' te place, a remarcat Duncan. Câinii sunt fluşturatici ca nişte curve. Acu' o oră nu se mai oprea din mârâit, şi acu' vrea să ţi se frece de picior.

Am desprins colţul fâşiei de bandă adezivă.

— Scuze, fetiţă, am şoptit şi am tras toată banda.

— Fir-ar mama mă-tii de scârbă, au! a ţipat Waylay.

Brusc, mi s-a făcut un dor nebun de Knox.

— Zi-mi unde-i stick-ul, păpuşă, a zis Duncan.

Când a venit spre noi, am văzut cu coada ochiului pistolul.

Waylay a părut să inspire eroic.

— L-am ascuns la biblioteca din Knockemout. L-am lipit cu bandă adezivă sub un raft de la secţiunea de ficţiune istorică.

Fetiţă foarte, foarte isteaţă. Dacă Duncan îşi trimitea oamenii să spargă biblioteca, practic spărgeau o secţie de poliţie.

— Mulţumesc că ne-ai spus. Sunt foarte mândră de onestitatea şi integritatea ta, a spus Tina, probabil imitându-mă pe mine.

Avea accent britanic.

— Probabil vrei să te duci să-l iei acum, cât e biblioteca închisă, i-am zis lui Duncan.

— Mda, poate, a răspuns el, dar era cu ochii pe Tina şi părea dus pe gânduri.

— Cred că mă duc să iau puiul, am spus şi am luat-o spre uşă.

— Nu te grăbi aşa de tare.

Am simţit metalul rece la baza gâtului şi am încremenit. Planul Tinei devenise oficial nasol.

Waylon a mârâit înfundat. Şi asta m-a făcut să-mi fie dor de Knox. Chiar dacă nu mă iubea, ştiam că n-ar ezita să-i transforme mutra lui Duncan în pictură abstractă.

— Toată viaţa mea, m-a subestimat toată lumea, a început Duncan pe ton relaxat. M-au făcut idiot. Au zis că-s tâmpit şi cretin. Aşa că le-am făcut jocul. Am făcut pe prostul. Oamenii nu-s atenţi ce spun în preajma unui imbecil. Şi nu se străduiesc prea tare să se ascundă, *Naomi*.

Rahat.

— Voi două sunteţi tâmpitele aici. Chiar credeaţi că o să mă duceţi de nas cu substituirea clasică? a pufnit el.

— Cum ţi-ai dat seama? l-am întrebat, încercând să trag de timp.

— N-ai ţâţele umflate.

— Adică Tina nu le are umflate.

— Nu, tâmpito! Tina le are umflate. Tu nu le ai. Cine-i idiotul acu'? a întrebat şi a început să gesticuleze cu arma.

Cum nu era îndreptată spre mine, m-am întors cu faţa la el.

Tina încerca disperată s-o elibereze pe Waylay.

Genunchi. Boaşe. Nas.

Mi-am adus aminte instrucţiunile lui Knox aproape ca şi cum ar fi stat lângă mine.

— Mi-ai plăcut, Tina. Chiar mi-ai plăcut, la dracu', şi acu' tre' să te omor. Cum crezi că mă simt?

A ridicat pistolul şi am ştiut, undeva, în străfundul sufletului, că de data asta avea de gând să-l folosească.

Tina mă privea intens. Şi pentru prima dată în viaţă, am putut să-i citesc gândurile.

— Hei, Duncan! am strigat.

În clipa în care şi-a îndreptat privirea spre mine, totul a început să se mişte cu încetinitorul. Tina a împins scaunul lui Waylay din linia de tragere şi s-a aruncat în cealaltă parte, întinzând mâna spre cutia de pizza.

— Ia uite!

L-am prins de umeri şi i-am înfipt genunchiul în vintre. Când s-a îndoit de mijloc, pistolul s-a descărcat.

Îmi ţiuiau urechile, dar tot îl mai auzeam pe Knox în minte.

Nas.

M-am agăţat de umerii lui şi am ridicat iar genunchiul, dar de data asta l-am pocnit în faţă.

N-am auzit niciun scrâşnet, dar după cum s-a prăbuşit, făcusem mişcarea corectă.

Mi s-a părut că, prin ţiuitul din urechi, am mai auzit şi alte împuşcături. Dar păreau să vină de departe. Şi o sirenă.

L-am lăsat pe Duncan unde căzuse şi am dat fuga la Waylay. I-am răsucit scaunul şi am fost mai mult decât uşurată să văd că era nevătămată.

— Eşti bine? am întrebat-o şi am început s-o dezleg cu degetele care-mi tremurau.

— A fost extraordinar, mătuşă Naomi!

— Nenorocit idiot!

Tina ţinea arma din cutia de pizza îndreptată spre Duncan, care se ridicase în mâini şi genunchi.

— Voiai să ne împuşti pe fata mea, pe sora mea şi pe *mine*?

— Mamă, au venit poliţaii, a strigat Waylay în timp ce mă străduiam să-i eliberez încheieturile.

Tina i-a tras un şut lui Duncan în burtă.

— Ai noroc că n-am timp să te-mpuşc.

După care i-a întors spatele.

— Uite, mi-a zis şi mi-a întins arma.

Am ţinut-o la distanţă şi m-am rugat să nu se descarce.

— Doar nu fugi, nu? am întrebat-o.

Recunosc că a fost o întrebare tâmpită.

Sigur că sora mea fugea. Asta făcea întotdeauna după ce dădea totul peste cap.

A luat o geantă neagră de pe jos şi a îndesat câteva teancuri de bani în ea. După aia, a trântit restul de pizza deasupra şi a lăsat doar felia cu gaura de glonţ în ea.

— Sunt alergică la poliţai, a zis ea, punându-şi cureaua pe umăr, şi s-a uitat la fiică-sa. Ne mai vedem, puştoaico.

— Pa, mami, i-a răspuns Waylay şi i-a făcut semn cu mâna pe care reuşisem să i-o eliberez.

În spatele meu, Duncan a gemut, iar Waylon a mârâit.

— A fost distractiv. Mersi pentru fustă, Miro. Ai grijă de fata mea, a mai zis ea, după care mi-a făcut un semn cu mâna şi a dispărut pe geamul dinspre ieşirea de incendiu.

În sfârşit, frânghia s-a slăbit şi am aruncat-o pe podea.

— O să se întoarcă, a prezis Waylay, ridicându-se şi scuturându-şi mâinile.

N-aveam nicio îndoială.

— Haide. Hai să plecăm de-aici!

Am lăsat jos arma şi am desfăcut lesa lui Waylon de piciorul biroului. Nu-mi mai tremurau doar mâinile. Acum îmi tremura tot corpul. N-aveam să mă simt în siguranţă până nu ajungeam acasă la Liza. Poate nici atunci.

Imaginea pistolului îndreptat spre nepoată-mea îmi rămăsese întipărit definitiv în minte. Mă îndoiam că o să mai dorm vreodată.

— Mătuşă Naomi!

Panica din glasul lui Waylay m-a făcut să mă răsucesc. M-am aşezat instinctiv între ea şi pericol şi am nimerit direct în braţele lui Duncan.

Şi-a strâns mâna în jurul gâtului meu şi mi-a tăiat suflarea.

Îi curgea sânge din nas. O fracţiune de secundă, am simţit un licăr de satisfacţie că eu îi făcusem asta. Dar momentul a fost efemer, pentru că a început să mi se întunece vederea.

— Ai distrus totul! a răcnit el.

Timpul s-a oprit în loc şi s-a materializat sub forma unei imagini a sfârşitului când mi-a pus pistolul la cap.

Nu putea să se termine aşa. Nu sub privirile lui Waylay.

Nu cu ajutoarele care intraseră deja în clădire.

Nu fără Knox.

Am simţit cum mă cuprind din spate braţele lui Waylay. O ultimă îmbrăţişare. Nu puteam nici să mă mişc, nici să vorbesc. Nu puteam să-i spun să fugă. Lumea mea devenea tot mai întunecoasă.

Uşa s-a dat de perete, surprinzându-ne şi pe mine, şi pe Duncan. A întors capul la timp să-l vadă pe unul dintre oamenii lui retrăgându-se în încăpere. Aiurea. Nu se retrăgea. Fusese aruncat ca o păpuşă de cârpe.

Cu ultima zvâcnire de energie, i-am tras lui Duncan un şut în fluierul piciorului.

— Waylay, fugi! a ordonat cineva.

Vocea suna minunat de familiar, totuşi foarte îndepărtată.

Ajutoarele erau în încăpere.

M-am cufundat în beznă.

49. Cavaleria

Knox

L-am lovit jos şi tare şi l-am trântit la podea. O parte din mine îşi dădea seama că Naomi se prăbuşea.

Trebuia să mă duc la ea. Dar nu puteam să mă opresc; îl loveam în continuare pe omul căzut sub mine.

Pumnul meu îl pocnea iar şi iar în faţă, până când m-a prins cineva din spate şi m-a tras de-acolo.

— Ajunge, a zis Lucian.

Duncan Hugo a încetat să mai existe pentru mine.

Nu mai existau decât Naomi şi Waylay. Fata era în genunchi lângă mătuşă-sa şi-i ţinea mâna pe piept. Lacrimile din ochii ei albaştri mi-au tăiat suflarea.

— Trezeşte-te, mătuşă Naomi, a şoptit ea.

M-am apropiat, am ridicat-o pe Waylay şi am tras-o la mine.

— Fă-o să se trezească, Knox, s-a rugat ea de mine.

Câinele meu tâmpit s-a târât între ele şi a început să urle.

Lucian era la telefon, cu degetele pe gâtul învineţit al lui Naomi.

— Avem nevoie de o ambulanţă, a zis scurt.

Încă ţinând-o pe Waylay lipită de mine, m-am aplecat deasupra lui Naomi şi am prins în palme faţa femeii pe care o iubeam. A femeii pe care o pierdusem. A femeii fără care nu puteam să trăiesc.

— Trezeşte-te naibii, Daze, am mârâit.

Îmi ardeau ochii şi gâtul, iar vederea mi s-a împăienjenit când lacrimile au început să înceţoşeze totul.

Aproape că n-am văzut. Fluturarea genelor ălora lungi. Apoi am fost sigur că e o halucinaţie când s-au deschis ochii ăia căprui frumoşi.

— Cafea, a zis ea răguşit.

Dumnezeule, cât o iubeam pe femeia asta!

Waylay s-a încordat lângă mine şi aproape că m-a sugrumat cu braţul pe după gât.

— Nu m-ai părăsit!

— Slavă Domnului, în mă-sa! a şoptit Lucian, după care şi-a trecut dosul palmei peste frunte şi s-a prăbuşit pe podea sprijinit în coate.

— Sigur că nu te-am părăsit, a zis Naomi răguşit.

Îmi venea să-i iau viaţa bărbatului care-i făcuse vânătăile alea pe gât. Dar aveam altă prioritate.

— Bine-ai venit înapoi, Daze, am şoptit.

M-am aplecat şi mi-am apăsat gura pe obrazul ei, sorbindu-i parfumul.

— Knox, a oftat ea. Ai venit.

Înainte să apuc să-i răspund, s-a deschis uşa laterală pe unde intrasem în timp ce Lucian crea o diversiune. Am văzut arma şi lucirea din ochii bărbatului şi am ştiut ce urma să se întâmple. Instinctiv, am tras-o pe Waylay în faţa mea şi m-am lăsat peste ea şi Naomi ca să le ţin la podea.

S-au auzit două împuşcături rapide, una după alta, dar n-am simţit nimic.

Nicio durere. Doar fetele mele, calde şi vii sub mine.

Am riscat să ridic privirea şi l-am văzut pe trăgător pe jos.

— Idioţi nenorociţi! a zis Nash, rezemându-se de perete.

Avea o tăietură pe faţă, sânge pe tricou şi era transpirat leoarcă.

— Ai tras cu dreapta? l-a întrebat Lucian impresionat.

Frate-miu i-a arătat degetul mijlociu şi s-a prelins în josul peretelui.

— Şi v-am zis, idioţilor, că sunt al naibii de bun la ce fac.

— Suntem vii? a întrebat Waylay de sub mine.

— Suntem vii, iubito, a asigurat-o Naomi.

Mi-am ridicat cu grijă greutatea de pe ele. Se uitau amândouă la mine cu zâmbete identice. Am întins degetul spre Waylay.

— O să capeţi o petrecere de ziua ta, la naiba! Şi după aia ne căsătorim, i-am zis lui Naomi.

A făcut ochii mari şi a întins mâinile să mă pipăie frenetic pe piept.

— Ce-i, iubito?

— Eşti împuşcat? Te-ai lovit la cap?

— Nu, Daze. Sunt bine.

— M-am lovit eu la cap?

— Nu, iubito.

— Ba da, sigur m-am lovit. Mi s-a părut că te-am auzit zicând că ne căsătorim.

— Crezi că sunt aşa de tâmpit să vă las să-mi scăpaţi?

— Ăăă, da, au zis în acelaşi timp Waylay, Lucian şi Nash.

— Pot să primesc o rochie pentru petrecere *şi* o rochie pentru nuntă? a întrebat Waylay.

— Poţi să primeşti zece rochii, i-am promis.

— O s-o răsfeţi, a remarcat Naomi şi şi-a trecut mâna prin părul lui Waylay.

— Să fiu al naibii dacă nu. O să te răsfăţ şi pe tine.

Când mi-a zâmbit, am simţit că mi se lipesc pe dinăuntru cioburi în locuri unde nici nu ştiam că s-a spart ceva.

— Unde-i Duncan? a întrebat Waylay.

Lucian s-a ridicat şi s-a uitat împrejur.

— A plecat.

— Faci mişto de mine, în mama mă-sii, a mormăit Nash. De-asta n-ar trebui amatorii să se amestece în treburile poliţiei.
— Abia aştept să mă fac mare ca să pot să înjur tot timpul, a anunţat Waylay.
Am auzit toţi în acelaşi timp paşi pe scări. Nash s-a mişcat ca să-şi îndrepte arma spre uşă, iar eu am scos pistolul de la betelia blugilor şi am ţintit.
Lina şi Sloane au năvălit în acelaşi timp pe uşă.
— Dumnezeule, puteam să vă împuşc, s-a plâns Nash şi şi-a coborât arma. Ce dracu' căutaţi aici? Cum ne-aţi găsit?
Sloane părea că stă să vomite.
— Ne-am luat după Nash.
— Ai lăsat o dâră de victime de la parcare încoace. Nu ne-ai mai lăsat şi nouă niciun pic de distracţie, a adăugat Lina, după care a îngenuncheat lângă frate-miu şi i-a ridicat cu blândeţe mâneca. Ţi-ai rupt copcile, viteazule.
— Abia dacă simt ceva, a minţit Nash.
Sloane a văzut-o pe Naomi şi a pornit spre noi. Însă Lucian era deja în mişcare şi traversa încăperea ca un zeu venit să zdrobească un muritor.
S-au întâlnit în mijlocul camerei şi s-au oprit la câţiva centimetri unul de altul.
— Ţi-am zis să stai în oraş! a mârâit el.
— Dă-te deoparte, ne...
I-a pierit vocea şi am văzut că se uita ţintă la trupul aruncat de Nash. S-a albit la faţă.
— Sloane, a început Lucian, dar, văzând că nu se uită la el, a prins-o de bărbie şi a întors-o cu faţa spre el.
— Genunchi. Ouă. Nas, mi-a şoptit Naomi.
— Bravo! i-am răspuns şi am strâns-o de mână.
— Naomi, eşti bine? a strigat Lina de lângă frate-miu.

— Sunt chiar foarte bine, a răspuns ea şi a ridicat privirea spre mine cu genul ăla de zâmbet care poate lumina viaţa unui bărbat.

— Te iubesc al nabii de tare, i-am şoptit.

A deschis gura, dar eu am clătinat din cap.

— Nu. Tu încă n-ai voie să răspunzi. Cred că am cam vreo săptămână în care să-ţi tot spun până să merit să aud şi eu acelaşi lucru. Ne-am înţeles?

Zâmbetul ei a devenit imposibil de strălucitor, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Scuze, s-a smiorcăit ea şi şi-a dus mâinile la faţă. Ştiu că nu-ţi plac lacrimile.

— Cred că n-am nicio problemă cu astea, i-am spus şi m-am aplecat s-o sărut.

— Bleah! s-a plâns Waylay.

Naomi se scutura de râs lângă mine. Am întins orbeşte mâna să găsesc faţa lui Waylay şi i-am dat un bobârnac uşor. S-a răsturnat pe spate râzând.

Pe scări s-a auzit mişcare şi brusc intrarea s-a umplut de poliţişti.

— Lăsaţi armele!

— Era şi timpul, a mormăit Nash, aruncând Glock-ul şi ridicând legitimaţia.

Stăteam în spatele ambulanţei, lângă Naomi, în toiul nopţii, şi o poliţistă ne punea încă un rând de întrebări. Nu suportam să stau la mai mult de treizeci de centimetri de Naomi. Aproape că le pierdusem şi pe ea, şi pe Waylay.

Dacă Grim n-ar fi sărit... Dacă aş fi întârziat un minut... Dacă Nash n-ar fi tras aşa de bine cu dreapta...

Atâţia de „dacă”, şi totuşi eram tot aici şi mă agăţam cu disperare de cel mai bun lucru care mi se întâmplase.

— Ce dracu’-i asta? Paradă? a întrebat unul dintre poliţiştii în uniformă.

În parcare a intrat o motocicletă. Urmată de încă una şi încă una. Vreo douăsprezece în total. Urmate de patru maşini.

Motoarele s-au oprit. S-au deschis uşile. Şi a apărut tot Knockemoutul.

Am clipit de câteva ori când l-am văzut pe Wraith care o ajuta pe bunică-mea să coboare de pe motocicleta lui. Lou şi Amanda s-au dat jos din SUV şi au luat-o la fugă. Jeremiah, Stasia şi Stef veneau chiar în urma lor. Silver şi Max au sărit din dubiţa lui Fi, împreună cu Milford şi patru dintre clienţii obişnuiţi de la Honky Tonk.

Justice şi Tallulah au coborât de pe motocicletele lor şi s-au apropiat în grabă.

— Putem să încheiem aici? am întrebat-o pe poliţistă.

— Mai am o singură întrebare, doamnă Witt, a spus ea. O maşină de patrulă a ridicat o femeie care susţine că ar fi Naomi Witt. A prins-o când încerca să fure un Mustang, la două străzi mai sus. Aveţi vreo idee cine-ar putea fi?

— Râzi de mine, a gemut Naomi.

I-am văzut pe Nash şi Lucian care se îndepărtau de un grup de poliţişti. Frate-miu mi-a făcut semn să mergem la ei.

I-am cerut lui Lou să-mi ia locul.

— Mă întorc imediat, Daze.

Naomi mi-a zâmbit în timp ce taică-su se grăbea spre ea, iar în urma lui venea Amanda, care s-a oprit suficient cât să mă pupe zgomotos pe obraz şi să-mi tragă una peste fund.

— Mulţumesc că mi-ai salvat fetele, mi-a şoptit înainte să-şi îndrepte atenţia spre fiică-sa. Ţi-am adus cafea, scumpo!

— Ai terminat cu dat lucrurile peste cap? m-a întrebat Stef.

— Tocmai i-am zis fetei noastre că ne căsătorim. Aşa că da. Am terminat.
— Bun. Atunci nu mai trebuie să-ţi distrug viaţa. Vă las singuri nici două săptămâni şi uite ce se-ntâmplă, Witty.
— O, Doamne, Stef! Când ai ajuns acasă?

Am simţit o mână într-a mea când traversam parcarea şi m-am uitat în jos. Waylay îşi împletise degetele cu ale mele. În cealaltă mână avea lesa lui Waylon, care părea că nu vrea decât să se întindă pe jos şi să doarmă o lună.

— Vorbeai serios cu rochiile alea? m-a întrebat în timp ce ne îndreptam spre frate-miu.

I-am dat drumul mâinii şi am tras-o lângă mine, cu braţul în jurul umerilor.

— Sigur că da, puştoaico.
— Ai vorbit serios cu ce i-ai zis mătuşii Naomi? Că o iubeşti şi chestii?

M-am oprit şi am întors-o cu faţa la mine.

— N-am fost în viaţa mai serios în legătură cu ceva.
— Deci n-o să ne mai părăseşti?

Am strâns-o de umeri.

— Niciodată. A fost groaznic fără voi.
— Şi fără mine?

Am văzut sclipirea de speranţă pe care-a alungat-o rapid.

— Way, eşti deşteaptă. Eşti curajoasă. Eşti minunată. Şi o să urăsc momentul când o să începi să ieşi cu băieţi. Te iubesc de nu mai pot. Şi nu doar pentru că vii la pachet.

Arăta aşa de solemnă, că aproape că mi-a frânt inima.

— O să mă mai iubeşti şi dacă-ţi spun ceva? Ceva rău?

Dacă Duncan Hugo îşi pusese mâinile pe Waylay, o să-l urmăresc, o să i le tai şi o să i le bag pe gât.

— Puştoaico, nu poţi să-mi spui nimic care să mă facă să nu te iubesc.
— Promiţi?

— Jur pe adidaşii ăia mişto ai tăi.

S-a uitat la ei, după aia la mine, şi i s-a ridicat colţul gurii.

— S-ar putea să te iubesc şi eu al naibii de tare.

Am strâns-o în braţe şi i-am ţinut faţa lipită de piept. Când m-a cuprins cu braţele pe după mijloc, am simţit că-mi creşte inima de mai avea puţin şi-mi ieşea printre coaste.

— Dar să nu-i zici mătuşii Naomi c-am zis aşa.

— Ne-am înţeles.

S-a tras în spate şi a început:

— Bine. Deci uite care-i treaba...

După două minute, o duceam pe Waylay la Nash şi Lucian. Un paramedic îi închisese copcile lui Nash şi amândoi aveau plasturi pe diverse tăieturi şi zgârieturi vizibile. Toţi trei urma să avem dureri mâine. Şi în ziua următoare. Şi probabil şi în cea de după.

— Naomi a zis că Tina şi Hugo căutau un stick cu nişte informaţii pe el, explica Nash. Nu pare să ştie nimeni ce informaţii erau sau ce s-a întâmplat cu el.

— Waylay, ce-ar fi să te duci să vezi dacă mătuşa ta n-are nevoie de ceva? a propus Lucian.

I-am urmărit privirea şi am văzut că era lipită de Sloane, care stătea lângă Naomi, părinţii ei şi Stef.

— De fapt, Way are nişte informaţii pe care vrea să ni le împărtăşească, am spus şi am strâns-o de umăr. Spune, puştoaico.

Waylay a tras aer în piept şi s-a aplecat să-şi dezlege adidasul.

— Asta căutau, a zis ea şi s-a îndreptat ţinând în mână medalionul în formă de inimioară.

Nash s-a întins şi l-a luat. L-a ţinut în mână şi s-a încruntat, după care l-a desfăcut cu grijă de la mijloc.

— Măi, să fie!

— E un stick de memorie, a explicat Waylay. Mama era agitată toată când l-a adus acasă. Tot zicea că în sfârşit o să dea lovitura şi că o să se plimbe curând cu un SUV cât toate zilele şi o să mănânce friptură la fiecare masă. M-a făcut curioasă şi am tras cu ochiul. Era doar o listă de nume şi adrese. M-am gândit că poate-i important. Aşa că am copiat fişierul pe stick-ul meu, să fie acolo. Că ea pierde tot timpul căca... adică lucruri.

I-am făcut semn cu capul să continue.

— Mama s-a înfuriat pe mine pentru o prostie şi mi-a tăiat părul ca să mă pedepsească. Aşa că m-am hotărât s-o pedepsesc şi eu. Am luat stick-ul, ca să creadă că l-a pierdut, şi după aia l-am ascuns la bibliotecă, dar nu la ficţiune istorică, cum i-am zis lui Duncan. E lipit de fundul unuia dintre sertarele de la arhivă. Nu ştiam că o să spargă casa la mătuşa Naomi şi o să ne răpească şi aşa mai departe. Jur!

Nash i-a pus mâna pe umăr.

— N-ai nicio problemă, Waylay. Ai făcut bine că mi-ai povestit.

— A spus c-o împuşcă pe mătuşa Naomi dacă nu-i zic unde e. Încercam să-i spun, dar mi-a pus banda aia pe gură.

Am mormăit când am aflat informaţia asta nouă.

— Nimic din toate astea nu-i din vina ta, a liniştit-o Nash din nou.

Dar era vina maică-sii şi nu-mi părea deloc rău că fusese reţinută. Am hotărât totuşi că nu-i momentul potrivit să-i povestesc şi lui Waylay.

— Mai e ceva, a adăugat ea.

— Ce anume? a întrebat Nash.

— Era şi numele tău pe listă.

Lucian şi cu mine am schimbat o privire.

— Trebuie să vedem lista, a anunţat el.

Nash a întins mâinile şi i-a acoperit urechile lui Waylay.

— Pe naiba trebuie, nemernicilor. E treaba poliţiei. Hai, Way. Haide să vorbim cu mătuşa ta şi după aia o luăm pe Sloane să ne dea drumul în bibliotecă.

— Bine, a zis ea. Knox?

— Da, puştoaico?

Mi-a făcut semn cu degetul şi m-am aplecat la ea. Am încercat să nu zâmbesc când a terminat de şoptit în ureche.

— Am înţeles. Ne vedem acasă, i-am spus şi i-am ciufulit părul.

L-am privit pe Nash cum o duce spre ambulanţă.

— Avem nevoie de lista aia nenorocită, a zis Lucian.

Am simţit cum mi se arcuiesc buzele.

— Ce-i? a întrebat el.

— Nu există o singură copie. A încărcat-o şi pe serverul bibliotecii.

A rămas nemişcat o clipă, după care a izbucnit în râs. Sloane i-a aruncat o privire şi mi-am dat seama că Lucian râdea rar. Nu aşa cum râdea pe vremuri, când eram copii şi totul nu era decât o poantă.

— Să vezi tu ce-o să ajungi să-ţi urăşti viaţa când o să înceapă să iasă cu băieţi!

Abia aşteptam, ce să zic.

Am pornit spre Naomi, care era în picioare, cu o pătură pe umeri şi o cafea în mână. Cu tot ce văzusem în seara asta, cu tot ce greşisem, zâmbetul pe care mi l-a oferit m-a încălzit pe dinăuntru.

L-am bătut pe Lucian pe umăr.

— Hei, ce-ai zice să-mi fii cavaler de onoare?

Epilog. Petrecerea

Naomi

— Mmmm, Knox. Trebuie să ne întoarcem la petrecere, am şoptit lipită de gura lui.

Mă proptise de perete în bârlogul Lizei, în timp ce în curtea din spate se desfăşura cea mai impresionantă petrecere pentru aniversarea de doisprezece ani. Şi în curtea din faţă. Şi în bucătărie, sufragerie şi solariu.

Peste tot erau copii, părinţi şi motociclişti.

Bărbatul care tocmai mă săruta de mă lăsa fără suflare stătuse de vorbă cu Waylay şi îi ceruse o listă cu absolut toate lucrurile pe care şi le putea dori. Şi după aia i le oferise pe absolut toate.

Şi de-asta aveam în curtea din spate un traseu gonflabil de curse cu obstacole, o grădină zoo cu animale domestice în curtea din faţă şi nicio legumă pe masa care se încovoia de plină ce era cu pizza, nachos, floricele şi *două* torturi.

Limba lui şi-a croit iar drum în gura mea şi mi s-au înmuiat genunchii. Erecţia apăsată de abdomenul meu îmi răscolea toate părţile intime.

— Părinţii tăi, Liza, Stef şi Sloane joacă rolul de gazde. Lasă-mă cinci minute, a gemut el lipit de buzele mele.

— Cinci minute?

Şi-a vârât mâna între noi şi şi-a strecurat-o pe sub rochia mea. Când m-au găsit degetele lui, şoldurile mi s-au smucit involuntar spre el.

— S-ar putea să n-am nevoie decât de patru să te duc până acolo, s-a hotărât el.

Putea să mă ducă în vreo cincisprezece secunde, dar eram lacomă.

— De acord, i-am şoptit.

M-a târât după el să închidă uşile de sticlă, apoi s-a dus spre bufetul de lângă perete şi m-a urcat pe el.

— Ce-i cu cutiile astea? am întrebat, observând un teanc în colţ.

— Nu-ţi bate tu capul.

Am decis să-i urmez sfatul când mi-a tras chiloţii în jos, până am putut să-i scot.

— Cinci minute, mi-a reamintit el, punându-mi călcâiele pe marginea bufetului şi desfăcându-mi genunchii larg.

Până să apuc să zic ceva spiritual, îşi elibera scula groasă şi întărită din blugi şi intra în mine centimetru cu centimetru.

Am gemut amândoi când s-a împins şi m-a umplut cu totul.

— Nu pot să cred că m-ai convins să fac aşa ceva, am zis cu dinţii clănţănind când a început să se împingă în mine fără milă.

— Deja mă strângi, iubito, a răspuns el cu dinţii încleştaţi.

Knox fusese de-a dreptul nesătul de la „incident”, cum îl botezasem eu. Abia mă mai scăpa din ochi. Şi eu n-aveam nicio problemă. Mai ales că mare parte din timpul pe care-l petreceam împreună eram dezbrăcaţi. Mă rog, între reprizele de discutat cu poliţia.

Erau implicate şi poliţia din Knockemout, şi alte departamente.

S-a dovedit că lista includea numele câtorva poliţişti şi ale informatorilor lor răspândiţi în cinci comitate din nordul Virginiei.

Tatăl lui Duncan Hugo pusese mâna pe informaţie şi avea de gând să bifeze lista, eliminându-i pe toţi. Duncan, care voia să-l impresioneze pe taică-su, hotărâse să-şi încerce norocul cu unul dintre nume: Nash.

Dar după ce treaba de mântuială pe care-o făcuse îi atrăsese furia lui taică-su, hotărâse că era mult mai convenabil să fure informaţia şi s-o vândă cui dădea mai mult.

Toate astea le povestise sora mea. Tina ciripise tot şi încerca să obţină o înţelegere cât mai îngăduitoare dacă mărturia ei dobora vreo parte a familiei mafiote Hugo.

Cu Tina în spatele gratiilor, calea către obţinerea tutelei era cât se putea de liberă. Tot avea să fie de durată, dar măcar eliminaserăm obstacolele importante.

Şi deşi Duncan Hugo încă era în libertate, îl căuta poliţia din tot statul, iar eu aveam sentimentul că n-o să mai fie liber multă vreme.

— Alţi copii, a rostit Knox răguşit.

— Ce? am întrebat, dezlipindu-mă de gura lui.

Şi-a împins şoldurile înainte şi s-a îngropat în mine.

— Mai vreau copii.

Mi-am simţit muşchii încordându-se în jurul lui şi am ştiut că o să termin din clipă în clipă.

— Ce? am repetat prosteşte.

— Way ar fi o soră mai mare extraordinară.

Cu un rânjet de lup, şi-a îndesat degetele în decolteul rochiei mele şi mi-a tras-o în jos, cu sutien cu tot, lăsându-mi sânii descoperiţi. S-a aplecat, iar gura i-a ajuns la doi centimetri deasupra sfârcului meu chinuit.

— Te bagi?

Voia copii. Voia o familie cu mine şi cu Waylay. Inima stătea să-mi explodeze. Ca şi vaginul.

— D-da, am reuşit să îngaim.

— Bine.

Părea mândru de el, triumfător şi al naibii de sexy când şi-a lăsat gura pe sânul meu. M-am arcuit pe spate şi l-am lăsat să mă arunce în gol.

Eram încă în toiul unui orgasm cutremurător când s-a oprit în mine. Mi-a scăpat un geamăt înfundat când am simţit prima zvâcnire adânc în mine.

— Te iubesc, Naomi, a şoptit el, cu buzele mângâindu-mi pielea dezgolită.

— Şi e...

Dar mi-a pus o mână pe gură şi a continuat să intre şi să iasă din mine, ca şi cum încerca să savureze fiecare clipă de apropiere.

— Nu încă, iubito.

Trecuse o săptămână de la incident, de la primul „te iubesc” şi tot nu mă lăsa să-i răspund.

— Curând? am întrebat.

— Curând, mi-a promis el.

Eram cea mai norocoasă femeie din lume.

* * *

Knox a ieşit primul din bârlog, susţinând că trebuia să se ocupe de ceva. Încă încercam să-mi aranjez la loc părul şi rochia şi speram că nu era vorba de vreun perete de escaladă sau vreun balon cu aer cald. Când am ieşit din cameră, am dat peste Liza, cocoţată pe un scaun tapiţat înflorat pe care-l dezgropasem din pivniţă şi-l mutasem în hol.

— M-ai speriat!

— Stăteam şi mă gândeam, a zis ea fără nicio introducere. Casa asta e prea mare pentru o bătrână singură.

Degetele mi-au alunecat din păr.

— Doar nu te gândeşti să vinzi, nu?

Nu-mi puteam imagina casa fără ea. Nu mi-o puteam imagina nici pe ea fără casa asta.

— A, nu. Prea multe amintiri. Prea mult trecut. Mă gândeam să mă mut înapoi în căsuţă.

— Da?

Am simţit cum mi se ridică sprâncenele. Nu ştiam cum să reacţionez. Presupusesem totdeauna că Waylay şi cu mine o să ne întoarcem la un moment dat acolo. Acum mă întrebam dacă ăsta era felul Lizei de a ne evacua.

— Locul ăsta are nevoie de o familie. O familie mare, care să facă deranj. Focuri de tabără şi copii. Adolescenţi care le ştiu pe toate. Câini.

— Păi, are deja câini.

A încuviinţat energic.

— Da. Atunci aşa rămâne.

— Ce rămâne?

— Iau eu căsuţa. Tu, cu Knox şi Waylay staţi aici.

Am rămas cu gura căscată, în timp ce prin cap începeau să-mi treacă zeci de idei de aşezat mobilă nouă.

— Hm. Nu... nu ştiu ce să zic, Liza.

— Nu-i nimic de zis. Am vorbit deja săptămâna asta cu Knox.

— Şi el ce-a zis?

S-a uitat la mine de parcă îi ceream să renunţe să mai mănânce carne de vită.

— Ce dracu' crezi c-a zis? a întrebat ea enervată. E afară şi organizează pentru fata ta cea mai tare petrecere de-a văzut-o oraşul ăsta vreodată, nu? Deja face planuri pentru nuntă, nu?

Am dat din cap. Rămasă fără cuvinte. Prima petrecere a lui Waylay. După aia, discuţia despre copii. Şi acum, casa visurilor mele. Aveam senzaţia că Knox m-a pus *pe mine* să scriu o listă cu tot ce-mi doream şi se apucase să-mi îndeplinească dorinţele.

Liza s-a întins şi m-a strâns de mână.

— Mă bucur c-am stat de vorbă. Io mă duc să văd dacă putem să tăiem deja torturile alea.

Încă mă uitam la scaunul de unde se ridicase ea când a apărut Stef în hol.

— Waylay are nevoie de tine, Witty.

M-am smuls din gânduri.

— Bine. Unde e?

A întins degetul spre curtea din spate.

— Afară. Eşti bine? m-a întrebat cu un rânjet atotcunoscător.

Am clătinat din cap.

— Knox tocmai m-a răpit pentru una scurtă, mi-a zis că vrea să aibă copii cu mine şi după aia Liza ne-a oferit casa asta.

Stef a fluierat.

— Se pare că ţi-ar prinde bine un pahar de ceva.

— Sau mai degrabă şapte.

M-a condus prin sufragerie, unde se aflau întâmplător două pahare cu şampanie. Mi-a întins unul dintre ele şi am ieşit prin solariu pe terasă.

— SURPRIZĂ!

Am făcut un pas în spate şi mi-am dus mâna la inimă, când o bună parte din locuitorii din Knockemout au început să aplaude din curte.

— Nu-i petrecere-surpriză, oameni buni, le-am zis.

Au râs cu toţii şi m-am întrebat de ce păreau aşa de fericiţi, de parcă aşteptau ceva.

Părinţii mei stăteau într-o parte a terasei, cu Liza şi Waylay, şi toţi zâmbeau la mine.

— Ce se-ntâmplă? l-am întrebat pe Stef, dar el se retrăgea şi-mi făcea bezele.

— Naomi.

M-am întors şi l-am găsit pe Knox în spatele meu, cu faţa aşa de serioasă, că mi s-a strâns stomacul.

— Ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat, întorcându-mă să văd dacă lipseşte cineva sau a păţit ceva.

Dar era toată lumea acolo. Toţi cei la care ţineam erau chiar acolo, în curte, zâmbind.

Knox avea o cutiuţă în mână. O cutiuţă mică, de catifea neagră.

O, Doamne!

M-am uitat peste umăr la Waylay, îngrijorată că-i stricam petrecerea. Azi ea era în centrul atenţiei, nu eu. Dar o ţinea pe mama de mână şi se ridica pe vârfuri, cu cel mai larg zâmbet pe care-l văzusem vreodată pe faţa ei.

— Naomi, a repetat Knox.

M-am întors spre el şi mi-am dus degetele la gură.

— Da?

S-a auzit mai mult un scheunat înăbuşit.

— Ţi-am zis că voiam o nuntă.

Am dat din cap, pentru că nu mai aveam încredere în mine să vorbesc.

— Dar nu ţi-am zis de ce.

A făcut un pas în faţă, apoi încă unul, până a ajuns lângă mine. Am simţit că nu mai prea pot să respir.

— Nu te merit, a spus el, aruncând o privire peste umărul meu. Dar un om deştept mi-a spus odată că important e să-mi petrec restul vieţii încercând să fiu genul de bărbat care te merită. Aşa că asta o să fac. O să-mi aduc aminte în fiecare zi cât de-al naibii de norocos sunt. Şi o să fac tot ce pot să fiu cel mai bun pentru tine. Pentru că tu, Naomi Witt, eşti incredibilă. Eşti frumoasă. Eşti dulce. Ai un vocabular de fiţe. Îi faci pe toţi să se simtă văzuţi şi auziţi. Repari lucrurile stricate. Pe mine. M-ai făcut să mă simt întreg. Şi de fiecare dată când îmi zâmbeşti, simt că am câştigat iar la loto.

Lacrimile ameninţau să se reverse şi nu puteam să fac nimic să le opresc. A deschis cutia, dar n-am putut să văd nimic printre lacrimi. Cunoscându-l pe Knox, inelul era ceva exagerat şi totuşi exact ce trebuia.

— Ţi-am zis odată. Şi acum o să-ţi cer mâna. Mărită-te cu mine, Daze.

Nu i-am atras atenţia că nu-mi prea ceruse mâna – mai degrabă îmi dăduse un ordin. Eram prea ocupată să încuviinţez.

— Trebuie să şi spui, iubito, a încercat el să mă-nduplece.

— Da.

Am reuşit să rostesc cuvântul şi m-am trezit lipită de pieptul foarte solid şi foarte cald al logodnicului meu. Toţi cei pe care-i iubeam ne aplaudau, iar Knox mă săruta – într-un fel foarte nepotrivit de faţă cu atâta lume.

S-a tras înapoi doar doi centimetri.

— Te iubesc al naibii de mult, Daisy.

Am oftat întretăiat şi am încercat să nu încep să plâng în hohote. Am reuşit să dau din cap, nu cu foarte multă demnitate.

— Acum poţi s-o spui, m-a îndemnat el, prinzându-mi faţa în palme şi cu ochii ăia albastru-cenuşiu spunându-mi exact ce voia să audă.

— Te iubesc, Knox.

— Să fii al naibii de sigură, iubito.

M-a strâns lângă el, apoi şi-a eliberat un braţ şi l-a întins. Waylay a apărut lângă noi şi s-a strecurat pe sub el, zâmbindu-mi printre lacrimi. Mi-am pus braţul liber în jurul ei, legându-ne pe toţi trei la un loc. Waylon şi-a vârât capul printre noi şi a lătrat.

— Te-ai descurcat bine, Knox, a zis Waylay. Sunt mândră de tine.

— Te bagi la tort? a întrebat-o el.

— Nu uita să-ţi pui o dorinţă, scumpo, i-am zis.

Waylay mi-a zâmbit.

— Nu trebuie. Am deja tot ce voiam.

Şi uite-aşa, lacrimile s-au întors.

— Şi eu, scumpo. Şi eu.

— Bine. Regulă nouă de familie. Niciuna dintre voi nu mai are voie să plângă vreodată, a zis Knox cu glas răguşit.

Părea destul de serios. Ceea ce ne-a făcut să plângem şi mai tare.

* * *

Ceva mai târziu, după ce petrecerea se terminase, musafirii plecaseră acasă, iar Knox mă dezbrăcase iar, stăteam întinşi pe întuneric în camera noastră. Degetele lui îmi desenau leneş linii în sus şi-n jos pe spate, iar eu stăteam lipită de pieptul lui.

De pe coridor se auzeau vreo zece-douăsprezece fete chicotind din camera lui Waylay.

Liza nu pierduse vremea şi se ţinuse deja de cuvânt. Îşi luase o valiză şi castroanele câinilor şi îşi petrecea prima noapte în căsuţă.

— Azi a fost cea mai bună zi, am şoptit, admirându-mi inelul de pe deget, care reflecta lumina din baie şi sclipea.

Avusesem dreptate. Era ceva exagerat. Un singur diamant masiv flancat de trei pietricele mai mici de fiecare parte. O să trebuiască să încep să ridic greutăţi cu cealaltă mână ca să-mi dezvolt muşchii în mod egal.

Knox m-a sărutat pe creştet.

— Fiecare zi de când te-am cunoscut a fost cea mai bună zi.

— Nu fi dulce, că acum încalc noua regulă de familie, l-am avertizat.

S-a mişcat lipit de mine.

— Mai am şi altele pentru tine.

— Knox, fără supărare, dar după cea mai frumoasă petrecere de ziua de naştere pe care-a văzut-o oraşul ăsta, Liza care ne-a dat casa şi tu care mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine în faţa tuturor prietenilor şi a familiei, nu cred că mai pot să suport şi altceva.

— Treaba ta!

Am rezistat zece secunde întregi.

— Bine. Dă-mi.

S-a ridicat şi a aprins veioza. Zâmbea şi inima mea a devenit aur topit.

— În primul rând, mâine trebuie să mă ajuţi să-mi fac bagajele.

— Să-ţi faci bagajele?

— Mă mut aici oficial şi nu ştiu ce mizerii o să vrea sau n-o să vrea ai tăi.

— Părinţii mei?

— Liza J ne-a dat nouă casa. Eu le dau alor tăi cabana.

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am tras cearşaful la piept.

— Le dai alor mei cabana, am repetat.

Mi-a aruncat o privire de lup.

— Încă-ţi mai ţiuie urechile, Daze?

— Poate. Sau poate că toate orgasmele alea pe care mi le provoci îmi încetinesc procesarea informaţiilor sonore.

M-a prins pe după gât şi m-a tras mai aproape de el.

— Mama ta tocmai a primit un post la şcoala lui Waylay. Consilier part-time. Începe în ianuarie.

Mi-am dus podul palmelor la ochi.

— Părinţii mei o să...

— Se mute în Knockemout.

— Cum ai reuşit? Cum ai... Waylay o să poată creşte cu bunicii alături!

Toate visurile pe care le avusesem vreodată deveneau realitate, iar el era cel care mi le împlinea.

— Trebui să înţelegi ceva, Naomi. Dacă există pe lume ceva ce vrei, eu o să ţi-l aduc. Fără întrebări. Dacă îl vrei, e-al tău. Uite-aici.

Mi-a întins un teanc de hârtii.

Le-am ridicat fără să văd nimic. Păreau un fel de contract legal.

— Ce-s astea?

— Dă la pagina cu semnătura.

M-am dus la semnul galben prins între foi şi am văzut semnătura soră-mii pe linia punctată. Mi-au sărit în ochi cuvintele „tutelă” şi „drepturi părinteşti”.

— O, Doamne, am şoptit.

— Ţi-a cedat ţie drepturile părinteşti. E oficial. Nu mai e nevoie de audieri şi vizite la domiciliu. Way e a noastră.

Nu puteam să vorbesc. Nu puteam să respir. Nu puteam decât să plâng în tăcere.

— Fir-ar să fie, iubito. Urăsc când faci aşa, a bombănit Knox, ridicându-mă şi aşezându-mă în poală.

Am dat din cap, încă plângând când l-am cuprins cu braţele şi l-am strâns.

— Acuma, e momentul şi pentru ceva ce vreau eu.

Omul ăsta putea să aibă orice din partea mea. Ambii mei rinichi. Geanta mea preferată. Absolut orice.

— Dacă încerci să faci sex cu mine a patra oară pe ziua de azi, o să am nevoie întâi de nişte Advil, un pachet cu gheaţă şi vreo patru litri de apă, l-am necăjit printre suspine şi smiorcăieli.

I-am simţit râsul ca un bubuit în piept când şi-a împletit degetele în părul meu şi m-a mângâiat.

— Vreau să facem nunta mai repede. Nu mai pierd niciun minut până să fii nevasta mea. Poţi să ai orice vrei. O nuntă mare la biserică. Un barbecue în curte. O rochie de mireasă de 10 000 de dolari. Dar am o singură cerinţă.

Sigur că era o cerinţă, nu o rugăminte.

— Care?

— Vreau să ai margarete în păr.

Epilog bonus. După cinci ani

Knox

Cu toată grija din lume, i-am dat lui Waylay ghemotocul în braţe pe prispă şi mi-am scos cheile din buzunarul din faţă.

A zâmbit spre feţişoara cu gene lungi, apoi a ridicat privirea spre mine.

— V-aţi descurcat bine, mi-a zis.

Făcuse şaptişpe ani şi aveam palpitaţii de câte ori mă gândeam că peste un an ne părăseşte şi pleacă la facultate. Nu eram pregătit. Dar după expresia ei, ştiam că o să facă mult mai multe drumuri acasă decât avea de gând, ca să stea cu surorile ei.

Surori.

M-am uitat la soţia mea care se legăna dintr-o parte în alta, într-una dintre rochiţele alea de vară vaporoase care încă reuşeau să mă scoată din minţi. Mă asigurasem că are şifonierul plin.

Bebeluşul de pe şoldul ei stătea cu degetul în gură şi avea pleoapele tot mai grele.

Zâmbetul lui Naomi era blând, mulţumit, şi era pentru mine.

În clipa aia, am simţit tot. Dragoste pentru femeia care mă readusese la viaţă. Care-mi dăduse un motiv să mă trezesc zâmbind în fiecare dimineaţă. Care mă iubea suficient cât să mă mai îmblânzească.

Avuseserăm o perioadă grea la început şi apoi din nou când familia asta mare nu mersese cum ne propuseserăm noi. Dar ne-am descurcat aşa cum facem totul. Împreună.

Acum, stăteam aici cu cele trei fete ale noastre. Dintre care două erau cel mai mare secret pe care-l avuseserăm vreodată. După ani de pregătiri, ne-am trezit cu adopţia în prag.

Nu avuseserăm timp nici măcar să le pregătim camerele când am primit telefonul. Bridget, care avea trei ani, şi sora ei nouă-nouţă, Gillian.

Mi-am trecut mâna peste obrazul nevesti-mii, am prins-o de ceafă şi am tras-o lângă mine. Am sărutat-o pe frunte, apoi mi-am pus buzele pe părul fiicei noastre.

— Mama, tata şi Liza o să dea pe dinafară de bucurie, a prezis Naomi când am băgat cheia în broască. Mi-aş dori să avem cum să le spunem tuturor deodată.

O clipă, mi-am dorit aprig ca mama să-şi fi putut cunoaşte nepoatele. Să poată să vadă cum au crescut băieţii ei şi ce femei şi-au ales. Dar pierderea era o parte a iubirii.

— Câte secunde o să aştepţi până pui mâna pe telefon? am necăjit-o eu.

— Cât durează să mă duc la toaletă, să-i fac o gustare lui Bridget şi un biberon lui Gilly.

— Gustare!

Fiica mea era brusc perfect trează.

— Ascultă, în legătură cu asta, a început Waylay, cu un zâmbet puţin timid.

— Ce-ai făcut, Way? am întrebat-o.

— N-am zis nimănui nimic clar. Dar le-am spus că avem veşti mari de anunţat azi.

Ca la un semn, uşa din faţă s-a deschis.

— Taică-tu şi cu mine am fost pe pereţi *toată ziua*, a anunţat Amanda, cu mâinile în şolduri.

L-am zărit pe Lou în living, uitându-se la televizor cu Nash şi Lucian.

— Doar maică-ta. Eu am fost foarte calm, a strigat el.

— Care-i vestea cea mare? a întrebat Stef venind în spatele soacră-mii.
— Da, ce-i cu secretele astea? s-a interesat şi soţia lui frate-miu.
— Aţi adus de mâncare? a sărit şi bunică-mea, iţindu-se lângă ei.
— E vorba de bursa de fotbal a lui Waylay? s-a auzit şi Wraith.

Indiferent de cât timp dura, tot nu puteam să mă obişnuiesc cu ideea că bunică-mea ieşea cu motociclistul. Deşi păreau să se facă nespus de fericiţi unul pe altul.

— Hei, a zis şi Jeremiah, strângându-l de umăr pe Stef.

Sloane s-a iţit de după umărul Amandei când am păşit într-o parte.

— Uite, a şoptit ea.

Amanda a observat prima. Ţipătul ei de bucurie i-a adus la uşă şi pe Lou, Nash şi Lucian, care au zbughit-o din bârlog, să găsească ameninţarea. A trezit-o şi pe fetiţă, care nu a fost mulţumită să fie smulsă din somn în ţipete.

A venit şi Fi rostogolindu-se din bucătărie.

— Ce dracu'-i cu urletele asta...

S-a întrerupt cu un ţipăt care-ţi îngheţa sângele în vine.

— Copii! a suspinat Amanda când Waylay i-a dat-o în braţe pe Gillian, care plângea de mama focului. Avem copii!

— Hai la bunicul, a zis şi Lou, întinzând braţele spre Bridget. Îţi promit că o să te aşteptăm întotdeauna cu bomboane.

S-a codit timidă o clipă, dar cuvântul „bomboane" şi-a făcut treaba şi în cele din urmă s-a întins spre el.

Dacă nu greşesc, socrul meu a trebuit să-şi înghită un suspin.

— Uite, e perfectă! i-a zis Amanda lui Sloane în timp ce gâdila degeţelele fetiţei.

— Acum înţeleg de ce-mi tot scriai întrebările alea despre părul fetelor, a intervenit Jeremiah zâmbind.

Îl tot sâcâisem să-mi spună care-s cele mai bune produse şi tehnici de coafat, pentru că fetele mele urmau să aibă cel mai frumos păr din Knockemout.

Iubitul lui Waylay, Theo, a venit în faţă şi a tras-o deoparte. M-am încruntat la el, dar nu cu intensitatea obişnuită.

— Theo, am spus.

— Domnule Morgan.

Clar îmi pierdeam exerciţiul, pentru că nu şi-a luat braţul de pe umerii fiică-mii.

Naomi mi-a tras un cot în coaste.

— Tati, poartă-te frumos, a zis Waylay şi a ridicat privirea în tavan.

Gillian era la Liza acum, iar Nash jongla cu Bridget, făcând-o să râdă cu sughiţuri.

— Păi, cred că asta cere nişte pizza, a hotărât Amanda. Lucian, fă tu comanda. Lou, adu-i lui Knox ruleta.

— Pentru ce?

— Voi, bărbaţii, o să măsuraţi dormitoarele fetelor, ca să putem să începem să amenajăm camerele. Doamnelor, la dulapul cu vinuri. Avem de ales culori şi teme, de căutat creşe şi de făcut liste de cumpărături, a ordonat Amanda.

— Eu mă duc cu doamnele, s-a hotărât Stef.

S-a oprit şi l-a sărutat pe Jeremiah.

— Păstrează-mi şi mie un pahar, i-a strigat soţul lui.

Naomi m-a strâns de mijloc.

— Te iubesc, Knox Morgan, a şoptit ea.

Nu mă săturam niciodată să aud asta.

— Te iubesc, scumpo.

Mi-a scăpat din strânsoare şi am privit-o ducându-se după celelalte femei în sufragerie, cu rochia fluturând în jurul gleznelor.

— Te-ai descurcat bine, Knoxy, a zis Lina, care mai rămăsese în hol.

Am strâns-o în braţe.

— Tu eşti aia cu gemeni, i-am adus aminte.

— Care dorm în clipa asta în camera lui Way. Nu mă lăsa să uit de ei.

Încă o generaţie sub acoperişul ăsta şi familia noastră părea completă.

S-a auzit o bătaie în uşa deschisă din spatele meu.

— Tată.

— Deranjez?

Arăta bine. Sănătos. Stabil. Ceea ce tot reuşea să mă surprindă de câte ori îl vedeam.

John Wayne Morgan se lăsase de băut acum trei ani. Stătea în Washington cu iubita lui şi două pisici salvate. Se ocupa foarte eficient de strângerea de fonduri pentru Hannah’s Place, care se extinsese în centrul Washingtonului şi în Maryland.

— Mi-a dat Waylay mesaj. Mi-a zis că ai nişte veşti mari. Pot să mă întorc când nu eşti ocupat.

— Tată, a zis Nash, care a lăsat jos scara pe care numai Dumnezeu ştie de ce o căra şi l-a întâmpinat cu o îmbrăţişare şi o bătaie pe spate.

Eu încă n-ajunsesem în punctul ăsta cu tata. Dar fiecare vizită, fiecare telefon, fiecare promisiune ţinută ne aducea cu un milimetru mai aproape.

— La fix ca să faci cunoştinţă cu noile tale nepoţele, i-am spus.

Faţa tatei s-a luminat.

— Nepoţele!

— Agenţia a sunat acum trei zile şi a zis că aveau două fetiţe numai bune să intre în familie, i-am explicat. N-am vrut să spunem nimănui până nu le-am adus acasă.

— Nepoţele, a repetat el minunat, de parcă s-ar fi simţit cel mai norocos om din lume.

Am simţit cum mai dispare un milimetru din distanţa dintre noi.

— Hai, intră, am spus şi i-am pus mâna pe umăr, conducându-l în centrul de criză care mustea de estrogen şi unde Amanda şi Liza întinseseră pe masă toate mostrele de vopsea şi toate laptopurile şi tabletele disponibile.

Sloane hrănea fetiţa cu biberonul, în timp ce Bridget stătea în mijlocul mesei şi mânca un castron de boabe de strugure tăiate. Fetele mele erau înconjurate de dragoste şi femei puternice şi deştepte.

— Duke! Ce mă bucur că ai reuşit să ajungi, a zis Amanda, ridicându-se să-l pupe pe obraz. Hai să le cunoşti pe noile tale fetiţe!

Tata a fost înghiţit de cercul format din femei şi Stef.

Am simţit nişte mâini pe curea şi imediat Naomi mă scotea cu spatele din cameră.

— Unde mă duci? am întrebat amuzat.

A dat drumul curelei şi m-a prins de mână, ducându-mă în living, unde, deasupra şemineului, se afla portretul nostru de la nuntă. Încă mi se strângea inima când mă uitam la el. Naomi – superbă şi roşind în rochia ei, cu margarete împletite în păr ca o coroană. O ţinea pe după umeri pe Waylay, care insistase pentru o rochie galbenă ca lămâia, până în pământ, şi margarete. Râdeau amândouă. Şi eu? Eu arătam al naibii de bine în costum. Şi al naibii de fericit, uitându-mă după soţia şi fiica mea.

— Ştiu că viaţa o să fie o nebunie totală în următorii câţiva ani, a zis Naomi şi mi-a prins faţa între palme. Ştiu că o să fim extenuaţi şi suprasolicitaţi şi speriaţi de moarte în cea mai mare parte a timpului. Dar ştiu şi că nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea dacă nu erai tu.

— Iubito, n-o să fiu în stare să mă descurc dacă o iei razna acum, am avertizat-o.

Unul dintre avantajele problemelor de infertilitate era că nu trebuia s-o văd pe soţia mea suferind din cauza hormonilor în timpul sarcinii. Aş fi făcut faţă lacrimilor, dar probabil că nu prea bine.

— N-o să plâng, m-a asigurat ea.

Soţia mea minţea de îngheţau apele, pentru că vedeam deja lucirea din ochii ăia căprui pe care-i iubeam aşa de tare.

— Dar o să-ţi spun că faci fiecare zi să fie cea mai bună zi din viaţa mea. Că n-o să încetez niciodată să-ţi fiu recunoscătoare că...

— Am deschis ochii şi m-am uitat în jur? i-am sugerat.

A clătinat din cap.

— Că ai hotărât că Waylay şi cu mine merităm. Mulţumesc pentru viaţa asta, Knox Morgan. Nimeni altcineva n-ar fi făcut o asemenea aventură din împlinirea tuturor dorinţelor mele.

Cumva, reuşise din nou. Întotdeauna mă surprindea când mai găsea câte un ciobuleţ în mine şi-l lipea la locul lui.

— Te iubesc, Knox. Şi n-o să încetez niciodată să fiu recunoscătoare pentru tot ce eşti şi tot ce-ai făcut.

Aveam un nod tot mai mare în gât. Şi o senzaţie de usturime în spatele ochilor, care nu-mi prea plăcea.

Am prins-o pe Naomi şi-am lipit-o de mine, îngropându-mi faţa în părul ei.

— Te iubesc, i-am spus răguşit.

Cuvintele nu erau destul. Nu exprimau nici pe departe ce simţeam în piept când mă trezeam cu ea cuibărită lângă mine, în siguranţă şi adormită. Nu exprimau ce simţeam când intra într-o încăpere şi aducea cu ea strălucirea soarelui. Şi sigur-sigur nu se comparau cu ce

simţeam când mă privea în ochi şi-mi spunea că i-am dat tot ce-şi dorea.

Din moment ce nu-i puteam spune, am hotărât să-mi petrec tot restul vieţii asigurându-mă că-i arăt ce simt.

Nota autorului pentru cititor

Dragă cititorule,

Am terminat cartea asta la ora 23:03, pe 4 noiembrie 2021, şi am izbucnit imediat în lacrimi.

O începusem cu cinci luni înainte. Cu doar câteva zile înainte să moară pe neaşteptate David, iubitul soţ al lui Claire Kingsley şi dragul meu prieten. Nu numai că am fost doborâtă de moartea lui, dar a fost al treilea soţ al unei prietene care părăsea lumea asta mult prea devreme, în decurs de numai două luni.

Am fost distrusă. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că ar putea exista o lume fără David. Cu atât mai puţin o lume în care trei dintre cele mai apropiate prietene să devină în mod tragic văduve înainte de cincizeci de ani.

Nu ştiam despre ce va fi vorba în cartea asta când am început s-o scriu. Nici chiar când ajunsesem la jumătate nu eram sigură. Dar acum, când am terminat-o, am înţeles, în sfârşit. În cartea asta este vorba despre curajul de care avem nevoie să iubim pe cineva când ştim cu toţii cum se

termină orice poveste de dragoste. Despre cum alegem, iar şi iar, dragostea în faţa fricii.

Despre cum ne ridicăm şi suntem curajoşi chiar şi când ştim că o să doară rău.

Teama lui Knox că cineva pe care-l iubeşte ar putea pieri şi teama că o să fie doborât de asta sunt foarte reale pentru mine. Am ajuns să mă confrunt cu o mare parte din durerea şi teama mea în timp ce am scris povestea asta. Uneori, nu puteam trece peste pierderile pe care le sufereau prietenele mele. Alteori, aveam prezenţa de spirit să-mi aduc aminte ce norocoase suntem toate să iubim pe cineva aşa de mult, încât pierderea să fie devastatoare.

Îmi doresc pentru toţi să iubim din toată inima şi să fim suficient de prezenţi în relaţiile noastre încât, când ne despărţim, singurul regret să fie legat de cantitate, nu de calitate. Să înţelegem cu toţii că durerea pierderii este ce dă restului vieţii noastre culoare, parfum şi textură.

Vă mulţumesc că citiţi şi că sunteţi curajoşi, prieteni.

Xoxo
Lucy

Mulţumiri

- Kari March Designs, pentru designul perfect al copertei.

- Jessica, Dawn şi Heather, pentru că sunteţi nişte editoare fabuloase.
- Joyce şi Tammy, pentru că au fost primele cititoare ale cărţii şi m-au asigurat că nu era un dezastru emoţional.
- Josie, Jen şi Claire, pentru că au fost suficient de puternice să-i mângâie pe alţii, chiar şi în faţa celor mai grele pierderi personale.
- Domnului Lucy, pentru că mi-a spus să nu-mi mai fac griji pentru termenele de predare şi datele de publicare şi să mă concentrez să scriu cea mai bună poveste cu putinţă.
- Apei minerale pentru că s-a prefăcut că e suc.
- Cititorilor mei, pentru că m-au susţinut chiar şi când a durat aşa de mult să scriu cartea asta. Sunteţi cei mai buni.